

STAR WARS®

KENOBI

JOHN JACKSON MILLER

AUTHOR OF STAR WARS: LOST TRIBE OF THE SITH: THE COLLECTED STORIES

JOHN JACKSON MILLER

STAR WARS

KENOBI

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

John Jackson Miller
Kenobi
2013

JOHN JACKSON MILLER

John Jackson Miller (n. 12 ianuarie 1968) este un autor american de science-fiction, scriitor de benzi desenate și comentator. Și-a petrecut întreaga viață cufundat în lumea fanteziei și a science fiction-ului. Este cunoscut pentru lucrările sale Star Wars, inclusiv bestsellerul Star Wars: Knight Errant, Star Wars: Lost Tribe of the Sith, seria sa de cărți electronice cu peste un milion de descărcări.

DRAMATIS PERSONAE

Annileen Calwell – proprietar de magazin

Orrin Gault – proprietar de fermă de umiditate și antreprenor

A'Yark – lider războinic Tusken

Kallie Calwell – fiica lui Annileen

Jabe Calwell – fiul lui Annileen

Mullen Gault – fiul lui Orrin

Veeka Gault – fiica lui Orrin

Wyle Ulbreck – proprietar de fermă de umiditate

Leelee Pace – artizan – femele Zeltron

Ben Kenobi – sosit recent

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Până ce timpul va veni, noi vom dispărea.

YODA

Întunericul a căzut peste galaxie. Împăratul a preluat controlul Republicii Galactice, ajutat de Anakin Skywalker, cândva unul dintre cei mai străluciți Cavaleri Jedi, însărcinat cu protejarea celor neajutorați. După ce a căzut de partea întunecată a Forței mistice, Anakin trăiește ca Darth Vader, nemilosul executant al Împăratului.

Dar speranța trăiește și sub forma fiului lui Anakin, protejat de fostul prieten și mentor al lui Anakin, Obi-Wan Kenobi. Acesta a dus bebelușul pe îndepărtata lume Tatooine, unde, cu ani în urmă, a început cu adevărat căderea lui Anakin când acesta a masacrat, pentru a se răzbuna, un clan băștinaș de Oameni ai Nisipurilor.

Neștiind despre acel eveniment – și crezând că l-a ucis pe Anakin în duelul lor disperat – Kenobi se acomodează cu noul rol, veghind de la distanță asupra copilului și a părinților săi adoptivi, familia Lars. Dar ascunderea este dificilă pentru un om obișnuit cu acțiunea, și chiar și deșertul de pe Tatooine există persoane care au nevoie de ajutorul unui Jedi...

Prolog

— E timpul să mergeți acasă, domnule.

Wyle Ulbreck se trezi și se uită la paharul său gol.

— Ce ai spus?

Barmanul cu pielea verde îl împunse în umăr pe omul bătrân.

— Am spus că e timpul să vă duceți acasă, stăpâne Ulbreck. Ați băut destul.

— Nu asta am vrut să spun, zise Ulbreck, frecându-și crusta de pe ochii injectați cu sânge. Mi-ai spus *domnule*. Și apoi *stăpâne*. Se uită suspicios la barman. Ești organic... sau droid?

Barmanul suspină și ridică din umeri.

— Iar *asta*? Ți-am spus când m-ai întrebat mai devreme. Ochii mei sunt mari și roșii pentru că sunt un Duros. Ți-am spus că am făcut-o pentru că sunt politicoș. Și sunt politicoș pentru că nu sunt un fermier de umiditate bătrân, deranjat de prea mulți ani în...

— Pentru că, îl întrerupse bărbatul cu mustățile albe, eu nu fac afaceri cu niciun droid. Droizii sunt hoți, toți.

— De ce ar fura un droid?

— Pentru a le da altor droizi, spuse Ulbreck.

Scutură din cap. Barmanul era clar un idiot.

— Ce ar..., începu să întrebe barmanul. Nu contează, zise el în schimb. Întinse mâna după sticlă și reumplu paharul bătrânului. Nu o să mai vorbesc cu tine. Bea.

Ulbreck făcu exact asta. În mintea lui, un singur lucru era în neregulă cu galaxia: ființele. Ființele și droizii. Ei bine, acestea erau două lucruri – dar, totuși, nu era greșit să limitezi ceea ce era în neregulă cu galaxia la un singur lucru? Cât de corect era asta? Așa avea tendința să gândească bătrânul fermier, chiar și atunci când era treaz. În șaizeci de ani standard de ferme de umiditate, Ulbreck își formase teorii despre viață, una după alta. Dar își petrecuse suficient din primii ani lucrând singur – ciudat cum nici măcar muncitorii lui nu voiau să fie în preajma sa –, încât toate noțiunile lui se adunaseră, nefiind spuse nimănui. Pentru asta erau vizitele în oraș: ocazii ca Ulbreck să-și împărtășească înțelepciunea de-o viață. Dacă nu era jefuit de droizii diabolici care pretindeau că sunt barmani verzi.

Nu ar fi trebui să se permită accesul droizilor în *Încheietura lui Unix* – asta spunea vechiul semn din fața barului din Anchorhead. Unix, oricine ar fi fost el, era de mult mort și îngropat în nisipurile de pe Tatooine, dar barul lui încă mai exista: o cârciumă slab luminată unde fumul de țigară abia acoperea mirosul de fermieri care fuseseră în deșert toată ziua. Ulbreck vizita rareori localul, preferând o oază mai aproape de casă. Dar, după ce călătorise până la Anchorhead pentru a se certa cu un furnizor de piese pentru vaporizatoare, se oprise acolo pentru a-și face plinul. Acum, după o jumătate de duzină de beri lum, Ulbreck începuse să se gândească la casa sa. Soția lui îl aștepta acolo și știa că ar fi bine să plece. Pe de altă parte, tocmai soția lui îl aștepta acolo, iar acesta era un motiv suficient pentru el să mai rămână aici. El și Magda avuseseră o ceartă groaznică în dimineața aceea din cauza a ceea ce se

certaseră cu o seară înainte. Ulbreck nu-și mai amintea acum despre ce era vorba, și asta îl mulțumea.

Totuși, era un om important, cu mulți subalterni care l-ar fi furat complet dacă era plecat prea mult timp. Prin ceață, Ulbreck se uită la ceasul de pe perete. Erau numere acolo, iar unele dintre ele erau cu susul în jos. Și dansau. Ulbreck se încruntă. Nu era un fan al dansului. Cu urechile bâzâind, alunecă de pe scaunul barului, hotărât să le spună câteva cifrelor ăloră. Acesta fu momentul în care podeaua îl atacă. Repede și dur, cu intenția de a-l lovi în cap când el nu era atent.

Ar fi reușit, dacă nu l-ar fi prins mâna.

— Ai grijă, spuse proprietarul mâinii.

Cu ochii încetoșați, Ulbreck se uită la braț și la fața acoperită cu glugă a salvatorului. Ochii albaștri priveau la el de sub sprâncenele de culoarea nisipului.

— Nu te cunosc, spuse Ulbreck.

— Așa este, răspunse omul bărbos, ajutându-l pe bătrânul fermier să urce din nou pe scăunel.

Apoi se îndepărtă câțiva pași pentru a atrage atenția barmanului.

Ulbreck văzu acum că bărbatul cu mantia maro avea ceva în celălalt braț – un fel de pachet. Alertat, Ulbreck se uită în jur să vadă dacă lipsește pachetul lui, înainte să-și amintească că el nu avusese niciun pachet.

— Asta nu este o grădiniță, îi spuse barmanul noului venit, deși Ulbreck nu își putea da seama de ce.

— Am nevoie doar de niște indicații, răspunse bărbatul cu glugă.

Ulbreck știa multe *indicații*. Trăise suficient de mult pe Tatooine încât să viziteze o mulțime de locuri și, deși le ura pe majoritatea și nu s-ar mai fi întors niciodată, se mândrea că știa cele mai bune scurtături către ele. Convins că indicațiile sale vor fi mai bune decât cele furnizate de un droid care pretindea că este Duros, Ulbreck interveni. De data asta, se prinse singur de balustradă și se uită cu grijă înapoi la paharul de pe bar.

— Băutura aia nu e bună, îi spuse el barmanului. Tu ești...

Noul venit interveni precaut:

— Vrei să spui că pun apă în bere?

Barmanul se uită la oaspetele cu glugă și rânji.

— Sigur, întotdeauna adăugăm cel mai rar lucru de pe Tatooine la băuturile noastre. În felul ăsta adunăm credite.

— Nu asta am vrut să spun, spuse Ulbreck, încercând să se concentreze. Ai strecurat ceva în băutura aia ca să mă omori. Ca să-mi poți lua banii. Vă cunosc eu pe voi, orășenii.

Barmanul își scutură capul chel și se uită în spate lui la soția lui la fel de fără păr, care spăla ceva la chiuvetă.

— Închide apa, Yoona. Am fost descoperiți. Se uită la străinul cu glugă. Am stivuit cadavrele clienților în camera din spate de ani de zile... dar cred că acum s-a terminat, spuse el glumind.

— Nu voi spune nimănui, spuse noul venit, zâmbind. În schimbul indicațiilor. Și un pic de lapte albastru, dacă aveți.

Ulbreck era nedumerit de acel schimb când expresia barmanului se transformă într-una de îngrijorare. Bătrânul fermier se întoarse să vadă mai mulți oameni tineri intrând pe ușa arcuită, injurând și râzând. Prin ceață, Ulbreck îi recunosc pe

bătăușii beți. Cei doi de douăzeci de ani erau fratele și sora Mullen și Veeka Gault, odraslele infernale ale celui mai mare concurent al lui Ulbreck din vest, Orrin Gault. Și acoliții lor erau și ei aici. Zedd Grobbo, marea amenințare care putea să ridice un droid încărcător; și, la doar puțin peste jumătate din mărimea lui, tânărul Jabe Calwell, fiul unuia dintre vecinii lui Ulbreck.

— Dați-l afară pe puștiul ăla de aici, strigă barmanul când îl văzu pe adolescent. Cum i-am spus și celuilalt tip, grădinița e în cartierul următor.

La acea referință, Ulbreck auzi strigăte din partea tinerilor derbedei și îl observă pe salvatorul său întorcându-se spre perete cu pachetul său, departe de scandalagii. Veeka Gault trecu pe lângă Ulbreck și luă o sticlă din spatele barului, plătindu-l pe Duros cu un gest obscen. Colegii ei huligani trecură la o victimă neajutorată: Yoona, soția barmanului. Prinzând-o pe femela Duros speriată cu o grămadă de pahare goale pe tavă, Zedd o învârti ca să se distreze, făcând ca halbele să zboare în toate direcțiile. Una lovi capul zburlit al unui client de la o masă din apropiere. Wookieeul se ridică pentru a-și exprima dezaprobarea uriașă. La fel făcu și Ulbreck, căruia îi displăcuseră mai multe generații de Gault și nu-l deranja să ajute la cumintirea acestei generații. Se îndreptă șovăind spre o masă din apropierea grupului și se pregăti să-și expună obiecțiile. Dar Wookieeul avu întâietate, iar Ulbreck simți că masa de care se sprijinea cădea oricum, așa că se hotărî să verifice ce era pe podea. Auzi un zgomot de scârțâit și înregistră doar vag sosirea soției barmanului, care se strecură la adăpost lângă el.

Wookieeul îi dădu un dos de palmă lui Zedd, trimițându-l prin cameră și în masa unor clienți despre care Ulbreck era aproape sigur că erau hoți, chiar dacă nu erau droizi. Toată după-amiaza și seara se uitase la Rodienii cu pielea verde și botul lung, întrebându-se când îl vor hărțui. Îi recunoștea pe aghiotanții Huttului Jabba când îi vedea. Acum, cu masa răsturnată, huliganii se mișcară. Scaunele căzură în timp ce ei se ridicau și se întindeau după arme.

— Fără blastere! îl auzi Ulbreck pe barman strigând în timp ce clienții se grăbeau spre ieșire.

Apelul nu folosi la nimic. Prinși între atacatorii care înaintau, tinerii din gașca Gault, care își scosese ră pistoalele când Wookieeul le lovise camaradul, începură să riposteze cu foc către Rodieni. Tânărul Jabe ar fi putut să-și înroșească și el arma, văzu Ulbreck, dacă Wookieeul nu l-ar fi ridicat de la pământ. Titanul îl ținea pe băiatul care urla în aer, fiind pe cale să-l arunce într-un zid.

Noul venit bărbos ingenunche lângă Ulbreck, la bar, și se aplecă pe lângă el, spre soția barmanului.

— Ai grijă de asta, spuse bărbatul, punându-i pachetul în mâini.

Apoi se repezi în luptă.

Ulbreck își întoarse atenția spre lupta din bar. Deasupra lui, Wookieeul îl arunca pe Jabe spre zid. Dar, cumva, băiatul și peretele nu se întâlniră; în timp ce Ulbreck își întindea gâtul ca să vadă, trupul lui Jabe făcu o curbă nefirească prin aer și ateriză în spatele barului. Uimit, Ulbreck se uită să vadă dacă Yoona văzuse același lucru. Dar ea era încremenită în teroare, cu ochii închiși. Apoi o împușcătură de blaster lovi podeaua de lângă ei. Ea deschise ochii. Cu un țipăt, împinse pachetul în mâinile lui Ulbreck și se târî departe de luptă. Ulbreck își întoarse ochii înspăimântați spre încăierare, așteptându-se să-l vadă pe Wookiee bătându-l pe Jabe. Îl văzu, în schimb, pe bărbatul cu glugă ținând blasterul lui Jabe și

îndreptându-l spre tavan. Bărbatul trase o dată spre globul luminos suspendat deasupra lor. O secundă mai târziu, *Încheietura lui Junix* se scufundă în întuneric.

Dar nu și în tăcere. Wookieeul urlă. Se auziră împușcături de blaster, sticle sparte. Și apoi un bâzâit ciudat, chiar mai puternic decât cel din urechile lui Ulbreck. Ulbreck se temu să se uite peste marginea mesei care îi proteja corpul. Dar, când o făcu, putu distinge silueta bărbatului cu glugă, luminată de o rază de lumină albastră – și de proiectilele de blaster portocalii rătăcite, care ricoșau inofensiv în perete. Siluetele întunecate înaintară – infractorii Rodieni? – dar căzură, țipând, în timp ce omul înainta.

Ulbreck alunecă înapoi în spatele mesei, tremurând. Când liniștea veni în sfârșit, putu auzi doar un foșnet ușor în pătura pe care o avea în poală. Scoțând lanterna pe care o avea în buzunar, Ulbreck o activă și se uită în jos la pachetul pe care îl ținea. Un bebeluș micuț cu o șuviță de păr blond gângurea la el.

— Bună, spuse Ulbreck, neștiind ce altceva să spună.

Bebelușul plânse. Bărbosul apăru lângă Ulbreck. Luminat de jos de lanternă, părea amabil – și deloc obosit de ceea ce tocmai făcuse.

— Mulțumesc, zise el, luând copilul înapoi. Începu să se ridice, dar făcu o pauză. Scuzați-mă. Știți cumva drumul spre ferma Lars?

Ulbreck își scărpină barba.

— Ei bine, sunt patru sau cinci căi de a ajunge acolo. Lasă-mă să mă gândesc la cel mai bun mod de a descrie...

— Nu contează, răspunse bărbatul. Îl voi găsi eu însumi.

El și copilul dispărură în întuneric.

Ulbreck se ridică acum, întorcând lanterna spre camera din jurul său.

Îl văzu pe Mullen Gault, un om de nimic, care era resuscitat de sora lui, alt nimic, în timp ce Jabe șchiopăta spre ușa deschisă. Ulbreck îl putea distinge doar pe Wookiee afară, care evident îl urmărea pe Zedd. Barmanul era în spate, consolându-și soția. Bătăușii lui Jabba zăceau morți pe podea.

Bătrânul fermier se prăbuși din nou. Ce se întâmplase aici? Străinul chiar îi înfruntase singur pe bătauși? Ulbreck nu-și amintea să-l fi văzut cu vreo armă. Și ce era cu Jabe, care păruse să atârne în aer înainte să cadă în spatele barului?

Și ce era blestemata aia de lumină albastră? Ulbreck își scutură capul dureros, iar camera se învârti puțin. Nu, adevărul era că nu putea avea încredere în ochii lui. Nimeni nu și-ar risca gâtul împotriva durilor lui Jabba. Și nimeni nu ar aduce un copil într-un bar. Nicio persoană decentă, în orice caz. Cu siguranță nu un *erou*.

— Lumea pur și simplu nu este bună, spuse Ulbreck către nimeni.

Apoi se lăsă să adoarmă.

Meditație

Pachetul a fost livrat. Sper că-mi poți citi gândurile, Maestre Qui-Gon: Nu ți-am mai auzit vocea din ziua aceea de pe Polis Massa, când Maestrul Yoda mi-a spus că pot comunica cu tine prin Forță. Îți amintești că am decis că trebuie să-l duc pe fiul lui Anakin la rudele sale pentru a-l ține în siguranță. Acea misiune este acum îndeplinită.

Mă simt atât de ciudat, fiind aici, în acest loc și în aceste circumstanțe. Cu ani în urmă, am luat un copil de pe Tatooine, crezând că e cea mai mare speranță a galaxiei. Acum am returnat unul cu același scop în minte. Sper să fie mai bine de data asta.

Pentru că drumul până la acest moment a fost plin de durere. Pentru întreaga

galaxie, pentru prietenii mei și pentru mine. Încă nu pot să cred că Ordinul Jedi a dispărut – și Republica a fost coruptă și este în mâinile lui Palpatine. Și Anakin, corupt și el. Holoimaginile pe care le-am văzut cu el măcelărind copiii Jedi din Templu încă îmi bântuie visele... și îmi sfărâmă inima în bucăți, iar și iar.

Dar după oroarea morții copiilor, un alt copil poate aduce speranță. Este așa cum am spus: livrarea a fost făcută. Mă aflu pe o creastă cu animalul meu de călărie – o eopie de pe Tatooine – și privesc înapoi spre ferma Lars. Owen și Beru Lars sunt afară, ținând copilul în brațe. Ultimul capitol este încheiat: a început unul nou.

Voi căuta un loc prin apropiere, deși, dacă stau prea mult pe aici, mă aștept ca Owen să vrea să mă mut mai departe. S-ar putea să fie înțelepciune în asta. Se pare că atrag problemele, chiar și într-un loc atât de îndepărtat ca acesta. Au fost niște probleme ieri la Anchorhead – și înainte de asta, niște probleme într-unul din porturile spațiale prin care am trecut. Din fericire, nimic nu a avut legătură cu mine sau cu motivul pentru care sunt aici. Dar nu mai pot reacționa ca Obi-Wan Kenobi. Nu voi mai putea să-mi pornesc sabia fără să strig Cavaler Jedi tuturor celor din jur. Chiar și pe Tatooine, mă aștept ca cineva să știe ce înseamnă asta! Așa că va fi altfel. De acum încolo, atât cât va fi nevoie, îmi văd de treaba mea și mă feresc de probleme. Nu pot juca rolul de Jedi pentru această lume și să ajut la salvarea celorlalte lumi în același timp. Izolarea este răspunsul. Orașul – chiar și un sat ca Anchorhead – merge într-un ritm prea rapid. La periferie, însă, ar trebui să fie o altă poveste. Deja simt cum timpul se mișcă diferit – în ritmul deșertului. Da, mă aștept ca lucrurile să fie mai lente. Voi fi departe și singur, cu nimic altceva decât regretele mele care să-mi țină companie.

Măcar de-ar exista un loc unde să mă ascund de ele.

PRIMA PARTE
OAZA

Capitolul 1

Totul aruncă două umbre. Sorii stabiliseră acest lucru în zorii creației. Fuseseră frați, până când soarele cel tânăr își arătase adevărata față tribului. Era un păcătos. Soarele cel mare încercase să-și ucidă fratele, așa cum se cuvenea. Dar nu reușise. Arzând și sângerând, soarele cel mic își urmărea fratele pe cer. Bătrâna stea vicleană se îndrepta spre dealuri și spre siguranță, dar soarta ei era să nu se mai odihnească niciodată. Pentru că fratele mai mic își expusese doar fața. Cel mare își expusese eșecul. Și alții văzuseră asta, spre durerea lor veșnică.

Primii Oamenii ai Nisipurilor urmăriseră bătălia de pe cer. Sorii, acoperiți de rușine, își îndreptaseră mânia asupra martorilor. Privirea fraților din cer sfâșia muritorii, arzându-le carnea pentru a-și dezvălui sinele secret. Oamenii Nisipurilor își văzuseră umbrele pe nisipurile de pe Tatooine și ascultaseră. Spiritul mai tânăr îi îndemna să atace. Cel bătrân le spunea să se ascundă. Sfaturi, de la cei condamnați.

Oamenii Nisipurilor au fost și ei condamnați. Mergeau mereu cu umbrele gemene ale sacrilegiului și eșecului alături de ei, ascunzându-și fețele. Luptau. Făceau raiduri. Și fugeau. Cei mai mulți Oamenii ai Nisipurilor loveau noaptea, când niciunul dintre frații de pe cer nu le putea șopti. A'Yark prefera să vâneze în zori. Vocile umbrelor erau mai silențioase atunci – iar coloniștii care infestau ținutul își puteau vedea clar soarta. Asta era important. Soarele cel bătrân eșuase prin faptul că nu-și omorâse fratele. A'Yark nu ar fi dat greș, nu dăduse greș niciodată în uciderea coloniștilor. Soarele bătrân va vedea exemplul și va învăța...

... acum.

— Tuskeni!

A'Yark se îndreptă spre bătrânul fermier care strigase. Bastonul gaderffii metalic se izbi de bărbia goală a omului, sfărâmând osul. A'Yark se năpusti înainte, doborând victima la pământ. Colonistul se zbatu, tușind în timp ce încerca să repete strigătul.

— Tuskenii!

Cu ani în urmă, alți coloniști le dăduseră acest nume Oamenilor Nisipurilor care distruseseră Fort Tusken. Atacatorii de atunci acceptaseră numele în limba lor; era o dovadă că paraziții ambulanți nu aveau nimic ce Oamenii Nisipurilor nu puteau lua. Dar A'Yark nu putea suporta să audă mândrul nume în gura creaturilor îngrozitoare – și puține erau la fel de urâte precum coloniștii însângerați care se zvârcoleau acum pe nisip. Omul era bătrân. În afară de un bandaj de la o rană recentă la cap, părul său albicios și carnea ofilită erau expuse. Era oribil de văzut.

A'Yark scufundă greoiul gaderffii în jos, muchiile sale metalice zdrobind cutia toracică a colonistului. Oasele se rupseră. Vârful armei îl străpunse în întregime, lovind suprafața dură de dedesubt. Bătrânul colonist se sufocă. Numele *Tusken* aparținea din nou doar Oamenilor Nisipurilor.

Imediat, A'Yark porni spre clădirea joasă, aflată la mică distanță în față. Nu se gândea la asta. Niciun prădător de pe Tatooine nu se oprea vreodată să ucidă. Un Tusken nu putea fi diferit. Să gândești prea mult însemna să mori.

Cuibul uman era un lucru mizerabil, ceva asemănător cu un stup de *sketto*¹: gunoaie turnate și modelate într-o jumătate de bulb dezgustător, îngropat în nisip. Acesta era făcut din chestia acea falsă a lor, *piatră sintetică*. A'Yark o mai văzuse.

Un alt strigăt. Un biped alb cu un craniu bombat apăru în ușa clădirii, fluturând o pușcă blaster. A'Yark scăpă de gaderffii și se năpusti, smulgând arma din mâinile colonistului speriat. A'Yark nu înțelegea cum putea victima să nu-și folosească arma blaster, dar nu era nevoie să înțeleagă. Obiectul era bun la ceva. Prădătorul îl puse la treabă împotriva colonistului, care nu avea nicio utilitate.

Ei bine, asta nu era chiar adevărat. Coloniștii aveau o întrebuintare: să furnizeze mai multe puști pe care să le ia Tuskenii. Ar fi putut fi un gând amuzant, dacă A'Yark ar fi râs vreodată. Dar acest concept era la fel de străin ca și corpul cu pielea albă aflat acum pe podea. Atât de multe lucruri ciudate veniseră să trăiască în deșert. Și să moară.

În spate, alți doi jefuitori intrară în structură. A'Yark nu-i cunoștea. Zilele în care intra în luptă însoțit de neamuri erau demult apuse. Noii veniți începură să spargă lăzile din zona de depozitare, vărsând conținutul. Alte lucruri de metal. Coloniștii erau obsedați de ele. Războinicii erau, de asemenea – dar nu era momentul pentru asta.

— *N'gaaaiih! N'gaaaiih!* lătră A'Yark la ei.

Tinerii nu ascultară. Ei nu erau fiii lui A'Yark. A'Yark nu avea decât un singur fiu, acum, care nu era destul de mare ca să lupte. Acești războinici nu aveau tați. Așa era în zilele astea. Triburile puternice deveniseră simple părți aflate în război, rândurile lor evoluând constant pe măsură ce supraviețuitorii unui grup se topeau în altul. Faptul că A'Yark conducea acest raid arăta starea lor mizerabilă. Nimeni din echipa de atac nu trăise jumătate din cât trăise A'Yark și nu văzuse la fel de multe. Cei mai buni războinici căzuseră cu ani în urmă; acești tineri cu siguranță nu aveau să trăiască pentru a lupta pentru conducere. Erau proști și, dacă A'Yark nu-i omora pentru prostia lor, aveau să moară în alt fel.

Nu și în dimineața asta, însă. A'Yark își alesese ținta cu grijă. Această fermă era aproape de Deșertul Jundland, departe de celelalte sate – și avea puține dintre structurile josnice prin care locuitorii smulgeau apă dintr-un cer pe care nimeni nu-l putea stăpâni. Cu cât erau mai puține *spire* – vaporizatoare, le spuneau fermierii – cu atât erau mai puțini coloniști. Acum, se părea că nu mai era niciunul. În afară de tinerii războinici care devastau, totul era liniștit. Dar A'Yark, care trăise patruzeci de cicluri ale cerului înstelat, nu se lăsă păcălit. O armă stătea lângă ușa care ducea afară. Era a bătrânului om, lăsată din greșeală? Uitându-se la țeava argintie, A'Yark o mirosi. *Nu*. Cu o mișcare rapidă, zdrobi arma de tocul ușii. Pușca fusese folosită pentru a ucide un Tusken. Mirosul de sudoare din altă zi încă se mai agăța de armă.

Era diferit de mirosul bătrânului om și de cel al creaturii albe pe care coloniștii o numeau Bith. Mai era cineva aici. Dar arma nu mai putea fi folosită nici acum, nici altă dată. O armă care omora Tuskeni nu avea mai multă putere decât oricare alta, în ceea ce-l privea pe A'Yark; astfel de superstiții erau pentru mințile slabe. Dar, la fel cum Tuskenii își prețuiau banthele, coloniștii păreau să prețuiască puștile, gravând

¹ Sketto – specie de paraziți zburători feroce care se găseau pe Tatooine. Capabili să crească până la un metru, se mândresc cu patru picioare puternice, o coadă cu care putea apuca prada, patru aripi, o gură plină de colți și ochi care ofereau o excelentă vedere nocturnă. Își petrec ziua la adăpost de cei doi sori gemeni ai lui Tatooine, iar noaptea ies în roiuri pentru a se hrăni cu creaturi mici din aer și pentru a suge sângele animalelor mai mari care dorm.

simboluri pe paturile lor. Omul care o purtase pe aceasta era mai formidabil decât bătrânul și creatura Bith, dar va trebui să folosească ceva nou și necunoscut data viitoare. Dacă va supraviețui zilei. A'Yark avea să se asigure că nu va supraviețui.

Liderul războinic luă bastonul gaderffii de pe jos și trecu pe lângă tinerii jefuitori. Urmele de pași în nisip duceau în spate, unde trei vaporizatoare fără suflet zumzăiau și pângăreau locul. În spatele lor se afla o mică baracă pentru întreținerea mașinilor murdare. Se potrivea. A'Yark îi va face pe locuitori să sângereze pentru folosirea vaporizatoarelor. Încet-încet, și astfel soarele va vedea. Ceea ce furaseră coloniștii se va întoarce în nisip, picătură cu picătură.

— *Ru rah ru rah!* strigă A'Yark, străduindu-se să-și amintească vechile cuvinte. Noi este aici în pace.

Niciun răspuns. Bineînțeles, nu ar fi fost niciun răspuns – dar cineva era cu siguranță înăuntru și auzise cuvintele. Războinicul fu mândru că și le amintea. O soră umană se alăturase familiei lui A'Yark cu ani în urmă; Tuskenii își refăceau adesea numărul prin răpiri. Banda avea nevoie de întăriri acum, dar nu ar fi luat pe nimeni de aici. Prezența coloniștilor atât de aproape de pustiuri era o ocară prea mare. Ei vor muri, alții vor vedea, iar Deșertul Jundland va fi lăsat în pace.

Ceilalți războinici ieșiră din casă și înconjurară coliba de serviciu. Tuskenii erau în număr de opt; nimeni nu-i putea înfrunta. Cu mâinile înfășurate în pânză, strânse în jurul tijei unui gaderffii antic, A'Yark introduse *traangul* – capătul curbat al armei – în mânerul ușii. Ușa de metal se deschise scârțâind. Înăuntru, un trio fremătător de oameni se înghesuia printre piesele de schimb pentru mașini. O femeie cu părul negru ținea în brațe un copil înfășat, în timp ce un bărbat cu părul șaten îi ținea pe amândoi. De asemenea, ținea în mână un pistol blaster. Era proprietarul puștii distruse – și A'Yark își dădu seama acum că arma îi lipsea. Înghițindu-și teama, tânărul se uită drept în ochiul bun al lui A'Yark.

— Tu... pleacă! Nu ne este frică.

— Coloniștii mint, zise A'Yark, cuvintele ciudate uimindu-i pe oameni aproape la fel de mult cum îi uimira pe ceilalți Tuskeni. *Coloniștii mint.*

Opt gaderffii se ridicară spre cer, vârfurile sulitelor sclipind în lumina dimineții. A'Yark știa că unele vor lovi unde trebuie. Iar fratele bătrân de pe cerul de deasupra avea să vadă din nou ce era adevăratul curaj.

— *Ayooooo-eh-EH-EHH!*

Sunetul răsună peste orizont. Ca unul singur, grupul de luptători privi spre nord. Sunetul se auzi din nou, mai tare de data asta. Semnificația lui era inconfundabilă. Cel mai tânăr Tusken din grup o spuse primul: *dragon krayt!*

Copilul războinic se întoarce și se împiedică de propriile picioare încălțate, aterizând cu gura în nisip. Ceilalți se uitară la A'Yark, care se întoarce spre colibă. Liderul războinic văzuse destule fețe umane pentru a citi expresiile – dar chiar și pentru un prădător experimentat, chipurile erau surprinzătoare.

Fermierul și soția lui nu păreau doar ușurați. Arătau *sfidători*. În prezența unui *krayt*? Cel mai mare prădător pe care îl cunoștea Tatooine, după Tuskeni? Da, văzu A'Yark. Și asta nu era tot. Tânăra mamă ținea ceva în mâna liberă, lângă copil.

A'Yark lătră o comandă către războinici, dar prea târziu. Cu sunetul îngrozitor din aer, nimeni nu voia să asculte. Cei doi jefuitori de mai devreme aproape că îl călcară în picioare pe tânărul căzut în timp ce fugeau, încercând să-și amintească unde își pusese bunurile furate. Ceilalți își strânseseră bastoanele gaderffii la piept și

fugiră în spatele colibei principale.

Greșit. Era greșit! Nu asta era ceea ce îi învățase A'Yark. Deloc! Dar se împrăștiaseră înainte să știe unde era dragonul, lăsându-l pe liderul lor singur cu coloniștii. Tânărul fermier își ținea blasterul îndreptat spre A'Yark, dar nu trase. Probabil calculase riscul, hotărând că arma roșie era mai descurajantă decât un foc tras de o mână tremurândă. Nu conta. Dacă speraseră la o diversiune, coloniștii obținuseră una. A'Yark pufni și făcu un pas înapoi, cu hainele cafenii fluturând.

Războinicii fugeau încoace și încolo. A'Yark strigă, dar nimeni nu îl auzi din cauza zgomotului. Era ceva nefiresc la acel sunet. Dar ce anume? Nimeni nu s-ar prefăce că e un *dragon krayt*! Dacă cineva ar putea, nu ar suna niciodată atât de...

....*mecanic?*

— *AYOOOO-EEEEEEEEEEE!*

Nu se putea greși, gândi A'Yark. Urletul dragonului se transformă într-un sunet strident, care spărgea capul, mult peste capacitatea oricărui plămân de al scoate. Sunetul cel mai puternic venea de la o sursă nouă, vizibilă imediat: un corn atașat la una dintre *spirele* argintii din mijlocul fermei. Și se auzeau sunete similare, emanate de peste dealurile dinspre nord și est.

A'Yark stătea în mijlocul curții, cu bastonul gaderffii ridicat în sus.

— *Prodorra! Prodorra! Prodorra!*

Păcăleală!

Tinerii jefuitori apărură din nou, alergând peste o creastă înapoi spre fermă. A'Yark expiră printre dinții stricați. Cel puțin cineva auzise, peste gălăgie. Acum, cel puțin, poate că vor putea...

Focuri de blaster! O flacăra portocalie îl învălui din spate pe unul dintre alergători. Celălalt se întoarse panicat, doar pentru a fi și el lovit. A'Yark se ghemui instinctiv, căutând adăpost în spatele blestematului de vaporizator.

— *Ia-hooo!*

Ceva metalic, verde roșcat, mătură duna. A'Yark îl recunoscuse imediat. Era speederul de teren care îi bătuse înainte la *Stânca Înaltă*. Și acum, ca și atunci, mai mulți coloniști se aflau în interiorul său deschis, hulind și trăgând sălbatic.

A'Yark se aruncă în spatele unui al doilea vaporizator, dintr-o dată mai încrezător. Nu era niciun dragon, doar coloniști. Tuskenii puteau fi uniți împotriva lor, dacă ar fi fost buni la ceva. Dar ei nu erau. Unul fugi spre pustiul din est, iar A'Yark putu vedea alte două speedere de teren pornind după el. Iar tânărul neîndemânatic – care abia supraviețuise ritualurilor maturizării cu câteva zile în urmă – se ascundea în spatele colibei, lipit de nisip din lașitate. Doar soarele știa unde se duseseră ceilalți.

Nu era bine.

Primul speeder înconjură așezarea, călăreții săi trăgând în nimic în special. Și acum sosise un alt vehicul. Mai elegant, cu curbe înclinate, vehiculul argintiu transporta doi oameni într-un compartiment deschis, protejat de un parbriz. Un om sumbru, cu fața păroasă, conducea nava, în timp ce pasagerul său mai în vârstă stătea în picioare pe scaunul său. A'Yark îl mai văzuse pe pasager, de la o distanță mai mare. Era bărbierit, mai bătrân decât majoritatea Tuskenilor – și avea mereu aceeași expresie lipsită de sens.

Cel Zâmbitor.

— Mai la sud, oameni buni! spuse omul în picioare, cu macrobinoclul în mână.

Continuați să-i urmăriți!

A'Yark nu avea nevoie să știe toate cuvintele. Înțelesul lor era clar. Războinicii dispăruți nu erau prin apropiere, pregătiți să atace. Banda, aflată în derută, fugise.

Văzând speederul omului înalt, tânărul Tusken de mai devreme, cel care se ascundea, guiță și se ridică în picioare. Lăsându-și bastonul gaderffii pe pământ, o luă la fugă.

— *Urrak!* strigă A'Yark. Așteaptă!

Prea târziu. Un alt speeder de teren apăru, iar călăreții urlători de la bord îl doborâră cu lovituri după lovituri pe fugar. Era războinic de nici șase zile, și acum era mort în câteva secunde. Asta era prea mult. A'Yark se ridică, cu arma în mână, și fugi în spatele colibei. Departe de locul unde coloniștii răzători, conștienți doar de crimele lor, puteau vedea. Țesătura zdrențuită flutură în timp ce războinicul se prăbușea peste o dună într-o râpă prăfuită. Apoi urmă o altă dună, și încă una.

În cele din urmă, A'Yark căzu la pământ, gâfâind. Trei fuseseră pierduți – poate mai mulți. Iar Oamenii Nisipurilor nu-și puteau permite să piardă pe nimeni. Mai rău, pierduseră în fața coloniștilor care folosiseră un truc josnic în care, acum patru ani, nu ar fi căzut niciun Tusken. Coloniștii aveau să știe acum: puternicii Tuskeni nu mai erau ce fuseseră odată.

Străduindu-se să se ridice, A'Yark privi în jos la pământ. Umbra soarelui bătrân se lungise. Ca și fratele soare mai mare, banda lovise – și eșuase.

Era timpul ca Tuskenii să se ascundă. Din nou.

Capitolul 2

Orrin Gault se înălțase deasupra fermei, fiind un martor de la înălțime în timp ce unii Tuskenii fugeau pentru a-și salva viața – sau fugeau spre moarte. Agățat de o latură a turnului vaporizatorului, privi ultimul speeder de teren dispărând la orizont.

— Bine, *Control*, am reușit, spuse el în comunicator. Oprește totul.

Eliberă butonul comunicatorului și ascultă. Urechile îi răsunau încă de la alarma din vârful turnului, pe care tocmai o dezactivase manual. Uitându-se pe sub bordura de pânză a pălăriei sale, scană peisajul. Una câte una, sirenele de la kilometri distanță se opriră – și liniștea se întoarse în deșert. Se uită la comunicator și schiță un zâmbet. *Orrin, fiule, ce putere ai tu acolo*. Era frumos să ajungi într-un punct al vieții în care lumea făcea ceea ce le spuneai. Pe Tatooine, unde lumea era blestemată din naștere și nimeni nu primea ordine de la altcineva, asta însemna și mai mult.

Pericolul trecuse. Pentru prima dată de la primirea semnalului de ajutor, Orrin respiră adânc și se gândi la pământul arid de dedesubt. Se născuse într-o fermă exact ca aceasta, departe de cea mai apropiată stație, cu aproape 40 de ani în urmă. Și chiar și acum, nu exista alt loc în care ar fi preferat să se afle dimineața decât pe câmp. Lumea îl credea nebun pentru asta. Toți cei pe care îi cunoscuse preferau seara, cu domolirea căldurii. Dar, odată ce soarele dispărea, iar aerul se așeza peste tine ca ceva mort și greu, trebuia să te ascunzi. Nimic bun nu se întâmpla după lăsarea întinericului, cu Tuskenii și cine știe ce alți prădători la pândă.

Diminețile, însă, erau ca ieșirea din închisoare – sau cel puțin așa își imagina Orrin. Pe Tatooine nu puteai să treci peste noapte altfel decât ascunzându-te ca un șobolan womp într-o gaură, dar redeveneai om în secunda în care pășeai afară.

Și mai era acea mică perioadă dintre primul și al doilea soare, când vântul rece al nopții își dădea ultima suflare și planeta însăși ofta. Căutătorii buni de apă trăiau pentru acele momente, când picăturile prețioase care se născuseră în nopte realizau brusc că ești pe urmele lor. Un fermier inteligent ca Orrin le putea mirosi și le putea urmări. Și era posibil să le urmărești – pentru că la lumina zilei, nimic nu te putea opri. Nu și în această regiune. Nu mai era cazul. Astea erau regulile. Noile reguli, poate – dar regulile lui, făcute posibile prin munca grea și îndrumarea lui.

Cred că am uitat să le spun Tuskenilor despre asta, gândi el, coborând scara. Bandiții ruinaseră mai mult decât dimineața pentru acești bieți oameni. Orrin tresări. Mațele unei jumătăți de duzină de droizi de întreținere și santinele marcau drumul Tuskenilor prin tabără. Două vaporizatoare scânteiau, ușile de întreținere de la bazele lor fiind deschise. Și apoi erau urmele de împușcături, împrăștiate la întâmplare prin curte. Câteva fumegau încă, acolo unde blasterele topiseră nisipul în sticlă. Potera lui le lăsase acolo, nu Tuskenii. Orrin știa că *Ochi-cu-Dop* nu folosea blaster în atac.

Ochi-cu-Dop. Acest raid nu putea fi opera nimănui altcuiva. Niciun alt Tusken din această parte a Deșertului Jundland nu ar fi îndrăznit să atace în zori. Nimeni care ar fi aruncat mai mult de o jumătate de privire la *Ochi-cu-Dop* nu ar fi trăit să îl

descrie. Dacă ar fi trăit, spunea mereu Orrin, atunci nu l-ar fi întâlnit pe *Ochi-cu-Dop*, ci un alt Tusken, cu o dispoziție mai amabilă. Descrierile celebrului bandit variau. Slab sau gras? Bărbat sau femeie? Scund și butucănos, sau un Wookiee în robe? Poveștile aveau doar două lucruri în comun. *Ochi-cu-Dop* era la fel de neînfricat precum focul, în timp ce alți Oameni ai Nisipurilor aveau turnulețe de metal pentru găurile lor oculare, ceva trebuie să se fi întâmplat cu unul dintre ochii războinicului. În loc să scoată pur și simplu ocularul, *Ochi-cu-Dop* îndesase o piatră purpurie în orificiu. Sau ceva de genul ăsta. Poveștile nu erau de acord nici măcar cu privire la ochiul la ce se întâmplase asta.

De data asta, însă, lucrurile puteau fi diferite. Ajunseseră îndeajuns de repede încât să salveze niște martori.

Orrin era deja îmbrăcat și se afla pe teren de o oră când venise apelul – sau, mai corect, *Chemarea*. Acest fapt și proximitatea echipei sale de lucru salvaseră familia Bezzard de la un sfârșit oribil. Dar ceea ce avusese loc înainte fusese destul de tragic. Doi dintre vecinii lui Orrin – verișori, din partea fostei sale soții – ieșiră pe ușa din spate a casei, cărând cadavrul fermierului Bith.

Orrin se uită în jos când trecură pe lângă el. Potera avea să se ocupe de înmormântare – la fel cum, peste duna de la est, mai mulți voluntari ardeau morții Tuskeni. Trebuiau să facă să fie cât mai ușor posibil pentru familia Bezzard.

El mai trecuse prin asta. Când murise mezinul lui, la fel de fără sens.

Orrin auzi mișcare în casă.

— Mullen, ești acolo? întrebă el.

— Da.

Fiul mai mare al lui Orrin – încă nu putea să se gândească la el ca la singurul său fiu – ieși din clădire, ținând în mână două jumătăți ale unui blaster.

— Se pare că *Ochi-cu-Dop* a fost aici, spuse Mullen.

— Mă gândeam eu.

Impasibil în spatele ochelarilor săi negri, Mullen Gault ar fi putut fi o clonă a tatălui său la douăzeci și cinci de ani – dacă tânărul nu ar fi încercat atât de mult să arate ca altcineva. Amândoi erau înalți, cu constituție puternică și cu pielea roșiatică a fermierilor născuți și crescuți în deșert. Aici se terminau asemănările. Orrin avea ochi albaștri, iar părul lui era negru și grizonat elegant. Încerca să arate bine chiar și pe câmp; nu știa niciodată cine ar putea trece pe acolo. Mullen, între timp, se trezise îmbrăcat în hainele sale de la petrecerea din noaptea precedentă. Asta era tipic. Sacrificase mai mulți dinți cu câțiva ani în urmă în urma unei încurcături cu un jucător de sabacc din Anchorhead – și mai pierduse unul în același oraș chiar recent. Lumea spunea că ăsta era motivul pentru care Mullen se încrunta la fel de des cum zâmbea tatăl său, dar el știa că nu era așa. Băiatul se încruntase încă din pătuț.

Orrin luă bucățile de pușcă blaster. Cei mai mulți Tuskeni nu lăsau nimic din ceea ce putea fi util. *Ochi-cu-Dop* părea mai pretențios.

— Câți au fost?

Mullen își ciupi barba și se rezemă de ușa, scărpînându-și spatele de montant.

— Trei Tuskeni morți în curte. Apoi cei care au luat-o la fugă spre dealuri. Veeka tocmai a sunat – i-a pierdut la *Riftul Roiya*. Mullen se uită cu atenție la tatăl său. Mă gândeam că vrei să chem vânătorii. Sunt pe drumul de întoarcere.

Orrin pufni.

— Ei bine, să nu-ți fie prea dor de bătrânul *Dopuleț*. Data viitoare, micul

dejun...

Se opri. Plânsetele agitate ale unei femei răsunară dinspre casă.

— Proprietara. Este în regulă?

— E în față cu bătrânul, spuse Mullen. E destul de zguduită.

— Îmi imaginez. Orrin se uită în sus. Cine e cu ea acum?

— Am spus. Bătrânul.

Orrin rămase uimit.

— Bătrânul *mort*? Aruncă fragmentele la pământ. Ți-am spus să te asiguri că e cineva cu ea, Mullen. Și tu ai crezut că mă refer la *tatăl ei mort*?

Mullen se holbă pur și simplu.

— Mullen, jur! Orrin făcu o grimasă și înfipse două degete în puntea ochelarilor fiului său, lovindu-i capul de ușă. Serios...

Tânărul nu spuse nimic în timp ce tatăl său se întorcea la speeder. Găsindu-și jumătatea de pelerină de twill în spatele scaunului pasagerului, Orrin și-o puse pe umeri și se întoarse cu fața spre casă. *Nu va fi ușor.*

Vederea Tylei Bezzard, cu părul ei negru, legănându-l pe bătrân pe verandă îi tăie respirația. Era macabru ce făcuseră atacatorii – trebuia să fi fost *Ochi-cu-Dop*. Dar ceea ce îl înfrigură și mai mult fu felul în care tinerei femei părea să nu-i pese de starea trupului tatălui ei.

Fără să ridice privirea, ea simți apropierea lui Orrin.

— A venit cineva, tati.

Orrin își scoase pălăria și îngenunche instinctiv lângă ea. O cunoscuse pe femeie de când era copil. Tatăl ei, Lotho Pelhane, fusese ajutor la ferma familiei lui Orrin timp de douăzeci de ani. Înainte ca Lotho să pornească pe cont propriu, Tyla și copiii lui Orrin obișnuiau să se joace împreună. Orrin își puse mantia pe umerii Tylei. În timp ce o făcea, ea își îngropă capul la pieptul lui și plânse.

— Știu, Tyla, știu, spuse el, îmbrățișând-o. E o nenorocire, știu.

Se uită în jos la cadavrul aflat încă în poala ei. Lotho Pelhane încă avea un bandaj vechi de câteva săptămâni în jurul capului, o priveliște suprarrealistă având în vedere ce făcuseră cu restul corpului. Orrin privi în altă parte.

Tyla se văicărea.

— Am încercat să-mi amintesc, domnule Gault...

— Orrin.

— Am încercat să-mi amintesc. Ne-ai vândut alarma și activatorul, spuse ea, arătându-i telecomanda din mână ei. O strângea aproape suficient de tare încât să o strivească. Am fost atât de speriată, oftă ea. Nu mi-am putut aminti la început cum să pornesc alarma locală...

— E în regulă, spuse el. *Chemarea Coloniștilor* a funcționat foarte bine. Am primit semnalul tău. Și am venit imediat. Orrin o trase ușor de pe verandă, lăsând corpul lui Lotho să alunece aproape imperceptibil pe lângă ea. Te-ai descurcat bine. Soțul și băiatul tău sunt în siguranță. I-am prins pe Tuskeni.

— Nu-mi pasă! Ea se uită în jos la tatăl ei mort. Nu vreau să rămân aici! Nu mai vreau!

Orrin se îndepărtă de Tyla și o ridică în picioare, strângându-i umerii în mâinile lui ferme.

— Acum, ascultă-mă. L-am cunoscut pe tatăl tău. Știi că Lotho nu ar fi vrut să audă asta. Nu-i era frică de Tuskeni mai mult decât îi era de propria umbră.

Ea se uită în jos la bandajul de pe capul tatălui ei și pufni.

— Aproape l-au omorât luna trecută, știi – l-au doborât într-o noapte la el acasă. De aceea a venit să stea cu noi. Dar se simțea mai bine. A spus că a scăpat o dată, așa că a crezut că e în siguranță...

— Așa e. Și tu ai făcut acest loc să fie sigur, împreună cu Call. Ai făcut ceea ce trebuia...

Ea plânse din nou. Orrin doar așteptă. Fusese aici de prea multe ori până atunci – deși mai rar, în ultima vreme.

— Acum a fost rău, nu există îndoială. Dar am prins o grămadă dintre ei și îi vom prinde și pe ceilalți. Și o să fie mai bine. Înțelege?

Ea se îndepărtă, brusc furioasă.

— Ce vor? Sunt monștri...

— Tatooine are nisip și are monștri, spuse Orrin. Se uită peste ea ca să-l vadă pe Mullen stând în picioare cu echipa de înmormântare. Acum, mă duc să văd ce fac soțul și fiul tău. Acești oameni vor avea grijă de tatăl tău, până când te vom duce înapoi la oază. Annileen Calwell te va caza acolo la noapte.

Tyla aprobă slab din cap și începu să meargă, nebăgând încă în seamă mizeria însângeraată în care devenise tunică ei. Orrin se uită sceptic la fiul său când ea nu mai putu să-i audă.

— Pot să am încredere în tine să ai grijă de femeia asta timp de cinci minute fără să o stresezi?

Mullen vorbi cu o voce joasă.

— Sigur, sigur. Dar nu aveai de gând s-o întrebi despre *Ochi-cu-Dop*? Ai spus că...

— Unde mi-e pălăria? Orrin se uită în jur pe jos. Am nevoie de ceva cu care să te lovesc. Acum du-te!

* * *

Orrin îl găsi pe Tellico Bezzard, tânărul proprietar al fermei, la magazia de mașini, înconjurat de un zumzet de activitate. Restul puterii se întorsese. Adulții din grup – o distincție dată mai mult de bunul simț decât de vârstă – se ocupaseră fără întârziere de lista de lucruri care trebuiau întotdeauna abordate în astfel de cazuri.

Deși potera nu avea lider, Orrin fusese întotdeauna cel care îi condusesese în trecut; era bucuros acum să vadă că atât de multe dintre sfaturile sale rămăseseră valabile. Unii oameni erau în casă și făceau curățenie. Alții verificau vaporizatoarele. Alții strângeau bunurile pe care familia Bezzard le-ar fi dorit pentru șederea lor la Oaza Pika. Munceau, chiar dacă știau că pierdeau ore importante din munca pe propriile lor câmpuri.

Și mai erau și fiica lui, Veeka, și *satelitul* ei junior, Jabe Calwell, care stăteau pe lăzi cu o sticlă în mână, bând sub soarele dimineții. Orrin știa că nu era apă; la urma urmei, Veeka bea din greu. De la moartea fratelui ei geamăn, tânăra de 21 de ani decisese să trăiască tot ce îi lipsise lui. Iar Jabe, la șaisprezece ani, cel mai nou ajutor de fermier al lui Orrin, făcea tot posibilul să țină pasul cu ea. Erau în mijlocul descrierii modului în care uciseseră pe unul dintre Oamenii Nisipurilor lui Tellico, care stătea amorțit în timp ce-și legăna copilul neștiutor pe genunchi. Blasterul fermierului stătea pe nisip, în apropiere, nefolosit.

Când Veeka observă apropierea și expresia sumbră a tatălui ei, zâmbi stângaci.

— Ups. Scuze, spuse ea, dându-i repede sticla lui Tellico. Uite, amice. Bea.

Tânărul fermier extenuat se uită în gol la sticlă.

Orrin își dădu ochii peste cap și interveni.

— Îmi pare rău. Înșfăcă sticla și o aruncă în spatele magaziei, apoi se holbă la Veeka. Dă-le oamenilor ăstora niște apă. Acum.

Zâmbind, Veeka plecă cu Jabe după ea. Orrin suspină. Fiica sa avea atitudinea amabilă care îi lipsea lui Mullen, dar interesul ei pentru ceilalți avea o *profunzime* de doar un centimetru. Ambii lui copii pierduseră *simțul empatiei*. Îi revenea lui rolul acesta, ca de obicei. Orrin îngenunche în fața tânărului fermier și a copilului său.

— Ești bine?

Tellico vorbi repede și emoționat.

— Da. Sunt uimit că ai ajuns aici atât de repede.

— A fost ceva noroc. Ajutoarele mele și cu mine lucram deja la turnurile de pe lanțul vestic când ai activat *Chemarea Coloniștilor*. Eram la jumătatea drumului înainte ca cei din oază să ajungă la speederele lor.

Orrin știa că exista noroc, adevărat – dar și un design bun. Așa trebuia să funcționeze. Când o colonie activa *Chemarea*, toată lumea din acea parte a deșertului se punea în mișcare. Dacă coloniștii erau înarmați și aveau un vehicul, urmau sirenele spre necazuri. Dacă nu, se adunau la Oaza Pika, unde armele și vehiculele erau depozitate în spatele magazinul general al zonei, *Revendicarea lui Dannar*. Alarma de la locul de activare avea un sunet diferit de celelalte, dar toate începeau cu ceva calculat să sperie orice Tusken: urletul înregistrat al unui *dragon krayt*. Asta fusese găselnița preferată a lui Orrin.

— Ei bine, este un lucru minunat, domnule. Merită fiecare credit.

Orrin zâmbi umil.

— Spune-le și prietenilor tăi. E pentru noi toți, de fapt.

— Tatăl ei – Lotho – nu a vrut niciodată să ne implicăm în asta. Dar...

Tânărul se opri și se uită în altă parte, strângând mai tare copilul.

— Uită de toate astea, spuse Orrin. Dar vreau să-ți amintești ceva pentru mine, dacă poți. Despre Tuskeni. Ce poți să-mi spui?

Tellico se uită la el alarmat.

— Oh, a fost *Ochi-cu-Dop*, desigur. Nu-l poți confunda. Unde era ochiul drept...

— Din perspectiva ta?

Tellico arătă spre ochiul său drept.

— Nu, ochiul ăsta. Strălucește.

Orrin tresări.

— Ce, ca un ochi cibernetic?

Asta suna absolut nebunesc.

— Nu, domnule. Mai mult ca un cristal. A prins lumina în el când m-am uitat... și nu mi-am mai putut lua ochii de la el. Tellico tremură în plin soare. M-a speriat de moarte.

— Nu mă îndoiesc de asta. Orrin își scărpină bărbia. Altceva?

Tânărul fermier făcu o pauză.

— Roba e diferită, cred. Fără bandulieră. Dar eram atât de concentrat pe ochi...

Orrin se ridică și îl bătu pe Tellico pe spate.

— Las-o baltă, fiule. Acum hai să ne ocupăm de tine și de Tyla. Annileen vă va

găzdui la *Revendicare* atât timp cât aveți nevoie.

Orrin privi cum plecau fermierul și copilul. Mullen păși alături de tatăl său.

— A fost de vreun ajutor?

— Nu.

Mullen rânji.

— Și a avut o șansă cu *Ochi-cu-Dop* și n-a profitat de ea.

— Nu cred că băiatul ăla își deosebește blasterul de cheie. Orrin se uită în spatele lui și chicoti. Acum, unde este sticla aia?

Veeka și Jabe ieșiră din casă.

— Am crezut că nu vrei să beau atât de devreme, spuse Veeka.

— Tu mă faci să vreau să beau, spuse Orrin.

Se întoarse să se uite la Jabe, cu fața îmbujorată și încântat să fie aici. Băiatul avea vârsta pe care Varan – geamănul Veekăi – o avusese acum cinci ani, când lovise tragedia. Acesta fusese unul dintre motivele pentru care Orrin îl luase în echipa sa de întreținere: Jabe era o prezență însoțită. Dar Orrin știa ce-l aștepta pe puști acasă.

— Băiete, când va afla mama ta că te-am lăsat să ieși cu potera, va trebui să-mi faci loc pe un rug, lângă Tuskeni.

Veeka deschise trapa de întreținere a speederului ei sportiv.

— Vrei să te ascunzi aici, micuțule? O să te simți mai bine.

Jabe roși la tachinare.

— Nu va fi atât de rău, spuse el.

— Oh, ba da, va fi. Orrin se uită la puști. Îi vei implora pe Jawa să te adopte.

Apoi făcu un pas în față și bătu tare din palme de două ori.

— Asta e, oameni buni. Bună treabă. Înapoi la oază. De băut la *Revendicarea lui Dannar*!

Capitolul 3

Bătrâna femelă Nikto trânti o bucată de pânză pe tejghea.

— Lucrezi aici?

Stând în spatele tejghelei, Annileen Calwell nu își ridică privirea de la datapad.

— Nu, vin aici doar în timpul meu liber ca să fac inventarul.

Trecu o clipă până când Annileen îngheță brusc.

— Stai, spuse ea, cu ochii larg deschiși în timp ce se uita în jur. Tejghea. Casă de bani. Act de proprietate. Cu o privire alarmată, Annileen se întoarse brusc spre clienta cu piele de alabastru. Îmi pare rău, dar se pare că eu chiar lucrez aici.

Era un joc pe care îl jucau în fiecare zi de la prima vizită a lui Erbaly Nap'tee la magazin. Doar că pentru femela Nikto nu era un joc: Erbaly nu-și amintea nici măcar o dată cine era Annileen. Pentru o vreme, Annileen crezuse că extraterestra pur și simplu nu putea face diferența între oameni. În cele din urmă, își dăduse seama că lui Erbaly pur și simplu nu-i pasă... și așa începuse jocul lor.

Asta se întâmpla de unsprezece ani standard.

Extraterestra cu fața zbârcită pocni din limbă cu nerăbdare.

— Vezi asta? Degetul ei alb și ofilit înțepă țesătura. Știi de ce costă atât de mult?

— Nu, spuse Annileen, zâmbind elegant. De ce?

Buzele crăpate ale femelei Nikto se strânseseră. Începu să mai spună ceva, dar Annileen o opri.

— Doar o secundă. Au nevoie de mine în cantină. Șorțul îi flutură în timp ce Annileen se întorcea și mergea un metru și jumătate până în locul în care tejgheaua ei se transforma într-un bar. Luă un pahar pe care un prospector adormit îl răsturnase și apoi se întoarse la Erbaly.

— M-am întors, spuse ea.

Femela Nikto bătu din picior.

— Mai este ceva aici cu care să pot vorbi?

— Haide, te pot ajuta eu, zise Annileen.

După ce așeză paharul într-un lighean, ieși printr-un interstițiu din tejgheaua lungă și merse la una dintre mesele din spate, unde un Rodian cu nasul verde se ocupa în tăcere la cafeaua de dimineață. Annileen îl bătu cu mâna pe umăr – un gest pe care el păru să nu-l observe câtuși de puțin.

— Acesta este Bohmer, spuse ea.

Erbaly îl studie.

— Lucrează aici?

— Nu știm, spuse Annileen. Dar e aici foarte des.

— Mulțumesc oricum.

Bătrâna Nikto pufni disprețuitoare și se îndreptă spre ușa din față.

Annileen luă bucată de pânză de pe tejghea și strigă după ea.

— Am să pun asta deoparte pentru când vii mâine, Erbaly. Să ai o zi frumoasă! Erbaly nu spuse nimic în timp ce trecea furtunos pe lângă Leelee Pace, cea mai

bună prietenă a lui Annileen, care pregătea un colet pentru poștă – unul dintre multele servicii ale magazinului. Zeltrona cu pielea purpurie râse copios când femela Nikto trânti ușa în urma ei.

— Asta e Annie a noastră, spuse Leelee. Vânzătoarea anului. Clienții nu pot sta deoparte!

— Sigur că pot, Leelee. Annileen orbită în jurul uneia dintre mesele din cantină, curățând-o fără să se uite la ea. Vezi tu, Dannar și-a dat primul seama. Oricine poate sta departe pentru o vreme. Până când își amintește că sunt treizeci de kilometri până la cel mai apropiat butoi funcțional. Atunci nu mai vor niciodată să plece.

— Am observat, zise Leelee, stivuiind pachetele. A durat mai puțin decât joaca ta obișnuită cu Erbaly. Te supără ceva?

— Nu.

Transportând vasele pentru micul dejun în spatele tejghelei, Annileen știe că nu era adevărat. Dar ceea ce îi spusese prietenei ei despre *Revendicarea lui Dannar* era cu siguranță adevărat. Locul era cea mai mare clădire de orice fel din Oaza Pika. Două dintre cupole se aflau acolo încă dinainte ca cineva să-și amintească, făcând parte dintr-o fermă antică. Dannar, răposatul soț al lui Annileen, adăugase altele, conectând unul dintre domuri cu o nouă zonă de vânzări alungită, sub un acoperiș rotunjit. Domul din spate constituia acum locuința și casa de oaspeți a familiei.

Clădirea principală fusese domeniul lui Annileen pentru cea mai mare parte a celor treizeci și șapte de ani ai săi – și, în acest timp, ea înghesuisese în spațiul limitat o cantitate de marfă care sfida toată geometria spațiului. La intrare, vizitatorii întâlneau rânduri de rafturi, toate aranjate astfel încât Annileen să poată vedea în lungul culoarelor din spatele tejghelei sale, care se întindea pe aproape toată lungimea peretelui estic. Însă majoritatea clienților se îndreptau de obicei spre partea din spate a încăperii principale. Acolo, aproape de capătul îndepărtat al tejghelei lui Annileen care se termina într-un bar, zona de preparare a mâncării se afla lângă cele opt mese înghesuite. În fiecare zi, Annileen hrănea și fortifica jumătate dintre muncitorii care locuiau în apropierea oazei, nu neapărat în această ordine.

Acesta era cuibul ei, dar complexul continua. La nord-vest de magazinul principal se afla primul garaj pe care Dannar îl construise pentru a întreține vehiculele prospectorilor din oază; de atunci fusese extins de mai multe ori, pe măsură ce mecanicii locali închiriau spațiile. La nord și la est se afla o zonă de creștere a animalelor, unde puținele animale supraviețuitoare de la ferma eșuată a tatălui lui Annileen constituiseră baza unei livrării înfloritoare, deservindu-i pe acei nebuni îndrăzneți care preferau dewbackii reptilieni în locul speederelor de teren.

Și în jur era oaza, un luminiș larg ferit de vânt de dealurile de nisip ușor ondulate. Cândva bazin al unui lac preistoric, zona și solul dăduseră naștere unor plante *pika* și câtorva copaci debdeb rezistenți – și încă ceva. Vaporizatoarele cilindrice nou-nouțe ale lui Orrin Gault se ridicau peste tot, producând apă pentru a fi livrată în cisternele imense care stăteau parcate în fața garajelor *Revendicării*. Cea mai mare parte a recoltei era destinată unor locuri îndepărtate; localnicii beau doar ceea ce aveau nevoie și nu mai mult. Știau ce aveau și cât valora.

Deși talentat la prospectarea apei, Dannar nu se interesase niciodată prea mult de fermele de umiditate. Se gândise că un magazin va rezista mai bine anilor cu recolte proaste, iar acest lucru se dovedise a fi în mare parte adevărat. Dar își lăsase

văduva cu atât de multe afaceri secundare sub același acoperiș, încât Annileen se temea să-și ia o zi liberă, ca nu cumva să se prăbușească economia rurală a lumii Tatooine. Rezistase bine, sau cel puțin așa gândea ea din când în când, când își prindea reflexia în paharele din chiuvetă. Annileen putea chiar să se recunoască uneori. Părul arămiu din tinerețe, pe care îl purta legat la spate, devenise castaniu, nu gri; până acum totul mergea bine. Munca din interior nu-i dăduse niciodată pe deplin satisfacție, dar îi păstrase pielea mai degrabă roz decât prăjită.

Iar ochii lui Annileen erau cam singurul lucru cu adevărat verde de pe întreaga planetă, dacă nu puneai la socoteală dewbackii sau clientul Rodian.

Oricum, munca cu dewbackii era acum treaba fiicei ei. Uitându-se pe fereastra pătrată, Annileen o putu vedea pe Kallie, blondă și hotărâtă, încercând să-i învețe ceva maniere pe puii de dewback înainte ca aceștia să-și dea seama că aveau mușchii necesari pentru a rupe gardul în bucăți. Cel puțin Kallie nu se juca cu *Iritatul*, constată Annileen cu ușurare. Creatura nu făcea parte din rasa dewbackilor de munte; Annileen nu ar fi lăsat unul dintre ei să se apropie de complex. Dar fusese mușcat de un *kreetle*² când ieșise din ou și de atunci ataca tot ce vedea. Annileen spera că fiica ei avea bunul simț să stea departe de el – dar nu se știa niciodată.

Îmblânzirea dewbackilor nu era o treabă sigură nici pentru un droid asasin, cu atât mai puțin pentru o fată de șaptesprezece ani. Dar Dannar Calwell nu acceptase niciodată limite, iar cel mai mare copil al său nu avea de gând să accepte nici ea. Încăpățânarea dădea naștere adevărului.

Annileen sperase că fiul ei, Jabe, va fi diferit. Dar nu se dovedea a fi așa. Și între sirena de urgență, copiii ei și clienții de azi, Annileen aproape că se săturase. Se uită pe fereastră și tresări. De durere.

— Ou!

— Asta este ceva nou, spuse Leelee, depunându-și pachetul și câteva credite pe tejghea. Apoi arată spre mâinile lui Annileen. Ți-ai tăiat literalmente propria circulație cu șorțul. *Super*. Un pic cam exagerat, totuși.

Privind în jos, Annileen desfăcu rapid țesătura din palma ei înroșită.

— Tu ești psihiatrul de serviciu acum?

— Nu, dar am și eu copii. Și știu că dacă te tot holbezi la Kallie și la animalele alea, atunci o să încerce să îl călărească pe cel nebun.

Annileen se întoarse de la fereastră.

— Haide, aici greșești, spuse ea, adunând banii. Întotdeauna îmi fac griji pentru copilul pe care nu-l pot vedea.

Jabe plecase deja de mult timp cu prospectorii când sunase *Chemarea Coloniștilor*. Fiul ei știa foarte bine ce credea Annileen despre apropierea lui de afacerile lui Orrin. Dar din câte își dădea ea seama, băiatului nu-i păsa deloc. Ea pur și simplu nu-l mai înțelegea. Jabe avea ceva la care visa toată lumea de pe Tatooine: o viață garantată de muncă sigură, în interior, în afacerea tatălui său. În schimb, adolescentul încăpățânat continua să se furișeze cu echipa de lucru a lui Orrin. Sigur, Annileen știa că băiatului îi plăcea de fiica lui Orrin, Veeka. Dar n-avea mai multe șanse cu fata aia decât avea să devină Cancelar al Republicii – sau cum i se

² Kreetle – artropod parazit originar de pe Tatooine, era adesea găsit în orașe, case și alte zone urbane. Este echipat cu cinci perechi de picioare, un exoschelet dur de culoare brun-roșcată și mandibule mari. Se hrănește cu gunoaie și resturi vegetale și poate fi găsit adesea în vizuini abandonate de profogi (rozătoare nici de pe Tatooine).

mai spunea în zilele astea.

Nu, conchise Annileen, plecase cu potera în dimineața asta ca răzbunare pentru că fusese pus să curețe magazinul înainte de răsărit. Și dacă s-ar fi pus în pericol, ar fi fost de asemenea o răzbunare. Asta o irita peste măsură. Răutatea era o prostie. Chiar și Kallie era prea deșteaptă ca să-l călărească pe *Iritatul* doar a-și marca punctul de vedere. Iar Annileen își imaginase întotdeauna că Jabe avea minte... mintea ei. Ar fi fost la fel de atent și în privința Tuskenilor, nu-i așa? Îi era teamă că știa răspunsul. Își găsi datapadul de inventar și se întoarse să se holbeze la el. Nu putea să citească niciun cuvânt, desigur. Îi vedea doar pe Jabe și pe Orrin.

Orrin. *Revendicarea* prosperase mult timp după moartea lui Dannar pentru că Annileen avea o regulă de neclintit: nu lăsa niciodată pe nimeni să acumuleze datorii. Exista o singură excepție: Orrin, cel mai bun prieten al lui Dannar și uneori partener de afaceri. Prietenia dintre Orrin și Dannar data de mulți ani, cu mult înainte ca Annileen să ajungă să lucreze la magazinul lui Dannar în adolescență. Cei doi bărbați aveau atât de multe afaceri colaterale încât ea se simțise întotdeauna stânjenită încercând să-i stabilească limite. Dar Orrin îi puneia răbdarea la încercare, dată fiind posibilitatea ca fiul ei să muncească în domeniu.

Familia lui Orrin era un dezastru. De ce se amesteca el în a ei?

Agasată, încercă să se concentreze din nou pe datapad.

— Îl ții cu susul în jos, spuse Leelee din spate.

Annileen nu ridică privirea.

— Ești încă aici?

— Îmi aștept restul.

— Nu ai noroc. *Restul* este singurul lucru pe care Tatooine nu îl are de dat. Inspirând adânc, se uită înapoi la Leelee și zâmbi șăgalnic. Cât a fost?

Leelee flutură din mână.

— Păstrează-l. Poate îl poți plăti pe doctorul Mell să-ți dea ceva care să te ajute să te relaxezi.

— Da, spuse Annileen. Ca de exemplu... un bilet spre Alderaan.

Ca și cum cuvintele lui Leelee l-ar fi chemat, medicul local, un mascul Mon Calamari, își vârî capul pe ușa laterală.

— Annileen, s-au întors deja? Mell purta o glugă specială care îi aproviziona capul cu umezeală, dar cu toate astea era de un roșu aprins. Potera. Am auzit *Chemarea*!

— Au auzit-o de pe Suurja, doctore, spuse Annileen. Și Suurjanii nu au urechi.

Nu știa nici dacă Mon Calamarii aveau urechi, dar știa că doctorul Mell nu s-ar fi supărat pe glumă. *Chemarea* era un spectacol strident de decibeli. Jumătate din obiectele casante din magazin căzuseră la primul test al sistemului, cu ani în urmă. Annileen învățase să-l ignore – un talent perfecționat de-a lungul unei vieți petrecute în comerțul cu amănuntul.

— S-ar putea să aibă nevoie de medic. Ar trebui să mă întâlnesc cu ei pe drumul de întoarcere, spuse doctorul, înainte de a crăpa ușa și de a-și împinge fiul înăuntru.

Annileen tresari.

— Hei, așteaptă! Nu-ți lăsa copilul aici!

— O să mă întorc!

Ușa se trânti.

Annileen aruncă datapadul peste umăr și își pipăi fruntea. Da, încă se afla acolo – și la fel erau și ceilalți patru copii care fuseseră deja lăsați aici când părinții lor plecaseră cu potera. Doi erau la o masă, mâncând mâncare luată de pe raft; alți doi se ascundeau pe undeva. Să aibă grijă de copii nu era meseria ei, dar când lumea se grăbea să ajute pe cineva aflat în nevoie, îi era greu să se opună.

Doar că își lăsau frecvent copiii și atunci când nu era vreo urgență.

Annileen se uită în jos la copilul roz și își roti ochii. Apoi suspină.

— Oh, în regulă. Îl luă pe băiat de umeri și arătă spre un raft de lângă perete. Ia o mătură, puștiule. Și nimic altceva.

— Da, doamnă.

Copilul începu să măture conștiincios podeaua de lângă masa unde stăteau ceilalți copii. Din cadrul ușii de la intrare, Leelee râse.

— Mult noroc, Annie.

Annileen se încruntă, jucăușă.

— Doar pleacă. Lași aerul *călduț* să iasă afară.

Un vuiet scăzut răsună dinspre vest, crescând încet în volum. Annileen se repezi la teighea pentru a verifica transmisia video de la camera de securitate de pe dealul sudic. Văzu ceea ce se aștepta să vadă: speedere, întorcându-se de la ferma Bezzard. Și văzu, de asemenea, ceea ce se temea să vadă. Pe Jabe, cocoțat în mod precar în speederul elegant al Veekăi Gault.

Annileen deschise fereastra și o strigă pe fiica ei.

— Kallie! Adu-mi electro-bastonul pentru banthe.

Fata își ridică privirea de la lucru.

— Îl vrei pe cel de antrenament sau pe cel mare?

Sprâncenele întunecate făcură un V de furie.

— Nu contează.

Capitolul 4

Pentru Orrin, întoarcerea la *Revendicare* era întotdeauna ca și cum s-ar fi întors acasă. Nu era casa lui, desigur; fusese a lui Dannar. Și apoi a lui Dannar și a lui Annileen, iar în ultimii ani era numai a lui Annileen. Dar Orrin simțea o legătură cu complexul care mergea dincolo de lege, sau mai bine zis de legea care exista pe Tatooine. Orrin pusese primele cărămizi pentru magazin, adusese primul speeder de teren pentru reparații și mâncase prima masă la bufet. Un loc era un lucru, și nu trebuia să devii sentimental în privința lucrurilor. Dar era, de asemenea, ultima lui legătură cu cel mai bun prieten pe care îl avusese vreodată, iar asta nu era un lucru pe care l-ar fi ignorat vreodată.

Revendicarea fusese marea idee a lui Dannar. Era bun la idei, chiar mai bun decât Orrin. Împreună făcuseră să se întâmple lucruri grozave în oază; într-o zi, își imaginau ei, ferma lui Orrin și magazinul lui Dannar ar fi transformat-o într-un al doilea Anchorhead. Sau chiar Bestine – Orrin putea să vadă asta întâmplându-se. Oaza Pika avea atât de mult potențial. Dar Dannar se schimbase după ce se căsătorise cu vânzătoarea lui. După aceea, păstrase mereu un picior în magazin, nefiind niciodată dispus să riște mai mult decât își putea permite la un moment dat. Și după ce se născuse Kallie? Nu mai conta nimic altceva.

Paternitatea avusese efectul opus asupra lui Orrin; abia aștepta să ajungă în fiecare zi pe teren, căutând comori în aer. Dar pariurile lui Dannar erau din ce în ce mai mici, și pe lucruri mai sigure. Asta făcuse din *Revendicarea* o operațiune puternică, cu siguranță: un câștig bun, chiar și după standardele actuale ale lui Orrin. Dar asta însemnase că doar unul dintre ei era capabil să încerce șansa cea mare, atunci când se ivea ocazia. Pe când Jabe era în leagăn, averea lui Orrin *încercuise* aproape complet proprietatea magazinului. Nu că Dannar s-ar fi supărat vreodată pe succesul lui Orrin. Dannar se bucurase să vadă că cineva se folosea de ideile lui – și faptul că era vorba de un proiect al unui prieten îl făcea și mai bun. Operațiunile Calwell și Gault erau cât se poate de apropiate fără a avea un parteneriat juridic – pe care prietenii nu-l luaseră niciodată în considerare, dat fiind disprețul lor reciproc pentru funcționarii juridici din Bestine. Niciun collector de taxe nu avea vreun drept asupra muncii vreunuia dintre ei. Și dacă Orrin voia să-și depoziteze speederele pentru construcția vaporizatoarelor în garajele lui Dannar, sau dacă Dannar voia să-și crească dewbackii pe terenul lui Orrin, ei bine, nu aveau nevoie de un document pentru asta.

Politica continuase cu Annileen, mai mult sau mai puțin, în cei aproape opt ani de la moartea lui Dannar. Garajele de rezervă ale *Revendicării* adăposteau acum întreaga flotă de lucru a lui Gault. Iar când Orrin preluase controlul administrativ al *Fondului Chemării Coloniștilor* pe care îl co-fondase împreună cu vecinii săi, fusese perfect logic ca *Revendicarea* să servească drept bază operațională. Facilitatea avea suficient spațiu pentru a adăposti vehiculele de intervenție în caz de urgență deținute de *Fond* – iar dacă cei care interveneau aveau nevoie de arsenal, nu trebuiau decât să meargă alături, la rastelurile cu arme ale lui Annileen. Orrin știa că mai era un

lucru pe care trebuia să îl ofere *Revendicarea*: recompensa pentru munca periculoasă bine făcută. În calitate de manager al *Fondului Chemării*, Orrin văzuse nevoia și făcuse cele necesare cu mult timp în urmă, și nimeni nu comentase vreodată. Organizația era una de justițieri care puteau bea pe contul lui.

— Bună treabă, oameni buni! Orrin coborî din prețiosul său speeder de teren USV-5 și plesni capota. Celelalte vehicule soseau, unul câte unul. Parcați speederele lângă garaj – vom avea noi grijă de ele. Iar voi puteți să beți înainte de ora prânzului!

O aclamație se ridică din mulțimea în creștere. Unii se îndreptară repede spre *Revendicarea lui Dannar*, dar mai mulți zăboviră afară, împărtășindu-și poveștile și trofee. Reamintindu-și, Orrin băgă mâna în speeder pentru a-și lua noul baston gaffi – sau gaderffii, sau cum numeau sălbaticii bucățile lor bizare de metal. Tânărul Tusken făcut bucăți în timpul luptei îl purtase pe acesta. Acum, cu un bocanc pe capota plutitoare a vehiculului său parcat, Orrin își înălța arma deasupra capului. Apoi scoase un chiot de război și zâmbi larg. Răsună o altă aclamație:

— Să-l aplaudăm pe regele Jundlandului!

Capul lui Orrin se întoarse la auzul vocii feminine. Veeka era acolo, după ce își parcase speederului în spatele celorlalți. Tânărul Jabe și alți câțiva copii ai coloniștilor se îngrămădiseră pe bancheta din spate a speederului, cu puștile în mână. Veeka zâmbi la tatăl ei și strigă din nou.

— *Slavă regelui!*

— Nu-mi spune așa, mârâi Orrin.

Ura numele – și Veeka știa că nu trebuia să-l folosească. Dar îl auzi din nou de aici și colo din mulțimea care se aduna.

— *Toată lumea te salută, rege al Jundlandului!*

— Nu, nu. Nu face asta, spuse Orrin.

Râse, suficient de tare încât ei să-l audă. Știa că nu trebuie să ia asta în serios. Acești justițieri nu căutau un conducător; de aceea erau pe Tatooine jumătate dintre ei! Trebuiau să știe că și el știa asta. Orrin sprijini bastonul gaderffii de capota speederului său și ridică mâinile în semn de umilință.

— Este un efort de echipă, spuse el, liniștind mulțimea. Întotdeauna. Voi, băieți... voi ați salvat ferma. Vocea i se ridică. Și absolut niciodată să nu uitați de ce facem asta. Amintiți-vă de cei pe care Tuskenii i-au ucis fără niciun motiv. Cei care încercau doar să trăiască cinstit. Fermier după fermier – am pierdut mai multe cunoștințe de prospectare decât am putea aduna vreodată. Acesta este motivul pentru care am venit cu toții împreună pentru a înființa *Chemarea Coloniștilor*, cu ani în urmă, pentru a ne ajuta pe noi înșine să ne luăm viețile înapoi.

Arătă spre un turn înalt de vaporizator, care se ridica pe panta de la sud de magazin.

— Acolo sus, în vârf, se află prima sirenă, ridicată pe vaporizatorul *Bătrânul Numărul Unu* al lui Dannar Calwell. Unii dintre voi, cei noi, nu l-ați cunoscut pe Dannar, dar el a fost cel mai bun prieten pe care un om – și această oază – îl putea avea. Tuskenii ni l-au luat și pe el, dar sirena a rămas – una dintre multe altele. Asta e o parte din moștenirea lui pentru noi. Dannar nu mai este, dar *Chemarea* continuă să sune. Și este datoria noastră să răspundem!

Orrin își îndulci vocea.

— Asta e cheia. Știu că nu sunteți luptători. Știu că aveți propriile câmpuri la care ar trebui să lucrați chiar acum. Și nu e niciodată ușor să găsești creditele

suplimentare care mențin *Chemarea Coloniștilor* în funcțiune. Eu însumi am investit destul în ea. Și nu doar bani. Se înecă pentru o clipă și făcu o pauză pentru a-și drege glasul. Dar tocmai asta este. Mulți dintre voi știți că fiul meu cel mic a murit acum câțiva ani, răspunzând *Chemării*. A făcut-o pentru a salva un vecin. Nu există zi în care să nu-mi fie dor de el – dar nu regret deloc ceea ce s-a dus să facă. O comunitate este un lucru viu – și acțiunile noastre împreună o mențin în viață.

Orrin se uită în sus. Coloniștii îl priveau, vrăjiți. Ca de obicei.

— Asta e tot, spuse el, rupând solemnitatea. Și înainte să beți, vreau să vă reamintesc tuturor celor care nu v-ați plătit abonamentul pentru acest sezon, că *Fondul Chemării Coloniștilor* este în magazin, în spatele hainelor second-hand. S-ar putea să aveți nevoie de noi la fermele voastre într-o bună zi. Speederele astea nu merg pe bunăvoință!

Orrin zâmbi când câțiva dintre membrii găștii se grăbiră să-i strângă mâna. Se uită la soarele care urca. Echipajele lui pierduseră cea mai mare parte a unei dimineți pe câmp, dar și asta era important. Fără camaraderie, nu exista comunitate – oxigenul de care *Chemarea Coloniștilor* avea nevoie pentru a funcționa.

Abonamentele creșteau întotdeauna după un atac Tusken, dar asta nu era nimic în comparație cu ce se întâmpla după o apărare și o ripostă de succes. Îi făcu semn din cap lui Mullen, care deschise ușa magazinului pentru coloniști.

Annileen năvăli prin ea, aproape doborându-l pe Mullen. Orrin zări ceva lung și negru în mâinile ei cu o secundă înainte ca ea să-și găsească fiul în mulțime. Jabe, în timp ce era apostrofat de Veeka în legătură cu ceva, o observă brusc pe Annileen.

— Mamă, eu...

Brzzaappt! O rază electrică aurie lovi pământul nu departe de picioarele tânărului. Speriat, băiatul sări înapoi, împiedicându-se și aterizând pe spate. Mullen și Orrin se dădură înapoi.

— Uau, spuse Mullen.

Orrin aprobă din cap.

— Da.

Jabe își ridică privirea din nisip și o văzu pe mama lui ținând un electro-baston pentru banthe.

— Ce naiba... Realizând ce se întâmpla, reacția sa imediată fu de neîncredere. Aproape că m-ai electrocutat!

— Oh, am ratat? strigă Annileen. Poate că ar trebui să încerc din nou!

— Mamă!

În spatele lui Orrin, Kallie apără în ușa magazinului ținând în mână un baston mai scurt.

— Mamă, vrei bastonul de antrenament?

— Țsta îl dresează îndeajuns de bine, mârâi Annileen.

Trăgându-și răsuflarea, se uită o clipă la electro-bastoul pentru banthe înainte de a-și da ochii peste cap și de a-l arunca. Se întoarse apoi și se uită la Jabe.

— Acum, ascultă-mă! Nu aveai permisiunea mea să sari peste pregătirea micului dejun. Nu ai avut permisiunea să te duci să lucrezi în soare cu muncitorii ăștia. Vocea ei urcă. Și cu siguranță nu ai avut permisiunea mea să ieși cu potera!

Jabe tuși, mai mult stânjenit decât rănit.

— Mamă, lumea era în pericol!

— Tu ai fost în pericol!

Zâmbind, Orrin făcu un gest către justițiarii amuzați, care uitaseră de băutura gratis.

— La o parte, domnilor, vă rog. Annileen Calwell este din nou părinte.

Auzindu-i vocea, Annileen se întoarse brusc și scuipă.

— Și... și tu!

Orrin o depășea pe văduva celui mai bun prieten al său cu treizeci de kilograme – și totuși, când ea porni spre el, făcu un pas înapoi. Autoconservarea trecu înaintea imaginii publice. Văzând bastonul gaderffii sprijinit de capota speederului, îl ridică jucăuș și îl ținu cu ambele mâini, în semn de apărare simulată.

Dar Annileen continuă să vină.

— Ușurel! spuse el.

Ea apucă bastonul gaderffii de secțiunea mediană și se folosi de el pentru a-l trage spre ea.

— Îți spun pentru ultima oară, Orrin. Dacă îl mai lași vreodată pe Jabe să plece cu vreuna dintre puterile tale, ai face bine să-ți înfășori capul în bandaje și să stai cu Tuskenii!

— Haide, Annie...

— Nu mă lua cu *Haide, Annie* pe mine! îl întrerupse ea, lividă. Vorbesc serios, Orrin. Poți să-ți scoți speederele din garajele mele și să le parchezi sub o prelată, spuse ea, împingând bastonul gaderffii. Vrei pe cineva care să-ți hrănească echipa, te duci la Bestine. Vrei arme, vorbește cu Jabba!

— Oh, haide, zise Orrin, în defensivă, conștient din nou de mulțimea din jur. Chiar și băutorii ieșiseră din *Revendicare* să privească. Acesta nu este un oraș din est, spuse el. Aceasta este Oaza Pika. Nimeni de aici nu are de a face cu Jabba!

— Mai supără-mă o dată și o să te simți de parcă a aterizat un Hutt pe tine! Ochii ei verzi se aprinseră la el. Ai înțeles?

— Ai cele mai nebunești idei. Hai, calmează-te, sau o să-ți lași băiatul orfan...

Cu o smucitură, Orrin trase de armă. Se aștepta la rezistență, dar ea îi dădu drumul brusc și brațul lui, dezechilibrat, azvârli bastonul gaderffii într-un arc larg...
...direct în parbrizul speederului său. Cioburile se împrăștiară peste tot.

Orrin se uită la spărtură.

— Grozav, spuse el. Pur și simplu grozav. Se uită înapoi la Annileen. Vezi ce m-ai făcut să fac?

— Eu? Tu îl țineai. Annileen abia se uită la parbrizul spart. Sper că ai avut mult mai multă grijă de fiul meu acolo!

— Jabe își poartă singur de grijă, spuse Orrin, enervându-se tot mai tare. Îl tratezi ca pe un droid cu un bolț limitator!

— Oh, serios?

— Serios! El și Annileen erau acum unul în fața celui alt. Și poate ar trebui să te uiți la tine, spuse Orrin. Întreabă-te de ce simte el nevoia să iasă de sub...

O voce răgușită veni din mulțime.

— Ah, sărut-o odată!

— Cine a spus asta? Ochii lui Annileen săriră la spectatori. *Cine a spus asta?*

— *Toți am spus*, spuse Leelee, încrucișându-și brațele și clătinând din cap.

Annileen pufni la prietena ei.

— Am crezut că ai plecat.

— Ce, și să pierd distracția?

Coloniștii de o parte și de alta a Zeltronei râseră.

În timp ce Annileen se domolea, Orrin îi dădu repede arma Tusken fiului său. Jumătate din oază încercase să o cupleze pe Annileen cu Orrin de când plecase ultima lui soție. Cealaltă jumătate presupunea că erau deja împreună. Dar Orrin știa că era bine să nu reacționeze câtuși de puțin. Nu exista un subiect mai periculos în galaxie.

Annileen pivotă și se întoarse la fiul ei. Kallie îl ajuta pe Jabe să se ridice: lui Orrin i se părea obosit și un pic amețit, dar nevătămat.

— Leelee are dreptate, mamă, o auzi fermierul pe Kallie șoptindu-i. Tu și Orrin faceți dansul ăsta de ani de zile...

— Poți fi înlocuită, îi spuse Annileen fiicei sale, revenindu-i furia. Du-te și fă ceva util.

Kallie se uită la ea, ofensată.

— Bine.

Se întoarse pe călcăie și plecă – abandonându-l pe Jabe, care căzu imediat înapoi la pământ. În timp ce Annileen își ridica fiul, Orrin îi făcu semn lui Mullen să ducă speederul înapoi în garaj.

— Nu e mare lucru. Doar spune-i lui Gloamer să treacă reparația în cont, spuse el. Amintindu-și de unele dintre datoriile pe care le avea de plătit, Orrin își coborî vocea și îi adăugă lui Mullen: În contul magazinului.

Spectacolul se încheiase, iar mulțimea intră în *Revendicarea*. Annileen se spală pe mâini; avea să servească o mulțime de clienți. Orrin încercă o conversație cu ea înainte de a-i urma pe ceilalți.

— Ai reușit să cazezi familia Bezzard?

Annileen expulză o respirație adâncă.

— Acum sunt în camera oaspeților. Au venit chiar când mă îndreptam să mă întâlnesc cu Jabe.

— Fie binecuvântați, sper că măcar ai pus deoparte electro-bastonul, spuse Orrin. Săracii au fost destul de speriați!

Orrin privi cum Annileen încercă – și nu reuși – să-și reprime un zâmbet.

— Da, spuse ea, sunt bine. Doctorul e înăuntru cu ei.

— Asta e bine.

Înainte ca el să poată intra în magazin, Annileen îl trase de mânecă și se uită la el cu îngrijorare.

— Au spus că a fost *Ochi-cu-Dop*.

Orrin vorbi încet.

— Da. L-au prins pe bătrânul Lotho și pe fermierul Bith. Dar și noi am eliminat câțiva. Făcu o pauză. Oamenii noștri nu i-au fugărit prea departe.

Ea îl privi cu atenție.

— Și Jabe nu a fost niciodată în pericol?

— Toată lumea trăiește cu pericolul aici. Tu știi asta. Dar dacă încerci să-l transformi pe băiat într-un funcționar ca tatăl lui, îl vei pierde cu totul. Trebuie să ai încredere în mine. Orrin o bătu pe umăr. Acum, că amândoi copiii tăi sunt *teferi*, cred că avem vreo treizeci de eroi care își așteaptă băuturile.

— Pe nota de plată a *Fondului*, spuse ea, cu ceea ce el luă drept severitate batjocoritoare.

Apoi aproape că zâmbi.

Da, vom fi bine. Orrin zâmbi în timp ce îi ținea ușa deschisă. Avea să se dovedească a fi o zi bună după...

Un zgomot puternic răsună din cealaltă parte a clădirii, urmat de un țipăt sălbatic. Țipătul indescifrabil al unei femei tinere veni o secundă mai târziu.

Ce s-a mai întâmplat acum? Perplex, Orrin ocoli clădirea. Acolo, în curtea laterală, văzu gardul distrus al grajdului și un nor de praf care se îndrepta spre dunele sud-vestice. Abia putu distinge silueta blondă în vârtejul de vânt, agățându-se de viață.

Annileen apăru lângă el.

— Spune-mi că nu este ea!

— Nu te pot minți, spuse Orrin, privind în depărtare. Este Kallie a ta, fugind pe un dewback nebun.

— *Iritatul!*

Orrin suspină și ridică din umeri.

— Ei bine, tu i-ai spus să se ducă să facă ceva...

Capitolul 5

A'Yark înfipse din nou cuțitul în brațul războinicului. Chestia neagră curse din tăietură, murdărind învelișurile tânărului Tusken. Șrapnelul era îngropat adânc, prea adânc pentru ca A'Yark să poată ajunge la el.

Supraviețuitorii grupului de atacatori fuseseră bucuroși să ajungă la *Stâlpi*, o crăpătură abruptă în Jundland unde coloniștii și vehiculele lor nu puteau ajunge. Dar deșerturile se supăraseră că erau folosite pentru lașitate – și tânărul Tusken plătea. Războinicul rănit scăpase de armele coloniștilor, dar nu și de grenada aia blestemată pe care o aruncaseră înainte să plece, și de ceea ce făcuse aceasta zidului de stâncă. Brațul avea să devină bolnav, iar mâna inutilizabilă. Dacă se întâmpla ceva mai mult de atât, Tuskenii nu știau niciodată. Nu era un lucru care să merite știut.

A'Yark îi dădu lama războinicului și rosti cuvintele. Erau cuvintele cunoscute de toți, cuvintele care separau un Tusken de celelalte creaturi care trăiau în praf.

Oricine are două mâini poate ține un gaderffii.

Războinicul se holbă la armă, dar nu-și puse la îndoială datoria. Altcineva îi va lua bantha; banda nu-și mai putea permite să piardă nici războinicul, nici animalul.

A'Yark îi dădu războinicului singurătatea sa și își notă mental să trimită pe cineva după cadavru. Lucrul important era cu ceilalți, acum. Raidul de dimineață fusese un risc – poate un risc prea mare când numărul lor era atât de mic. Și totuși, A'Yark fusese sigur că era necesar. Coloniștii deveniseră prea îndrăzneți. Tuskenii trebuiau să fie și mai îndrăzneți. Ceea ce mai rămăsese din clan se ascundea acum, precum soarele laș, printre *Stâlpi*. Legenda spunea că un uriaș lovise în mod repetat munții cu un pumnal aici; unii spuneau că fusese însuși soarele cel tânăr, gelos pe fratele său. Oricare ar fi fost explicația, peisajul era ireal. Coloane de piatră naturală și obeliscuri dărăpănate se înălțau spre cer, unele dintre ele fiind încoronate de bolovani așezați precar. Un labirint de pasaje înguste se încrucișau printre turnuri. Unele duceau la peșteri, altele nu duceau nicăieri. Un luminiș printre stâncile înalte oferea suficient loc pentru o tabără înghesuită în jurul unei fântâni sacre; banthele și Oamenii Nisipurilor deopotrivă se adunaseră în *stomacul* stâncos al Jundlandului.

Nimeni nu spuse nimic când A'Yark trecu prin tabără. Cei care rămăseseră aici în timpul raidului știau că muriseră mulți slăbănogi. Nu era timp să jelească nevrednicia rudelor. Acele nume, acele voci, aparțineau trecutului. Oamenii Nisipurilor trebuiau să supraviețuiască *astăzi*.

Tuskenii aveau un cuvânt pentru *mâine*, dar era rar folosit. La ce ar fi fost bun? Moartea călărea în urma Tuskenilor, ca umbrele după banthe. Coloniștii păreau să nu știe asta. Ridicându-și adăposturi pentru a-și proteja viitorul prețios, coloniștii deveniseră chestii grase și nesuferite – nu mai buni decât Huttii. Poate că așa ajunseseră Huttii să arate cum arătau? A'Yark nu se întrebase niciodată cu adevărat despre asta sau despre multe altele. Nu, doar ziua de azi conta. Supraviețuirea fiecărei zile era un trofeu care putea fi purtat în poveștile trecutului – o lovitură împotriva condamnării aruncate asupra lor de cei doi sori. Era un lucru de

care să fii mândru. Dar cine va mai spune poveștile dacă vor muri cu toții?

La fântână, liderul războinic însetat renunță la gândurile deșarte și trase de funie. Se apropiau amiezele. Tinerii trebuiau hrăniți, vârfurile bastoanelor gaderffii trebuiau ascuțite – și trebuia aleasă o nouă țintă. A'Yark o va alege, ca întotdeauna.

Containerul ajunsese în vârful fântânii. Pentru a treia oară în tot atâtea zile, conținea doar nisip umed. Ceilalți numiseră asta un semn rău.

A'Yark voia pur și simplu să ucidă ceva.

Un tânăr îmbrăcat în cărpe veni în fugă și bolborosi un mesaj de la strajă. A'Yark ascultă cu o furie crescândă. Era cineva care călărea un animal printre dune. Din nou. Mai fuseseră și alte incursiuni în apropierea deșerturilor, în ultima vreme.

A'Yark auzise chiar de un om singuratic, cu glugă, care călărea o eopie foarte încărcată prin deșert, de la est la vest, neatins de cercetașii Tusken care îl zăriseră. A'Yark se înfuriase din cauza asta. Un colonist putea să treacă cu o mașină peste dune, sau să încerce să o facă. Dar acesta era gestul unuia care își pierduse mințile – sau al unei ființe atât de puternice încât simțea că nimeni nu-i poate face rău. Lui A'Yark nu-i păsa care era răspunsul. O astfel de obraznicie ar fi trebuit pedepsită, indiferent de starea lor actuală.

Ceilalți care îl auziseră pe tânăr își luară imediat armele. *Bine*, gândi A'Yark. Chiar și după această dimineață, le mai rămăsese ceva spirit. Dar trebuiau făcute multe lucruri aici. Ei aveau să rămână, în timp ce A'Yark se ducea să investigheze și să pedepsească intrusul. Și dacă argumentau, altcineva își va pierde o mână.

Această ucidere îi va aparține lui A'Yark.

* * *

— Yaah!

Annileen trase din nou de frâie. *Vilas* auzi și începu să alerge, strecurându-se cu agilitate pe stâncă. Trecu peste ea în câteva secunde. Încă un strigăt de la Annileen și se puse din nou în mișcare, traversând în viteză valea prăfuită.

Loviturile unui călăreț nu însemnau nimic pentru dewback, ai cărui solzi roșumaronii îl puteau proteja împotriva oricărui pinten. Dar *Vilas* părea să înțeleagă unde mergea și ce avea de făcut. Acesta era motivul pentru care Annileen se îndreptase direct spre el când văzuse gardul rupt. Speederul ei de teren ar fi fost mai rapid, dar Kallie și *Iritatul* porniseră în direcția *Murmurelor*, o porțiune ușor stâncoasă cunoscută mai ales pentru turbulențele pe care le dădea vehiculelor plutitoare. Asta nu era o problemă, dar, de asemenea, făcea ca urmărirea cu speederul să fie mai dificilă. *Vilas*, pe de altă parte, știa exact unde să meargă – spera ea.

— Ąla e, spuse ea, alegând norul potrivit din mai multe vârtejuri de praf din depărtare.

Vilas știa și el asta. Ea se agăță bine de animal. Annileen nu mai călărise de trei ani, dar nu era ceva ce ar fi putut uita. Jumătate din dewbackii din Bestine de astăzi descinseseră din turma lui Caelum Thaney. Ar fi lucrat încă la ferma tatălui ei, dacă animalele nu ar fi avut *Parch*, o boală care le împiedica celulele să folosească apa. Până la sfârșit, nu mai rămăsese mare lucru din turmă – sau din Caelum, care văzuse cum plecau toți fermierii săi. După ce Annileen fusese obligată să lucreze pentru Dannar, tatăl ei devenise greu de găsit. Patru ani mai târziu, după ce ea și mama ei se mutaseră într-o colibă mai aproape de oază, el folosisese în sfârșit un

blaster pentru durerile sale. Annileen îl găsisese acasă la doar trei zile după ce își anunțase logodna. Cu ani în urmă, el mutase duzina de ouă de dewback rămase în ceea ce fusese cândva pepiniera. Grajdurile și țărcurile de la *Revendicarea* fuseseră cadoul surpriză de nuntă al lui Dannar pentru Annileen; moștenirea Thaney trăia în fața vitrinei magazinului ei, oferindu-i distragere și consolare. Iar când Dannar murise, Kallie – pe atunci în vârstă de nouă ani – găsisese aceeași liniște îngrijind creaturile. Annileen îi cedase atunci toată îngrijirea animalelor. Kallie avea nevoie de asta, și mai era ceva: fata nu avea să-și petreacă adolescența dezbătând prețul țesăturilor cu persoane care nici măcar nu-și aminteau numele ei.

Se simțea totuși bine să fie din nou pe un dewback – chiar și având în vedere pericolul. *Iritatul* fusese o tentație, o provocare pentru Kallie de prea mult timp. Annileen bănuia acum că *Iritatul* avea sânge de dewback de munte în el; una dintre echipele lui Orrin adusese un lot de ouă după ce le dezgropaseră într-un codru. Dewbackii de munte erau la un pas de nebunia canibală. Annileen se blestemă pentru că nu făcuse un bilanț genetic adecvat înainte. Ea știa cum, iar grajdul avea instrumente simple de diagnosticare. Dar fusese prea ocupată. Și niciunul dintre copiii ei nu se dovedea prea bun la lupta împotriva tentației.

Kallie era acum în raza vizuală, la o jumătate de kilometru în față. *Iritatul* nu dădea semne că s-ar opri. Annileen și animalul porniră direct spre ei. Kallie era încă prea departe pentru a o auzi, dar Annileen putea vedea că fata nu mai controla bestia, dacă o controlase vreodată. Grajdurie Calwell le întreceau pe toate celelalte în materie de siguranță: trei chingi puternice înconjurau secțiunea mediană a fiecărui dewback, asigurând șeile. Dar acestea funcționau bine doar dacă dewbackul stătea nemișcat pentru a fi echipat, iar ea nu-și putea imagina că *Iritatul* ar fi făcut asta. Curelele slăbite rezultate, văzu ea acum, făcuseră ca șaua să înceapă să alunece pe spatele animalului, spre dreapta. Kallie, cu piciorul încurcat într-o scară, atârna pe partea laterală a animalului, agățându-se cu disperare de frâie. Cu fiecare încercare zadarnică de a se urca înapoi pe *Iritat*, fata îl înnebunea și mai tare. Nu se va opri până nu o va scutura.

Iritatul depăși o ridicătură și dispăru. Annileen ajunse la ea câteva secunde mai târziu. Ce văzu pe partea cealaltă îi tăie respirația. Știa că zonele estice erau predispuse la doline, dar locul acesta era o mină geologică. Mai rău, era genul de relief cu gropi preferat de – și adesea cauzat de – creaturi atât de oribile încât aproape că nu puteau fi descrise. Sarlaccii. Apetituri subterane uriașe care luau tot ce era destul de nebun să rățăcească pe aici. Monștri care puteau înghiți cu totul un speeder, dar care erau adesea imposibil de văzut până nu te prindeau. Iar *Iritatul* alerga direct spre locul acela.

Annileen smuci frâiele și porni înainte. *Vilas* pufni, încordându-se sub ea. Își dădea seama că animalului nu-i plăcea aspectul zonei – și nu-l putea învinovăți. Dar trebuia să riște. Sarlaccii erau rari. Auzise vorbindu-se despre unul deosebit de mare la Carkoon; altul lângă unele dintre numeroasele ruine antice de pe Tatooine. Chiar și unul dintre puii lor mici putea fi o descoperire fatală – dar acum nu mai avea de ales. Împinse animalul să alerge, ținându-se cât mai departe de mini cratere.

— Ajutor! Ochii lui Annileen părăsiră solul plin de gropi și se îndreptară la o sută de metri în față. *Iritatul* alerga înainte, iar Kallie era încă blocată. *Mamă, ajutor!*

Lui Annileen i se strânse inima în gât – dar își dădu seama că asta însemna că fata o văzuse. Strânse din dinți și împinse înainte, simțurile ei supraîncărcându-se.

Era nisip peste tot în urma *Iritatului*; părul lui Annileen, acum dezlegat, flutura violent în spatele ei. Cerul deșertului se ridica și cobora dedesubt, prezent aici, absent dincolo. Și mai era și trosnetul constant al picioarelor lui *Vilas* lovind suprafața și reverberând prin tot corpul ei. Cu toate astea, câștigau teren.

Vilas se împiedică pentru o clipă, dar își reveni repede. Întorcându-și privirea de la urmărire pentru acea secundă, lui Annileen i se păru că vede un Tusken, uitându-se la ea de pe o dună îndepărtată. O clipă mai târziu, era din nou pe drumul cel bun și sigură că avea halucinații. Prea multă adrenalină. Lui *Iritatul*, în față, părea să nu-i pese de nimic.

Vocea lui Annileen cedă când strigă în vânt.

— Stop! Stop!

Iritatul era la doar o duzină de metri în fața ei – și Annileen putea vedea clar cum Kallie era încurcată în scăriță. Fata îngrozită alunecase acum pe jumătate pe partea dreaptă a *Iritatului* și era în pericol iminent să se desprindă și să aterizeze sub picioarele masive din spate ale bestiei. Annileen trebuia să facă ceva.

— Îmi pare rău, băiete, îi strigă ea lui *Vilas*. Trebuie să o facem!

Îl îmboldi și mai tare pe dewback, aducându-l la mică distanță de tibia stângă din spate a *Iritatului*. Nu se punea problema să călărească pe partea dreaptă; Kallie ar fi fost de două ori mai în pericol, dacă ar fi căzut. Annileen va trebui să controleze singură monstrul.

Vilas își încetini pasul; Annileen își închipui că se temea ca *Iritatul* să nu se întoarcă împotriva lui. Dar era îndeajuns de aproape. Îi dădu drumul la frâie, se aruncă în față și se urcă pe gâtul masiv al lui *Vilas*, iar solzii animalului îi juliră mâinile fără mânuși. Se uită în jos la spațiul tot mai îngust dintre cei doi dewbacki. Nisipul exploda din pământ, fiecare pas puternic al *Iritatului* fiind un gheizer de nisip. Dacă *Iritatul* știa că *Vilas* era alături, nu reacționase – încă. Dar cu siguranță o va face. Ce anume va face?

Annileen mai călărise dewbacki care alergau, dar niciodată unul furios care alerga cu viteză maximă, sărind de pe un alt animal. *Iritatul* putea face orice. Era prea periculos să încerce. Dar o auzea și pe Kallie, strigând la fiecare zdruncinătură.

Acum! Annileen se întinse, prinzând cureaua din spate a chingii *Iritatului*. Era singura parte a harnașamentului care părea sigură – și chiar era. În secunda în care se prinse cu putere, sări de pe *Vilas* pe *Iritatul*. Acesta observă și nu fu deloc încântat de asta. Își pocni coada puternică, încercând să o îndepărteze pe femeia care îi strângea spatele. Annileen se agăță, trăgându-se înainte, mână după mână. *Vilas* dispăruse acum, luând-o spre nord; Annileen era hotărâtă. Încă agățată, apucă brațul lui Kallie și încercă să o tragă în sus. Nu reuși. Greutatea era prea mare, iar prinderea ei prea slabă. Se temu să nu se răstoarne amândouă. Dar ori mergeau mai departe, ori săreau împreună de pe creatură. Annileen se întinse să o apuce de cămașă... și văzu ceva la dreapta.

Apăru chiar la marginea vederii ei periferice. Pentru o fracțiune de secundă, crezu că era Tuskenul de mai devreme. Dar, trăgându-și capul înapoi pentru o clipă, văzu că realitatea era mult mai incredibilă. Un alt călăreț se alăturase urmăririi, venind dinspre dealul îndepărtat din sud-est. O siluetă îmbrăcată în maro, care alerga în diagonală pentru a-i ajunge din urmă. Alergând la maxim... pe o eopie?

Annileen se uită în jos la Kallie, a cărei față era încremenită de groază – și apoi la noul venit. Văzuse bine: era pe o eopie. O fracțiune din mărimea dewbackului, cu

patru picioare și cocoșată. Eopia putea alerga, dar picioarele ei nu se comparau cu cele ale unui dewback. Cu toate astea, silueta cu glugă o conducea rapid, fără mai multă ezitare decât ar fi arătat cineva conducând o bicicletă speeder.

Annileen rămase uimită. Călărețul nu avea cum să-i ajungă din urmă, dar cu siguranță încerca. Știa că nu toți tâlharii deșertului erau Tuskeni – dar un tâlhar inteligent nu ar fi urmărit pe nimeni pe terenul ăsta. Le-ar fi așteptat pe femei să-și rupă gâtul. Se întrebă dacă acesta chiar voia să le ajute?

Îi răspunse el însuși.

— Țineți-vă bine!

Eopia dansă agilă de-a lungul marginilor gropilor de nisip, fără să lase amprente de copite mai mult decât dacă ar fi fost fără călăreț. Bărbatul – destul de aproape acum pentru ca Annileen să poată distinge sub glugă un nas omenesc, o barbă și o mustață castanie – călărea creatura cu măiestrie, apropiindu-se de *Iritatul* fără a părea că-i pasă de propria siguranță. Coada *Iritatului* bătea sălbatic înainte și înapoi, forțându-l pe călărețul eopiei să se ferească. Dar el continuă să accelereze. O secundă mai târziu era lângă reptilianul nervos. Annileen se uită în față la terenul mai rău decât orice fusese în spate. Picioarele din spate masive ale *Iritatului* puteau străpunge crusta nisipului și aveau o priză bună. Când Annileen se uită înapoi, își dădu seama că și călărețul misterios vedea pericolul. Ochii lui se fixară pe ai ei.

— Dă-mi fata!

Fără să stea pe gânduri, Annileen își re poziționează brațul sub pieptul lui Kallie și împinse. Fiica ei, care nu era conștientă de noul sosit, tipă când își pierdu ultima mână pe frâie. Dar mai puțin de o suflare despărțea acum eopia și dewbackul – și un braț lung se întinse din mantia umflată pentru a o prinde. Annileen transferă celălalt braț al lui Kallie pe al lui și împinse.

Annileen se dezechilibra pe spatele monstrului când greutatea dispăru. O văzu pe Kallie și pe călărețul pe eopie încetinind acum din cauza poverii suplimentare. Nu avea cum să poarte două persoane prea mult timp, iar trei nici măcar pentru o secundă. *Iritatul* era problema ei. Revenindu-și, privi înainte. Era doar o chestiune de a găsi..

Krakkk! Piciorul din spate al *Iritatului* lovi o gaură. Annileen făcu o săritură înainte, chiar când masa imposibilă a dewbackului se ridică sub ea. Văzu lumina în timp ce sorii îi fluturară prin fața ochilor – și apoi întunericul în timp ce corpul dewbackului îi eclipsa.

Și apoi, nimic.

Capitolul 6

— Mamă!

Annileen deschise ochii și îi închise rapid.

— Nu pot să văd.

— Stai, zise Kallie, ștergând boabele de nisip de pe genele mamei sale. Încearcă acum.

Annileen încercă din nou. Văzu un chip tânăr pătat de unsoarea de șa plutind deasupra ei, luminat de sus de soarele înalt. Annileen încercă să vorbească, dar vocea îi cedă.

— K-Kallie. Tu... tu...

— E în regulă, mamă. Sunt bine.

— Ești pedepsită, spuse Annileen. Pe viață.

Kallie zâmbi.

— O să fie bine.

— Da, răspunse altcineva. O să fie.

Annileen nu putea spune de unde venea vocea, dar nici nu voia să se ridice să se uite, nu când nisipul era frumos, moale și cald. Kallie dispăru din raza ei vizuală, iar un alt chip îi luă locul. Era călărețul de mai devreme. Gluga îi era dată jos, acum. Avea părul blond roșcat, mai deschis decât barba și mustața. Ochii lui albastru-cenușii o priveau cu ceea ce Annileen interpretează drept amuzament.

— Bună ziua, spuse el, cu un accent pe care ea nu i-l putea localiza. Ai avut o căzătură urâtă.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Annileen, tușind.

El zâmbi. Un zâmbet plăcut, gândi ea; nu unul dintre cele *câștigătoare* ale lui Orrin, asta era sigur. Dar discret și plin de bune intenții. Ca și vocea lui.

— Ești întreagă, spuse el. O să scoți nisipul din haine pentru o vreme, dar nu pare să fie nimic rupt.

Bărbatul scoase o sticlă din faldurile mantiei sale. Era un veșmânt vechi, văzu ea, al cărui maro închis devenise pe alocuri cafeniu din cauza uzurii. Dedesubt, putu vedea că purta o tunică tot maro. Străinul făcu o pauză în timp ce îngenunchea aproape.

— Îmi permiți?

Annileen încercă să aprobe din cap. El îi ridică ușor capul pentru ca ea să poată bea. Annileen bău cu disperare, realizând pe jumătate că șaptesprezece ani de învățături despre străinii din deșert dispăreau sub ochii fiicei ei. Annileen nu știa ce să creadă despre noul venit, în afară de faptul că părea să fie îmbrăcat din coșul ei de second-hand de la magazin. Oftă când termină de înghițit. Îi mulțumi străinului dând din cap și apoi își îngustă ochii.

— Kallie?

Străinul se îndepărtă, iar fiica ei reapăru.

— Da, mamă?

Mâna lui Annileen se ridică brusc, apucând-o de guler pe fată.

— Ce făceai?

O privire vinovată traversă fața lui Kallie.

— Ei bine, sosise jumătate din galaxie la *Revendicarea* să se îmbete – și asta chiar înainte de prânz. M-am gândit că dacă nu ies să lucrez cu animalele, aș fi fost blocată acolo ca să ajut.

— Da – dar de ce tocmai acel animal?

— Nu știu. Kallie ridică din umeri. În plus, nu credeam că o să-ți pese. Erai ocupată cu Jabe, *ca întotdeauna...*

În spatele fetei, străinul fixă dopul sticlei și chicoti.

— Dacă încerci să atragi atenția mamei tale, ai reușit.

Apoi schiță din nou acel zâmbet dezarmant.

Ochii căprui ai lui Kallie se luminau și ea radie la el.

— Oh, te rog... poți să-mi spui Kallie!

El zâmbi politicos – și Annileen se holbă la fiica ei.

— Pedepsită pe viață, spuse ea, și încercă să se ridice.

O secundă mai târziu își dădu seama de inutilitatea încercării și se predă gravitației. Străinul fu din nou jos într-o clipă, prinzând-o. Mănușile lui de călărie îi expuneau degetele goale, iar ea i le putu simți prin păr.

— Nu face nimic pripit, spuse el. Abia te-am adus înapoi.

— Bine.

Cu ajutorul celor doi, Annileen se ridică în șezut.

— Mă îndreptam spre casă de la Bestine când am văzut că ai probleme, spuse el. A fost o călărie magistrală, să o prinzi din urmă pe fiica ta. Sper că nu am făcut nimic rău implicându-mă.

— Nu, nu ai făcut, spuse Annileen mormăind.

Întorcând capul, văzu ce devenise *Iritatul*. Dewbackul saliva pe nisip, ochii lui odată înnebuniți privind în gol la ea. Uitându-se de-a lungul animalului, Annileen se gândi că piciorul din spate arăta ca un balon pe jumătate golit. Oasele, adânc înăuntru, se spărseseră rău de tot de la pasul greșit. Dar mai remarcabil era locul în care se afla *Iritatul*: la doar câțiva metri în spatele ei. Creatura abia o ratase când aterizase.

— Ai avut noroc, spuse bărbatul.

— Noroc, spuse Annileen, frecându-și partea laterală a capului. Ar fi fost un nod acolo, cu siguranță. Mi-a fost teamă că o să dăm peste vreun sarlacc.

— O teamă sănătoasă.

Annileen se forță să se ridice. Odată sigură de picioarele ei, își șterse mâna pe cămașă și se prezentă.

— Annileen Calwell.

— *Annileen*. Bărbatul păru la început reticent în a-i strânge mâna, dar apoi o făcu cu amabilitate. Nu am mai auzit numele asta.

— Majoritatea îmi spun doar Annie.

Salvatorul făcu o pauză și pentru o clipă ei i se păru că îi vede ochii încremenind, ca și cum ar fi privit undeva departe. Dar zâmbetul blând reveni rapid.

— Nu, Annileen este în regulă.

— Și ai cunoscut deja *tornada*, spuse Annileen.

— Kallie, repetă fata, încercând să-i dea și ea o strângere de mână.

Bărbatul încuviință din cap.

— Ben.

Înainte ca Annileen să poată întreba mai mult, el trecu pe lângă ea pentru a-l examina pe *Iritatul*. Animalul părea catatonie.

— Nu știi prea multe despre această specie, spuse el. Dar nu arată bine.

— E în stare de șoc.

Ben păru îngrijorat.

— Poate să se descurce pe trei picioare?

— Lasă-mă să-l întreb pe administratorul grajdului. Annileen se uită la Kallie, care potrivea șaua lui *Vilas*. Tu ce crezi?

Fiica ei își întinse brațele și se plânse:

— Nu am vrut să se întâmple asta!

Kallie ura să piardă vreo creatură. Dar chiar dacă *Iritatul* va putea să meargă mai departe, Annileen era aproape hotărâtă să-l împuște oricum pe nenorocit. Atunci își dădu seama că nu avea nicio armă, aici, în deșert, cu un necunoscut. Dar, ca și înainte, Ben păru să-i simtă cumva neliniștea. Fluieră o dată, iar eopia veni spre ei. Animalul era sprinten, în ciuda faptului că era foarte încărcat cu echipament.

Kallie zâmbi.

— Care îi e numele?

— *Rooh*. Sau asta mi-au spus când am cumpărat-o. Ben mângâie botul eopiei. Bună treabă, *Rooh*, spuse el liniștitor.

Oricum, asta o liniști pe Annileen. Un lucru era sigur în legătură cu oamenii de nimic de pe Tatooine: rareori erau drăguți cu copiii și cu animalele. Ben îi salvase copilul de un animal. Și cu asta, părerea ei despre el era făcută.

— Ei bine, bună treabă și ție, Ben, spuse ea, ștergându-și praful. De ce ai venit pe aici?

Scărpinând gâtul eopiei, el dădu din cap spre sud-vest.

— Mi-am... stabilit casa lângă deșerturi. Făceam niște comisioane. Lucruri de făcut, știi tu.

Annileen se luminează.

— Nu e nevoie să mergi la Bestine. Se uită la o parte din echipamentul care ieșea din bagajele de pe *Rooh*. Ești mai aproape de oază.

— Oaza Pika? El își scărpină barba. Am auzit că e un magazin acolo.

— *Revendicarea lui Dannar*. Cel mai bun magazin din oază.

— Singurul magazin din oază, interveni Kallie din spate.

Annileen vorbi fără să se uite peste umăr.

— Fato, sper că nu vorbești din nou. Pentru că dacă o faci, ar trebui să-ți ceri scuze... mie și acestui om. Și dewbackului pe care aproape că l-ai omorât.

Ben chicoti, apoi tăcu. Annileen calculă că avea copii ai lui, sau că cel puțin lucrase cu ei. Apoi el se uită iar la încărcătura eopiei.

— Magazinul ăsta. Are piese pentru vaporizator?

— N-ar prea fi un magazin dacă nu ar avea. Și în plus, te uiți la...

Înainte ca Annileen să poată continua, expresia lui Ben se schimbă. Brusc alert, ridică mâna.

— Așteaptă, spuse el, întorcându-se.

Toți trei își fixară ochii pe trupul nemișcat al *Iritatului* – și priviră, în timp ce acesta începea să coboare, afundându-se în nisip. Un geamăt veni de dedesubt și un cutremur zgudui locul în care se aflau.

— Mi-e teamă că ăsta e sarlaccul, spuse Ben.

Tentaculele apărură, legănându-se în jurul corpului uriaș al dewbackului.

Annileen îl văzu pe Ben întinzând mâna după un obiect de sub mantaua lui, dar se opri când o observă că îl privea. Ea îi făcu semn cu mâna.

— Nu poți împușca un sarlacc cu blasterul, spuse ea.

— Poate că ai dreptate.

Tentaculele începură să se încolăcească pe dewback, trăgându-l în jos. Ben prinse hățurile eopiei sale speriate, iar Annileen își grăbi fiica spre *Vilas*.

Kallie se uită tristă în urmă.

— *Iritatul...*

— Îl vei plăti din câștigurile tale, spuse Annileen, împingând-o pe fată pe șaua lui *Vilas*. Ea se urcă în față. Și de data asta ține-te bine.

De pe *Rooh*, Ben se opri să privească uimit la dispariția fiarei. Annileen știa că apetitul unui sarlacc era ceva ce niciun călător nu putea vedea și uita. Voia să-l întrebe de unde era, dar era clar că nu era momentul.

— Mulțumesc încă o dată! Poate ne vedem în oază!

Ben zâmbi ușor și aprobă din cap.

— Poate.

Apoi își trase gluga înapoi pe cap.

— Ne mai vedem, Ben! strigă Kallie, făcându-i cu mâna.

Annileen își dădu ochii peste cap. Se terminaseră remușcărilor fetei pentru *Iritat*. Sub ele, *Vilas* începu să meargă, nerăbdător să se îndepărteze de noua groapă de sarlacc. Amintindu-și ceva, Annileen se uită înapoi la Ben, gata să se îndrepte spre sud-vest.

— Heil!

— Da?

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu ți-am reținut numele de familie!

— Oh, spuse el, doar pentru a se înclina înapoi când *Rooh* izbucni într-un trap brusc. Îmi pare rău, spuse el cu un semn de scuză în timp ce eopia fugea. Cred că vrea să ajungă acasă!

Fără îndoială, gândi Annileen. Nu e singura!

* * *

Din spatele unei dune, A'Yark privi trioul despărțindu-se. Singurul ochi bun al războinicului era foarte bun, într-adevăr, iar lentila din ocular putea vedea departe, atunci când era reglată. Oricine îl crease făcuse un lucru util pentru existența sa. Dar A'Yark se îndoia acum de munca sa, pentru că ocularul văzuse ceva care nu avea niciun sens. Imediat după ce bărbatul care călărea eopia o luase pe tânăra femeie de pe dewbackul care alerga – o ispravă impresionantă, asta era clar – creatura scăpată de sub control se împiedicase într-o gaură și se răsturnase, aruncând-o pe femeia care o călărea. Ea ar fi trebuit să fie strivită de dewback – dar, în loc să cadă peste ea, animalul fusese prins de aerul însuși și chiar plutise acolo, legănându-se, pentru o secundă. A fost ca și cum lumea însăși ar fi respins creatura. Apoi se rostogolise o dată în aer și căzuse în unghi, ajungând să se odihnească chiar lângă corpul femeii.

Femeia mai tânără, care atârnase parțial de șaua eopiei în direcția greșită, nu

văzuse. Dar călărețul bărbat văzuse ce se întâmplase – și nu se lăsase impresionat de asta. Surpriza era singura expresie umană pe care toți Tuskenii învățaseră să o recunoască. Acest bărbat nu manifestase niciuna – nici măcar atunci când animalul uriaș plutise în aer. Tuskenii erau conștienți de puterile pe care le aveau coloniștii la dispoziție. Ei foloseau magii mai mici, vrăjile lor bazându-se toate pe componente fizice legate între ele într-un anumit fel. Un speeder era un conglomerat de chestii. Dacă ordinea pieselor era perturbată în vreun fel, își pierde puterile. O magie nesigură, cu siguranță. Dar aici nu era niciun metal, niciun material nenatural, niciun mecanism prezent. Doar oameni. A'Yark se retrăsese atunci în spatele dunei, să se gândească. Acesta nu era ca un urlet fals de dragon. Ce prevestea? Lucrurile erau deja rele pentru Oamenii Nisipurilor. Dacă coloniștii își sporiseră capacitățile, atunci se cerea prudență. A'Yark trebuia să știe cu ce se confrunta Poporul Nisipurilor. Ce era această putere? Și care dintre oameni o avea?

Din punctul de vedere al lui A'Yark, nu exista niciun motiv pentru ca bărbatul uman să se pună în pericol pentru vreuna dintre femei. Ceea ce îi adusese în deșert era clar. Femeile încercaseră desigur, la fel ca mulți coloniști, să îmblânzească însuși spiritul vieții de pe Tatooine – în acest caz, dewbacki care aparțineau munților. Era corect că eșuaseră. Ar fi trebuit să moară, iar bărbatul cu fața păroasă ar fi trebuit să le lase. Ființele vii se ajutau doar pe ele însele – acesta era modul de viață al Tuskenilor. Și asta sugera că femeia avea o vrăjitorie în ea, să aterizeze atât de ușor și să dea deoparte dewbackul. Bărbatul trebuie să fi știut că ea nu era în pericol – că avea puterea de a se salva singură. Da. Asta avea sens.

În timp ce femeia își revenea după fapta ei, A'Yark stătea și se gândea la calea cea mai bună. Concluzia era acum clară. Femeia coloniștilor trebuia ucisă – și repede, înainte să învețe pe altcineva abilitatea ei. Acum, în timp ce dewbackul ei le ducea pe amândouă A'Yark simți un alt cutremur în nisip. Fusese ușor și ar fi trecut neobservat de altcineva. Dar A'Yark știa ce era. Blestematul sarlacc avea mulți copii în locuri necunoscute Tuskenilor. Cei mai mulți stăteau inerți, înfometați, fără să crească vreodată. Dar ospățul unuia dintre ei îi trezise pe ceilalți. Nu era momentul să afle câți mai existau. Nu, informația pe care tocmai o aflase A'Yark trebuia să ajungă la clan. Oamenii puteau fi găsiți din nou fără dificultate. Atunci Tuskenii s-ar fi mișcat cu toții ca unul singur, știind că fac un lucru cu adevărat important. Ar fi fost victoria de care aveau nevoie pentru a-și recâștiga spiritul sfidător o dată pentru totdeauna.

A'Yark părăsi ascunzătoarea și plecă spre dealuri. Nu ca soarele laș – ci ca un vânător. Se simțea bine.

Meditație

Să încercăm din nou. Mă tem că nu am avut niciun succes cu acest mijloc de comunicare, Maestre Qui-Gon. Poate că nu ai avut nimic de spus? Asta e. Am încercat să-ți vorbesc mental; o să încerc să vorbesc cu voce tare pentru o vreme, să vedem dacă asta face vreo diferență. De când am încercat ultima dată să vorbesc cu tine, am făcut câteva mișcări tactice. Owen Lars nu mai vrea să stau pe lângă casa lui. Are dreptate, crezi sau nu. Să mă furișez pe dealuri în fiecare dimineață și seară s-ar putea să nu fie cel mai bun mod de a evita să atrag atenția asupra fermei sale.

Așa că am găsit un alt loc. S-ar putea să te alarmezi când o să auzi cât de departe este. Pe mine cu siguranță mă neliniștește. Îți amintești de Xelric Draw, unde

am aterizat nava de pe Naboo cu ani în urmă? Acesta este la sud de el, lângă zidul nordic al munților – Deșertul Jundland. Doar că ne aflăm la capătul îndepărtat al formațiunii față de locul unde locuiește Owen – poate la o sută de kilometri.

E un mod ciudat de a supraveghea pe cineva, știi. Nu pot să ajung acolo și să mă întorc într-o zi cu Rooh – și sunt reticent în a-mi lua o bicicletă speeder, de teama atenției pe care aș atrage-o. Băștinașii Tuskeni par să urmărească orice lucru strălucitor; aș putea să-i conduc la ferma Lars dacă nu sunt atent. Și oricine urmărește din satelit ar putea observa un tipar în călătoriile mele. De asemenea, am exclus să las echipamente de supraveghere. Accesul la computerul central galactic este nesigur peste tot aici, dar oricum, nu vreau să dețin nimic care să se conecteze la el. Nici măcar nu am folosit comunicatorul secret unidirecțional oferit de Bail Organa pentru a-i spune că m-am stabilit aici. Cu cât vin mai puține semnale de la casa mea, cu atât mai bine.

Dacă Palpatine are ochi până aici, căutând Cavaleri Jedi pe care nu a reușit să-i ucidă? S-ar putea întâmpla. Ceilalți Jedi... Cât de mult sper că au supraviețuit și alții. Nu aș putea suporta să fiu singurul rămas. Pare imposibil de imaginat.

Aș vrea să-mi poți spune...

În orice caz, în ceea ce privește ferma Lars, probabil e în regulă dacă mă duc acolo din când în când, pe jos sau pe Rooh. Mă pot ascunde mai bine așa, și pot campa dacă e nevoie. Nu va exista un tipar al mișcărilor mele, sau când aleg să merg. Nu voi putea reacționa rapid dacă cineva îl deranjează pe băiat – și nici măcar nu voi ști despre asta. Dar cel puțin nu voi fi eu problema. Totuși, mi-aș dori să existe cineva pe care să mă pot baza, mai aproape de ei. Am auzit niște sirene la nord; a mai fost una în dimineața asta. Mă temeam că e vorba de Imperiu, dar acum cred că ar putea fi un fel de sistem de avertizare. Poate că ar putea fi de ajutor, eu nu...

Ar fi mai ușor dacă ai spune ceva. Nu contează. Voi fi mai scurt.

Casa asta. E într-o stare mai proastă decât am crezut. Am mers la Bestine să mă asigur că nu e ocupată, dar nu aveam nevoie de confirmare. Jawa au golit locul cu mult timp în urmă. Există o carcasă de vaporizator, dacă voi reuși vreodată să-l fac să funcționeze cum trebuie – încă mai am nevoie de piese. Și locul ar trebui să aibă un preț scăzut, dacă reușesc să scap de gunoiul din curte. Îți poți imagina ce fel de gunoaie ar neglija chiar și un Jawa.

Eram îngrijorat că va fi nevoie de mai multe drumuri până la Bestine. Adică vreo patruzeci de kilometri – dar poate că există o altă opțiune. Annileen.

Aceasta ar fi Annileen Calwell, o femeie din Oaza Pika, și fiica ei. Oaza este mai aproape și, din ce spune ea, are mai multe lucruri de care am nevoie pentru a mă stabili aici. Întâlnirea cu ea mi-a dat ocazia să folosesc în sfârșit numele pe care l-am ales. O să-ți placă: Ben. L-am văzut pe hartă la biroul din Bestine – există o mesa cu acest nume. Satine obișnuia să-mi spună așa – când eram singuri. Îmi place cum sună.

Mi-e... teamă că am atras atenția asupra mea când am cunoscut-o pe Annileen. Nu voi intra în detalii, dar avea probleme și am ajutat-o. M-am simțit bine să fac ceva, după atâta ascuns.

Și este bine să vorbesc din nou cu cineva, când mă simt atât de singur și...

Ah, bine.

Nu știu ce să zic. Sunt mai aproape de oază, dar și aceasta este apropiată de mine. Poate că nu e o idee bună să devin o priveliște prea familiară cu localnicii.

Probabil că nu mă voi duce.

Capitolul 7

— Cum aaarată, doomnule Gaaault?

— Foarte drăguț, Gloamer. Orrin își trecu mâna peste parbrizul nou de pe speederul de teren. Ca nou. Nu știi cum faci.

Orrin nu era surprins. Dintre toți mecanicii din garajele Calwell, Gloamer, un Phindian cu pielea verde ale cărui brațe atârnavă aproape până la glezne, era de departe cel mai bun. Pornind de la un singur spațiu închiriat cu cinci ani în urmă, Gloamer conducea acum o afacere vibrantă care ocupa o clădire și jumătate. Asta îl făcea al treilea cel mai mare ocupant al garajului, după flota pentru instalațiile de vaporizatoare a lui Gault și spațiul de depozitare a vehiculelor *Fondului Coloniștilor*. Deoarece Gloamer lucra și la ele, el și asistenții săi erau văzuți aproape peste tot.

— Eeeste cel mai buuun speeder din oaaază, spuse mecanicul, cu ochii lui aurii aprinși în cavitățile lor albe. Eeeste suuuperb!

Orrin rânji. Se părea că Phindienii nu puteau renunța niciodată la o vocală – și puține ființe pe care le întâlneau aveau mai multă apreciere pentru un vehicul bun. În acest caz, Gloamer avea dreptate: USV-5 arăta ca și cum ar fi aparținut unei planete mai frumoase. Orrin ezitase să-l cumpere; un fermier nu trebuia să se dea mare. Dar vânzarea de apă făcea parte din meseria lui la fel de mult ca și găsirea ei, iar clienții importanți din oraș nu voiau să cumpere de la cineva care arăta de parcă muncea pentru a-și câștiga existența. Ei bine, asta era în regulă. Putea juca jocul ăsta.

Asistentul principal al lui Gloamer trecu pe lângă el, purtând o parte dintr-un profil metalic. Fiind un Vuvrian, asistentul era cu ușurință cel mai macabru din garaj, după părerea lui Orrin. Era biped, dar cu un cap de insectă – și se părea că avea talent cu sistemele de control ale propulsoarelor. Orrin nu avea o problemă cu non-umanii; în comparație cu bunicul său, opiniile lui erau cosmopolite. Orice ființă dispusă să muncească din greu era în regulă pentru el. Sânguința nu era doar pentru anumite specii. Și nici lenea: erau destui vagabonzi umani prin cârciuma din Anchorhead, care să le dea o reputație proastă semenilor lui.

Dar bătrânul Gault avusese dreptate asupra unui lucru. Succesul în afaceri consta în a lua măsura celuilalt. Între oricare doi oameni, exista un punct în care ceea ce dorea unul se intersecta cu ceea ce avea celălalt. Acel punct era prețul, iar pentru a obține cel mai bun preț posibil, mare sau mic, trebuia să vezi lucrurile în locul celeilalte persoane. Dar cine știa ce gândea cu adevărat un Vuvrian sau un Bith? *Nu poți privi pe cineva în ochi când pe fața lui vezi doar ochii.*

Orrin părăsise o dată Tatooine, când era adolescent. Bunicul lui își trimisese ajutoarele pe Rodia, să aducă un vaporizator; chiar și un dispozitiv la mâna a doua de pe una dintre planetele mai avansate din punct de vedere tehnologic era mult mai bun decât orice aveau cei mai mulți fermieri de pe Tatooine pe câmpurile lor. Rămas acasă, Dannar glumise că nu se va mai auzi niciodată de Orrin, odată ce acesta va vedea stelele. Dar, în orice caz, scurta plecare a lui Orrin îi spusese că Tatooine era adevărata casă a oportunităților. Galaxia era plină de șmecheri, toți capabili să omoare pentru un credit – iar Rodia, un loc umed în care lumea se strângea sub

cupole, îi înghesuia pe toți într-un singur loc, precum borcanul în care obișnuia să prindă muște de nisip. Dacă-i țineai acolo suficient de mult, se mâncau între ei. Nu, pe Tatooine era mult mai bine. Mos Eisley putea părea o menajerie, dar măcar puteai pleca cu mașina. Tatooine avea pământ – și Orrin avea partea lui.

Mulțumindu-i lui Gloamer, se plimbă de-a lungul halelor și se uită înapoi la camioanele sale cu repulsor din garaj. Prea multe erau în atelier, ca de obicei: încă trei, în dimineața asta. Nu era din cauza vreunui defect în munca lui Gloamer, ci din cauza idioților care le operau. Motivul aparent pentru care Orrin se ducea în fiecare zi pe câmpuri era acela de a regla vaporizatoarele pentru o performanță mai bună. Dar, de fapt, cea mai mare parte a timpului o petrecea verificându-și echipele de la distanță, care îl enervau zilnic inventând noi modalități de a-i deteriora mașinile sau pe ei înșiși. Erau cu mult în urmă cu pregătirea câmpurilor pentru *recoltă*, iar cheltuielile crescuseră vertiginos. Sperase că generația următoare va scăpa de presiune. Dar Mullen și Veeka reușiseră amândoi cumva să ajungă la douăzeci de ani fără să se maturizeze cu adevărat. Talentul lui Mullen părea să fie acela de a stârni lumea, nu de a o conduce – iar Veeka era... ei bine, Veeka. Jabe Calwell, însă, avea ceva din răposatul său tată. Orrin îl vedea jucând un rol important, dacă îl va lăsa mama lui. Dar Orrin va trebui mai întâi să o convingă pe Annileen.

Nu poți avea un maestru a cărui mamă nu-l lasă să lucreze.

Lucrurile fuseseră liniștite pe frontul Tusken în zilele care trecuseră de la incidentul cu familia Bezzard; avea să treacă ceva timp până când *Ochi-cu-Dop*, sau războinicii săi, aveau să aibă curajul să încerce un nou raid. Dar, în timp ce deschidea ușa spre zona de vânzare a *Revendicării*, Orrin auzi cum ostilitățile continuau între mamă și fiu.

— Nu e corect, mamă! Vocea era masculină, tânără, adâncă și indignată. Nu e corect și tu știi asta!

— Corect? răspunse Annileen. Ce legătură are *corectul* cu prețul apei?

Jabe era în genunchi și înconjurat de pungi de mai multe kilograme, un puzzle care nu părea în niciun caz să se potrivească pe rafturi. Nu era fericit să fie acolo.

— De ce nu o pui pe Kallie să facă asta?

Annileen se uită sever pe culoar de la tejgheaua ei.

— Kallie are propria ei treabă și tu știi asta.

— Mâncare pentru animale. Animalele sunt departamentul ei!

— Aia e în afara magazinului. Asta e în interiorul magazinului. Vrei să pun o înregistrare cu ultimele zece ori când am avut această conversație? Annileen observă apropierea lui Orrin. Ar fi bine să nu fii aici ca să te implici în asta.

Orrin își luă pelerina bună de pe raftul de lângă ușă și zâmbi.

— Nu, Annie, știu când sunt înfrânt. Se uită în jos la Jabe. Îmi pare rău, puștiule. Poate într-o viață viitoare.

Văzând umerii lui Jabe căzuți, Orrin îi făcu cu ochiul pentru a-l liniști. Băiatul trebuia să știe că avea un avocat în el. Era doar o chestiune de timp. Orrin își legă pelerina în jurul gâtului în timp ce își croia drum pe lângă castelul din saci cu furaje.

— Cum se simte Kallie astăzi?

Annileen își dădu ochii peste cap.

— Va trebui să o întrebi când apare.

Arătă de-a lungul tejghelei spre cantină. Acolo, Kallie, refăcută după calvarul prin care trecuse cu câteva zile în urmă, era în mijlocul relatării poveștii salvării ei –

de data aceasta, unor prieteni adolescenți veniți de pe câmpuri.

— ...și el a apărut, ca și cum ar fi coborât din cer. Și erau sarlacci peste tot, dar el a trecut direct printre ei încercând să mă ajungă din urmă...

Orrin auzise povestea asta de două ori în ultimele două zile. Ridică o sprânceană către Annileen.

— Sarlacci peste tot?

— Astăzi, da. Annileen își ridică privirea de la frecat blatul. Așteaptă puțin. A adăugat o stâncă uriașă.

— Nu am auzit-o menționând rolul tău în aventura asta, spuse Orrin.

— Oh, nici nu am fost pe acolo, spuse Annileen, cu o întorsătură ironică a gurii. Nu am mai fost în poveste de ceva timp.

— ...Desigur, sunt un călăreț grozav și m-aș fi descurcat. Dar Ben e genul de om care nu se poate uita în altă parte când vede pe cineva – când vede o femeie – în necaz. Și a știut că trebuie să mă salveze de la...

— Când o să mă întâlnesc cu această zeitate? spuse Orrin.

— Habar n-am. Annileen zgârie o pată cu frustrare. Îi știi pe vagabonzii ăștia din pustietate. Probabil că s-a rătăcit și și-a mâncat propria eopie până acum.

Orrin chicoti. Acest răspuns era tipic pentru Annie, dar își dădea seama că ea era dezamăgită că salvatorul lor nu dăduse niciun semn. Orrin se bucura că găsisese ajutor acolo; din moment ce plecase fără comunicator, nu ar fi avut cum să o localizeze. Dar absența bărbatului era probabil la fel de bună. Nomazii amabili aveau un mod anume de a veni peste tine odată ce știau că le datorezi ceva.

Discuția se extinsese la o altă masă, în timp ce Leelee și localnicii mai în vârstă încercau să-l identifice pe Ben în cauză.

— Este acel Ben Gaddink care vinde sculpturi în nisip din camionul său cu repulsor, spuse Leelee.

— Te gândești la Ben Moordriver, o corectă doctorul Mell. Ben Gaddink conduce o farmacie în Bestine.

— Poate Ben Krissle, trișorul la cărți, spuse un tânăr fermier.

— Ben Surrep! proclamă un bătrân. Nu, stai, el este Ithorian...

În mai puțin de două minute, extinseră lista de *Beni* locali la două cifre – și epuizară complet interesul lui Orrin. Acesta făcu un pas până la tejghea și își găsi cutia de prânz și sticla proaspătă în locul lor obișnuit. Annileen îi observă pelerina.

— Pleci undeva?

— Adun din nou abonamentul.

— Din nou? Credeam că *Fondul* și-a atins obiectivul anual cu săptămâni în urmă.

— Ei bine, siguranța este ceva ce nu poți avea niciodată destul, spuse el.

— Iar răspunsul la raidul Bezzard arată că acea *Chemare* a ta funcționează așa cum trebuie. Annileen își coborî vocea. Fără a pune la socoteală câțiva morți. Soțul Bezzard se mutase înapoi acasă, dar Tyla și copilul erau încă în camera ei de oaspeți. Nu pot să cred că a mai rămas cineva pe aici care să se înscrie.

— Îi știi pe principalii mușterii care se abțin, spus el. Dar cred că putem începe să oferim protecție fermelor ceva mai îndepărtate.

— Vor fi în stare să desființeze miliția din Mos Eisley înainte să-ți dai seama, spuse Annileen, ieșind din spatele tejghelei cu un braț plin de baterii. Mult noroc, campionule.

Orrin pocni fericit din limbă și se întoarse spre ușa de la garaj. Asta însemna să treacă pe lângă Jabe și muntele de hrană pentru animale. Băiatul era mai trist decât îl văzuse Orrin vreodată.

— Nu mă voi mai întoarce niciodată pe câmp cu voi.

Jabe se uită la Orrin cu tristețe.

— Ai putea să ne ajuți în alte feluri, spuse Orrin. Și dă-i o săptămână. Va uita totul despre zilele trecute.

— Ar fi trebuit să-l țină pe Tar prin preajmă, spuse Jabe.

Vocea lui Annileen răsună de după rafturile din culoarul alăturat.

— Tar nu ar fi rămas, și tu știi asta! Tu ești din familie. Asta este o afacere de familie.

Orrin rânji.

— Mai bine ai învăța, băiete. Femeia știe totul și aude totul.

Dar se întâmpla să fie de acord. Tar Lup era un Shistavanen cu fața păroasă pe care Dannar îl adusese ca funcționar atunci când sarcina lui Annileen cu Jabe devenise dificilă. Amabil și ambițios, Tar plecase pentru comerțul cu amănuntul din marile orașe, unde o ducea bine. Orrin îl convinsese să se întoarcă pentru a ajuta câteva luni după moartea lui Dannar, ceea ce făcuse cu plăcere; puteai să scoți pe cineva din oază, îi plăcea lui Orrin să spună, dar sentimentul de comunitate era întotdeauna acolo. Însă Tar nu avea șanse să se întoarcă ca vânzător, și cu toții știau asta. Jabe scutură trist din cap și se întoarse la treaba lui.

Întorcându-se în garaj, Orrin își găsi copiii înghesuiți în spatele unui camion repulsor, uitându-se la bunurile din interior.

— Asta e *marfa*?

— Da, zise Mullen, dându-se la o parte pentru a-l lăsa pe Orrin să se apropie. Este ultimul lot de vechituri de-ale Tuskenilor de la raidul Bezzard.

Orrin se uită în spatele vehiculului. Câteva banduliere, un baston gaderffii, niște pungi cu miros putred. Tuskenii nu aveau niciodată ceva ce nu furaseră de la altcineva, dar era interesant să încerci să vezi lumea prin ochii lor.

— Fără haine?

Mullen pufni.

— Vrei să dezbraci chestiile alea împruțite?

— Nu prea.

Era o experiență pe care nu o repetai. Indiferent cum se născuseră Tuskenii, o viață întreagă în soare, sub cârpe, îi transforma în ceva înfricoșător. Oricum, miroseau îngrozitor. Scoțând o cheie din faldurile mantiei sale, o folosi pentru a ridica ușor o pereche de ochelari. Ochelarii Tusken erau ciudați. Unii purtau ochelari normali, înveliți în cârpe; alții purtau ochelari independenți, bine fixați în măștile lor. Dar toți se terminau în aceleași turnulețe fără sens. Oricare ar fi fost protecția pe care o ofereau tuburile de metal mat ochilor Tusken împotriva soarelui, nu putea să merite vederea periferică pe care o dădeau – și dacă exista o modalitate de a folosi lentilele din interior pentru a vedea mai departe, el nu o găsisese.

— Nu e mare lucru aici, spuse Orrin. Ei bine, știi ce să...

— Am înțeles, spuse Mullen, adunând *marfa*.

Orrin se îndepărtă de camionul repulsor – și intră direct într-un alt ajutor al lui Gloamer. Femeia mecanic – aceasta era un om adevărat, nu cu mult mai în vârstă decât Jabe – se înroși la față.

— Îmi pare atât de rău, domnule Gault!

— E în regulă, spuse Orrin ștergându-se de praf. În lumea mea, munca e mai importantă decât statul degeaba.

— Este o urgență, spuse fata cu părul negru. Întinse mâna după o carafă cu lichid albastru de pe un raft. E bătrânul Ulbreck. Motorul i s-a supraîncălzit din nou, pe drumul de la casa lui.

Orrin îl cunoștea bine pe Ulbreck. Personajul zgârcit cumpăra probabil lichid de răcire cu lingurița.

— Stă acolo printre dune?

— Bineînțeles, spuse fata. Privind în jur, își coborî vocea. Îi este teamă că îi va fura cineva mașina dacă pleacă. Nu e nicio problemă – se întâmplă tot timpul. Astăzi e rândul meu să ies.

Orrin calcă pentru o clipă. Apoi întinse mâna și o opri pe asistentă.

— Uite, eu plec oricum. O să am eu grijă de el. Întinse mâna după recipientul cu lichid de răcire. Măcar atât pot face pentru munca pe care ai făcut-o pentru mine.

— E minunat, domnule! Îl voi anunța pe Gloamer.

Fata plecă, lăsându-i singuri pe membrii familiei Gault. Mullen își privi tatăl.

— Vrei să încerci din nou să-l convingi pe Ulbreck să se alăture *Chemării*?

— Sunt *regele cauzelor pierdute*, spuse Orrin, pufnind. La fel ca și Jundlandul. Râse. În plus, cine știe? Poate că salvarea bătrânului va ajunge de notorietate. Sau poate îl va eclipsa pe eroul lui Kallie Calwell.

— Aș vrea eu, spuse Mullen, aruncând o privire în direcția ușii magazinului. M-am săturat s-o aud pe idioata aia ciripind despre eroul ei vagabond.

Veeka chicoti.

— Las-o în pace pe fată. Este primul mascul pe care l-a văzut în afara unui coteț de dewbacki.

Orrin își găsi speederul și se așeză pe scaunul șoferului.

— Fii drăguț. Oamenii plictisiți își imaginează lucruri, spuse el. Dar dacă vine vreun zeu înalt de trei metri, cheamă-mă pe comunicator. O să vreau să-l văd...

* * *

Comunicatorul roșu de lângă casa de bani se aprinse. Era conexiunea dedicată a lui Annileen cu Orrin. Comunicațiile erau întotdeauna dificile pe Tatooine, dar Orrin făcea tot posibilul să rămână în contact. Ea preluă apelul.

— Nu se poate să fi rămas deja fără clienți!

— Nu e asta, răspunse vocea încordată a lui Orrin. Am văzut ceva când am ieșit. Ești pe cale să ai un vizitator.

Annileen inspiră pentru o clipă.

— Nu, nu acel vizitator, spuse Orrin, citindu-i cumva corect tăcerea. Altcineva. Annileen ascultă în timp ce el explica.

— Bine, spuse ea, oprind comunicatorul. Kallie! Jabe! Haideți!

Fiica se uită la ea și o văzu pe Annileen ridicând arma blaster din spatele tejghelei. Jabe, brusc conștient, își scăpă mătura.

— Trebuie să activez *Chemarea Coloniștilor*?

— Nu, spuse ea, dându-i o altă pușcă. Acesta este o *Chemare* Calwell. Ia-ți arma, Kallie. Suntem pe cale să avem musafiri.

Capitolul 8

Șenilata își începuse călătoria în sud, mult dincolo de marea trecătoare. Acolo, ținutul înalt al Jundlandului se despărțea pentru a permite intrarea în Marea Dunelor de Vest, pentru oricine era suficient de îndrăzneț să încerce. Terenul dintre trecătoare și oază era aproape lipsit de trăsături, ceea ce făcea să fie ușor de observat mastodontul metalic care se îndrepta zgomotos spre magazin.

Totuși, Annileen era recunoscătoare pentru avertismentul timpuriu al lui Orrin. Mașinile aveau un timp decent, pentru mărimea lor, iar alerta îi dăduse timp să pună banii la adăpost. În momentul în care *vânzarea ambulantă de mărunțișuri* se oprise în curtea din sud, Annileen și copiii ei erau acolo, așteptând. Purtându-și pălăria de safari cu boruri gri, Annileen stătea în umbra șenilatei. Soarele strălucea deasupra botului înclinat al vehiculului; dacă era cineva în cabina de control, nu-l putea vedea. Dar nu conta. Trebuia să facă ceva acum, ceva ce făcuse de-a lungul a douăzeci de ani de vizite Jawa improvizate. Un lucru pe care îl văzuse pe Dannar făcându-l în timpul primului ei an ca vânzătoare – un lucru care îi spusese la momentul respectiv că nu era doar un șmecher care avea să dea faliment într-un an.

— Hai s-o facem, zise Annileen, introducând cartușul de alimentare în pușcă.

— Ah, Annie, spuse Leelee. Ea și ceilalți clienți ieșiseră când auziseră că se apropie șenilata. Doar nu-i vei împușca?

Annileen nu spuse nimic, conducându-și în schimb copiii spre partea laterală a vehiculului. Din motoarele supraîncălzite ale mastodontului emana un abur urât.

— Cunoașteți procedura, spuse ea. Jabe și Kallie încuviințară din cap, chiar în timp ce puternica rampă începea să scârțâie.

Capătul rampei lovi solul cu un clinchet surd, iar membrii familiei Calwell își ridicară armele... și le îndreptară spre mulțimea de clienți.

— Acum ascultați, spuse Annileen. Acest pământ este proprietatea mea. Dacă e ceva de negociat cu Jawa, o voi face eu. Dacă nu vreți să-mi plătiți prețul, urcați-vă pe spinarea dewbackilor voștri și duceți-vă la Mospic, sau oriunde se vor duce ei mai departe.

Un murmur scăzut și agitat veni din mulțime. Annileen răspunse trăgând o dată în aer.

— Vorbesc serios, mârâi ea, privind încruntată la mulțime. Oricare dintre voi încearcă să cumpere vreun nit de la tipii ăștia, să știe asta: n-o să-i împușc pe Jawa. Ei doar vând. Ei nu vor înțelege niciodată limitele proprietății. Voi, pe de altă parte, știți foarte bine unde vă aflați și care sunt regulile. Așa că ați putea la fel de bine să vă întoarceți înăuntru. Dacă e ceva ce merită să aveți, îl vom scoate la vânzare... după ce îl vom curăța cum trebuie.

Punctul ei de vedere era clar. Clienții morocânoși din *Revendicare* începură să se ducă înapoi în clădire. Annileen nu mai fusese nevoită să împuște pe nimeni de mult timp. O lovitură de blaster la fiecare câțiva ani era de obicei suficientă pentru a-i convinge că acesta era terenul ei comercial. L-ar fi lăsat pe Gloamer să iasă din garaj și să negocieze direct; în anii mai lenți, el își suplimentase afacerea cumpărând

echipamente scoase din uz de la Jawa și recondiționându-le. Dar magazinul lua deja un procent din tranzacțiile sale, așa că asta era în familie.

Pe rampă își făcu apariția o siluetă micuță îmbrăcată într-o mantie maro și cu glugă. Având jumătate din înălțimea ei, ochii strălucitori ai Jawa îi întâlniră pe a ei, făcând un semn cu mâna. Ea îi răspunse cu un semn din cap.

— Fiți cu ochii pe ei, le spuse ea copiilor ei, încă în gardă. Asigurați-vă că nu fură nimic.

Kallie râse.

— Cine? Jawa sau clienții noștri?

— Amândoi. Kallie, tu ai grijă de Jawa. Jabe, tu te întorci înăuntru și te ocupi de local înainte ca ei să înceapă să bea direct de la robinete.

Jabe gemu.

— Am fost acolo toată ziua!

— Bine. Atunci tu stai aici și Kallie se duce înăuntru.

Kallie îi aruncă mamei sale o privire chinuită.

— Nici asta nu e corect. Treaba mea este afară, îți amintești?

Annileen se uită la tânăra femeie.

— Ah, da. Tu erai afară mai devreme, povestindu-le tuturor clienților mei despre cum te-a salvat Ben de sinucidere. Își lovi fruntea cu palma în semn de surpriză falsă. Oh, stai puțin. Asta a fost înăuntru, nu-i așa? Acum șterge-o!

Kallie intră înapoi în *Revendicare*, iar Jabe scoase un pufnet triumfător și se duse spre locul unde Mullen și Veeka stăteau cu câțiva dintre ceilalți fermieri Gault, nedumeriți de întreaga scenă.

Annileen îl privi pe Jabe alăturându-se lor și suspină. Copiii aveau șaisprezece și șaptesprezece ani. Oare vor termina vreodată să se întrecă între ei? Indiferent care copil câștiga fiecare bătălie, premiul era întotdeauna o durere de cap în plus pentru ea. Și nu era deloc mai mulțumită de prietenii aleși de Jabe. Mullen Gault fusese un copil morocănos și nu se îmbunătățise deloc, iar Veeka fusese un dezastru de când îi murise fratele geamăn. Annileen nu o lăsa pe Kallie să se apropie de fata cea mare, dar nu avea același noroc să-l țină departe pe Jabe.

Cineva o trase de mânecă din spate. Annileen crezu pentru o secundă că ar fi putut fi un Jawa. În schimb, se întoarse să o vadă pe Erbaly Nap'tee stând acolo.

— Lucrezi aici, tinerico? Nu era nimeni înăuntru la tejghea.

Annileen suspină cu voce tare. Aruncându-și pușca peste umăr, o apucă ușor de umeri pe femela Nikto și o întoarse cu fața spre liderul Jawa.

— Doamnă, aveți permisiunea mea personală să cumpărați de la Jawa. Prin amabilitatea *Revendicării lui Dannar*.

Liderul Jawa ciripi nedumerit la Annileen în timp ce clienta în vârstă se apropia de el. Annileen ridică din umeri.

— E de vânzare, dacă o vreți, spuse ea, îndepărtându-se rapid pentru a se uita la mărfurile care coborau rampa.

Jawa avură nevoie de mai puțin de cinci minute pentru a aduce jos tot ce merita să fie cumpărat; erau bine antrenați la asta. Annileen cercetă lotul. Prea mulți droizi, ca de obicei. Ea nu îi voia. Lui Dannar nu-i plăcuse niciodată să vândă lucruri pe care nu știa cum să le repare, și era o politică bună. Nu voiai să garantezi pentru o mașină doar ca ea să comită o *crimă* în bucătăria cuiva. Aparatele mici, însă, le putea vinde ca atare. Verificând marfa, fu lovită de remușcări, ca întotdeauna: fiecare

dintre aceste lucruri fusese furat din casa unei familii de prospectori care nu a putut să se descurce. Recunosc pe loc o oală de gătit; o mai vânduse deja de trei ori.

— *Togo togu! Togo togu!*

Ochii lui Annileen se întoarseră spre rampă. Doi Jawa micuți o urcau repede, lăsând în urmă o a treia creatură tânguitoare. Veeka și câțiva dintre fermierii Gault formaseră un cerc și aruncau piticul Jawa îngrozit de la unul la altul de parcă ar fi fost o jucărie.

— Dacă îl scăpați, cumpărați de băut! strigă Veeka, râzând deja în hohote.

— Hei! strigă Annileen. Încetează cu asta!

Se repezi spre grup, oprindu-se doar când văzu că Jabe făcea parte din cerc. Ochii lui Annileen se bulbucară.

— Jabe!

Jabe își ridică privirea la auzul vocii ei. Distragerea fu suficientă pentru a-l face să scape creatura care se îndrepta spre el. Piticul Jawa guiță și fugi, îndreptându-se spre rampă. Jabe auzise vocea mamei sale, dar fermierii erau mai aproape, strigând.

— Cumperi de băut! Cumperi de băut!

— Ba nu, spuse Jabe, izbucnind prin cerc pentru a urmări creatura înaltă de un metru. Annileen ajunse la piciorul rampei exact când Jabe o urcase în fugă. Băiatul dispăru în întuneric. Te-am prins, micuțule... Aaaghh!

Jabe reapăru, cu ochii mari și cu fața albă. În spatele lui se profila altcineva. O siluetă cu glugă, toată în maro, exact ca piticul Jawa care scăpase – dar de două ori mai înaltă. Disperat să scape de uriaș, Jabe se împiedică și căzu pe rampă, chiar în timp ce Veeka și ceilalți fermieri angajați se întindeau după blasterele lor.

Annileen râse când Jabe ateriză la picioarele ei.

— Blasterele jos, oameni buni. Nu e *Răzbunătorul Jawa Uriaș*. Zâmbi când salvatorul privi în jos la ea și salută. Bună, Ben, zise ea. Bine ai venit la *Revendicare*!

Ben își îndepărtă gluga.

— Bună ziua. Își ridică privirea și trase aer în piept, evident mulțumit că ieșea din aerul mizerabil al șenilatei. Sper că nu am speriat pe nimeni. Jawa au fost destul de amabili să mă aducă cu mașina.

Apoi fluieră, iar *Rooh* apăru în spatele lui. El se învârti în jurul ei și luă frâiele.

— Aș fi ieșit mai devreme, dar s-a încurcat puțin. Ochii lui Ben se întoarseră în josul rampei, spre locul unde Annileen stătea deasupra lui Jabe. Băiatul e în regulă?

— Nu mai e bine de ceva vreme, zise Annileen, ridicându-l pe Jabe în picioare de guler și privindu-l prevenitoare. Ți-am spus să ai grijă de Jawa, nu să te joci cu unul dintre ei. Acum întoarce-te acolo!

Jabe își recupără pușca și se duse abătut până în partea cealaltă a liniei de prezentare a produselor, dornic să evite contactul vizual cu prietenii săi.

Ben și eopia lui coborâră pe nisip.

— Este fiul tău?

— Mi-e rușine să recunosc asta, spuse Annileen, chicotind. Trebuie să fi crezut că ești un Jawa uriaș.

— Ah, spuse Ben. Trebuie să fie din cauza ochilor.

— Ha!

Scărpinând gâtul lui *Rooh*, Ben se uită la clădirea magazinului din fața lui.

— Frumos loc.

— Pentru aici, în pustietate, spuse Annileen.

— Nu asta am spus.

— E în regulă, spuse ea, încercând în zadar să-și amintească ultima dată când își făcuse cineva griji că o va ofensa. Ar trebui să fie frumos. E al meu.

Ben își duse animalul spre clădire, citind literele majuscule sculptate în semnul din față. Nisipul se adunase în unele dintre adâncituri.

— *Revendicarea lui Dannar.*

— El l-a fondat, eu am venit mai târziu, spuse Annileen, scoțând o gustare din buzunar pentru eopie. Era o creatură atât de docilă. *Seamănă cu stăpânul ei*, gândi ea. Dannar e soțul meu.

— Soțul tău, repetă Ben. Ochii lui scrutară mulțimea din fața șenilatei.

Annileen frecă fața lui *Rooh*, cu dragoste.

— Sunt doar eu acum – și cei doi copii pe care i-ai cunoscut deja. Zâmbi. Ce te aduce pe aici?

— Invitația ta, spuse el, dând din cap spre animal. Mi-ar prinde bine niște hrană pentru *Rooh*.

Annileen se îndreptă de spate.

— Ai venit la locul potrivit. Întoarse privirea spre șenilata unde fiul ei se sprijinea pe vehiculul gargantuesc, păzind nimic anume. Jabe! Dă-i omului niște hrană de eopie! Acum!

Băiatul își ridică privirea.

— Dar am crezut că vrei să am grijă de Jawa.

— Las-o baltă, spus ea.

Jawa erau acum grupați în jurul lui Erbaly, sporovăind ocazional între ei în timp ce ascultau întrebările bătrânei femele Nikto. *Probabil că încearcă cu toții să afle cum să încheie conversația*, gândi Annileen, apoi se uită la Ben.

— Primul sac e din partea casei.

Ben își coborî ochii. Ea observase că făcea des asta.

— Te rog, nu trebuie să-mi dai nimic pe degeaba. Pot să plătesc...

— E pentru că m-ai scutit de cheltuielile de înmormântare pentru fiica mea. În plus, o masă gătită și *Rooh* te vor aduce aici în fiecare săptămână. Doar ce-i mai bun pentru tine.

— Lasă-mă s-o leg, zise Ben, zărind grajdul. Știam că furajele vor fi o greutate prea mare pentru ea pe drumul de întoarcere, așa că i-am rugat pe Jawa să mă ducă înapoi.

Annileen îl privi conducând animalul. Jabe se apropie suficient de mult pentru a-i șopti.

— Ai spus *Ben*? Țasta e tipul?

— Da. Ea își repoziționează pălăria și expiră. A întârziat doar câteva zile.

* * *

— *Ben!*

Jabe intrase în magazin cu mai puțin de douăzeci de secunde înainte ca mama sa și vizitatorul să treacă prin ușă. Dar fusese suficient timp pentru ca el să-și informeze sora despre sosirea lui Ben – și pentru ca ea să-i informeze pe cei două duzini de clienți din local.

Ben încuviință din cap când fata îl întâmpină la intrare. Annileen văzu că își

pusesese deja gluga la loc pe cap. Nu-l învinuia deloc.

— Bună, Kallie, spuse Ben.

— Hei, ți-ai amintit! Kallie radie. Bine ai venit la magazinul nostru. Lasă-mă să-ți arăt locul...

— Locul tău este grajdul dewbackilor, spuse Annileen.

Kallie arată spre mama ei.

— Da, dar mi-ai spus să lucrez înăuntru. Haide, spuse ea, prinzându-se de mâneca lui Ben. Ce-ți trebuie? Pentru că știi că avem.

— Da, păi, am un frâu rupt...

— Camera de echipare!

Fata îl conduse spre partea din spate a salonului de vânzări, printre mesele cu clienți curioși. Annileen îi urmă, temându-se pentru demnitatea bărbatului. Nu putea spune dacă Ben observa privirile celorlalți. Dar nu avea de gând să lase noul client să se sperie. Mai ales un client față de care avea o datorie.

Ben se opri în ușa încăperii minuscule, uitându-se la panoplia de echipamente.

— E un dulap, spuse Kallie, reprimându-și roșeața. Dar este singura parte a magazinului care este a mea.

Annileen întinse mâna pe lângă ei spre un raft cu frâie.

— M-am gândit că asta i-ar da ceva de făcut.

Ben se uită înapoi prin magazinul plin de cumpărători și persoane care mâncau, de băutori și de clienți poștali.

— Pari să faci deja foarte multe lucruri.

— În afară de a alerga după dewbackii furioși. Annileen îi dădu un frâu lui Kallie și o trimise afară. Pregătește-i animalul.

Nemulțumită că a fost expediată, fata îi zâmbi lui Ben și se grăbi spre ieșire.

— Mă voi întoarce!

— O să se întoarcă, spuse Ben cu un oftat.

Annileen îl conduse pe Ben înapoi prin sala de mese – o cursă cu obstacole formate din clienți cu întrebări despre salvarea sa anterioară. Cine era? De unde era? Nu știa că nimeni în toate mințile nu mergea prin *Murmure*? Unde locuia și avea cumva nevoie să știe cum să își regleze vaporizatorul? Ar vrea să-și cumpere un speeder, ca să nu mai fie nevoit să facă autostopul cu Jawa? Venise din altă lume și, dacă da, ce se întâmpla cu adevărat în Republică? Văzându-l pe bărbat cum pălește în fața barajului de întrebări, Annileen îl împinse spre partea din față a magazinului.

— Conferința de presă va fi după ce termină cumpărăturile.

— Sigur, sigur. Leelee stătea în picioare, cu brațele încrucișate, privindu-l pe Ben așa cum numai o Zeltronă pofticioasă putea. Ține-l pe noul venit doar pentru tine.

Annileen își întoarse capul și îi șopti:

— Ai un soț și cinci copii!

— Și puls, spuse Leelee, cu o mână pe propria încheietură roșcată. Apoi zâmbi. Adu-l înapoi cât mai curând.

Capul noului venit se coborî puțin mai jos. Annileen se uită pe culoar, alarmată. Mai mulți clienți se uitau la ei – și acum fermierii Gault erau și ei înăuntru, studiindu-l pe noul venit. Trebuia să facă ceva.

— Scuză-mă, spus ea, lăsându-l pe Ben lângă un raft cu cămăși. Merse la teighea și sări pe ea. Stând în picioare, își împreună mâinile și strigă cu cea mai

bună voce a ei: Acum ascultați! Acesta este un eveniment unic. Embargoul Jawa este anulat. Duceți-vă și cumpărați!

Fu nevoie de o clipă pentru ca spusele ei să fie înțelese – și apoi începu haosul. Ben se dădu înapoi, surprins, în timp ce mulțimea de clienți se grăbea spre ieșire.

Unii de la bar rămaseră, dar plecară toți curioșii.

Ben își ridică privirea, cu mulțumiri evidente pe față.

— Este o ocazie specială, să înțeleg.

— Întotdeauna am spus că Jawa ar putea fi buni la ceva într-o zi, spuse ea.

— Nu știi niciodată ce rol va juca cineva, murmură el.

O privi gânditor în timp ce o ajuta să coboare de pe teighea.

Capitolul 9

Cuva de metal era plină. De fapt, prea plină. Annileen profitase de calm pentru a-l plimba pe Ben pe fiecare culoar al magazinului, ajutându-l să găsească produsele de pe listă – și multe lucruri care nu erau. Îi indicase chiar și care produse importate mai ieftine erau la fel de bune ca cele locale mai scumpe. Dacă ar fi auzit-o vreunul dintre clienții ei obișnuiți, s-ar fi îngrozit. Nimeni nu avea parte de astfel de servicii.

Și el a reacționat la asta, gândi Annileen.

— Acest magazin este un lucru viu pentru tine, remarcase el.

O observație ciudată, asta era clar. Aproape poetică, venind de la un... cine? Ea nu știa. Ben nu-i spusese nimic substanțial despre el.

— De unde ești, Ben?

— De peste tot, de fapt.

— De ce ești aici?

— Pe Tatooine, sau aici la magazin?

— Cu ce te ocupi?

— Cu una și cu alta. Nimic important.

Ultimul răspuns descria două treimi din clienții ei. Obținuse mai multe informații din unele dintre discuțiile cu Bohmer, Rodianul care nu vorbea Bazica. Dar în timp ce non-răspunsurile lui Ben erau frustrante, nu o surprindeau și nici nu o supărau. Niciunul dintre clienții ei nu îi spusese prea multe la prima vizită. Nu verbal, cel puțin. Ceea ce cumpărau, însă, spunea multe. Iar cuva lui Ben – o chiuvetă portabilă care acum servea ca și coș de cumpărături – era plină de indicii pentru ochiul cumpărătorului. Tija de perdea i-a spus că nu era cu cortul. Uneltele de bază îi spuneau că nu era acolo de mult timp. Cutiile cu pastă alimentară îi spuneau că intenționa să rămână pentru o vreme – și că locuia prea departe pentru a face prea des cumpărături. Recipientele cu solvent industrial îi spuneau că avea de făcut o curățenie generală. Și cârpe. Cine cumpăra cârpe? Cineva care călătorea ușor, care sosise fără haine vechi pentru curățenie. În cele din urmă, mai era un mic amănunt, pe care aproape că îl trecuse cu vederea: o pernă de pat. Doar una.

Se plimba cu dezinvoltură pe coridoare, aflând tot mai multe de la el între întreruperile periodice ale lui Kallie pentru a-i raporta progresul ei. Când camera de provizii nu reușise să ofere accesorii de împachetat de mărimea eopiei lui Ben, fata își luase angajamentul să inventeze ceva din piese de schimb. Legase doi saci de furaje mai mici de un al treilea pentru a crea o sacoșă de șa și își petrecuse ultima jumătate de oră lucrând la creșterea încărcăturii. Doar de două ori Annileen și Ben auziră de afară behăitul surprins al animalului supraîncărcat.

— Kallie are intenții bune, spuse Annileen.

Ben nu părea îngrijorat. Și deși părea bine informat despre viața în deșert, Annileen ajunsese să creadă că nu știa prea multe despre Tatooine. Toate lumile deșertice erau la fel – cu excepția aspectelor în care nu erau. Mulți *transplantați* excesiv de încrezători învățaseră asta pe pielea lor. Un Geonosian nebun dăduse faliment protejându-și casa de aici împotriva inundațiilor care existau doar în

amintirile sale de pe lumea natală. Dar pe măsură ce clienții reintrau, unul câte unul, Ben devenea nerăbdător ca turul să se termine.

— Asta ar trebui să fie suficient, spuse el.

— Ești sigur? Nu încerc doar să vă vând mai mult.

— Mi-e doar teamă că voi avea nevoie de o a doua eopie înainte să terminăm.

Annileen chicoti.

— Vindem și eopii. Ea așeză pe tejghea brațul încărcat cu bunuri pe care îl căra, în timp ce Ben așeza cuva de metal pe podeaua de piatră sintetică. În regulă. Un singur casier, fără așteptare.

El se îndreptă de spate și băgă mâna în buzunar.

— Creditele Republicii mai sunt bune aici?

— La fel de bune cum au fost vreodată, spuse ea, trecând în spatele tejghelei. Nu acordăm prea multă atenție politicii. Lasă-mă să mă ocup mai întâi de lucrurile de pe tejghea și apoi ne vom ocupa de ceea ce este în cuvă.

Ea începu să adauge articolele la nota de plată deja lungă – și în timp ce o făcea, îl putea vedea cum număra, ținând o socoteală separată pentru sine. Nu era vigilența nervoasă a clienților ei mai strâmtorați, dar tot ținea evidența.

Deci, își poate permite toate astea, gândi ea. Dar banii tot mai contează.

— Ia te uită, spuse o voce groasă. Cineva a făcut cumpărături!

Annileen se uită spre ieșire și îl văzu pe Mullen stând în ușă cu sora lui, Veeka. În spatele lor se profila Zedd, unul dintre complicii lor care participase la aruncatul micului Jawa. Zedd era om, dar numai puțin: musculos și, pentru moment, cu ochii vineți. Ea auzise că o ceartă care implicase un Wookiee în Anchorhead, îi provocase această ultimă stare, precum și pierderea câtorva din dinții. Incapacitatea lui Zedd îi dăduse lui Jabe șansa de a face parte din echipa principală de serviciu a lui Gault.

Annileen era fericită să-l vadă pe Zedd întorcându-se la muncă. Dar nu era fericită să-l vadă aici, acum. Atitudinea proastă a lui Mullen nu făcea decât să devină și mai toxică atunci când era în prezența *animalului său de companie* preferat. Ușile se trântiră în spatele trioului, care începu să meargă hotărât spre tejghea.

— Sunt surprins că ai venit cumperi de aici, în loc să cumperi de la micii tăi prieteni, spuse Mullen, apropiindu-se de Ben din spate. Oamenii decenti nu se lasă cărați de Jawa.

— Nu vor înlocui serviciul de navetă, asta e adevărat, spuse Ben.

Nu își ridică privirea de la plierea și sortarea articolelor de îmbrăcăminte de pe tejghea. Annileen își întrerupse propria numărătoare.

— Fii drăguț, Mullen.

— Așa este. Nu uita, el este marele erou!

Veeka se apropie de tejgheaua de lângă Ben. Se urcă pe ea, aproape doborând stiva ordonată de articole de îmbrăcăminte pe podea.

— Pleacă de acolo, spuse Annileen, împingând-o pe tânără.

Veeka nu se clinti. Ben își strecură cumpărăturile împăturite în fața de pernă.

— E în regulă, spuse el, liniștit. Sunt doar spirite aprinse.

— Spirit e corect spus, zise Annileen, pufnind la Veeka. Și nu a trecut nici măcar o oră de la prânz. Bună treabă. Își dorea din nou ca Dannar să nu fi decis niciodată să țină barul deschis toată ziua. O privire la Mullen și Zedd îi spuse că erau la fel de corespunzător *lubrifiați*. Voi nu aveți vaporizatoare la care să munciți?

Mullen râgâi.

— Mașinile noastre, programul nostru.

— Nu cred că tatăl tău ar fi de acord, spuse Annileen.

Mullen îngenunche lângă cuva de la picioarele lui Ben.

— Cumpără o grămadă de vechituri. Bani lui sunt buni? Mullen apucă mânerul cuvei cu o mână și o trase mai aproape. Annileen nu văzu dacă Ben se supăraseră – sau chiar observaseră – că bărbatul brunet cotrobăia prin cumpărăturile sale. Eu n-aș avea încredere în el, termină Mullen.

Annileen își trânti datapadul pe tejghea.

— Ajunge, cu toții! Ultima oară când am verificat, Mullen Gault, numele tău nu era pe actul de proprietate – și pe nimic altceva, cu excepția poate a mandatului de arestare din Mos Entha. De ce nu te întorci acolo? spuse ea.

Veeka se apropie de Ben, întinse mâna și îi puse degetul arătător sub bărbie.

— E drăguț, spuse ea, înclinându-i fața în sus, ca un animal la studiat. Pare flămând, totuși.

— Încă un vierme care moare de foame pe câmp. Mullen ridică privirea de unde era ghemuit, la stânga lui Ben. Nu o salva pe Kallie – probabil că voia să mănânce dewbackul!

În spate, Zedd chicoti.

Veeka prinse bărbia păroasă a lui Ben între degetul mare și arătător.

— Nu știu. Mi-ar plăcea să mă salveze. Îi ridică fața spre a ei și se holbă la el. Ce zici de asta, *Bennie*? Vrei să salvezi un adult, măcar o dată?

— Desigur, spuse Ben, politicos. Să-mi spui când vine unul.

Annileen râse zgomotos. La auzul glumei pe seama Veekăi, Zedd se avântă în față. La fel ca jumătate dintre fermierii Gault, bătaușul credea că fiica șefului său aprindea stelele de pe cer. Cu Mullen încă la picioarele lui Ben, lângă cuvă, Zedd îl apucă de umăr pe cumpărător în semn de indignare justificată.

Atunci începu totul. Kallie intră din grajduri, la dreapta grupului. Avea la ea electro-bastonul pentru banthe de la incidentul cu Jabe, ultimul dintr-o serie de obiecte pe care le aducea înapoi în magazin în încercarea ei continuă de a-l vedea pe Ben. Își văzu eroul, stând neliniștit, cu Veeka cocoțată lasciv pe tejghea, cu un picior de fiecare parte a lui. Stupefiată, furioasă și cu convingerea mai veche că murise geamănul Gault nepotrivit, cu ani în urmă, Kallie ridică bastonul. Văzând ura din ochii ei, Annileen apucă în grabă gulerul Veekăi. În timp ce mama ei încerca să o îndepărteze pe tânără de pericol, Kallie lovi cu bastonul în direcția piciorului drept al fetei. Secunda următoare trecu repede. Annileen îl văzu pe Ben întorcându-se pentru a evita împunsătura, ridicându-și ușor mâna dreaptă. În acel moment, bățul, care avea o prindere patentată antiderapantă, scăpă din mâna lui Kallie. Vârful electrizat al acestuia se izbi inofensiv de tejghea, ratând cizma Veekăi și, cumva, și corpul lui Ben. Acesta se întoarse la nouăzeci de grade în timp ce instrumentul îi trecea pe lângă genunchi și ajungea acolo unde se oprise în cele din urmă: înfipt, vertical, în cuva de metal în care se afla restul cumpărăturilor lui Ben.

O cuvă de metal încă ținută de mâna lui Mullen Gault.

Skraakkkkt! Cu o flamă strălucitoare, dispozitivul își consumă întreaga rezervă de energie într-o singură descărcare tumultoasă. Mullen țipă mai tare decât sunase vreodată sirena *Chemării Coloniștilor*. Speriată, Veeka căzu pe spate în Annileen. Greutatea bruscă a Veekăi o dărmă, iar cele două aterizară grămadă pe podeaua din spatele tejghelei. Annileen se zbătu să se elibereze și să se ridice. Primul lucru pe

care îl văzu dincolo de tejghea fu Zedd uitându-se prosteste la Mullen, care se zvârcolea în agonie pe podea. Mârâind, Zedd îl atacă pe Ben. Bărbatul mai în vârstă și mai slab se dădu la o parte cu ușurință, trimițându-l pe Zedd, care era mai greoi, într-o vitrină cu cutii de var. Coliziunea nu fu la fel de puternică ca țipătul lui Mullen, dar fu mult mai deranjantă.

Fără vreun cuvânt, Ben se întoarse, se înclină ușor în fața lui Annileen și Kallie – singurele care mai erau în picioare – și puse o grămadă de credite pe tejghea. Apoi luă fața de pernă încărcată și ieși pe ușa spre curte.

Dezorientată, Annileen sări pe tejghea și în partea cealaltă, cizmele ei ratându-l de puțin pe Mullen, care se zvârcolea și plângea. Cuva de cumpărături a lui Ben era încă acolo, abandonată. Fugi la ușă, unde Kallie striga după el. Dar și mai mult haos aștepta afară. Țipătul electrocutat al lui Mullen din urmă cu câteva secunde îi făcuse pe Jawa să creadă că un *logra* – un prădător care avea o slăbiciune pentru micii negustori – ieșise la suprafață în interiorul magazinului. Acum încheiau toate tranzacțiile și își mutau bunurile înapoi în șenilată, în strigătele frenetice ale clienților nemulțumiți. Izbucniseră două încăierări fără legătură între ele.

Și dincolo de șenilată, Ben și *Rooh* se îndreptau spre deșert. Năucită, Annileen începu să-l urmeze, ca să-l avertizeze în legătură cu bunurile lui uitate.

Dar Erbaly Nap'tee o întâlnește prima în ușă.

— Piticul cu ochi strălucitori mi-a spus să vin să vorbesc cu tine, spuse femela Nikto. Lucrezi aici?

Capitolul 10

Orrin scuipă la comunicator.

— Ți-am spus să nu mă suni cu prostii din astea!

Își înclină capul spre speederul său, încercând să-și facă privirea să arate mai calmă. Bătrânul nu-l auzise. Wyle Ulbreck era încă în USV-5, bucurându-se de aerul condiționat. Orrin se îndoia că bătrânului zgârcit îi plăcea altceva decât să-și numere banii, dar asta nu era important. El nu venise în ajutorul fermierului din prietenie sau chiar din bunăvoință. Asta era o vizită de vânzări. Iar Veeka tocmai o întrerupsese cu o poveste ciudată, fără legătură, despre haosul din *Revendicare*, pagubele produse în magazin și fiului său, și niște prostii despre eroul lui Kallie.

— Nu-mi pasă cine și ce a făcut, spuse el în aparat, enervat.

Ultimul lucru de care avea nevoie era să aibă probleme cu Annileen. Odată, ea interzisese întregii baze de angajați Gault să mai ia masa la *Revendicare*. După o săptămână de trăit cu mâncare proastă, Orrin avusese de-a face cu o revoltă.

Exista un singur răspuns.

— Vei face curățenie în magazin, îi vei cere scuze lui Annie, apoi vei pleca și îți vei termina tura!

Apoi dezactivă comunicatorul. Stând în soare, Orrin privi înapoi la bătrânul din speeder și zâmbi slab. Ulbreck tot nu-l băga în seamă. Bătrânul avea mai mult păr pe față decât pe cap – și, da, Ulbreck folosea pieptenele lui Orrin pentru a-și îndrepta barba. *Minunat*, gândi Orrin, închizând capota camionului repulsor al lui Ulbreck.

Vehiculul ST-101 ponosit va reuși să ajungă la *Revendicare* folosind lichidul de răcire pe care îl adusese Orrin. Acum trebuia să încaseze favoarea făcută.

— Sunteți gata, domnule Ulbreck, zise Orrin, deschizând ușa pentru pasageri a speederului. Scuze pentru întârziere – a trebuit să răspund la un apel. Bătrânul mormăi, iar Orrin schiță un zâmbet. Au fost probleme acasă. Ai de gând să ai copii, Wyle?

— Am șaptezeci și cinci de ani.

— Ascultă-mi sfatul, spuse Orrin, făcând o grimasă. N-o face. E mai sigur așa.

Își întinse mâna pentru a-l ajuta pe Ulbreck să se ridice, dar bătrânul o ignoră. Era încă într-o formă bună pentru vârsta lui. De curând renunțase la băutură, după un eveniment despre care Orrin știa prea puține. Dar Orrin atribuia starea lui Ulbreck mai mult faptului că, în ultimii ani, acesta delegase cea mai mare parte a muncii de la ferma sa întinsă unei armate de fermieri, în loc să muncească el însuși în soarele fierbinte. Întinzându-se la sud și la est de exploatările lui Orrin, ferma lui Ulbreck era de două ori mai mare – și Orrin se îndoia că omul vizitase vreunul dintre vaporizatoarele sale în ultimul deceniu. Asta nu le afectase deloc producția. Ulbreck se scălda în averi pe care nu le cheltuia niciodată. Un motiv în plus să le protejeze.

— Apropo de siguranță, zise Orrin, conștient de tranziția ciudată, mă întrebam dacă te-ai gândit să te alături *Fondului Chemării Coloniștilor*.

— Iar începem, zise Ulbreck, batjocura fiind evidentă în vocea sa aspră. Știam că lichidul de răcire nu era gratis.

Aruncă pieptenele lui Orrin înapoi în speeder.

— Nu încerc să vând nimic. *Fondul* ajută comunitatea să protejeze pe toată lumea. Fermieri, la fel ca tine...

— Am propria mea securitate. Ulbreck țopăi pe nisip spre vehiculul său. Nu am nevoie să plătesc pentru ca oamenii tăi să stea și să se îmbuibă.

— Nu sunt ai mei, spuse Orrin. *Fondul* aparține întregii comunități a oazei – eu doar îl administrez. Închise ușa pasagerului speederului și îl urmă pe Ulbreck. Uite, tu conduci o afacere și te aștepți la rezultate. Și eu la fel. Respect asta. Dacă vrei rezultate, uită-te doar la zilele trecute și la ce s-a întâmplat la Bezzard...

— Am văzut că nu ai salvat nici jumătate dintre ei!

Orrin făcu un pas înapoi.

— Asta nu e corect, Wyle. Au murit înainte să fie activată *Chemarea*. Dar i-am salvat totuși pe fermier, pe soția și copilul său. Încercă o abordare diferită. Uite, ferma ta este cea mai mare de pe aici care nu face parte din *Fond*. Dacă ați veni, am putea să ne modernizăm echipamentul. Poate chiar să punem niște patrule care să acopere atât terenul tău cât și pe altele. Ceva proactiv.

Bătrânul fermier se opri în fața ușii deschise a camionului său repulsor și întoarse capul. Orrin făcu un pas înainte, așteptând – doar pentru a-l vedea pe bătrân scuipând pe nisip.

— Nu mă interesează nimeni altcineva, spuse Ulbreck. Angajații mei îmi păzesc locul. Dacă *Ochi-cu-Dop* vine pe acolo, o să vezi un dans Tusken. Ulbreck se urcă în cabina vehiculului înalt. În timp ce pornea motoarele, se uită în jos la Orrin, aproape ca și cum ar fi avut un gând ulterior. Ăă... mersi pentru lichidul de răcire.

Orrin scutură din cap. Pe unii oameni pur și simplu nu-i puteai ajuta.

După ce camionul repulsor dispăru, Orrin lovi cu piciorul recipientul gol de lichid de răcire. Îi făcuse să se răzgândească pe majoritatea fermierilor reticenți, într-un fel sau altul. Nu și pe Ulbreck. Bătrânul știa că *Fondul* își baza taxa pe suprafața de teren care urma să fie protejată. Ulbreck se abținea să plătească mai mult decât oricine altcineva, din pur principiu. *Ei bine, va înțelege... într-o zi*, gândi Orrin.

Erau mai mulți membri potențiali care trebuiau să se înscrie; trebuia să-și verifice harta. Deschise ușa speederului său, motorul încă funcționând în timp ce pompa aer rece. Se strecură pe scaunul șoferului, doar pentru a descoperi pieptenele unsuros sub fundul său. Oftând, Orrin îl aruncă pe geam... și văzu două siluete pe vârful unei dune la nord-est, apropiindu-se de el.

Luându-și electrobinoclul, Orrin studie priveliștea.

— Ei bine, ce să vezi, spuse el cu voce tare. O șansă pierdută, alta găsită.

Apoi puse vehiculul în mișcare.

* * *

Speederul USV-5 se opri la mică distanță de noii sosiți. Ca și caravană, lui Orrin i se păru ceva neînsemnat: un bărbat cu glugă, mergând alături de o eopie încărcată. Niciunul dintre ei nu reacționează când Orrin deschise cupola speederului.

— Bună ziua! zâmbi Orrin.

— Salutări.

— Ai o încărcătură mare.

Nomadul cu părul nisipos îl privi circumspect.

— E a mea, dacă asta te întrebi. Am venit de la magazin.

Orrin chicoti.

— Oh, știi asta. Nu ai garderoba necesară pentru un Tusken. Fermierul dezactivă motorul și coborî. Eu sunt Orrin Gault. Acesta este pământul meu...

— Scuzele mele, spuse călătorul, uitându-se înapoi la orizont. Este posibil să ajungi la magazinul Calwell fără să traversezi ținutul Gault?

— Nu chiar, nu. Orrin rânji, apoi întinse mâna. Cred că știi cine ești. Tu ești acel Ben despre care am auzit atât de multe.

Ben luă mâna lui Orrin și o strânse, ezitant.

— Ai auzit... despre mine?

— De la Kallie. Familiile Calwell și Gault... suntem apropiați. Și îți datorez mulțumiri. Se pare că ai salvat-o de ea însăși.

Ben își coborî ochii.

— Cred că fata a înfrumusețat puțin povestea. Eram în trecere și i-am dat o mână de ajutor. Oricine altcineva ar fi făcut la fel.

Lui Orrin îi plăcu cum sună asta.

— Destul de corect. Dar totuși, lasă-mă să-ți ofer ceva de băut.

Se întoarse spre speeder.

— Suntem departe de cantină, spuse Ben, nedumerit.

— Dar nu și de o ploscă. Orrin scoase un recipient argintiu strălucitor și i-l dădu lui Ben. Savurează.

Ben aprobă din cap și deschise recipientul. Bău și făcu imediat o grimasă.

— Uau, spuse el, gâfâind.

— Și asta este călduță, spuse Orrin, zâmbind larg. Lovi cu palma parbrizul speederului. Știu că ești pe drum, Ben, dar măcar atât pot să fac, să-ți arăt împrejurimile. Pentru un vecin nou.

Ben își ridică privirea, precaut.

— De unde... știi că sunt vecin?

Orrin râse. Ceva legat de purtarea glugilor îi făcea pe jumătate dintre noii veniți pe Tatooine să creadă că se aflau într-o misiune secretă.

— Mă îndoiesc că faci curse de aprovizionare pentru Jawa. Oricum, au plecat în direcția opusă. Făcu un gest spre speeder. Haide... doar pentru câteva minute. Dacă încalci proprietatea, ai parte de un tur cu ghid. Ai putea spune că asta este *pedeapsa*.

Capitolul 11

Speederul USV-5 zbura peste dune. Deal după deal se ițea cu vaporizatoare noi și strălucitoare, stalagmite de metal înălțându-se spre cer. Ben stătea liniștit pe scaunul pasagerului, asimilând totul. La început, se împotrivise turului. Dar Orrin scosese din speeder un adăpost de urgență din pânză și, în câteva clipe, eopia era înăuntru, ronțând din hrana pe care o purta depozitată în stomac.

Orrin îl privea pe Ben cu coada ochiului în timp ce conducea. Bărbatul părea liniștit – și, din fericire, nevătămat după cele întâmplate la *Revendicare*. Se simțea prost din cauza asta. Obişnuirii oazei, inclusiv copiii lui, puteau fi duri cu noii veniți.

— Îți spun, zise Orrin, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la *Revendicare*. Când a sunat fata mea, am știut într-o secundă cine e de vină. Ai vreun copil, Ben?

— Doar eopia, spuse Ben.

Fermierul râse.

— Îți spun eu, dacă ar fi copiii la fel de învățați precum eopiile, părul ăsta ar fi încă negru. Și ai lui Annileen sunt de speriat... dar ai văzut deja asta cu Kallie.

— Este energică, acceptă Ben.

— Și face numai probleme.

Ben se uită la el.

— Dar merită?

— Nu-mi pune cuvinte în gură, spuse Orrin, prefăcându-se serios, înainte să izbucnească din nou în râs. Nu, în majoritatea zilelor lucrez aici cu Mullen și Veeka – și uneori cu Jabe, băiatul lui Annileen. L-ai cunoscut?

— În șenilată, spuse Ben simplu.

— Am multe de urmărit, știu. Uneori mi-e greu să spun unde se oprește familia lui Annie și unde începe a mea. Dezvoltă pe scurt prietenia lui cu Dannar și cum se ocupase Annileen de magazin de la moartea lui. Annileen asta – e un turn de putere.

Ben aprobă din cap și se întoarse să se uite în gol pe fereastră. Orrin rânji. Dacă Ben ar fi fost interesat de Annileen, ar fi trebuit să arate vreun răspuns. Dar el părea detașat, sau cel puțin respectuos față de *teritoriul* lui Orrin. Ceea ce era o prostie, desigur. Orrin și Annileen nu fuseseră niciodată așa – sau, cel puțin, ea nu fusese niciodată așa cu el. Orrin era căsătorit când o angajase Dannar pe Annileen; în momentul în care uniunea lui Orrin începuse să meargă prost, soții Calwell erau și ei căsătoriți, cu Kallie pe drum. Orrin se întreba uneori ce s-ar fi întâmplat dacă Liselle ar fi plecat mai devreme – dar nu. Oaza Pika nu ar fi fost ceea ce era astăzi dacă el și Dannar ar fi fost rivali romantici.

— Cum a murit Dannar Calwell? rupse tăcerea Ben.

Este o întrebare enigmatică, gândi Orrin.

— O să ajung și la asta, spuse el, apăsând frânele. Am ajuns.

Speederul se opri în vârful unui deal care domina o întindere largă, goală – în afară de vaporizatoare – cât vedeai cu ochii. Bărbații debarcară și studiară scena. Unele dispozitive erau grupate împreună, altele erau separate de sute de metri.

— Frumos, nu-i așa?

— Modele neobișnuite. Felul în care sunt plasate, e aproape...

— O artă? Nici pe departe, spuse Orrin. Acesta este *Câmpul Numărul Șapte*, dar eu îi spun *Simfonia*. Arată spre cel mai apropiat vaporizator, la jumătatea înălțimii pe care se aflau. Urmează-mă.

La dispozitiv, Orrin roti o cheie într-o încuietoare, deschizând o ușă mică pe vaporizator. Înăuntru se afla un flacon, sigilat sub un robinet. Orrin îl scoase.

— Tu ești oaspetele, Ben. Fă tu onorurile.

Ben luă fiola și o examinează. Orrin aprobă din cap.

— Dă-i drumul. Este ceea ce ai băut cu ceva timp în urmă.

Ben o ridică la buze și bău cu sete. O fracțiune de secundă mai târziu, fața lui arăta că fusese o greșeală.

— E înghețată!

— E noul model de vaporizator *Pretormin* – vine de la compresoare așa, spuse Orrin, luând flaconul înapoi. Dar ai gustat vreodată în viața ta o apă mai dulce?

— O să-ți spun când mi se dezgheață limba, spuse Ben, scuturându-și capul ca să și-l limpezească. Flaconul nu era atât de rece...

— Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par. Orrin închise ușa vaporizatorului și făcu un gest spre orizont. Vezi, Ben, mi-au trebuit șase ani. Dar în sfârșit am adus Tatooine în noua eră. Toate turnurile alea cu care am început... au dispărut. Gunoi pentru Jawa. *Pretorminii* ăștia vor schimba lumea, iar oaza va fi în centrul ei.

Ben se încruntă la turn.

— Recunosc că nu am înțeles niciodată cu adevărat... Am crezut că apa este cel mai simplu lucru de produs din univers.

— Poate în univers, spuse Orrin, dar nu pe Tatooine. Din o mulțime de motive. Celulele de combustibil produc apă, dar produc și căldură, ceva ce avem destul. Asta e doar pentru început.

Ben asculta, interesat.

— Și sunteți prea departe ca să trimiteți ceva.

— Corect. Dar cine ar vrea să o facă? Orrin se întoarse la vârful dealului. Vezi tu, acesta este secretul acestei planete vechi și moarte. Își ascunde apa. Dar cea pe care o are este cea mai gustoasă pe care a avut-o cineva vreodată. E atât de bună, încât cred că Tatooine ar putea fi un exportator net de apă – dacă am putea ajunge la ea. Vocea lui deveni solemnă. Și eu pot. Își ridică mâinile în aer, unind punctele care erau turnurile îndepărtate. Aceste picături mici pot fugi, dar nu se pot ascunde. Mașinile astea la locul potrivit, reglate cum trebuie – frământă cerul ca lutul. Ele cântă notele – și muzica vine.

— *Simfonia*, spuse Ben, cu respect.

Orrin aprobă din cap.

— O mulțime de piese trebuie să lucreze împreună deodată. Încă lucrez la asta.

— Sunt impresionat.

Ben nu era fermier – sau orice altceva, din câte putuse Orrin să afle. Dar părea să simtă ce încerca Orrin să facă. Poate că, dacă Ben se dovedea a avea o abilitate, ar fi putut fi chiar un muncitor decent, odată ce Orrin ar fi început să angajeze din nou.

Orrin se întoarse la speeder, brusc obosit. Îi plăcea ferma. Restul vieții lui era doar ceva *necesar*. Dar azi nu ieșise să muncească la fermă. Așa că încercă.

— Ai întrebat despre Dannar, spuse el, grav. Tuskenii l-au ucis, acum opt ani. Se opri să ajute un călăreț în deșert, așa cum ai făcut tu cu Kallie. Tuskenii i-au

ucis pe amândoi.

— Îmi pare rău, spuse Ben.

— Ei bine, a trecut ceva timp, zise Orrin. Se întoarse spre bărbatul mai tânăr. Annileen a spus că ai venit călare dinspre est, zilele trecute. Nu cred că ai auzit vreodată de familia Lars?

Ben își drese glasul.

— Familia Lars, spui?

— Cliegg Lars. Toată lumea a auzit de el. Orrin arată spre est. Fermier de umiditate de dincolo de *Culmile Jawa*. Dacă ești nou, n-ai de unde să știi. Tuskenii – am crezut întotdeauna că a fost aceeași bandă care l-a omorât pe Dannar – au răpit-o pe soția lui Cliegg.

Ben începu să spună ceva, dar se opri. Orrin continuă.

— Oricum, oamenii de acolo au organizat o misiune de salvare – o gașcă de fermieri care nu deosebeau un capăt de pușcă de celălalt. Nu aveau experiență în vânatoarea de Tuskeni. Nu aveau echipamentul necesar. Nu aveau vehicule bune pentru mai mult decât o călătorie pentru a verifica vaporizatoarele.

— A... mers prost?

— Fiule, asta e afirmația anului. Treizeci au plecat. Patru s-au întors. Orrin își aminti de acea zi oribilă și de zilele care au urmat. Câteva victime erau cunoștințe vechi. O grămadă de înțelepciune în domeniul fermelor de umiditate a murit deodată. Douăzeci și șase au dispărut, termină el.

Orrin tăcu pentru a-l lăsa pe om să înțeleagă. Ben era tulburat de poveste, își dădea seama. Uneori, ajuta să le faci oamenilor o imagine, iar experiența familiei Lars era cât se poate de apropiată de cel mai rău scenariu. Orrin nu-l cunoscuse niciodată pe Cliegg – auzise că omul era acum mort. Dar povestea lui avea aproape întotdeauna un impact.

Ben își ridică privirea din pământ.

— Și ce s-a întâmplat în continuare?

— Însmormântări, în mare parte. Orrin nu adăugă că luase câteva parcele de pământ de la cei morți; cineva trebuia să le lucreze. Se sprijini de capota speederului. Însmormântări și acuzații. Vezi tu, oamenii aceia nu aveau ceea ce avem noi în oază. *Chemarea*.

Orrin îi explică rapid sistemul de *chemare a coloniștilor*. Ben asculta cu atenție, observând că auzise alarma răsunând peste deșert. Orrin rânji, făcând o pauză pentru a-și asuma meritul pentru ideea *dragonului krayt*.

— Nimic nu le dă fiori prin bandaje ca un urlat de *krayt*.

Își continuă discursul de vânzare, bine exersat până acum.

— Dacă raidul Lars ar fi avut loc aici, lucrurile ar fi decurs mult diferit. O poteră este o afacere. Sunt persoane care se unesc pentru un scop. Trebuie să investești și să te pregătești. Și când vine *Chemarea*, spuse el, arătând spre unul dintre turnurile vaporizatorului, știi că ai o șansă.

Ben observă sirena montată deasupra mașinii. Părea impresionat.

— Deci e o *miliție*?

— Nimic de genul ăsta. Oh, sigur, există o miliție în Mos Eisley – trei sau patru angajați cu normă întreagă, toți speriați și de umbrele lor. Niciodată nu ajung atât de departe. Oricine se pricepe la așa ceva ar fi plecat în altă lume și ar fi făcut bani mai mulți din asta. Potera este formată doar din fermieri. Ei nu sunt în ea pentru bani.

Vor doar să ajute.

Ben aprobă din cap. Orrin începu discursul de încheiere.

— Noi răspundem. Salvăm. Și dacă nu ne putem apăra la timp, politica noastră este ca fiecare atac asupra unei gospodării să fie urmat de un contraatac. Asta înțeleg Tuskenii și funcționează.

Ben se uită spre est.

— Cât de departe acoperiți?

— Până unde locuiesc abonații noștri, spuse Orrin. Se îndreptă spre partea laterală a vehiculului. Am o hartă aici.

Ben se apropie.

— Până la locul în care locuiește – cum le spuneți – familia Lars?

— Nu, dar totul este posibil dacă avem destui abonați, răspunse Orrin în timp ce urcau amândoi în speeder. Dar am crezut că tu și eopia ta vă îndreptați spre sud-vest.

Ben scutură din cap și studie harta.

— Eram doar curios.

* * *

Eopia dormea sub pânză când Orrin se întoarse cu Ben. Orrin era sigur că îi stârnise interesul lui Ben pentru *Chemarea Coloniștilor*, dar nu obținuse prea multe informații de la el. Ben avea un loc lângă înălțimile nordice din vestul Deșertului Jundland, și venise din altă parte, probabil din Republică. Aceasta nu acordase niciodată prea multă atenție lumii Tatooine, iar localnicii de aici răspundeau de obicei la fel. Orrin auzise ceva despre o mare schimbare care avusese loc recent în Republică, dar Ben părea să știe mai puține despre asta decât el. De fapt, Ben îi ceruse vești. Dar, deși Orrin încă nu știa ce făcea Ben pentru a câștiga bani, era convins că îi avea. Altfel, Annileen nu i-ar fi vândut toate bunurile pe care le căra eopia. Recunoștința ei rareori mergea atât de departe.

— Deci, spuse Orrin, privindu-l pe bărbat cum pregătește animalul. Vrei să te înscrii în *Fond*? Nu trebuie să participi la poteră. Creditele tale plătesc pentru ca ei să o facă.

Ben termină de strâns încărcătura și se uită la el.

— Eu... nu știu, încă. Încă mă acomodez.

— Înțeleg. Dar asta e un motiv în plus să te alături. Un lucru mai puțin pentru care să-ți faci griji.

— Va trebui să mă lași să mă gândesc. Încă nu sunt sigur...

Ben făcu o pauză, părând să audă ceva departe. Orrin urmări privirea lui Ben spre dealuri, dar nu auzi nimic timp de câteva secunde. Apoi, auzi și văzu vâjâitul familiar al speederului *Selanikio Sportster* al fiicei sale, venind spre ei dinspre oază.

— Ai o ureche bună, spuse Orrin. Ăștia sunt Mullen și Veeka. Cred că s-au trezit și sunt gata să se întoarcă la muncă.

Ben se uită grijuliu în direcția aceea și se întoarse să ia eopia de frâie.

— Mai bine plec – prima noastră întâlnire nu s-a terminat bine.

Eopia începu să tropăie, iar Ben alergă împreună cu ea. Trecu pe lângă Orrin, care se sprijinea de speederul său, frustrat. Tocmai acum se hotărâseră copiii lui să se întoarcă la muncă. *Super*.

— Ascultă, amintește-ți de ofertă, spuse Orrin. Prețul pe care l-am spus în timpul călătoriei noastre e valabil doar cât durează campania de abonare. Va crește săptămâna viitoare.

— O să mă gândesc la asta, spuse Ben, făcând cu mâna. Și mulțumesc pentru apă.

— Sigur nu vrei...

— Nu, nu, trebuie să-mi văd de drum. Am mult de mers și toate alea.

— În regulă, atunci. Dar întoarce-te când te hotărăști.

— O să mă întorc.

Umerii lui Orrin se prăbușiră. Zero la doi astăzi. Și soseau încă două probleme. Veeka arăta ca de obicei, pentru ora asta a după-amiezei. Dar Mullen avea o înfățișare extenuată care îi dădu de gândit. În ce se băgase fiul său la *Revendicare*?

— Unde este Zedd? întrebă Orrin.

— Rănit din nou, spuse Mullen, uitându-se la siluetele care se deplasau spre sud-vest. A fost el?

— Cine? Orrin se uită în aceeași direcție. Te referi la tipul fără slujbă și fără trecut, care se îndreaptă spre mijlocul pustietății ca cineva lipsit de minte? A fost Ben, cu siguranță. Se holbă la fiica lui. Dacă te măriți cu un astfel de om, o să te dau de mâncare unui sarlacc. Acum treci la treabă. Sunt deja în urmă cu programul.

Meditație

Ziua de azi a fost... interesantă. Mi-am asumat un risc și am mers la Oaza Pika. Revendicarea lui Dannar este marele complex de acolo. Au cam tot ce-mi trebuie – cu excepția, poate, a unei armate care să elibereze Republica.

Dar nu am rămas. Asta e o parte din problemă. Sunt prea multe fânțe acolo – dar nu îndeajuns. În locurile mai mari, cum ar fi Mos Eisley, mă pot pierde. Atât de mulți călători vin și pleacă. Și acest loc este aglomerat, dar oaza are și o mulțime de obișnuiți ai locului, care nu fac altceva decât să urmărească toată ziua intrările și ieșirile. Sosirea mea a fost, mi-e rușine să spun, un spectacol. Și, uh, la fel și plecarea mea.

Nu pot lăsa să se mai întâmple asta.

La plecare, l-am întâlnit și pe unul dintre marii proprietari de terenuri – Orrin Gault, un fel de instituție locală. Am fost reticent să vorbesc prea mult cu el și am încercat să nu-i spun nimic substanțial. Dar este destul de amabil și cred că se simte mai bine dacă îi cunoaște pe toți cei din jur. Să încerc să mă ascund de un om ca el ar putea să nu fie înțelept. Pare să aibă intenții bune. Iar acest sistem de Chemare a Coloniștilor ar putea fi răspunsul la problemele mele de supraveghere a familiei Lars, dacă serviciul lor poate fi extins atât de departe spre est. Știu – ar fi mai bine să nu-i implic. Dar dacă mama lui Anakin a fost luată, s-ar putea întâmpla din nou.

Sunt aici să protejiez copilul. Când vine vorba de Tuskeni, ajutorul localnicilor ar putea fi de folos. Este o amenințare cu care sunt familiarizați. Am avut de-a face cu Oamenii Nisipurilor cu ani în urmă, când noi doi am adus-o pe Padme aici; sunt războinici formidabili. Dacă se întâmplă ceva în așa fel încât să nu-mi pot continua paza... ei bine, hai să nu ne gândim la asta. Dar e bine să am opțiuni.

Orrin – din nou, este foarte bucuros să întâlnească persoane noi. Îmi place de el. E un vânzător pe cinste, asta este sigur. Și în timp ce este evident foarte mândru de ceea ce a construit aici, pare, de asemenea, un pic conștient de sine despre asta – suficient de mult încât să încerce să adopte un aer de umilință. Chiar dacă este doar o

manevră de vânzare, cred că este un pic simpatic.

Anakin ar fi avut nevoie de așa ceva. Cu toții am fost impresionați de ceea ce putea face. Dar și el a fost impresionat, și nu a fost deloc recunoscător pentru asta. Nu aproape de sfârșit. Am sabia lui, să știi. E chiar aici, în mâinile mele. În unele nopți, ca asta, stau și mă holbez la ea, întrebându-mă ce aș fi putut face pentru a-l ajuta.

Mă uit și mă tot uit, după răspunsuri. Apoi o pun deoparte în bagaj și încerc să uit. Este imposibil, desigur. Poate că dacă ar fi îmbătrânit – dacă ar fi putut să îmbătrânească – ar fi avut o oarecare perspectivă. Dar nu a fost să fie așa. Dacă ar fi ascultat de rațiune, dacă nu m-ar fi forțat să fac ceea ce trebuia să fac, atunci nu aș mai fi fost aici, acum, simțindu-mă ca un...

Nu.

Noapte bună, Qui-Gon.

PARTEA A DOUA
TERENUL MORTILOR

Capitolul 12

Un vehicul plutitor mare părăsi zona, îndreptându-se spre est. Îl conducea un bărbat cu părul negru, nu mai mult decât un puști. A'Yark îl mai văzuse pe acesta înainte și păstră tăcerea în timp ce vehiculul se îndrepta spre orizont.

După ce vehiculul dispăru, A'Yark se strecură în spatele dunei și scoase piatra neagră. Un semn murdar fu făcut pe învelitoarea brațului stâng al războinicului, în timp ce un altul era șters de pe brațul drept. Prea multe semne rămăseseră acolo, fiecare reprezentând un colonist prezent în incinta oazei. Zeci de ființe soseau înainte ca sorii să răsară, în fiecare dimineață, iar locul rămânea în mișcare până mult după căderea nopții. Ținerea socotelii pusese la încercare inteligența lui A'Yark. Iar totalul nici măcar nu-i includea pe cei care locuiau în clădiri.

Doar unul dintre ei conta, desigur.

A'Yark verifică stocul de puști blaster, unde avea mai mult de numărat. Avea zece semne făcute. Zece zile de când raidul asupra fermei umane mersese prost. Zece zile de când femeia umană evitase prin mijloace mistice moartea prin strivirea de către dewback. Oamenii Nisipurilor, auzindu-l pe A'Yark povestind despre ea, aleseseră să o numească *Ena'grosh*, *Modelatoarea de Aer*. A'Yark nu trebuise să îi convingă de semnificația existenței ei. Coloniștii atât de puternici i-ar fi amenințat pe toți. A'Yark cunoscuse o singură persoană care avea astfel de puteri: un alt Tusken, mort de mult. Acel aventurier venise să se alăture de bunăvoie Poporului Nisipurilor, un lucru extrem de rar – și supraviețuise întâmpinării și încercărilor care urmaseră, ceea ce era aproape nemaiauzit. Acel războinic avusese și abilitatea de a modela aerul, un fapt care îl ajutase cu siguranță în timpul inițierii. Dar acel *recrut* se dovedise în cele din urmă muritor – și asta îi dădea acum speranță lui A'Yark.

Însemna că un *Modelator de Aer* putea muri. Femeia trebuia să moară, înainte de a-i învăța pe ceilalți coloniști abilitățile sale. A'Yark găsisese cu ușurință casa *Modelatoarei de Aer*; ea nu făcuse niciun efort pentru a ascunde urmele dewbackului ei supraviețuitor. Coloniștii ar fi putut găsi dificilă urmărirea pe terenul stâncos dintre zona cu gropi și oază, dar ei nu erau Tuskeni. A'Yark se furișase până la complex pentru o simplă recunoaștere – doar pentru a-și da seama de amploarea provocării. Era mai mult decât simplul număr de sosiri și plecări. Acest loc era fortăreața *Celui Zâmbitor*. Trebuia să fie. Liderul războinic recunoscuse de la distanță vehiculele pe care coloniștii le folosiseră în apărarea fermei. Acestea și multe altele erau depozitate în garajele imense. Cât de mare era armata *Celui Zâmbitor*?

A'Yark ezita să afle. Îl văzuse și pe călărețul de pe eopie cu fața păroasă de mai devreme – dar numai pentru o dată, cu șapte zile în urmă, părăsind rapid complexul împreună cu animalul său. Prezența omului îl nedumerise, deoarece A'Yark nu-l văzuse niciodată sosind; trebuia să fi călătorit cu Jawa. Numai acest fapt era o ofensă. Jawa nu erau cu nimic mai buni decât paraziții pe care Oamenii Nisipurilor îi smulgeau de pe banthele lor. Erau copiii soarelui laș, cu siguranță. Călărețul de pe eopie chiar se îmbrăca precum unul dintre ei, în hainele lui maro. Poate că *Față Păroasă* – acesta părea un nume bun pentru omul acela – era un șaman Jawa,

capabil să poruncească lucrurilor vorbitoare.

Tuskenul vigilent se gândise să-l urmărească pe om în timp ce călătorea spre pustiu. Dar *Modelatoarea de Aer* apăruse în curte, strigând în zadar după *Față Păroasă* – alături de copila ei nebună care călărise dewbackul. A'Yark își mai dăduse seama de ceva în acea zi: *Modelatoarea de Aer* avea și un fiu. Era cel care tocmai plecase cu repulsorul. Băiatul nu era cu mult mai mare decât propriul fiu al lui A'Yark. Tânărul A'Deen plecase astăzi cu ceilalți, trecând prin ritualurile maturității. A'Yark nu voia să fie acolo. Ar fi însemnat să vadă ce s-a ales de ritual. Prin tradiție, tânărul testat trebuia să vâneze și să ucidă un *dragon krayt*. Dar *dragonii krayt* erau puțini în *Stâlpii* unde se ascundea tribul, la fel și tinerii Tuskeni eligibili. Așa că bătrânii decretaseră că o altă creatură, cum ar fi un *logra*, ar putea fi suficientă. Tot periculoasă, dar nu ca un *dragon krayt*. A'Yark credea că alegerea era lașă și le-o spusese. Descria un clan atât de slăbit încât nu-și mai putea respecta principiile. Dacă A'Deen murea din cauza unui *krayt*, asta era. Copilul ar fi fost considerat un slăbănog și ar fi meritat moartea. Nu conta că băiatul era ultimul dintre copiii lui A'Yark. Războinicul l-ar fi înjunghiat personal pe A'Deen mai degrabă decât să-l vadă trăind ca un ratat. Dar nimeni nu ar fi știut acum cât de vrednic era A'Deen. Urma să ucidă șobolani womp și să pretindă că era curajos.

Văzu mai multă mișcare la garaje. *Cel Zâmbitor* era din nou acolo, bolborosind cu ciudățenia care avea grijă de vehicule. A'Yark continuă să privească locul. Acesta era centrul tuturor problemelor Tuskenilor. *Modelatoarea de Aer* îi arătase lui A'Yark calea. Și, în curând, A'Yark îi va conduce pe ceilalți Oameni ai Nisipurilor la ea.

* * *

— Continuă, te ascult.

Annileen nu asculta, dar asta nu conta. Wyle Ulbreck cheltuia mult mai mulți bani la magazin decât orice alt vizitator al Oazei Pika – și mult mai mult timp, de asemenea. Ulbreck avea un pluton de fermieri care se ocupau de câmpurile sale; știa în sinea lui că droizii erau hoți, programați de Jawa să fure de la stăpânii lor. Bătrânul fermier de umiditate flecărise pentru prima dată despre acest subiect când Annileen era la tejghea, la șaptesprezece ani. Douăzeci de ani mai târziu, încă vorbea despre asta – printre nenumărate alte subiecte. În acel moment, Ulbreck se ocupa de un alt subiect clasic: cele patru dăți în care văzuse ploaia.

— ...și a doua picătură mi-a intrat direct în ochi, îți spun. Am simțit-o și mă uitam și în sus. Ai crede că ploaia e ca bruma pe care o vezi pe pământ, aburind. Dar nu, vine direct spre tine ca și cum ar fi căzut dintr-un cargobot...

— Aha. Corect.

Annileen aprobă din cap în timp ce ștergea de praf marfa de pe rafturile din spatele tejghelei. Divagațiile lui Ulbreck erau ca niște înregistrări ale unor cântece cunoscute, aranjate în fiecare zi într-o combinație diferită – pentru că, deși bătrânul fermier își amintea multe, adesea își uita locul. Un inginer care vizitase Marea Dunelor cu ani în urmă descrisese poveștile lui Ulbreck ca fiind niște bucle transcendente, sfidând legile fizicii – și pe cele ale povestirii.

Ea nu știa nimic despre asta. Dar bănuia cauza durerii ei: soția lui Ulbreck, Magda. Annileen nu o văzuse niciodată pe femeie. Dar era clar că ea își trimitea soțul la magazin în fiecare dimineață, în zorii zilei, ca să chinuie pe altcineva. Asta o făcea

pe Magda atât o femeie înțeleaptă în mintea lui Annileen – cât și o femeie care merita o palmă peste față, dacă se întâlneau vreodată.

— ...dar știi, jur că am văzut odată un cargobot plecând și trecând direct printr-un cârd de *neebray*³. Și chestiile alea au lovit pământul ca niște saci de grâne. De aceea nu mă mai apropii de Mos Eisley, pentru că mereu încearcă să omoare oameni și să le ia banii...

— Unh-huh. Corect.

Annileen se uită în jur, jalnic, căutând altă companie. Era zadarnic. Graba micului dejun se terminase; muncitorii aveau să stea ore în șir pe câmpurile de vaporizatoare. Familia Bezzard părăsise camera de oaspeți mai devreme în acea dimineață pentru a se întoarce acasă, nerăbdători să își refacă viețile. Coloniștii din jurul oazei erau rezistenți, așa cum trebuiau să fie. Annileen nu simțea lipsa poverii suplimentare, dar îi lipsea prezența copilului.

Copiii ei erau la muncă. Jabe luase camionul *LiteVan* al magazinului spre centrul de distribuție a produselor uscate din Bestine; Kallie era în spate cu animalele. Asta însemna că rămăsese singură cu Bohmer, Rodianul, care stătea la masa de prânz, gândindu-se la cafeaua lui. Se întreba uneori ce vedea el acolo.

Se rezemă de dulapuri și suspină. *GĂSEȘTE CE AI NEVOIE LA REVENDICAREA LUI DANNAR*, scria pe afișul de afară. Ceea ce avea ea nevoie era o lună de vacanță pe o planetă cu păduri verzi și luxuriante.

— ...dar atunci, prima dată când am lucrat pe bani adevărați, pe un vaporizator, am început să încrucșez circuitele. Norocul începătorului, i se spune. A fost a doua oară când am văzut ploaia – sau poate că a fost prima. Mi-am petrecut restul zilelor încercând să aflu ce am făcut...

Annileen își ridică privirea. Orrin intrase prin spatele magazinului, fluierând și purtând îmbrăcăminte maro elegantă pe care i-o alesese ea din catalogul de lux. Lovindu-și călcâiele cizmelor de piele împreună, îi zâmbi larg.

— Cum arăt?

— De parcă abia ai aterizat de pe Coruscant, spuse ea, zâmbind.

— Îi mulțumesc *coordonatorului* meu de modă.

Expresia lui Orrin se înăspri când se uită la Ulbreck. Realizând că bătrânul era în *toiul ploii*, Orrin își dădu ochii peste cap și își lăsă jos geanta.

— Am o întâlnire în Mos Eisley. Hotelul ăla nou face licitații pentru un furnizor de apă.

Annileen aprobă din cap. De la ultima criză a materiilor prime, Orrin își dublase eforturile pentru a bloca cumpărătorii obișnuiți la prețuri prestabilite.

— O să vorbesc cu câteva ferme pe drumul de întoarcere despre aderarea la *Chemarea Coloniștilor*. Oameni căroră chiar le pasă de protejarea bunurilor lor.

Orrin îi aruncă o privire lui Ulbreck, dar bătrânul nu îl băgă în seamă. Annileen știa că Orrin încercase din nou – și eșuase din nou – să-l înscrie pe Ulbreck cu o săptămână înainte.

Întorcându-și atenția asupra tejghelei, Orrin își pipăi buzunarele vestei.

— La naiba!

³ Neebray – creatură zburătoare întâlnită în întreaga galaxie, locuind pe planete precum Tatooine, luni precum Luna Rishi și chiar în vidul spațiului din Nebuloasa Kaliida. Creaturile monstruos de mari găsite în spațiu se hrăneau cu gaze spațiale. Sunt înrudiți biologic cu *mynockii*. Au dinți mari și modele pătate pe piele la vârsta adultă.

— Iar ți-ai uitat punga cu credite?

Annileen știa și povestea asta. Orrin ridică secțiunea cu balamale a tejghelei și păși spre cutia de bani – sigilată, așa cum fusese pe vremea soțului ei, cu țeava unui pistol blaster introdusă într-o pereche de inele metalice. Annileen privi cum Orrin scoase pistolul blaster și luă o mână de credite. Apoi se uită brusc la ea.

— Oh, o să las...

— Las-o baltă.

Cu banii într-o mână, el o puse pe cealaltă pe obrazul ei și rânji.

— Mulțumesc, Annie. Nimeni nu mă iubește ca tine.

— Probabil că ai dreptate.

Îl privi pe bărbat plecând. Nimeni nu ținuse vreodată socoteala între cele două familii când venea vorba de lucruri mărunte. Dar, în ultima vreme, Annileen avea din ce în ce mai mult sentimentul că ceea ce îi datora lui Orrin pentru protecție și ajutor în creșterea fiului ei era nimic pe lângă mesele, proviziile și banii de buzunar pe care îi lua el din magazin. Cu toate astea, o fire veselă conta foarte mult și, dacă nu avea de gând să-i reproșeze lui Wyle Ulbreck faptul că o sâcăia, era greu să-i refuze lui Orrin micile sale libertăți – mai ales acum, când se afla în fază *marii sale afaceri*.

Bețivul divorțat Orrin fusese o încercare, cu ani în urmă. Noul model era la limita nesăbuiței – mai ales acum, când părea să vândă în exces în ultima vreme. Dar asta era o îmbunătățire clară.

Ulbreck așeză pe tejghea o sticlă de Fizzzz și un credit.

— Spune-mi, ți-am povestit despre prima dată când am văzut un *dragon krayt*?

Ajunge! Ochii lui Annileen scanară dedesubtul tejghelei laterale. Acolo era cuva cu bunuri pe care o lăsase Ben cu o săptămână în urmă. De zile întregi ezita să reumple rafturile cu acele materiale. Acum, deschizând fereastra din spatele ei, se hotărâse să facă altceva.

— Kallie! Annileen se aplecă pe fereastră. Fiica ei era în spatele magazinului, în curtea animalelor. Kallie, mă auzi?

— Nu!

— Poți să ai grijă de tejghea pentru câteva ore?

— Nu!

— Grozav. Vino înăuntru.

Annileen închise fereastra și scoase cuva de sub blat. Se uita în mica oglindă din spatele ușii bucătăriei când apărură Kallie din spate, arătând îmbăcsită și încruntată. Annileen îi aruncă fiicei sale o cârpă.

— Curăță-te. Am nevoie de tine să lucrezi la casă.

— Chiar trebuie să fac asta? se holbă Kallie la mama ei.

— Ai ceva mai bun de făcut?

— Curăță țarul. Fata privi la Ulbreck, care acum sporovăia cu nefericitul Rodian. Deci răspunsul este da.

— Îmi pare rău, scumpo. Annileen ieși din spatele ușii. Părul îi era strâns într-un coc, și purta mantia ei ușoară cu glugă. Trebuie să fug la Arnthout să văd un om în legătură cu niște *dricklefruit*.

— *Dricklefruit*, pe naiba. Știu unde te duci. Trecând în spatele tejghelei, fata își privi mama ridicând cuva cu produse. Tu ești cea care a spus că nimic bun nu vine vreodată din Deșertul Jundland!

— Taci, zise Annileen, mergând spre ieșire. Mă voi întoarce înainte de prânz.

Vocea lui Kallie urcă două octave.

— Salută-l pe Ben din partea mea!

Vuietul unui speeder se auzi afară – și Ulbreck reapăru la tejghea în fața lui Kallie, continuându-și povestea sinuoasă.

Nici măcar nu păru să observe că schimbase ascultătorul.

Capitolul 13

Thoom! Thoom! Thoom!

Dacă nu ar fi fost sunetul, ar fi trecut pe lângă. Albă pe fundalul alb, sub cei doi sori care urcau pe cer, coliba pătrătoasă cu cupolă din piatră turnată se amesteca perfect cu Deșertul Jundland. Abia când Annileen înclină vehiculul X-31 de-a lungul deșertului văzu strălucirea vaporizatorului din spate. Coliba se afla jos pe o depresiune dinspre sud-vest – probabil, își dădu ea seama, situată deasupra unei peșteri. *O altă colibă în care să-ți trăiești ultima șansă.*

Termenul era complet peiorativ, referindu-se la locuințele de frontieră construite pe baza teoriei – niciodată dovedită – că înălțimile din deșerturi produceau mai multă condensare noaptea. Nimeni nu știa sigur, deoarece chiar și cei mai rezistenți fermieri rareori rămâneau mai mult de un sezon. Acestea erau locuri pentru hoții aflați la ultima lor șansă și pentru *vrăjitorii* în devenire care știau că au combinații magice de setări ale vaporizatoarelor la care nimeni nu se gândise până atunci. Totul era ridicol pentru Annileen. Presupunând că cineva ar fi avut noroc, ce investitor întreg la minte ar fi construit o fermă industrială aici? Era o nebunie.

Ea nu era nebună, totuși, să aleagă această direcție. Annileen îl văzuse pe Ben ieșind din oază cu câteva zile în urmă, iar Orrin spusese că se întâlnise cu el pe aici. După ultima săptămână fără vânt, încă mai exista un indiciu de urmă. Acum zări eopia lui Ben tremurând în față, mai puțin îngrijorată de apropierea ei decât de zgomotul din spate. *Thoom! Thoom!*

Annileen parcă speederul și întinse mâna spre scaunul încărcat. Asta fusese o invenție a lui Dannar: să smulgă partea din spate a consolei din mijloc pentru a face loc puștilor – sau, în cazul de față, cuvei cu provizii a lui Ben. Realizând ce era sunetul, își reprimă un râset în timp ce urca bunurile pe deal.

— În regulă, strigă Ben din spatele casei. Înțeleg ce vrei să spui. Ești supărată. Te poți opri acum!

Thoom! Un munte de păr, egal cu înălțimea lui, se dădu înapoi și atacă din nou, cu coarnele în față, în partea laterală a colibei lui Ben. *Thoom!*

Annileen sprijini cuva pe șold și privi cu un zâmbet abia ascuns.

— Ai o problemă cu bantha?

— Nu, nu. De ce întrebi?

Ben avea frânghie și încerca să atragă atenția vițelului. Annileen văzu că făcea asta de ceva vreme. Cămașa lui albă era mototolită, iar sudoarea picura din părul blond închis, expus cerului. Animalul pufni furios și se întoarse la misiunea sa.

Ea arată spre frânghie.

— Ce ai de gând să faci cu aia?

— Mă gândeam să mă spânzur. El se uită la ea, exasperat. Nu știu ce am făcut ca să o stârnesc. În mod normal, sunt bun cu animalele.

— Ei bine, după cum ai văzut la Kallie zilele trecute, ele sunt tot animale, spuse ea, lăsând cuva jos. Uită de frânghie. Lasă-mă pe mine să încerc.

El gesticulă indiferent.

— Ești invitata mea.

Annileen își scoase mânușile și merse spre creatura masivă.

— Să crești animale nu este ca și cum ai crește adolescenți. Copiii nu știu ce vor dar o vor acum. Animalele, pe de altă parte, știu de obicei ce vor. Ca tipul ăsta, spuse ea, apropiindu-se de vițelul bantha. El vede în casa ta pe mama lui.

— Mama lui?

— Da. Simțind respirația aburindă a mastodontului sălbatic, Annileen întinse ușor mâna și atinse fața vițelului. Bantha bătu din picioare nerăbdătoare. Probabil că s-a rătăcit de mama sa, mai departe în pustiu.

— Nu o poate găsi?

— Dacă ai avea atât de mult păr pe față, ai putea să te rătăcești și tu. Pentru un vițel bantha, tot ce e mai mare decât mâncarea e probabil *mama*.

— O regulă generală bună. Ben își încrucișă brațele și privi cu îngrijorare cum Annileen se interpunea cu totul între animal și peretele bătut. Ce facem – adică, ce trebuie să fac eu?

— Shhh.

Annileen căută cu degetele orbitele ochilor vițelului. Aplecându-se înainte, îi mângâie fața. Copitele banthei se liniștiră. Femeia îi șopti lui Ben.

— O să mă vezi cum îl îndrept în altă parte.

Ben se dădu înapoi în timp ce Annileen înainta, împingând vițelul bantha de coarne. O depășea în greutate cu cel puțin o tonă și totuși cobora dealul. La poalele dealului, ea îl întoarse într-o parte și îi dădu o lovitură. Părul lung și zbârlit se legănă, iar el se îndepărtă.

— Nu va muri acolo?

— Nu. Annileen scoase o batistă din interiorul cizmei și își frecă mâinile. Nu va fi singur atât de mult timp. Dacă nu-și găsește turma, va găsi un Tusken care să-l adopte, spuse ea.

Ben aprobă din cap.

— Casa mea îți mulțumește. Am încercat... ei bine, să îl calmez.

— E în regulă. Probabil că tu ai fost primul lui om.

Annileen surprinse o urmă de zâmbet înainte ca bărbatul să se întoarcă și să pornească înapoi pe deal spre casa lui. Expresiile lui Ben în magazin fuseseră mai fericite, gândi ea; aici, părea puțin abătut.

Trebuie să fie deprimant, să trăiești singur atât de izolat.

El se uită înapoi la ea.

— De ce ești aici, Annileen?

— Livrare specială. Mergând lângă el, ea arată spre cuva cu bunuri. Majoritatea hoților noștri iau lucrurile fără să plătească. Tu ești singura persoană pe care am întâlnit-o care a plătit și și-a lăsat marfa.

— Deci nu sunt un hoț bun. Ben mută cuva în umbra firavă a vaporizatorului. Apoi se scărpină în cap. Îmi pare rău pentru necazul de zilele trecute. Sper că nu au fost pagube...

— Eu ar trebui să-mi cer scuze față de tine. E un magazin mai prietenos de obicei, spuse ea. Când nu te-am mai văzut, mi-a fost teamă că te-au speriat.

— Aha. Ben se uită în jur. Nu, am fost ocupat.

Pentru Annileen, partea asta a casei arăta ca o zi de bazar pentru Jawa – o mulțime de unelte stând în jur și adunând nisip. Și în timp ce cadrul ușii casei era

vizibil, ușa nu era. Perdeaua de iută pe care i-o vânduse atârna peste intrare.

— Foștii rezidenți mi-au lăsat o lucrare în desfășurare, spuse Ben.

— Acum ceva timp, se pare.

— Da. M-am gândit să-mi construiesc propria casă, dar e mai complicat decât mă așteptam, spuse el. Însă se pare că nu ducem lipsă de clădiri abandonate.

— Ar trebui să-ți iei măcar o ușă.

Ben păru amuzat.

— Încerci să-mi mai vinzi ceva?

— Doar mi-e teamă că o să îngheți noaptea. O mare parte din marfă trebuie să stea în interior, de fapt. Ea se îndreaptă spre staulul eopiei. Și trebuie să pui o prelată peste hrana asta, altfel se va coace într-o oră.

— O să le pese eopiilor?

— Nu, dar ție s-ar putea, dacă trebuie să trăiești în preajma ei.

— Aha. Ben își întoarse capul. Tocmai puneam o prelată peste plantele mele pâlnie.

— Nu, alea trebuie să respire. Nu vor deveni mai uscate decât sunt deja.

— Atunci se rezolvă totul, zise el, ridicând prelată de pe frunzele nisipoase. Mi-a fost teamă de vreo furtună de nisip.

— Atunci ai mai văzut una. Oricui a văzut una i-ar fi frică. Dar nu, dacă vezi că încep să roiască viespile de stâncă, atunci îți poți face griji. Bat prognoza meteo în jumătate din cazuri.

Ben aprobă din cap.

— Livrare la domiciliu și buletin meteo. Asta este o servire bună.

— Așa îmi mențin monopolul. Îmi mențin clienții în viață. Ea arată spre gluga cusută la gulerul cămășii lui. De exemplu, dacă ai de gând să continui să lucrezi aici, mai bine ai pune-o înainte de amiază.

El râse.

— Am supraviețuit înainte să te cunosc, să știi.

Dar își puse ascultător gluga. Annileen zâmbi.

— Doar aveam grijă de tine. Ai auzit vreodată de Jellion Broon?

— Nu.

— Există un motiv pentru asta. Întinse mâna după bidonul pe care îl purta pe umăr și i-l oferă. Când Ben refuză, ea luă o înghițitură și continuă. Broon a fost un mare actor de holofilme când eram copil. Mama îl iubea. Oricum, a venit la Mos Espa pentru o poveste despre curse în care juca și a prins microbul. S-a îndrăgostit de deșert. Tipul fusese crescut într-un privilegiu total, dar a pus ochii pe Deșertul Jundland și a devenit obsedat. Annileen înclină capul peste umăr spre dealurile stâncoase și pufni. Nu-mi pot imagina de ce.

— Continuă.

— Așa că Broon a cumpărat o dărăpănătură aici – nu vreau să te ofensez – și le-a spus tuturor că va face cercetări pentru propria sa producție, o epopee a deșertului. Și apoi a plecat.

— Ah. Și nu l-a mai văzut nimeni vreodată.

— Da și nu.

— Hmm?

— A supraviețuit. A apărut în Bestine șase luni mai târziu, arătând cu douăzeci de ani mai bătrân. Soarele și vântul l-au sfâșiat îngrozitor. Arăta de parcă

cineva i-ar fi dat cu o torță în față. Nici propriul său agent nu l-a recunoscut, iar studioul nu a mai vrut să aibă de-a face cu el. Ea arată spre eopia care ronțăia, cu capul sub prelata care acoperea acum troaca. Ia-te după *Rooh*. Ține-ți gluga pe cap, sau te vei usca ca un sac de gormillet.

Nu vorbi niciunul pentru o clipă. În cele din urmă, Ben își luă cuva cu marfă și porni spre ușa lui.

— Deci ești actor? întrebă ea.

Ben chicoti.

— Nu.

— Nu pictezi aici? Nu scrii despre viața în deșert?

— Nici despre viața în general. Ben trase perdeaua înapoi suficient cât să pună proviziile înăuntru. Apoi o închise înainte ca ea să poată vedea ceva. Nu, nu e nimic de spus. Chiar sunt destul de neinteresant – exceptând atenția primită de la banthele rătăcite.

— Corect.

— Mulțumesc pentru provizii. N-o să te mai pun în asemenea încurcătură. Ben se întoarse spre curtea plină de resturi. Acum, dacă mă scuzi, am multe de făcut.

— Cât timp o să stai?

Ben se opri în loc și îi aruncă o privire. O privire, gândi ea, care îi spunea clar – dar în cel mai plăcut mod posibil – că interviul se încheiase.

Annileen porni înapoi pe panta spre speederul ei.

— Ei bine, știi unde suntem dacă ai nevoie de ceva. Și era să uit – peste patru zile are loc o cursă la Mos Espa. Dacă vrei să vezi cum arată magazinul fără atâția idioți nepoliticoși prin preajmă, asta e șansa ta. Îl privi cu atenție. Oamenii depind unii de alții pe aici. Nu e un loc în care să trăiești singur.

În vârful înălțimii, Ben schiță un mic zâmbet.

— Când te aud vorbind așa, pare că oricine ar fi în grija mea ar fi mort în cinci minute.

— Vom vedea, spuse ea, întorcându-se spre speeder. Pe curând, Ben.

Dacă se ascunde, înseamnă că e ceva nou pentru el, gândi ea, instalându-se pe scaunul șoferului. În anii în care condusese magazinul, Annileen văzuse destule ființe încercând să dispară. De soți, de justiția Republicii, de Hutti – fusese chiar și un fugar de la un circ ambulant. Ea observase un lucru: într-o zonă în care toată lumea știa ce fac ceilalți, cu cât cineva încerca să pară mai discret, cu atât vecinii deveneau mai curioși. Aveai nevoie de o *etichetă*, astfel încât lumea să te poată uita. Întotdeauna glumise că, atunci când copiii ei o vor determina să fugă pe dealuri, va deveni cunoscută drept *doamna nebună care fierbea mynocki la cină*.

Poate că Ben își va da seama de asta, gândi ea în timp ce motorul tura. Dar cu siguranță, ea nu reușea să-și alunge interesul. Omul părea... ei bine, trist de fiecare dată când credea că ea nu se uită. Cineva ca el trebuia să aibă o poveste.

Îndepărtându-se, Annileen înconjură o stâncă și privi înapoi spre colibă. Îl văzu pe Ben uitându-se la sori – și scoțându-și gluga.

Ciudat.

* * *

La *Revendicarea lui Dannar*, lucrătorii de pe câmpurile lui Gault erau înăuntru

și se înfruptau. Jabe era printre ei, întors de la Bestine. Nu își ridică privirea când intră mama lui. Ea trecu pe lângă cei care mâncau și se duse la robinet pentru a-și reumple gamela. Cu două tăvi echilibrate pe fiecare braț, Kallie se opri să o studieze.

— Ai uitat de *dricklefruit*.

— Tu ești un *dricklefruit*, spuse Annileen, mergând spre spate. A venit vreun mesaj?

— Unul de la fiica ta, care vrea să știe ce a spus Ben.

— A spus mulțumesc pentru cumpărături.

Kallie își dădu ochii peste cap nerăbdătoare.

— Vrea să știe ce a spus Ben despre ea.

Annileen ieși purtând un șorț și se uită la Kallie.

— A spus că se bucură să știe că am o fiică care este o muncitoare atât de bună și de loială – și care își vede de treaba ei.

Kallie înjură. Annileen nu se obosi să o certe. Văzându-l pe Ulbreck în mijlocul conversației, ea interveni pentru a-i elibera pe ceilalți de la masă.

— Deci, Wyle. Unde rămăsesem?

* * *

A'Yark se întoarse epuizat la *Stâlpi*. După ce o văzuse pe *Modelatoarea de Aer* părăsind complexul înainte de amiază, prădătorul alergase spre o bantha care îl aștepta. Dar nu avea nicio speranță să ajungă din urmă speederul. Traseul *Modelatoarei* părea să coincidă cu cel al salvatorului cu față păroasă de acum câteva zile; era o presupunere rezonabilă că ea se dusese să-l vadă. Poate că erau soți, până la urmă. Altă informație utilă. A'Yark intenționase să le spună celorlalți la întoarcere.

Tuskenii nu aveau consilii de război; nu era în obiceiul Oamenilor Nisipurilor să discute și să conlucreze. Tuskenii erau atât de hotărâți în privința scopului, atât de conduși în mod similar, încât nu era nevoie de prea multă coordonare. Se mișcau ca o singură entitate. Singura nevoie de cuvinte era la schimbul de informații despre o țintă. Astfel, cu toții ar fi știut ce să facă. Dar îl aștepta o surpriză în umbra de substanțele impunătoare. O adunare era în desfășurare – fără A'Yark. Recunosc grohăiturile joase ale lui Gr'Karr, cel mai bătrân membru rămas al tribului.

— Semnul este bun, spunea bătrânul luptător, strângând cornul unui vițel bantha tânăr. Prada vine la noi. Este momentul potrivit.

— Ce animal e ăsta? întrebă A'Yark revoltat, intrând în cerc. Și cine ți-a spus să vorbești fără să fii prezent?

— Eu, lătră un alt Tusken, uriaș și dominator. H'Raak era un membru recent, ultimul supraviețuitor puternic al unui alt trib. Nimeni nu trebuie să audă cuvintele lui A'Yark pentru a ști ce să facă.

Tuskenul cu un singur ochi o ignoră pe brută. H'Raak nu acceptase niciodată rolul lui A'Yark în grup, convins că mărimea și forța lui însemnau totul – o convingere prostescă. Dewbackul pe care îl călărise *Modelatoarea de Aer* fusese uriaș, și totuși cedase în fața sarlaccului. Uneori era mai bine să fii atent.

— Vițelul. S-a rătăcit pe aici?

Bătrânul Gr'Karr măsoară părul animalului.

— Vițelul ar trebui să-i fie dat fiului tău, *vicleanule*. A'Deen este Tusken acum.

— Nu, spuse A'Yark, fără să țină cont de referirea la băiat. Nu bantha asta.

Era ceva în neregulă. A'Yark putea simți asta. Unii spuneau că Tuskenii și banthele lor erau o singură ființă; A'Yark credea că asta era o prostie. Dar un războinic care nu-și înțelegea animalul nu avea să trăiască mult.

A'Yark se apropie. Vițelul bătu nervos din picior. Era ceva familiar la animal. Nu, nu animalul, gândi războinicul, întinzând mâna și apucând un smoc de păr. Creatura mugii, dar nu se mișcă.

— L-a atins *Modelatoarea de Aer*, spuse A'Yark, eliberând bantha.

Mirosul femeii era clar acolo, la fel cum fusese în vânt în ziua aceea, pe ulița cu gropi. Un murmur trecu prin cerc.

— Atunci ar trebui să moară, spuse H'Raak, ridicându-și bastonul gaderffii.

— Nu. A'Yark se puse între vițelul bantha și ceilalți. Omul a atins acest vițel astăzi. S-ar putea să aibă o legătură cu el.

Afirmația neliniști grupul. Gr'Karr vorbi ezitant.

— O legătură Tusken?

— *Modelatoarea de Aer* a călărit un dewback. Acesta a murit. E posibil să fi căutat un nou animal de călărit. A'Yark făcu o pauză, gândindu-se la asta. *Modelatoarea* ar putea gândi la fel ca noi.

— Destul, spuse H'Raak, lovindu-și arma de zidul de piatră. Ajunge cu prostiile! Ar trebui să plecăm. A'Yark spune că coloniștii ne atacă din complex. Complexul trebuie distrus, iar *Modelatoarea de Aer* ucisă!

— Nu. A'Yark palmui bantha, trimițând-o pe drumul ei din cerc. Să-l omorâm pe *Cel Zâmbitor* care conduce puterile, da. Chiar și pe *Față Păroasă*, dacă apare. Dar dacă *Modelatoarea de Aer* respectă banthele, atunci poate că nu este un colonist. Ar putea să ni se alăture.

Un zumzet mai puternic emană din adunare. H'Raak râse.

— Să ni se alăture?

— *Modelatoarea* are puteri mari și poate că are și o inimă de Tusken. Câți coloniști cunosc căile banthei? A'Yark privi printre turnurile stâncoase spre nord. Dacă nimeni altcineva din complex nu are puterea ei, atunci da, cu siguranță, o prindem. Dacă învață căile noastre, trăiește. Dacă nu, îi vom învăța noi puterile, într-un fel sau altul. Și ea moare.

— Faci o greșeală, zise H'Raak, vocea războinicului uriaș bubuind. Te gândești la *ootman*, la Străinul care s-a alăturat cândva clanului tău. Asta a fost cu mult timp în urmă – și Străinul este mort. Zeii lui l-au părăsit.

— Toți zeii fac asta, spuse A'Yark, cu brațele încrucișate. Umbrele eșecului urmăresc orice ființă vie. Zeii nu sunt diferiți.

— Nu tu conduci, spuse H'Raak, cu vocea plină de dispreț.

Cu ambele mâini pe armă, uriașul îl amenința pe războinicul mai mic.

Ajunge cu asta. A'Yark se uită rece la H'Raak și strigă.

— A'Deen!

Fiul lui A'Yark își făcu apariția din peșterile în care tinerii *ciopleau* carnea pentru cină.

— Da, onorat părinte?

— Ai trecut testul, copile?

— Sunt Tusken.

Tânărul învelit în cârpe își ridică bastonul gaderffii cu mândrie.

— Asta e bine, spuse A'Yark.

O clipă mai târziu, brațul războinicului cu un singur ochi sări în sus, prinzându-l pe H'Raak sub bărbie. O altă clipă mai târziu, ceilalți văzură cuțitul înfipt în gâtul lui H'Raak. Acesta își scăpă bastonul gaderffii și se împletici înapoi, gâfâind. A'Yark îl lovi pe războinic în zona inghinală, doborându-l la pământ. După alte câteva secunde de muncă, A'Yark se ridică, cu lama înnegrită în mână.

Gr'Karr se uită la cadavru și se agită.

— Nu ne putem lipsi de niciun războinic, A'Yark.

— Unul s-a născut, altul a murit. Toți sunt egali. A'Yark privi înapoi. A'Deen. Vei avea nevoie de o bantha. Ia-o pe cea a lui H'Raak.

Războinicul bătrân obiectă.

— Dar bantha ar trebui să moară odată cu călărețul. Este tradiția noastră...

— Multe tradiții mor, spuse A'Yark, rătăcind în întunericul Stălpilor.

Noaptea cădea. Erau multe de plănuit.

Meditație

Bună dimineața, Qui-Gon.

Este liniște aici, ca întotdeauna. Știu că sunt anotimpuri pe această planetă, dar încă nu sunt sigur când sunt. Dar e liniște. Știi, ne-am antrenat să fim capabili să găsim liniște chiar și în cele mai aglomerate locuri. Coruscantul mișuna de suflete, iar noi medităm chiar în centrul lor. Prin comparație, ai crede că acest loc este ideal pentru meditație. Nu pot să-ți spun de ce nu este.

Obişnuiai să spui că în astfel de cazuri problema nu e locul, ci persoana. Nu sunt sigur ce ar trebui să fac în legătură cu asta. Nu e ca și cum voi fi mai puțin îngrijorat de lucruri după ce voi fi stat aici șase luni. Sau șase ani, sau oricât de mult ar dura ca speranța să revină în galaxie. Nu e ca și cum îmi voi recăpăta brusc prietenii. Nu e ca și cum m-aș simți mai bine în legătură cu ce a trebuit să-i fac bietului Anakin. Nu e ca și cum...

Nu, nu. Îmi pare rău. Nu am chef să fac asta chiar acum.

Capitolul 14

Republica. Timp de o mie de generații, fusese acolo. Centrul luminos al galaxiei, strălucind în imaginația tuturor celor aflați pe Inelul Exterior. Republica văzuse tumult și schimbare, invadatori și opresori. Rezistase incursiunilor nomazilor înarmați și cultelor nebunești. Chiar întorsese spatele restului galaxiei, protejându-se de o epocă întunecată a fricii și ciumei. Dar lumina se întorsese întotdeauna.

Cu câteva săptămâni în urmă, cineva din magazin îi spusese lui Annileen că Republica se schimbase din nou. Ea nu-i dăduse prea multă importanță. Pentru ea, *centrul luminos* însemna Mos Eisley, marele port spațial din estul îndepărtat – o metropolă plină de viață care făcea capitala, Bestine, să pară o comunitate de fermieri, cum și era de fapt. Lui Annileen îi plăcea să viziteze Mos Eisley, în ciuda binemeritatei sale reputații de bârlog al activității criminale – și într-o zi atât de lentă ca cea de astăzi, ar fi găsit o scuză de afaceri pentru a merge acolo. Dar Jabe și Kallie erau amândoi în Mos Espa, la fel ca practic toți ceilalți. Cursa de atașe *Trecerea Cometei* nu era ca *Boonta Eve Classic*, dar golise Oaza Pika la fel de eficient ca ciuma. Gloamer închise garajele și plecase cu echipele sale; majoritatea mecanicilor independenți, care în mod normal erau dispuși să profite de absența sa, îi urmaseră exemplul. Kallie închiriasse jumătate dintre animalele din grajduri pentru participanți la curse. Și, bineînțeles, Orrin le dăduse echipajelor sale de la vaporizatoare o zi liberă. Muncitorii săi petreceau deja atât de mult timp în *Revendicarea*, încât Annileen se întreba dacă mai putea face vreunul dintre ei diferența între zilele de lucru și sărbători. Singura critică a lui Dannar la adresa celui mai bun prieten al său fusese că Orrin confunda popularitatea cu profitul.

Făcea bani, dar cheltuia mult și pentru a arăta ca un om cu stare.

Annileen nu fusese niciodată acuzată că făcea această greșală. Nu se gândise deloc să închidă magazinul. Petrecăreții se întorceau într-o dispoziție cheluitoare, indiferent dacă își câștigaseră sau nu pariurile. Serile de după curse erau cele mai profitabile din an. Își acoperea cheltuielile lunare înainte de ultimul apel.

Dar zilele de curse în sine erau liniștite. Annileen împărțise un mic dejun liniștit cu Leelee; Annileen chiar stătuse la o masă. După aceea, femela Zeltron se îndreptase spre casă, unde plănuia să zacă într-o comă luxoasă toată ziua, până la întoarcerea familiei sale. Annileen îi dădu bătrânului Ulbreck acces nelimitat la borcanul cu mezeluri bantha, cu instrucțiuni să îi spună lui Erbaly Nap'tee, dacă va trece pe acolo, că proprietarul magazinului emigrase pe Heptooine. În cele din urmă, după ce îl aprovizionase pe Bohmer cu o carafă plină de cafea, își luase pălăria și geanta și se duse în curtea dinspre sud-vest.

Acolo se așeză pe o pătură, la umbra vaporizatorului mamut al magazinului, cu spatele lipit de baza înghețată a aparatului, simțind fiecare gură de aer rece care flutura din compresor. Avea un datapad în poală, se uita la imagini și visa. În câteva secunde stătea pe coastele de pe Baroonda, un loc viu și plin de natură. Sau în Capital Cay, pe Aquilaris, privind cum își aduceau marinarii capturile. Sau pe Plajele Auriu de pe Corellia – sau în altă parte. Era un datapad vechi, la care nu se mai

uitase de ani de zile. Răsfoi din nou imaginile. Alte locuri îndepărtate – îndepărtate atât fizic, cât și în trecut. Holoemițătorul de pe dispozitiv nu mai funcționa, dar ei nu-i păsa. Colecția de imagini era o listă de dorințe fără speranță compilată de o persoană mult mai tânără. Planetele încă existau, cu siguranță; se îndoia că Cancelarul *Palpa-pitic* sau oricine altcineva cu care se lupta avea puterea de a schimba asta. Dar locurile erau imposibil de atins pentru ea.

Adusese datapadul afară pentru a-și reîmprospăta memoria despre acele locuri îndepărtate. Ben o făcuse să se gândească din nou la galaxie – călătorii întotdeauna făceau așa. Sperase să-l întrebe dacă a fost pe vreuna dintre lumile din pozele ei.

Dar dimineața trecu fără Ben. Annileen se gândi că era o prostie să se aștepte ca el să vină. Omul își cumpărase deja majoritatea lucrurilor de care avea nevoie, iar mulți dintre prospectorii puteau sta în deșert săptămâni întregi. Sau poate că uitase că ea menționase acea zi. Sau poate că era și el la curse.

Ea respinse ultima posibilitate. Asta l-ar fi făcut pe Ben la fel ca toți ceilalți de aici – și până acum, nu păruse așa. Dar trebuia să recunoască că nu avea idee ce ar putea face. Încă o dată, calculă mental timpul necesar pentru a parcurge pe eopie distanța de la casa lui Ben la oază. De ce nu avea omul un speeder? Încă un mister – dar micile enigme erau tot ceea ce separa o zi de alta la *Revendicare*.

Din păcate, acest puzzle părea condamnat să aibă doar trei sau patru piese.

Condamnat. Acesta era datapadul potrivit pentru astfel de gânduri.

Annileen trecu din nou la un alt document și citi. Îl scrisese cu atât de mult timp în urmă; aproape că părea scris de o altă persoană.

— Numele meu este Annileen Thaney și aș vrea să vă povestesc despre mine...

Nu mai fusese Annileen Thaney de aproape douăzeci de ani. Trecuse atâta timp de când nu mai scrisese nimic altceva decât o factură de vânzare. Și ceea ce citea acum o enerva. Cuvintele erau scrise de un copil, despre un copil. Sau mai degrabă, despre un adult care nu va exista niciodată.

Annileen deveni din ce în ce mai dezgustată cu fiecare paragraf – până când, în cele din urmă, ajunse la punctul ei de rupere. Se ridică în picioare și se întoarse spre dreapta, unde, în spatele vaporizatorului, se adunase un mal de nisip.

Apucând datapadul cu o mână, își răsuci trunchiul și aruncă dispozitivul. Datapadul se învârti ca un disc, trecând peste dună și dispărând din vedere. Annileen se lăsă la loc pe pătură, satisfăcută și rușinată în egală măsură. Era un dispozitiv vechi, rar folosit – și ceea ce era pe el nu era de folos nimănui. *Lasă-i pe Jawa să-l aibă*. Dar brusc își dădu seama că nu îl auzise deloc aterizând.

— Ai pierdut ceva? spuse Ben.

Bărbatul stătea în vârful dunei, cu sorii înalți în spatele lui și eopia lângă el. În mâna dreaptă ținea datapadul. Annileen se împiedică încercând să se ridice.

— Îmi pare rău, spuse ea, recăpătându-și rapid calmul. Sper că nu te-am lovit.

Ben ridică datapadul, amuzat.

— Model depășit?

— Viață depășită, spuse Annileen, rânjind. Și pot să-ți vând zece datapaduri mai bune decât ăsta.

— Mă tem că nu mi-ar fi de folos.

Ben zâmbi politicos în timp ce pășea în umbra din spatele vaporizatorului. Ajuns la umbră, se uită la ecran. Ceea ce văzu îl făcu să se uite din nou, mai atent. Apoi citi cuvintele.

— *Oportunități educaționale... în afara lumii... plasare rapidă.* El se uită la ea, cu ochii măriți. Hei, asta este o aplicație la universitate!

Annileen simți că se roșește.

— Uită-te la dată, spuse ea.

— Oh. Ochii lui Ben se îngustară. Este de acum mai bine de douăzeci de ani, spuse el.

— Am făcut-o după ce tatăl meu a pierdut cea mai mare parte a fermei sale – nu la mult timp după ce a trebuit să vin să lucrez pentru Dannar. Pe atunci, încă îmi doream să lucrez cu animalele.

— *O expediție zoologică autorizată de Universitatea din Alderaan, citi Ben cu voce tare. Călătorești pe zece lumi în cadrul unui program de exobiologie de doi ani.* Se uită în sus la ea. Sună bine.

— Pentru altcineva. Ea își ridică pălăria și își trecu degetele prin păr. Acum douăzeci de ani, poate.

Ben citi mai departe.

— Nu știu ce să zic despre asta – se pare că oferă acest program de secole. Se uită în sus la ea. Sunt sigur că încă organizează expediții...

Ea tresări. Nu, nu voia să treacă din nou prin asta, și cu siguranță nu cu el. Parcă simțind neliniștea ei, el dezactivă dispozitivul și i-l întinse.

— Nu-l mai vrei?

— L-am aruncat. Ea schimbă subiectul. Și de ce ești aici?

El se îndreptă de spate și își dresă glasul.

— De fapt, am venit pentru apă de băut, spuse el, coborând datapadul.

Sprâncenele lui Annileen se ridicară.

— Serios.

— Da, zise el. Am avut probleme în a-mi pune în funcțiune vechiul vaporizator. Dar m-am întâlnit cu Orrin Gault zilele trecute, și avea cea mai cea mai bună apă pe care am gustat-o vreodată. Mă întrebam...

Ea zâmbi.

— La butoi, prietene, la butoi. Dar mai întâi, zise ea, ar trebui să încerci asta.

Se întinse și îi luă mâna. Atingerea ei îl sperie, dar când îl întoarse cu fața spre vaporizator, el văzu ce avea în minte. O cheie stătea blocată într-o încuietoare.

— Ah, spuse el, privind-o cum deschide ușa. Acesta este unul dintre... Cum le spunea Orrin? *Pretormini?*

— Da, spuse Annileen, rotind robinetul spre exterior pentru a-l deschide. Și nu este a lui Orrin. Este al meu. Dannar a pus primul GX-9 în oaza asta, înainte să moară. Bidonul dumneavoastră, domnule?

Ben băgă mâna în manta după bidon și i-l dădu. Se uită la ea cum îl umple și i-l înapoiază. Apoi se întări înainte să bea apa rece. Totuși, oftă.

— Uimator, spuse el, frecându-și buzele înghețate cu dosul mâinii. E chiar mai bună decât a lui Orrin, dacă e posibil.

— Mulțumită soțului meu.

— Am crezut... Ben își astupă bidonul. Am crezut că a murit?

— A murit. Annileen făcu un gest către comenzile intermitente din interiorul panoului deschis. Dannar a reglat vaporizatorul asta odată, cu ani în urmă – doar se prostea. A obținut ceea ce bei tu acolo. Nu am schimbat niciodată setările. Orrin doar a încercat să le reproducă peste tot în vale.

— A luat ideea și a folosit-o.

— Cred că da. Se întoarse și făcu un gest către magazin. Dannar nu s-a supărat. Aveam destule griji și fără să intrăm în afacerea cu fermele de umiditate. Știi ce se spune – nu săpa după comori. Vinde lopețile.

Se întoarse spre magazin, brusc abătută.

— Cred că am stat destul aici, spuse ea. Făcu un semn lui *Rooh*. Hai să te hrănim și să te adăpăm, fetiço.

Animalul ȋopăi spre ea. Ben o privi pentru o clipă înainte de a îngenunchea pentru a-i strânge pătura.

— Îmi pare rău că ȋi-am amintit de Dannar, spuse el, mergând în spatele ei. Orrin a spus că s-a oprit să ajute oameni în deșert?

— Era exact stilul lui, spuse Annileen, conducând-o pe *Rooh* la troacele de lăngă grajd.

Îngenunche ca să lege frâul eopiei de un stâlp și rămase jos, pierdută în gânduri. Ben o studie în tăcere.

— Așteaptă o clipă, spuse el. Doar nu a fost acum opt ani, nu-i așa? Se uită la ea. Azi se împlinesc opt ani.

— Ești bun. Se uită în sus la el. Unul dintre localnicii noștri a fost în cursa de atașe. Urma să avem o mare sărbătoare aici. Dannar se dusesse la Mos Eisley pentru ceva special. Ea clătină din cap. Asta e o nebunie, nu-i așa? Să se ducă după *ȋipari fleek* și să nu se mai întoarcă niciodată.

Ben se dădu înapoi, respectându-i momentul.

— Îmi pare rău, Annileen. Nu voi fi condescendent spunându-ȋi că știu cum te simȋi – fiecare tragedie este diferită și personală. Dar poți să te consolezi cu faptul că el a comis un act lipsit de egoism...

— Ei bine, Ben, tocmai asta este, spuse ea, cu ochii sclipind. E normal să te sacrifici pe tine însuȋi – dacă nu ai pe nimeni altcineva care să fie cu tine. Dannar ne aparȋinea – și nu i-am dat niciodată permisiunea să moară.

Fruntea i se încreȋi și strânse nodul de la frâul lui *Rooh*. Ben păru luat prin surprindere. Observând, ea se ridică și schiȋă un zâmbet slab. Nu era o afacere bună să deprime clienȋii.

— Îmi pare rău. Ziua asta este de vină, spuse ea.

— Aș putea pleca dacă e...

— Nu, nu, spuse ea, luând pătura din mâinile lui. De obicei sunt singură în această zi. Obișnuiam să cred că e mai bine așa. *Și totuși te-am invitat pe tine*, gândi ea. Poate că e timpul pentru o schimbare.

El o privi pentru o clipă și apoi se lumineă, zâmbetul isteȋ reapărând.

— Știi, de ce nu? Cred că, poate, amândurora ne-ar prinde bine o schimbare de ritm pentru o zi.

— Tu ai un ritm? Ea râse. Nici măcar nu știu cu ce te ocupi!

— Rezolv probleme. Ben o împinse spre ușa laterală a magazinului. Și pentru problema asta, propun o strategie de distragere reciprocă a atenȋiei – în care tu mă delectezi cu un discurs de expert despre flora și fauna de pe Tatooine, la prânz. Știu exact locul potrivit, în apropiere. Am auzit multe despre el.

— Ar fi bine să nu trebuiască să gătesc.

El ȋinu ușa deschisă.

— Nu te teme niciodată. Fac lucruri uimitoare cu raȋiile de supravieȋuire.

Capitolul 15

— Ei bine, am stabilit un lucru, Ben. Orice slujbă ai fi avut înainte să vii aici, nu ai fost bucătar. Dar ai încercat.

— Nu am încercat. Am făcut-o, spuse el, rânjind în timp ce lua vasele. Doar că ceea ce am făcut nu a fost foarte bun. Am un prieten care este destul de militant pe tema încercării. Se uită cu remușcare la resturile de pe platou. Omletele Gartro ar trebui să fie mult mai bune decât asta.

Annileen râse.

— Nu a fost chiar atât de rău.

— Mai am un prieten care deține un restaurant, spuse el, dispărând în alcov. M-ar fi concediat pe loc.

Farfuriile zăngăniră. Annileen se legănă pe scaun și râse din nou. *Ei bine, oricine ar fi, Ben are prieteni.* Nu era greu de înțeles de ce. El făcea pe tăcutul. Dar, zgâriind suprafața, ea descoperise un entuziasm contagios pentru toate lucrurile.

Prânzul lor durase o oră și jumătate, pentru că făcuseră cumpărături de pe rafturi pentru a găsi ceea ce căuta el – iar vasele cu mâncare se întinseseră pe două mese. El ascultase cu atenție poveștile ei despre viața la fermă și în oază – iar acum spăla vasele. Și trăia ca un pustnic?

— Nu te simți prost, spuse ea când reapăru Ben. Nu am avut chiar toate ingredientele.

— Ai avut aproape tot, spuse el, ștergându-și mâinile pe un prosop. Ca magazin de frontieră, acesta este precum un supermarket pe Coruscant.

— Ai fost acolo?

Ben se uită la ea pentru o secundă – și apoi la Bătrânul Ulbreck, care scoase un sforăit furios. Fermierul sforăia zgomotos în scaunul lui de ore întregi, după ce se înfruptase din carnea uscată. Annileen glumise că Magda Ulbreck – sau medicul său cardiolog – ar putea trimite în orice moment un vânător de recompense după el. Ben râsese, dar ea observase o ușoară tensiune la prima întâlnire cu Ulbreck și, pentru o clipă, ar fi putut jura că Ulbreck îl recunoscuse pe Ben. Dar, evident, bătrânul ignorase gândul, pentru că după aceea nu îl mai băgase în seamă pe Ben.

Ceea ce este un noroc pentru Ben, gândi Annileen. Pentru Ulbreck, străinii erau fie potențiali hoți, fie public pentru poveștile lui. Acum, Ben dădu din cap spre el.

— Pare fericit, spuse el.

— Eu sunt mai fericită când doarme, spuse ea, ridicându-se. Dar nu schimbă subiectul.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ai făcut-o din nou. Ai reușit să mă lași pe mine să vorbesc tot prânzul, iar tu abia ai scos un cuvânt.

— Se numește a fi un *oaspete politicos*, spuse el.

— Ești sigur că nu ești căutat pentru ceva? Nu s-a pus preț pe capul tău pe Duro pentru că ai făcut omelete ilicite?

— Nu, nimic de genul ăsta, spuse el, sprijinindu-se de tejghea. Se uită în jur,

luând totul în considerare. Eu doar... cred că ai putea spune că acum doar *privesc*. Și acesta este un loc destul de liniștit pentru asta.

Se uită pe fereastră spre curtea grajdurilor.

— Ce părere ai până acum?

— Ar putea părea că nu sunt prea multe aici, spuse el. Dar ceea ce este, este din belșug.

Era ceva nesigur în vocea lui, gândi Annileen, ca și cum Ben nu se putea decide încă dacă îi place sau nu Tatooine. Se întoarse spre ea.

— Îmi pare rău, nu vreau să te ofensez la tine acasă. Departate de mine gândul de a judeca ceva dintr-o singură parte.

Se întoarse la masă pentru mai multe feluri de mâncare.

— Nu, ești perfect în siguranță să judeci o parte din Tatooine după alta, spuse Annileen, inspectând camera. Granule de nisip, așezări, coloniști – toți suntem cam la fel. Întotdeauna a fost așa și nu ne vom schimba niciodată.

— Încerc să evit cuvintele *întotdeauna* și *niciodată*, spuse Ben, punând cârpa pe o farfurie care era deja curată. Tonul lui deveni solemn. Lucrurile care par permanente, au un mod de a se schimba rapid, în ceva ce nu recunoști. Și nu toate schimbările sunt spre bine.

Îl studie atentă. Plăcut pe dinafară, sfâșiat pe dinăuntru? Mulți dintre oamenii din viața ei erau opusul – trebuia să treci prin straturile de abrazivitate pentru a descoperi amabilitatea din ei, dacă exista. Poate că aceasta era cheia către bărbat.

— Ți s-a întâmplat... ceva, Ben?

— Nu, zise el, uitându-se la farfurie. Aproape fără să respire, adăugă: Nu mie.

Brusc, se întoarse și începu să șteargă mesele la care stăteau. Trecu ușor pe lângă Bohmer, care stătea încă nemișcat la masa lui solitară, cu băutura în față. Înviorându-se, Ben îl privi cu admirație.

— Iată pe cineva care știe cum să privească.

Concentrarea lui Bohmer nu se schimbase, era tot pe ceașca aburindă.

— Nu știu niciodată ce vede acolo, spuse ea. Nici măcar nu știu de ce vine în fiecare zi.

Se întreba uneori ce tristețe era în viața Rodianului.

— Vorbești ceva Rodiană? întrebă Ben.

— Nu sunt sigură că el vorbește. În toți acești ani nu am aflat nimic despre el. Ea încruntă o sprânceană la Ben. Cred că e contagios.

Ben se uită la cronometrul de pe perete.

— Ei bine, ar trebui să-mi cumpăr butoiul cu apă și să plec, spuse el. Fanii curselor se vor întoarce în curând.

Merse la stiva de butoaie transparente din colț. Luă unul dintre recipientele mari, se întoarse și căută credite în mantia sa.

Urmărindu-l cum numără, Annileen îl întrerupse.

— Hei, așteaptă, zise ea, pornind spre ușa garajului. Ne întâlnim afară, bine?

Ben se uită înapoi la ea, nedumerit.

— Ar trebui să...

— Ai încredere în mine. Va dura doar o secundă.

Ben stătea cu butoiul său pe veranda din fața magazinului. Ușa unui garaj se deschise și apărură vechiul X-31 al lui Annileen, cu ea la comenzi. Îl parcă lângă el și debarcă.

— Lumea nu trebuie să se întoarcă decât peste câteva ore, spuse ea, întinzând mâna după recipientul cu apă. Te conduc eu.

— Nu e necesar!

— Nu, va fi bine, spuse ea, ridicând recipientul. O să mergem până la grajd și o să-o punem pe *Rooh* în spate.

— Va putea sta acolo?

— Copiii mei au făcut-o. Așa că știm că ține *animale sălbatice*.

Ben se uită înapoi, aparent tulburat.

— Serios, nu trebuie să faci asta. A fost o după-amiază distractivă – ceva de care nu știam că am nevoie. Dar nu poți lăsa magazinul gol.

— Sunt doar Ulbreck și Bohmer înăuntru. Cred că e în siguranță.

Annileen îi aruncă lui Ben o privire care emana convingere. Îl făcuse să se relaxeze; nu avea de gând să-l lase să *înghețe* din nou. Întinse mâna, abia conștientă de un vuiet înalt și îndepărtat în aer.

— E în regulă, Ben. Doar te scutesc de ceva timp. Haide.

Sunetul deveni mai puternic – și ochii lui Ben se măriră, brusc serioși. Apoi o apucă de braț.

— Annileen, ai grijă!

Ea văzu doar pentru o clipă, cu coada ochiului. O formă de culoarea cuprului sări ca o rachetă după colțul garajului. Vehiculul lovi speederul ei parcat acolo unde plutea, trimițându-l în spirală. În aceeași secundă, Ben își aruncă corpul în al ei, doborând-o din picioare. Cei doi loviră împreună solul nisipos. Lumea de deasupra se întunecă atunci când partea de jos a vehiculului X-31 trecu peste ei. Speederul se izbi de peretele exterior din piatră sintetică al clădirii cu un zgomot colosal.

Ben se rostogoli într-o parte, precaut și alert. Annileen se ridică, dezorientată. Speederul ei se afla pe sol, la mică distanță de intrarea în garaj. Partea dreaptă a vehiculului era lovită. Motorul stâng atârna, dezechilibrat. Iar în spatele lui Ben, putu vedea acum cauza: *Sportsterul* Veekăi Gault, era cu nasul spart și pe jumătate îngropat în nisip. În spatele comenzilor, amețită, stătea chiar tânăra femeie.

Și pe scaunul pasagerului: Jabe!

Annileen se ridică brusc, cuprinsă de îngrijorare, dar când ajunse la epavă, expresia ei se schimbă. Fiul ei o privi – și chicoti necontrolat.

— Bună, mamă. Am ajuns acasă!

Ea simți mirosul de alcool ieftin pe care îl serveau Huttii la curse.

— Ți bați joc de mine? Ochii ei se îndreptară spre Veeka, la fel de beată. Annileen se urcă pe capota strivită a vehiculului pentru a ajunge la ea. Veeka!

Tânăra femeie se uită la vânzătoarea care se avânta spre ea și izbucni și ea în chicoteli.

— Băiatul lui mama este în regulă, spuse ea cu o voce siropoasă. Dar ar fi trebuit să parchezi în altă parte. Este ziua cursei...

— Unde e tatăl tău?

La momentul potrivit, sosiră alte două speedere, care se năpustiră pe după colțul clădirii garajului. Primul, condus de Zedd și Mullen, aproape că provocă o nouă coliziune. În spatele lui, speederul argintiu al lui Orrin sosi într-un mod mai

ordonat. Kallie conducea, în timp ce Orrin discuta cu un trio de masculi Devaronieni cu coarne. Annileen îi recunoscuse drept contactele de afaceri din Mos Eisley pe care se străduise cu disperare să le impresioneze.

— Suntem în *incinta sfântă* acum, domnilor, îl auzi pe Orrin spunându-le când opriră. Scuturați-vă nisipul de pe pantofi și faceți o plecăciune înainte să intrați.

Ieșind din vehicul, văzu mai întâi speederul distrus al lui Annileen – și apoi pe ea, îndreptându-se spre el.

— Uh-oh.

— Uite! spuse Annileen, fluturând brațul. Uite ce au făcut!

Orrin merse până la *Sportster*. Veeka și Jabe căzură afară, nesiguri pe picioare, dar nevătămați. Se uită la ei și apoi se uită fluierând la peretele lovit al garajului.

— Pare că a mai fost o tură la Mos Espa, spuse el tare, iar Devaronienii râseră. Annileen nu era amuzată.

— Fiica ta e beată! Și îl conducea pe fiul meu!

— Cursa s-a terminat mai devreme, spuse Orrin.

— Aici s-a terminat! Asta e ideea ta de explicație?

Orrin se apropie de ea.

— Cursa a fost oprită la jumătatea ei. Două dintre echipele Huttilor s-au încăierat. Mare dezamăgire. Trecu la o voce mai liniștită și făcu un gest spre magazin. Toată lumea o să vrea de băut, Annie...

— Toată lumea a băut deja – sau nu ai observat?

Se întoarse să-l vadă pe Jabe încercând să se îndrepte spre magazin. Arătă spre el cu o forță care l-ar fi putut doborî.

— Și să nu te gândești să te miști de acolo!

Annileen se întoarse spre Orrin, care în mod clar nu se simțea confortabil cu scena care se desfășura în fața clienților săi bogați. Ei nu-i păsa.

— Orrin, Jabe nu este adult. Am spus că poate merge la curse dacă îl vei supraveghea. Tu numești asta supraveghere?

Orrin își ridică mâinile în fața ei.

— Annie, știi că aceste excursii sunt un ritual de trecere pentru acești copii. Și în plus, aici e Tatooine. Un corp care funcționează tot timpul este destul de matur, indiferent de vârstă. Nu-i așa...

Înainte ca Orrin să poată obține sprijinul pe care îl aștepta pentru argumentul său, o voce înaltă de femeie trecu peste toate celelalte. Kallie, care la început fusese vrăjită de scenă, observase brusc pe cineva aflat la periferie.

— Ben!

Uitat de Annileen de la accident, Ben se apropiase să vadă ce face Jabe, câștigându-și o privire urâtă din partea băiatului. Ceea ce făcea să fie patru, deoarece Ben le primea acum și de la Veeka, Mullen și Zedd. Salutul lui Kallie fu la fel de entuziast pe cât de ostil era al lor. Iar al lui Orrin fu cu totul diferit.

— Oh. Bună, Ben, spuse Orrin calm, după ce-și reveni din surpriză. Se uită înapoi la Annileen, cu sprânceana ridicată. Voi doi ați fost aici toată ziua?

Ben făcu un pas înapoi spre epava speederului.

— Serios, am trecut doar după apă...

Orrin văzu butoiul lovit, conținutul său prețios fiind împrăștiat pe pământ și evaporându-se. Văzu eticheta fermei sale și zâmbi.

— Ți-a plăcut, deci? Brusc exaltat, Orrin o împinse pe Kallie și îl luă pe Ben de

umăr. Asta e minunat! Ben, sunt niște persoane pe care aş vrea să le cunoşti.

În timp ce Orrin îl împingea spre Devaronieni, Ben se uită la Annileen aproape panicat. Ea doar ridică din umeri. Nicio forţă din natură nu putea proteja pe cineva când Orrin era în modul *vânzător*. Şi mai ales nu atunci când voia să obţină o afacere foarte bună.

— Ben, domnii aceştia conduc *Despotul Norocos*, un hotel, cazinou şi centru de conferinţe care va fi deschis la Mos Eisley. Orrin se întoarce spre oaspeţi. Acest om – un mare erou pe aici, apropo – a străbătut tot drumul din pustiu, doar pentru o băutură din *Câmpul Numărul Şapte* al lui Gault. Cea mai gustoasă apă din orice robinet de pe Tatooine până pe Taanab!

Ben dădu docil din cap în timp ce Devaronienii îi strângeau mâna cu entuziasm şi discutau despre călătoria lor – şi despre el. Aveau multe întrebări.

Chiar ai venit atât de departe doar pentru apă?

Ai veni până la Mos Eisley pentru ea?

Cât de mult ai plăti, la pahar, într-un cadru metropolitan elegant?

Chiar ai salvat-o pe fiica proprietarei magazinului de o bandă de banthe dezlănţuite, aşa cum ne-a povestit pe drum?

Auzind asta, Annileen se uită la Kallie, ai cărei umeri se scufundară de ruşine. Dar imaginaţia şi pasiunea lui Kallie erau relativ importante. Cel puţin ea era trează, aşa cum era întotdeauna. Jabe părea să-şi revină, dar nu avea să fie pentru mult timp dacă o va urma pe Veeka înăuntru.

— Barul este închis! strigă Annileen.

Orrin făcu un pas înapoi, fluturându-şi mâinile.

— Haide, nu spune asta prea tare. Trebuia să le ofer acestor domni o distracţie. Iar ei au apucat să vadă doar o jumătate de cursă!

— Vor vedea o crimă dacă se mai apropie copiii tăi la un an lumină de fiul meu.

Orrin o apucă de mână.

— Ştii că mă voi descurca cu speederul. Este doar mai multă muncă pentru Gloamer. Dar chiar am nevoie de bar. Bine?

Annileen gemu, dezgustată.

— Bine. Îi voi servi doar pe Devaronieni. Dar lasă-mă să mă duc să-l scot pe Ben de aici înainte să decidă să nu mai viziteze niciodată acest...

Se opri din vorbit când observă expresia lui Ben, din mijlocul grupului de vizitatori. Orrin o observă şi el.

— S-a întâmplat ceva, prietene?

Bărbatul privi înapoi la magazin, cu ochii îngustaţi. Apoi începu să vorbească... dar uşa laterală se deschise brusc. Bohmer apăru în uşă, cu ochii mari şi negri bulbucăţi. Se împletici pe verandă şi căzu în faţă, dezvăluind pumnalul care-i ieşea din spate.

Şi pe Tuskenul uriaş care stătea în spatele lui.

Capitolul 16

Se apropiaseră de oază dinspre nord-est. Apropierea fusese dificilă, dar A'Yark studiase problema îndeaproape. Nu exista altă cale. Războinicii petrecuseră trei zile pe un drum lung, în buclă, dinspre *Stâlpi*, oprindu-se doar pentru a înnopta în colibe ridicate rapid, și la fel de rapid demontate, construite din pânză și coaste de bantha.

A'Yark făcuse un pariu bazat chiar pe sori. Indiferent de defectele lor, mișcările fraților din cer erau de încredere. Umbrele blestемate îi spuneau înțeleptului Tusken multe: nu doar ora din zi, ci și anotimpul, cu mare precizie. În anii trecuți, în apropierea acestei zile, A'Yark văzuse călători care făceau pelerinaje spre nord-vest, ca niște *kreetle* atrași de un cadavru. Era un fel de ritual? Un Tusken curios îi urmărise odată, raportând o mare adunare unde coloniștii își omagiau zeii Hutt umflați cu jocuri și ovații. Era o prostie josnică pentru A'Yark, care văzuse totuși o oportunitate. Când vehicule mari începură să traverseze deșertul, ducând provizii spre nord-vest, A'Yark deduse că următoarea zi de sărbătoare era aproape. O ocazie de a găsi oaza fără apărare. Tuskenii intraseră în incintă în perechi, ascunzându-se în spatele clădirilor hambarului. Structurile erau suficient de mari pentru a proteja mișcările multora. Și A'Yark adusese mulți, într-adevăr. Veniseră toți războinicii: bătrânii, răniții – chiar și fiul A'Deen, aflat la prima sa vânătoare. Doar femeile și copiii care se ocupau de banthe rămăseseră în urmă.

Dintr-un post de supraveghere aflat în vârful unuia dintre hambare, A'Yark îi văzuse pe *Modelatoarea de Aer* și pe *Față Păroasă* în clădirea principală. Singuri, sau aproape singuri. Era perfect. Perfect – până când apăruse primul speeder dinspre nord-vest, mai devreme și neașteptat. A'Yark recunoscuse noul venit ca fiind vehiculul coloniștilor care sosise primul în timpul asaltului asupra fermei, cu câteva zile în urmă. Două speedere îl urmau, inclusiv vehiculul strălucitor al *Celui Zâmbitor*. Fără să se lase intimidat, A'Yark sărise de pe acoperiș și începuse atacul. Tuskenii aveau încă superioritatea numerică și surpriza de partea lor.

Își prinseseră toți dușmanii laolaltă. Războinicii năvăliră prin curtea animalelor spre – și în – clădiri. A'Yark râse. Nu era nevoie de nicio comandă. Ceilalți știau ce trebuiau să facă. *Găsiți-o pe Modelatoarea de Aer – și uciideți-i pe ceilalți!*

* * *

— Tusken!

Orrin își scoase blasterul din husa de pe umăr. Îl purtase doar pentru a-i impresiona pe investitorii Devaronieni. Acum trase cu el în ușa de la *Revendicării*. Războinicul cu pușcă se ascunse înăuntru și începu să răspundă cu foc.

Devaronienii rămaseră nedumeriți, crezând că evenimentul era o distracție de frontieră pusă la cale de Orrin. Asta se termină când unul dintre ei primi o lovitură în piept. Orrin le strigă celorlalți să se lase în jos, folosind vehiculul drept acoperire. În dreapta lui, Zedd și Mullen își scoteau blasterile; în stânga lui, Veeka și Jabe se ascundeau în spatele *Sportsterului* distrus. Un sălbatic în incintă era o priveliște care

dădea de gândit, asta era sigur. Salvele portocalii colorau peretele clădirii.

— Opriți focul!

Din poziția sa de-a lungul peretelui exterior, lângă ușă, Ben îl arătă pe Bohmer. Rodianul, cu cuțitul încă înfipt în spate, zgâria praful, încercând să se tragă în față, chiar în timp ce rafalele de blaster ardeau pe deasupra lui.

Orrin se holbă la Ben. *Să oprim focul, acum?*

Dar Ben era deja în mișcare. Scoțându-și pelerina, bărbatul o întinse ca pe o plasă și o aruncă spre ușă într-o singură mișcare turbionară. Proiectilele armelor Tuskenilor o urmară în sus. Ben plonjă în jos, rostogolindu-se pe culoarul îngust de tragere. Ajungând lângă Bohmer, îl apucă pe Rodian și făcu un salt. O secundă mai târziu, ambele siluete erau înghesuite lângă peretele de piatră sintetică, chiar în stânga ușii deschise. Tuskenul trase din nou, răvășind locul unde stătuse Bohmer.

Ascunzându-se cu Kallie în spatele speederului doborât, Annileen îi strigă lui Orrin:

— Nu trageți! Îl veți lovi pe Ben!

Orrin îi aruncă o privire jalnică. Veeka și Jabe își recuperaseră armele din vehiculul ei și trăgeau sălbatic. După vacarm era clar că Tuskenul din magazin nu era singur. Nu se putea spune nimănui să înceteze, nu acum. Ben păru să știe și el că era pe cont propriu, în timp ce se străduia să îl tragă pe Rodianul sângerând înapoi din zona de foc și spre cel mai apropiat garaj.

— Sunt mai mulți! strigă Mullen, arătând spre sud-est.

Mai mulți Tuskeni apărură de după colțul magazinului, cu bastoanele gaderffii ridicate. Unul îl atacă pe Zedd, lovindu-l pe fermierul masiv în cutia toracică. Orrin îl doborî pe atacatorul expus cu un proiectil de blaster și strigă la Mullen și Zedd să se retragă. Fuseseră flancați cu succes. Oamenii Nisipurilor atacau din interiorul magazinului și din jurul lui.

Mullen ajunse la poziția tatălui său, gâfâind.

— *Chemarea! Activează Chemarea!*

— Am lăsat activatorul acasă, spuse el, înjurând. Ne duceam la curse! Se uită înapoi la Annileen, aflată în spatele speederului X-31 din apropiere. Ai activatorul?

Ea nu-l putu auzi. Annileen găsisese un moment să își scoată pușca de pe bancheta din spate – și se dezlănțuise nervoasă asupra oaspeților neinvitați. Orrin își repetă întrebarea, străduindu-se să se facă auzit. Ea se uită la el, nervoasă.

— Eu nu car chestia aia peste tot! Asta e baza ta. Ar trebui să fie în siguranță!

Ben ieși în fugă din garajul unde îl lăsase pe Bohmer. Alunecă, oprindu-se în spatele speederului lui Orrin. Între împușcături, Mullen se uită la el și mârâi:

— Data viitoare, adu un blaster. N-o să-i primești pe al meu!

Ben îl ignoră.

— Încă un val! strigă el și arătă spre un nou grup de Tuskeni.

Protejați de tovarășii lor, noii veniți atacau prin curtea sudică a magazinului, spre vaporizatorul uriaș. Orrin se uită la ei prin haos, momentan confuz. Acela era *Bătrânul Numărul Unu*, primul turn *Pretormin* din oază. Tuskenii îl atacau, lovindu-i baza cu bastoanele lor gaderffii. Annileen arătă spre vârful turnului.

— Este *Chemarea*! Vor să ajungă la *Chemare*!

Desigur. Orrin înțelese imediat. *Chemarea Coloniștilor* folosea un transmițător standard pentru a conecta fermele abonate și justițiarii. Dar mai era și sirena – și aici, ca și la ferma Bezzard, se afla în cel mai înalt punct din zonă: deasupra

vaporizatorului. Care se întâmpla să fie și locul unde se afla emițătorul.

Un raid la lumina zilei – și acum asta! Totul se clarifica. *Ochi-cu-Dop e aici!* Vicleanul Tusken își dăduse seama cumva și încerca să amuțească oaza înainte să poată fi lansat vreun semnal de ajutor.

Ben trase de mâneca lui Orrin.

— Încă nu sunt în complexul de garaje.

Orrin se uită în urmă. Un singur compartiment era deschis – cel din care ieșise mai devreme speederul lui Annileen. Ceea ce spunea Ben era adevărat, dar nu avea sens.

— Există o trecere între magazin și garaje, strigă Orrin. Dacă sunt în magazin, de ce nu s-au dus încă pe acolo?

Tuskenii care ar fi atacat dinspre garaje i-ar fi învăluit efectiv.

— Nu știu, zise Ben. Ceva îi oprește. Hai să profităm. Du lumea în siguranță!

Avea sens. Orrin făcu un gest către Devaronienii supraviețuitori, amândoi speriați de moarte, să fugă spre garajul deschis. O făcură, urmați de ceilalți, unul câte unul. După ce Ben îl ajută pe Zedd, în agonie de pe urma atacului, să intre clătinându-se, Mullen și Orrin îi urmară. Acum, acoperirea lor deveni acoperirea Tuskenilor, în timp ce războinicii se ghemuiseră în spatele speederelor și trăgeau spre garaj. Orrin se uită înapoi la ușa de legătură. Dacă reușeau să evite blasterele Tuskenilor, puteau ajunge la holurile care duceau la restul hangarelor, inclusiv la cele cu vehiculele *Chemării Coloniștilor*. Acolo ar fi fost mai multe arme și o șansă de scăpare – iar el și Annileen aveau amândoi codurile pentru a deschide ușile. Dar Ben, ghemuit lângă bietul Bohmer, continua să se uite la ușa care ducea la magazin.

— Există un motiv pentru care nu au trecut, spuse Ben.

Părea să se concentreze. Cum putea cineva să se concentreze în situația asta îl depășea pe Orrin.

— Ce importanță are?

— Nu, spuse Ben. Ascultă!

Orrin stătea cât putea de aproape de ușă, temându-se că *Ochi-cu-Dop* și prietenii lui vor ataca în orice clipă. Dar tot ce auzea era zgomotul blasterelor și țipetele îngrozitoare ale Tuskenilor.

— Ce...

Orrin privi înapoi la oamenii din garaj, ascunși în spatele echipamentelor și trăgând în Tuskeni. Copiii lui și Zedd. Annileen și copiii ei. Cine se lupta cu Tuskenii înăuntru?

— A mai venit cineva de la Mos Espa? întrebă Annileen de la adăpost.

— Am plecat mai devreme ca să evităm aglomerația, zise Orrin, scărpinându-și partea laterală a capului cu mânerul blasterului. Mai era cineva în magazin?

Ochii lui Annileen se măriră.

— Ben! spuse ea. Camerele de supraveghere!

Ben se uită într-o parte. Era un ecran tremurător, o stație de monitorizare pentru toate locațiile din garaj. Orrin privi cum Ben le parcurgea rapid. Bărbatul părea să știe să se descurce cu un sistem de securitate, observă fermierul. Toate boxele garajului păreau goale de Tuskeni. Singura luptă era în magazin, care apărui în ultima imagine.

— Asta am crezut și eu, spus Ben, întorcându-se. Cu o privire hotărâtă pe față, plecă de lângă Orrin și întinse mâna după una dintre canistrele mari cu agent chimic

pentru stingerea focului ale lui Gloamer. Țineți-i la distanță, spuse el în timp ce dispărea după colț, pe culoar.

Lui Orrin îi căzu falca. *Omul ăsta e nebun?*

— Ben! strigă Annileen. Fără să țină cont de rafalele blaster, ea plonjă prin fața ușii garajului, lângă Orrin. Trebuie să mergem după el!

— Nu, spuse Orrin, strângându-i mâneca. Așteaptă. Uită-te aici!

Annileen se uită pentru o clipă la monitorul de securitate – și apoi se uită din nou, holbându-se alături de Orrin. Acolo, în imaginea luată de sus a magazinului, văzură ce-i ocupa pe Oamenii Nisipurilor. Bătrânul Ulbreck se blocase în spatele rastelurilor cu puști prăbușite și al tejghelei de arme și folosea întregul arsenal pe care îl avea la îndemână pentru a-i ține la distanță pe Tuskeni!

— Măi, să fiu al..., spuse Orrin, aducându-l pe bătrân în centrul atenției camerei. Voi fi terminat!

— La fel și el, spuse Annileen. Nu mai poate rezista mult timp!

Mai mulți Tuskeni intrară în magazin pe intrarea din față și prin curtea grajdurilor. Ea trase de Orrin.

— Trebuie să...

În acel moment, scena de pe monitor începu să se tulbure. Proiectilele de blaster încă mai puteau fi văzute – și apoi doar lumină. Lumină *albastră*, în ceața cenușie. Orrin clătină din cap, neîncrezător. *Ce se întâmplă acolo?*

Annileen se desprinsese din strânsoarea lui și se repezi în hol.

Orrin se uită înapoi la ceilalți din garaj.

— Țineți-i afară! O să mă întorc! strigă el.

Orrin alergă prin holul scurt. Derapă și se opri când o văzu pe Annileen în față, stând pur și simplu acolo, cu gleznele pierdute într-un nor descendent de agent chimic pentru stingerea focului. Ceața din interior era încă densă, dar luminile albastre se opriseră. Iar în locul numeroșilor combatanți văzuți mai devreme pe monitor, o singură siluetă se afla acum printre mesele distruse ale restaurantului: Ben. Stând deasupra cadavrelor a mai mult de o duzină de Oameni ai Nisipurilor, mâna lui alunecă în interiorul tunicii, la fel de întâmplător ca și cum și-ar fi pus deoparte punga de credit.

O voce cunoscută, bătrână și acum foarte obosită, pătrunse prin ceață din dreapta lui Orrin și Annileen. Wyle Ulbreck apăru din spatele tejghelei de arme, cu un blaster cu repetiție în mână.

— Mori, ticălosule...

Ben păși repede între bătrânul fermier și noii veniți.

— E în regulă, domnule Ulbreck. Sunt doar prieteni aici. Apoi făcu un gest către Tuskenii căzuți. I-ai omorât pe toți.

Orrin privi uimit la cadavre, și apoi la Ben. Acesta avea o privire calmă pe față.

— Wyle a făcut toate astea?

Brusc conștient de sine, Ben se bălbâi.

— Am văzut cu ce se confrunta. Făcu un gest către recipientul uzat, aflat în apropiere. Avea nevoie doar de o mică distragere a atenției ca să-și poată termina treaba.

Annileen se uita uimită. La Ben, apoi la Ulbreck, și în final la dezastrul din magazin.

— Am rămas fără cuvinte, spuse ea.

Orrin privi la bătrânul care tușea în timp ce ieșea clătînându-se din spatele fortăreței sale improvizate.

— M-am trezit și personajele astea tocmai intrau, spuse Ulbreck, cu ochii rătăciți de uimire obosită. Nu prea știu cum am reușit să-i omor pe toți...

— Dar ai reușit, adăugă rapid Ben. Pe toți, de unul singuru.

Orrin scutură din cap. Bătrânul Ulbreck avea să spună povestea asta ani de zile. Orrin se apropie să încerce să-l ajute pe bărbatul extenuat să se ridice, doar pentru a fi muștrat.

— Dă-mi drumul, Gault! răcni Ulbreck la el, brusc din nou pe deplin conștient. Și tu voiai să-mi asiguri securitatea? Nici măcar nu-ți poți ține în siguranță propria ta oază!

Lui Orrin i se opri respirația în gât. Da, asta arăta cu siguranță rău.

Dar focurile de blaster încă se auzeau afară, iar ceilalți Tuskeni puteau reintra în orice moment. Îl împinse pe Ulbreck spre centrul magazinului, iar bătrânul nu se opuse. Annileen era acum în mișcare. Trecând peste cadavre, ajunse la tejghea.

Ben o văzu îngenunchind și începând să scotocească.

— Ce cauți?

— Cutia cu bani!

Orrin ridică o sprânceană.

— Nu cred că Tuskenilor le pasă prea mult de credite.

Annileen îl ignoră. Găsind cutia sub un raft spart, ea scoase vechiul pistol al lui Dannar din poziția sa ca încuietore.

— Poftim, spuse ea, aruncându-i arma lui Ben.

Orrin sări de la un raft pe altul, încercând să nu fie văzut. Afară erau Tuskeni peste tot, iar cu ecranul de ceață chimică risipindu-se, fiecare intrare era vulnerabilă. Ajungând la Ben, Orrin îl văzu pe bărbat ținând pistolul în mână, contemplându-l.

— Sper că ai învățat să folosești așa ceva, acolo de unde ai venit.

Ben începu să răspundă când siluetele se profilă în ușile de pe fiecare parte a magazinului. Tuskeni, toți purtând bastoane gaderffii și puști blaster. Orrin începu să-și ridice arma, dar Ben își puse mâna pe încheietura fermierului.

— Nu acum, spuse Ben.

Tuskenii din fața magazinului se despărțiră pentru a permite intrarea altuia. Orrin se strădui să vadă prin ceață. Mai scund decât ceilalți, acesta purta veșminte mai largi, fără bandulieră. Și doar un singur ocular, în stânga. O bijuterie roșie strălucea acolo unde ar fi trebuit să fie ochiul drept.

— *Ochi-cu-Dop*, șopti Orrin, grav.

Asta era. Spera că supraviețuiseră toți copiii lui.

Dar liderul Tusken nu era interesat de Orrin. O mână înfășurată în cârpe se ridică înainte, arătând spre Annileen.

— *Ena'grosh*, spuse o voce joasă, mai puțin guturală decât a altor Tusken pe care îi auzise Orrin.

Și auzi mai multe, pe măsură ce ceilalți repetau același cuvânt.

— *Ena'grosh*.

— Se referă la tine, spuse Ben, privind-o pe Annileen cum apăru din spatele tejghelei, cu cutia de bani în mână.

Orrin încercă să o oprească, dar Ben îl ținu din nou de braț.

— Cred că se va descurca, spuse el încrezător.

Annileen se opri curajoasă în fața Tuskenilor, deschise cutia de bani și apăsă pe butonul micului dispozitiv din interior. Un dispozitiv pe care Orrin îl recunoscuse ca fiind activatorul telecomenzii pentru *Chemarea Coloniștilor* – un apel care acum pleca din oază, atât pe undele radio, cât și ca un țipăt puternic al unei sirene de afară. O sirenă care încă funcționa.

Dragonul krayt înregistrat urlă, iar Oamenii Nisipurilor din spatele lui *Ochi-cu-Dop*, răspunseră așa cum făceau ei de obicei.

— Am închis, spuse Annileen cu răceală. Ieșiți naibii din magazinul meu!

Capitolul 17

Pentru a doua oară într-o lună, A'Yark stătea în fața unei așezări umane, strigând după fugarii lași.

— *Prodorra! Prodorra!*

Păcăleală!

Era inutil. În ciuda încercărilor liderului războinic de a-i învăța pe ceilalți, era din nou ca la raidul din acea dimineață de la fermă. A'Yark le explicase că urletul *dragonului krayt* era o înșelătorie. Știa chiar și cum să îl reducă la tăcere, atacând dispozitivul uriaș de apă care avea pe el un aparat de făcut sunete. Mințile lor înțeleseseră, iar trupurile lor urmaseră planul inițial. Dar atacurile lor nu reușiseră să înăbușe sirena, iar acum spiritele lor îi trădaseră. Chiar și A'Deen fugise din casa *Modelatoarei de Aer*, ignorându-și *onoratul părinte*. A'Yark se întoarse să privească structura. *Modelatoarea de Aer* era încă acolo, la fel ca și cadavrele primului val de atacatori Tuskeni. Atât de mulți morți! Îi doborâse *Modelatoarea de Aer*? Acesta era sanctuarul ei. Avea sens să apeleze la toate puterile ei pentru a-l apăra. Dar A'Yark știa că numărul încă îi favoriza pe Tuskeni, dacă aceștia puteau fi convinși să lupte.

Tânărul A'Deen urcă pe dună.

— Trebuie să plecăm, zise tânărul, cu respirația grăbită șuierându-i prin gură.

— Nu!

A'Deen era singurul copil supraviețuitor al lui A'Yark – și totuși războinicul se strădui să reziste impulsului de a-i sparge fața. Era atâta teamă în linia de sânge a lui A'Yark? Era de neconceput! Așa că A'Yark alese să nu se gândească la asta.

— Nu. Cheamă-i pe ceilalți. Vom primi ceea ce am venit să luăm, sau...

Războinicul își întoarse capul. Sirena încă bubuia, țipătul ei transformându-se într-un vaiet lung monoton. Dar mai era și un alt sunet.

— Speedere, scuipe A'Yark.

Răspundeau la alarmă sau soseau din întâmplare? N-avea importanță. A'Yark privi spre sud. Retragera celorlalți se transformase într-o cursă nebună, cu toții nepăsători față de liderul lor și fără nicio grijă pentru echipamentul de camping, abandonat în zona de așteptare.

A'Deen își lăsă capul în jos, părând dintr-o dată destul de mic.

— *Onorat părinte*. Trebuie să plecăm.

— Toți copiii mei s-au născut sub soarele laș, spuse A'Yark, trecând pe lângă copilul războinic. Trebuie să-i ajungem din urmă pe ceilalți.

— Este corect. Ei se duc spre siguranță.

— Nu, zise A'Yark, nevenindu-i să creadă ce se întâmpla. Trebuie să-i prindem – pentru că se îndreaptă în direcția greșită!

* * *

Pământul duduie sub cizmele luxoase ale lui Orrin. La o duzină de metri mai sus, sirena *Chemării Coloniștilor* își striga avertismentul răsunător către oază și nu

numai. Dar nici undele sonore, nici Tuskenii care se retrăgeau nu îl putură distra pe fermier de la priveliștea dezolantă din fața lui. Baza *Bătrânului Numărul Unu* scânteia, panourile de control ale vaporizatorului fiind făcute bucăți. Formula secretă a lui Dannar dispăruse. Orrin înregistrase setările de multe ori de-a lungul anilor, cu permisiunea familiei Calwell, dar apa din *Pretorminii* lui nu fusese niciodată la fel de dulce. *Bătrânul Numărul Unu* era unic. Avea unele reglări, unele by-pass-uri, poate chiar niște reconectări despre care Dannar nu-i spusese niciodată. Orrin se temuse să pătrundă mai adânc în dispozitiv, ca să nu-i distrugă magia. Acum dispăruse.

Dar sirena își făcuse treaba, în siguranță pe suportul ei. Fusese ideea lui Dannar să o așeze acolo; Orrin ar fi preferat să o vadă amplasată în altă parte, în caz că ar fi perturbat performanțele vaporizatorului. Dannar se protejase împotriva acestei situații alimentând alarma independent de rețeaua vaporizatorului. Acea decizie a unui prieten mort îi salvase pe toți. Cu excepția cazului în care se urcau pe dispozitiv ca să o răstoarne, brutele nu aveau nicio șansă să dezactiveze alarma.

Dannar îi salvase. Iar acum, sirena îl va răzbuna pe el și casa lui. Coloniștii sosiră cu speederele și pe dewbacki, eopii și biciclete speeder. Toți se întorceau de la Mos Espa, îndreptându-se deja spre *Revendicare*; sirena și semnalul digital doar îi grăbiseră. Orrin se întoarse spre grupul care se aduna. Coloniștii se înghesuiau în fața garajelor și a magazinului. Tuskenii nu provocaseră distrugerea primului speeder, dar vehiculele, pârjolite de proiectilele blaster, dădeau impresia că se aflau într-o zonă de război. Jabe și Veeka se aflau în interiorul magazinului, împărțind puștile blaster de pe rafturile prăbușite către potențialii justițieri.

Afară, Mullen își ridicase mâinile, îndrumând coloniștii să formeze un perimetru. Tuskenii se retrăseseră, dar se puteau întoarce oricând. Oricine la fel de nebun ca *Ochi-cu-Dop* putea face orice. Orrin clătină din cap când își aminti de luptătorul mult lăudat. Nu era un demon răzbunător, ci doar un Tusken, scund și cam corpulent; fără teamă de sirenă, dar incapabil să-i calmeze pe ceilalți. Ei bine, poate că asta va proteja acum *Revendicarea*. Se uită spre locul unde Ben era îngenucheat lângă Rodian. Doctorul Mell, care se întorsese de la curse cu mezinul său, se apropie de Orrin.

— Bohmer e în viață, spuse masculul Mon Calamari.

— Trăiește?

— Nu pot să-mi dau seama cum. Ai spus că acel om a avut grijă de el?

— Imediat ce au plecat Tuskenii. Am văzut... nu, nu am văzut ce făcea Ben. Dar trebuie să-i fi îngrijit rana. Orrin scoase un suspin de ușurare, primul adevărat în ultima oră. Pielea Rodianului trebuie să fie tare.

Doctorul Mell se uită la el, mirat.

— Tot va trebui să îl ducem imediat la Bestine cu speederul meu.

Orrin aprobă din cap.

— Vom elibera o cale.

Locul devenise un haos. Exercițiile îi pregătiseră pe fermieri să sosească în mod ordonat pentru a se înarma, plecând cu vehiculele pregătite de război ale *Fondului Chemării*. Dar de data asta toată lumea venise dintr-o singură direcție, iar zona de parcare era un dezastru.

— Domnule!

Era o voce extraterestră, una de care Orrin uitase momentan cu totul. Cei doi executivi Devaronieni apărură lângă el, ducându-și colegul mort pe o targă.

— Am plătit pe cineva să ne întoarcă la Mos Eisley, spuse cel mai în vârstă dintre cei doi, cu o voce sumbră. Trebuie să pregătim o înmormântare.

Orrin își coborî capul.

— Dacă vrei să aștepți, eu...

— Fără așteptare.

Devaronienii duseră cadavrul spre unul dintre speederele nou sosite.

— Vă deplâng pierderea, spuse Orrin, străduindu-se să pară respectuos și să se facă auzit în mijlocul agitației crescânde. Dar, peste ceva timp, putem discuta din nou? Voi încă mai aveți un hotel, iar eu încă mai am...

— Nu, răspunse grav Devaronianul mai tânăr. Ne-ai adus să vedem fermele Gault. Am văzut un loc barbar. Unul pe care nu-l poți apăra, nici măcar pentru o zi. Se uită cu tristețe la tovarășul său mort. Bietul Jervett se temea că această călătorie va fi o misiune prostească. Se pare că, murind, a avut dreptate.

Orrin își ridică mâinile.

— Vă rog să înțelegeți...

— Scuzați-ne!

Orrin privi, amărât, cum posibilia săi parteneri de afaceri își continuau nefericita lor corvoadă. Capul îi zvâcnea. Ar mai putea fi o cale de a salva afacerea. Dar se întâmplau atâtea, iar acum auzea o voce stridentă în apropiere. Ulbreck era afară, refăcut și își povestea eroismul oricui voia să-l asculte.

Și lumea asculta, uimită. În magazin erau o duzină de Tuskeni morți; toți cei care se aflau în apropierea unei intrări aruncau câte o privire în timp ce Annileen și alții încercau să mute cadavrele. Proiectilele blaster îi omorâseră pe unii, dar alții păreau tăiați și cicatrizați. Ce găsisese Ulbreck sub tejghea ca să-i împuște? Bătrânul nu părea să știe nici el. Dar acum trăgea cu proiectile inexistente pe cât de repede și le putea imagina. Ben, vagabondul, rămăsese în poveste, dar sosise după ce se terminase totul. Era nebunul care venise la un schimb de focuri cu o canistră de agent chimic pentru stingerea focului.

Mai era ceva în povestea lui Ulbreck, pe care o repeta la fiecare a treia frază.

— Bineînțeles că am făcut-o singur – nu te poți baza pe Gault și micul lui club de nimic. *Chemarea Coloniștilor*? Scuipă printre dinții maronii. *Căderea Coloniștilor* e mai bine spus!

— Nu e corect, Wyle! Orrin trecu prin mulțime spre bătrân. A fost o întâmplare. O zi de festival...

— În locul vostru, n-aș mai plăti niciun credit la fondul ăla, strigă Ulbreck. Aș vrea o rambursare!

În jur, mai mulți dintre ascultători aproară din cap și începură să vorbească între ei.

— Nu! Orrin își simți inima bătând cu putere. Ascultați-mă, cu toții! Păși spre speederul său, punându-și bocancul pe capotă, așa cum făcuse cu câteva zile în urmă, la sărbătorirea victoriei. Era aceeași postură, aceeași mulțime – dar atât de diferită acum. Ascultați toată lumea, *Chemarea* a funcționat. Doar că Annie nu a avut activatorul la îndemână. Imediat ce a sunat alarma, toți Tuskenii au luat-o la fugă ca șobolanii speriați. Își ridică vocea. Toți – chiar și *Ochi-cu-Dop*!

Ochi-cu-Dop? Conversațiile disonante din mulțime deveniră brusc o singură voce.

— *Ochi-cu-Dop* a fost aici? întrebă un fermier.

— Da – și toți s-au îndreptat într-acolo, spuse Orrin, arătând spre sud. Am primit un raport de la un skyhopper⁴. Se îndreaptă spre *Defileul lui Hanter*!

Zumzetul deveni tăcere. Apoi mulțimea izbucni în strigăte.

— Dacă mergem acum, îi putem prinde pe toți! spuse cineva.

Orrin se uită în jur, nesigur, în timp ce vocile creșteau ca număr. Mulțimea avea dreptate, desigur. Perspectiva era evidentă. *Ochi-cu-Dop* adusese mai mulți războinici decât văzuse el în ultima vreme. Acum se îndreptau spre *Defileul lui Hanter*, o parte bine cartografiată din Deșertul Jundland care se afla lângă cea mai apropiată intrare în *Riftul Roiya*, labirintul stâncos în care le plăcea Tuskenilor să se ascundă. *Ochi-cu-Dop* ar putea crede că se îndrepta spre un loc sigur – dar, de fapt, intrau într-o capcană. Aceasta putea fi o șansă pentru puterea *Fondului* de a-i ucide pe Oamenii Nisipurilor și de a elimina amenințarea o dată pentru totdeauna.

Orrin se uită la Devaronienii care plecau și apoi la Ulbreck. Bătrânul își pierduse audiența, dar avea să vorbească din nou în curând. Trebuia să evite asta. Privi în sus la sori. Văzând că mai era multă lumină, Orrin luă o decizie. Nu, nu putea lăsa asta fără răspuns. Tuskenii loviseră în inima operațiunii lui, cu bună știință sau nu. Localnicii achitau creditele câștigate din greu la *Fondul Chemării Coloniștilor*. Dacă nu-și putea proteja propriul sediu, nu prea mai era bun, nu-i așa?

Îi aruncă o privire directă lui Mullen.

— În regulă! Asta este. Șoferii la stânga, artileriștii la dreapta. Zâmbi întunecat și trase cu blasterul în aer. Plecăm la vânătoare!

* * *

— E dezgustător, spuse Leelee, înțepând un cadavru Tusken cu un mâner de mătură. Nasul ei purpuriu se încreți. Nu cred că voi mai mânca aici.

— Mulțumesc pentru sprijin, spuse Annileen, trăgând de o prelată de pânză.

Un războinic Tusken mort zăcea cu fața în jos pe ea, corpul zdruncinându-se în timp ce ea îl trăgea spre ușa estică a magazinului. Nu știa ce mâncau Oamenii Nisipurilor, dar acesta era destul de greu. Trupa lui *Ochi-cu-Dop* abia plecase iar Annileen se apucase deja să calculeze cum să-și repare magazinul. Nu mai putea aștepta. Prea mulți văzuseră mizeria din *Revendicare* și reacționaseră la fel ca Leelee. Nu putea să deschidă din nou astăzi; Tuskenii ruinaseră seara profitabilă, împreună cu proprietatea ei.

Dar dacă exista vreo speranță pentru viitor, curățenia nu mai putea aștepta.

Kallie, cu baticul de călărie tras pe gură, reintră și îi aruncă lui Leelee o pereche de mănuși.

— Gata pentru încă unul, spuse fata. Ar trebui să începem să îi adunăm în țarc?

— Nu putem, spuse Annileen. Put prea mult. Dewbackii nu vor mai dormi niciodată acolo. Se întoarse spre fiica ei. Leagă un palet repulsor de spatele dubei *LiteVan*. Îl vom trage în *Murmure* imediat ce ne va da Orrin undă verde.

— *Murmure*? Vom avea cadavre rostogolindu-se peste tot.

⁴ Skyhopper – speeder personal repulsorlift, fabricat de *Incom Corporation*, recunoscut prin designul său distinctiv cu trei aripi. Era un speeder aerian popular, de înaltă performanță, datorită zborului stabil și pentru că era fiabil pe aproape orice planetă, oferind astfel multor tineri primul lor zbor de antrenament. Designul lui seamănă foarte mult cu cel al navetei Imperiale T-4a din clasa *Lambda*.

— Chiar nu-mi pasă.

Annileen se holbă la pata neagră de pe podea, unde fusese Tuskenul. Avea să lase sarlaccii să ia ce mai rămăsese.

O încălcare totală a tot ceea ce îi era drag – și tocmai în această zi! Annileen ieșise afară o singură dată, doar atât cât să vadă ce se întâmplase cu *Bătrânul Numărul Unu*. Era una dintre ultimele prezențe zilnice ale lui Danner în lumea ei și își dădea seama de la douăzeci de metri distanță că era distrus iremediabil.

Cel puțin familia îi era în siguranță, deși se putea gândi la modalități mai bune de a-l trezi pe Jabe decât un atac Tusken. Toate grijile ei de dinainte păreau ridicole acum. Disciplinarea fiului ei – ce era în neregulă cu el? – trebuia să fie floare la ureche, după toate astea.

Ben apărui în ușa de la garaj.

— Doctorul Mell a plecat cu Bohmer, spuse el, ștergându-și mâinile pe o cârpă. Va supraviețui.

— E un miracol, spuse Annileen, înviorându-se. Nu știu ce ai făcut, Ben, dar mă bucur că ai fost aici astăzi.

Leelee își ridică privirea de la mopul ei. Arată spre Ben, apoi spre Annileen.

— Tu. Și tu. Ați fost aici împreună astăzi?

— Toată ziua, îi șopti Kallie lui Leelee, suficient de tare pentru ca o să audă Annileen. Singuri.

Leelee se uită înapoi la Annileen și ridică o sprânceană.

— Au fost și niște Tuskeni, spuse Ben. Mai bine plec.

Își puse gluga la loc pe cap și trecu rapid pe lângă femela Zeltron. Leelee zâmbi în timp ce el trecea. Annileen oftă epuizată și aprobă din cap. Apoi porni spre stiva de recipiente cu apă, doborâte, dar intacte.

— Probabil ar trebui să iei apa pentru care ai plătit.

Își scoase mânușile și începu să meargă spre el, dar Ben deja deschidea ușa.

— Ia-huuu! se auzi un strigăt de afară.

Ben se opri în pragul ușii în timp ce speederele treceau unul după altul, pline de pasageri care aclamau. Annileen veni spre ușă, obosită. *Dacă aceia sunt fanii întorși de la cursă, gândi ea, vor fi dezamăgiți.* Dar când se alătură lui Ben afară, văzu că garajele se goliseră de vehiculele *Fondului* – toate se îndreptau acum spre sud, înșesate de coloniști, tineri și bătrâni, care urlau și agitau blastere. Majoritatea tineri. Iar speederul USV-5 al lui Orrin era în frunte, transportând și mai mulți.

— Oh, Doamne, spuse Ben. Doar nu crezi...

— Ba cred, spuse Annileen, înjurând.

Fugi înapoi spre garaje, strigându-și fiul. Îl găsi doar pe Zedd, așezat și masându-și cutia toracică rănită, într-o amețală medicamentoasă. Avu nevoie de două încercări pentru a-l face să răspundă.

— Au plecat după *Ochi-cu-Dop*, spuse el în cele din urmă, strâmbându-se. La *Defileul lui Hanter*.

— Jabe! L-au luat și pe Jabe?

— El a fost primul care a plecat, spuse fermierul, rânjind printre dinții spărți. Sper că va prăji câțiva pentru mine.

Furioasă, Annileen trecu în fugă pe lângă rănit și intră în garaj. Douăzeci de secunde mai târziu, ieși călare pe o motocicletă veche, una dintre cele mai puțin folosite ale lui Gloamer. Trecând pe lângă colțul magazinului, îl văzu pe Ben

îndreptându-se spre eopia sa.

— Jabe a plecat cu ei, spuse ea, plutind. Se îndreaptă spre *Defileul lui Hanter*.

Ben se uită la ea cu îngrijorare.

— Nu cunosc locul. Cât de rău este?

— Destul de rău. Nu există nicio cale de ieșire de acolo, spuse ea. Tuskenii nu vor avea de ales decât să lupte!

Ochii lui Ben se îngustară.

— Este cu Orrin, dar asta nu a însemnat prea mult mai devreme.

— Știu. Annileen strânse accelerația. Are șaisprezece ani, Ben – și era băut. Nu știu în ce formă este acum.

— Eu sunt îngrijorat de forma în care ești tu. Ești epuizată.

Făcu un pas spre ea și apucă unul dintre ghidoane. Chiar și cu bicicleta în modul plutire, mâinile ei tremurau. Dar ochii îi ardeau de determinare și furie.

— Asta e ziua în care l-am pierdut pe Dannar, iar astăzi aproape că i-am pierdut magazinul. Nu am de gând să-mi pierd și fiul astăzi!

— Mă duc eu în locul tău, spuse Ben, după o clipă. Voi avea grijă de băiat.

— Ai grijă de amândoi, sau de niciunul dintre noi, zise ea, învârtind accelerația și dându-se mai în față pe scaun. Pentru că merg cu tine!

Capitolul 18

Pulsul lui Annileen nu încetini deloc pe măsură ce kilometrii treceau în viteză, dar se simțea mai bine să îl aibă pe Ben cu ea. Îi simțea brațele strânse în jurul stomacului ei în timp ce bicicleta speeder se înclina. Ea alesese să conducă; știa unde să meargă, iar Ben părea dispus să o lase să preia conducerea.

Soarele de după-amiază îi bătea pe frunte. Plecase fără să poarte cască. Ce-i spusese lui Ben despre soare și îmbătrânire? *Încearcă să ai copii*, gândi ea.

Jabe! Ce era în neregulă cu puștiul ăla? Deci nu-i plăcea să lucreze în magazin. Și ea se plictisise la vârsta lui, dar trebuia să muncească, la fel și el. Putea să înțeleagă de ce umbla cu familia Gault ca să se descarce. Dar băiatul era slab – nu era un războinic precum Zedd, nici nu era un pistolar ca Mullen. Vânătoarea de recompense nu se întrezărea în viitorul lui. De ce să-și riște gâtul vânând Tuskeni?

Dar știa deja răspunsul. Tuskenii îi ucisese tatăl. Astăzi era o aniversare și pentru Jabe. Spera doar să poată ajunge la el la timp.

* * *

A'Yark țipă în agonie. Războinicul nu alergase niciodată atât de tare și atât de mult timp. Oamenii Nisipurilor știau cum să alerge; soarele laș îi învățase asta. Dar exista un motiv pentru care Tuskenii se îndepărtau rareori de taberele și banthele lor. Bastonul gaderffii era o armă bună de ținut în mână, dar după o anumită distanță devenea greoi, și chiar și cel mai agil alergător risca să-și lovească rotula. A'Yark și le lovise pe amândouă în această urmărire, agravând și mai mult mușchii picioarelor care îi ardeau deja. Iar fără o bantha care să-i ghideze, războinicii începători aveau toate șansele să se rătăcească. Grupul din față o făcuse. Prostia era a lor, dar eșecul îi aparținea lui A'Yark, care calculase pentru un raid reușit și o retragere ordonată. Dacă nu-i oprea pe războinici, aveau să piară cu toți.

A'Deen avea viteza tinereții. Cel mai nou războinic al clanului se năpustise înainte, ducând avertismentul lui A'Yark. Tuskenii trecuseră prin canionul cunoscut sub numele de *Gura Falsă*, crezând că ducea spre *Stâlpi*. Exista într-adevăr o cărare care ducea în sus și afară, dar numai A'Yark știa unde era.

Un speeder argintiu trecu cu zgomot. Vehiculul *Celui Zâmbitor*.

Ar fi trebuit să te omor când am avut ocazia, gândi A'Yark. Se scufundă în spatele unei formațiuni întunecate de pe dealul stâncos și privi. Urmară mai multe mașini. Unele se îndreptau spre *Gura Falsă*. Dar altele se despărțiră și se îndreptară spre pantele navigabile de la est și vest de breșă. O mașină zburătoare cu trei aripi plutea deasupra, chiar în afara razei de acțiune. Atât de mulți coloniști. Atât de multe vehicule. Forțele *Omului Zâmbitor* zădărnicișeră banda lui A'Yark în trecut, omorându-i pe unii și alungându-i pe ceilalți. Dar acum era diferit. A'Yark îl atacase pe om în bârlogul său și eșuase. De data asta nu i se va acorda nicio milă.

A'Yark văzu trecerea vehiculului zburător printre sori. Soarele cel bătrân nu reușise nici el să ucidă; sentința lui era o viață întreagă de fugă. A'Yark putea să

plece acum și să trăiască. Dar nu și restul. Și A'Yark îl trimisese pe A'Deen să li se alăture. Ultimul său fiu supraviețuitor. Sfârșitul liniei sale de sânge.

Multe linii se termină. A'Yark blestemă durerea și se repezi pe deal.

* * *

— I-am prins! I-am prins!

Chipul lui Orrin radia în timp ce făcea clic pe comunicator. Skyhopperul îi condusesese bine, operatorul său anunțând locațiile Tuskenilor. Alte informații veneau din încercările zadarnice ale Tuskenilor de a trage în aer, încercări inutile de a doborî nava cu trei aripi.

Fiind o râpă vulcanică de la poalele Deșertul Jundland, *Defileul lui Hanter* se întorcea după deschiderea sa largă în jurul a două colțuri. Apoi, se bifurca într-o duzină de scări abrupte, majoritatea prea înalte chiar și pentru a fi escaladate de un Wookiee. Dar pereții estici și vestici ai canionului erau egali în partea de sus – iar coloniștii aveau ceva ce Tuskenii nu aveau: ochi în aer. Tuskenii intraseră într-o *cameră a morții*.

— Îndepărtați-vă de margine, le ordonă Orrin coloniștilor parcați în apropiere. N-avea niciun sens să atragă focul. Așteptați până când încearcă să se cațere afară. Apoi luați-i.

Se întâmpla deja. În vârful unei stânci care se înfigea în defileu, un alt grup de coloniști trăgea deja în jos, lovind Tuskenii ca insectele pe un zid. Salvele portocalii împânzeau fața stâncii din jurul nomazilor. Unul după altul, aceștia urlau și cădeau. Mai mulți coloniști – îi recunosc pe Jabe și Veeka printre ei – trăgeau în cei care se prăbușiseră la pământ.

În stânga lui Orrin răsunară urale în timp ce scena se repeta mai departe în canion. Orrin fusese reticent în a face o ieșire atât de curând după atacul din oază, dar acum își dădea seama că totul era bine. Lumea avea nevoie de asta. Localnicii nu ar mai fi simțit același lucru despre *Revendicare* sau despre *Chemarea Coloniștilor* fără ceva care să cauterizeze rana. Atacul meritase un răspuns.

Da, asta trebuia să se întâmple. Și în timp ce se îndrepta cu dezinvoltură spre margine, cu pușca ridicată, fu surprins de cât de bine se simțea. Nu era singurul; văzu același spirit optimist pe fețele tuturor celor din jurul său. Pe câțiva îi recunosc ca fiind vecini din est care merseseră să îngroape cadavrele bandei lui Cliegg Lars, cu ani în urmă. Nu-și putea imagina ce văzuseră în acea zi. Puțini mai vorbiseră despre asta de atunci. Unii voiseră să se răzbune chiar atunci, dar înțeleseseră că plecarea la vânătoare atât de departe de teritoriul pe care îl cunoșteau era o rețetă pentru dezastru. Orrin se gândi că o scenă ca aceea avusese efect teribil asupra persoanelor participante. Puteai să te închizi și să-ți spui că faci ceea ce trebuie, dar orice sânge pe care îl avea un om se transforma în praf. Sau acid.

Pentru ei, acest moment era mai mult decât corect. Era necesar.

Se ghemui când ajunse la margine. O asemenea precauție nu era necesară. Nu veni niciun foc de răspuns dinspre zona defileului. Zeci de războinici înfășurați în cârpe alergau înapoi și încolo, unii abandonându-și bastoanele și armele în timp ce căutau căi de ieșire din zona morții. *Ce adunătură de proști*, gândi Orrin. Se temuse că deveniseră mai deștepți când atacaseră oaza. Un concept improbabil, cu siguranță; nu putea fi multă inteligență în bandajarea capului și trăitul în deșert.

Dar *Revendicarea* era centrul de apărare pentru toate ținuturile din jurul Oazei Pika și nu atacaseră ei turnul cu sirena? Privindu-i pe sălbatici cum se străduiau acum să supraviețuiască, decise că fusese o întâmplare. Poate că *Ochi-cu-Dop* avea puțină minte, dar restul Tuskenilor erau de slabă calitate.

Orrin îngenunche și se puse pe treabă să le reducă numărul. Un tâlhar firav era sus, pe cea mai îndepărtată ridicătură, urcând pe o pantă stâncoasă spre ieșire. Orrin îl ochi pe bandit și trase. Salva îl lovi pe Tusken în mijlocul spatelui, aruncându-l de cealaltă parte a crestei și pierzându-se din vedere.

— Ăla a fost *Dopuleț*? întrebă vecinul său.

— Era prea înalt. Dar îi vom termina mai târziu, spuse Orrin. Chicoti. Își poartă giulgiurile morții, oameni buni. Puneți-i în pământ!

* * *

Annileen icni. Din partea vestică a defileului, ea și Ben urcaseră pe o cărare de pietriș până la o creastă în versant. Urcând târâș pe panta de piatră sfărâmată, auzise împușcăturile răsunând în tot canionul. Acum, întinsă pe burtă, vedea totul.

— Sunt... sunt masacrați.

Ben, aflat la câțiva metri în spatele ei, nu spuse nimic.

— Tuskenii, vreau să spun, zise Annileen, uitându-se înapoi la el peste umăr. Sunt masacrați.

— Știu, spuse Ben.

Era în genunchi, cu ochii închiși. Părea să aibă o durere de cap. De la sori sau de la sunete, sau de la întreaga zi? Annileen nu știa. Părea să se fi dus din nou în acel loc întunecat – locul din care îl ajutaseră să scape călătoriile sale la *Revendicare*.

Dar ea însăși simțea că o doare capul – mai ales când îl zări pe Jabe, care se delecta fericit în *poligon*, alături de prietenii lui. Își scutură capul. Nu se putea ajunge de aici la locația lui Jabe, dar el nu era în pericol, și nu erau nici ea și Ben. Se ridică în picioare, cu intenția de a încerca să strige la fiul ei. Dar mușchii care fuseseră încordați de când Tuskenii ajunseseră la *Revendicare* îi deveniră brusc gelatinoși. Simțind cum o părăsesc puterile și căzu în genunchi, cu ochii încă ațintiți asupra lui Jabe.

Ben i se alătură la punctul de observație. Îngenuncheat lângă ea, vorbi, cu tonul scăzut și măsurat.

— Cum te face asta să te simți? Având în vedere ce i-au făcut Tuskenii lui Dannar. Și magazinului tău.

— Rău. Annileen închise ochii, fără să-și dea seama de ce răspunsese așa. Și apoi o spuse din nou. Rău.

Ben își coborî capul. Pentru o clipă, ea crezu că îl aude spunând:

— Bine.

* * *

A'Yark sări, cu pelerina fluturând în timp ce bocancii atingeau pământul. Un alt războinic se ghemuise sub o proeminență. Văzându-l pe A'Yark, războinicul se furișă afară, tremurând.

Nu este fiul meu. A'Yark arătă pur și simplu spre înălțimea scurtă din spate.

Un alt laș, un alt prost care nu merita salvat. Dar avea să fie timp pentru reproșuri mai târziu. Un foc de blaster lovi stânca din apropiere. Picioarele de deasupra se puseră din nou în mișcare. A'Yark cunoștea defileul și locurile unde se putea ascunde. A'Deen trebuia să fie pe undeva. A'Deen, care ascultase și nu fugise. Ascultase, și se dusesese să-i găsească pe ceilalți.

A'Yark auzi mai multe voci Tuskene de deasupra. Încă mai exista o șansă.

* * *

— Asta e o tragere rapidă, spuse Mullen, privindu-și tatăl cum trage.

— Da.

Orrin nu-i putea urmări pe Tuskeni, dar asta nu conta. Unul sărea din ținta sa, iar apoi se repezea altul înapoi, implorând să fie ars. Fulgerele de blaster erau peste tot, toate îndreptate într-o singură direcție.

Asta e una dintre marile bătălii, gândi Orrin.

Cu secole în urmă, Alkhara, un cercetător transformat în bandit, se întorsese împotriva aliaților săi Tuskeni în *Marele Platou Mesra*, omorându-i pe toți. Zeci de Tuskeni fuseseră uciși cu mai bine de un deceniu înainte, prinși într-o bătălie între Hutti. Nimeni nu număra corpurile în acele vremuri; despre cele dintâi, exista doar legenda. Orrin era fermier, nu general, dar avea sentimentul că bătălia din ziua *Trecerii Cometei* avea să ocupe pentru totdeauna un loc fruntaș pe lista înfrângerilor Tuskenilor. Era amețitor. Coborându-și pușca, ochii îi treceau de la un cadavru la altul, apoi la altul. Atât de mulți încât începuse să ezite.

— Prea mult, îi spuse încet fiului său.

Un coleg fermier îl auzi și râse.

— Ce, băieți, vă e teamă că o să scoatem *Chemarea Coloniștilor* din afaceri?

Mullen îi aruncă tatălui său o privire neliniștită.

— Nu, zise Orrin, ridicând vocea. Întotdeauna vor fi Tuskeni în spatele fiecărei stânci din deșert.

Reveni la poziția sa ghemuită și scană colțurile de pe partea opusă. Urmărind o cărare în sus, văzu mișcare. Degetul lui atinse trăgaciul pentru o jumătate de clipă înainte ca mintea lui să înregistreze ceea ce vedea.

— Annie?

Mullen păși lângă el în timp ce Orrin se ridica și arăta cu degetul. Apoi trecu macrobinoclul lui Mullen înainte și înapoi. Era chiar Annileen, văzu Orrin. Și Ben. Din nou.

— Doar stau acolo, spuse Mullen. Nu vor și ei o parte din asta?

Orrin se uită înapoi și schiță un zâmbet.

— Nu toată lumea dorește să lupte.

* * *

Annileen se întoarse spre bicicleta speeder, care plutea la poalele pantei stâncoase. Nu mai putea face mare lucru, gândi ea. Orrin îl va aduce pe Jabe acasă. Și erau atât de multe de rezolvat la magazin. Umerii îi coborâră, uitându-se la Ben.

— Oaspeții mei sunt plecați. Sunt sigură că ne-ar prinde bine o mână de ajutor la curățenie, dacă vrei să rămâi...

— Chiar ar trebui să o iau pe *Rooh* și să merg acasă.

— Bine.

Ea nu încercă să argumenteze. Începu să coboare dealul, pe lângă bolovanii enormi, spre vehicul. Dar nu ajunsese acolo. Un Tusken înalt ieși din spatele unei stânci uriașe, cu bastonul gaderffii strâns deasupra capului în ambele mâini. Pentru o clipă, ea rămase încremenită, prea speriată ca să se miște.

Tuskenul făcu la fel, recunoscând-o.

— *Ena'grosh!*

Annileen simți cum brațul lui Ben o atinge pe al ei din spate – și apoi lumea se învârti în jurul ei. În secunda următoare, Ben stătea în locul ei, cu brațele ridicate și luptându-se cu Tuskenul pentru controlul armei. Capetele maro și cafeniu se învâртеau în spirală într-un dans împleticit pe pământul sfărâmat, cizmele ratând-o de puțin pe Annileen acolo unde căzuse. Ea întinse mâna, sperând să apuce cizma Tuskenului ca să-l facă să se împiedice. Dar, în confuzie, o prinse în schimb pe a lui Ben, dezechilibrându-l. Tuskenul înaintă furios, forțându-l pe Ben să dea înapoi.

Trântit la pământ, Ben se agăță de bastonul gaderffii cu ambele mâini, împingând împotriva greutateii atacatorului care încerca acum să îl strivească.

Ridicându-se în genunchi, Annileen își aduse brusc aminte de singurul lucru pe care îl adusesese cu ea în afară de Ben și de bicicleta speeder. Scoțând blasterul din toc, îl îndreptă spre Tusken, pregătindu-se să tragă de aproape... doar ca să vadă cum banditul se înmoaie brusc, ca o greutate moartă. Ben lovi cu putere în bastonul gaderffii, iar acesta se rostogoli, iar și iar, prăbușindu-se pe pantă spre speeder.

Annileen se întinse după Ben.

— Ești în regulă?

— Sunt bine, spuse el, scuturându-se de praf. Dar cred că prietenul nostru era aproape mort când a ajuns la noi.

Ținând pistolul îndreptat spre cadavru, Annileen se apropie încet. Veșmintele Tuskenului erau arse, rezultatul unei împușcături de precizie.

— Mort? Dar a încercat să te omoare.

— A făcut un ultim efort, spuse Ben, luând arma războinicului.

Annileen se uită înapoi la Ben, neîncrezătoare. Era calm ca de obicei. Ben trecu pe lângă ea și îngenunche lângă trupul Tuskenului.

— Da, zise el, examinând cadavrul. Mort cu siguranță. Și tânăr, de asemenea. Probabil de vârsta lui Jabe.

Annileen făcu ochii mari. Nu se uitase niciodată cu atenție la vreun Tusken. Nu voia să zăbovească prea mult în preajma lor – așa cum tocmai experimentase! – și nu erau prea multe de văzut. Învelișurile, veșmintele și pelerina ascundeau tot corpul din interior. Dar putea vedea acum, când Ben îl întorcea pe Tusken. Silueta războinicului era subțire, ca a băiatului ei.

— De vârsta lui Jabe, spuse ea, uitându-se sceptică la Ben. Oameni, la fel ca noi?

— Nu, nu asta e lecția. El se uită în sus la ea. Ai vrut să fii studentă la exobiologie. Galaxia este plină de creaturi care nu seamănă deloc cu noi. Putem încerca să le înțelegem, și ar trebui. Dar chiar dacă acceptăm că ei fac ceea ce le vine de la sine, nu suntem obligați să ne supunem atunci când sarlaccul ne vrea la cină.

Annileen râse pentru prima dată din acea după-amiază, în magazin. Dar râsetul de ușurare nu-i ieșise pe deplin din plămâni înainte să vadă o altă siluetă,

care se uita la ea peste creasta nordică. Priveliștea o îngheță pe loc.

— *Ochi-cu-Dop*, spuse ea, recunoscând chipul de mai devreme.

— Și compania, spuse Ben, gesticulând spre vest și sud.

Toți supraviețuitorii erau aici, se părea, pândind de pe dealuri. Capetele se ridicau și dispăreau – la fel ca bastoanele gaderffii și blasterile.

Annileen începu să se îndrepte spre bicicleta speeder. Ben se ridică și o opri.

— Nu, spuse el. Ne vor împușca la fel cum a tras potera în ei.

Potera! Annileen se uită înapoi spre est. Ea și Ben ar fi fost luați cu siguranță în vizor dacă încercau să urce acolo – și nimeni din grupul lui Orrin nu știa că se aflau aici. Apoi văzu mișcare dincolo de dealuri.

— Se regrupează. Probabil se asigură că suntem singuri, spuse el, coborându-și vocea. Rămâi calmă și urmează-mi exemplul.

Ea se uită la el, speriată.

— Pentru a face ce?

— Un mic experiment de exobiologie, spuse el, îngenunchind lângă Tuskenul mort. Repede. Dă-mi o mână de ajutor!

Capitolul 19

Asta e o nebunie! E o nebunie!

Annileen tremura în soarele după-amiezii, fără să țină cont de căldură. Frica îi transformase de mult sângele în gheață și mușchii în piatră. Totuși, Ben mergea, așa că o făcu și ea. Mergeau de o parte și de alta a motocicletei speeder care plutea, fiecare ținând câte un ghidon. Bastonul gaderffii al războinicului mort era sprijinit peste bare, în fața lor, la nivelul pieptului, în timp ce ei împingeau vehiculul înainte. Prăbușit pe scaun zăcea trupul Tuskenului, pe jumătate agățat acolo unde îl așezase Ben. Ea îl crezuse nebun pe Ben când acesta ridicase cadavrul împuțit de pe pământ și ridicase vocea pentru a obiecta când îl ridicase pe motocicletă. El o făcuse repede să tacă. Supraviețuitorii Tusken erau acolo, probabil că se uitau în jos la ei. Faptul că nu atacaseră încă, șoptise Ben, însemna că nu-și dădeau seama dacă Ben și Annileen erau singuri. Dar era doar o chestiune de timp. Așa că începuse să plimbe bicicleta spre înălțimea dinspre nord. Acum Annileen îi vedea pe toți de cealaltă parte a dealului. *Ochi-cu-Dop* stătea, cu arma în mână, deasupra a șapte supraviețuitori Tusken. Războinicii se refugiaseră într-o spărtură: o adâncitură formată de vântul care se năpustea și se răsfrângea asupra pantelor ce duceau spre defileu. Stând culcați în gropile puțin adânci, pelerinele lor cafenii se confundau cu nisipul, protejându-i de ochii persoanei care se afla în skyhopper.

Annileen ridică privirea, îngrijorată. Nu mai văzuse aparatul de ceva vreme. Poate că avea nevoie de realimentare, sau potera nu mai avea nevoie de el. Annileen sigur avea nevoie de el acum. Oamenii Nisipurilor priveau cum ea și Ben se apropiau – unii se uitau la ei, alții se uitau în sus. *Ei știu*, gândi ea, cu respirația oprindu-i-se în gât. *Ei știu că suntem singuri.*

— Nu ești singură, spuse Ben.

Ochi-cu-Dop se ridică din adâncitura nisipoasă de la o duzină de metri distanță. Și ceilalți se ridicară în picioare, atenți la liderul lor. În mod inconștient, Annileen își desprinsе mâna dreaptă de ghidon și pipăi după blaster, în tocul de la sold.

— Nu, spuse Ben.

* * *

A'Yark se holba, uimit. Cu siguranță singurul ochi bun al războinicului cedase acum. Oamenii – *Față Păroasă* și *Modelatoarea de Aer* – se îndreptau cu pași siguri spre ei. *Modelatoarea de Aer* nu avea sirene aici, nici alte șiretlicuri. Avea ea atâta putere încât să poată veni cu nerușinare în mijlocul Tuskenilor? Chiar dacă avea, o asemenea prezumție trebuia pedepsită. Chiar vânați, chiar îngroziți, Tuskenii se vor răzbuna.

— A'Yark! spuse un războinic. Privește!

A'Yark se uită între oameni și recunoscuse silueta inertă de pe vehicul. *A'Deen.*

* * *

Annileen uită de avertismentul lui Ben când războinicul cu un singur ochi mârâi. Dădu drumul ghidonului și își scoase blasterul. Tuskenul porni spre ei. În spate, mai mulți Oameni ai Nisipurilor se ridicau din ascunzători. Dar, înainte ca Annileen să poată trage, Ben se mută în fața motocicletei și intră în linia de țintă.

Abia atunci își dădu seama Annileen că avea în mâini arma băiatului mort. Ben ridică bastonul gaderffii, apoi făcu ceva care îi uimi atât pe Annileen, cât și pe Tuskeni. Îl așeză pe pământ. Încet, astfel încât Tuskenii să poată vedea clar ce făcea.

Ochi-cu-Dop, care micșorase deja la jumătate distanța până la ei, se opri.

Ben rămase cu ochii pe Tuskeni în timp ce elibera arma și se dădea înapoi.

— Le arăt, spuse el, puțin peste un murmur, *că nu am luat un trofeu.*

Mai făcu un pas înapoi și împinse ușor bicicleta speeder cu mâna. Annileen, speriată, se agăță în zadar de scaun în timp ce trecea. Vehiculul pluti încet pe distanța până la Tuskenul din frunte, care se prinse de el. Într-o mișcare grăbită, *Ochi-cu-Dop* smulse cadavrul de pe vehicul și ingenunche deasupra lui, în timp ce ceilalți războinici stăteau în spate.

Annileen se uită cum tâlharul cel urât examina cadavrul.

Ceva era în neregulă. Un pliu al cârpelor, forma siluetei ingenuncheate. Dar mai ales, felul în care *Ochi-cu-Dop* atingea fața tânărului mort.

— E o femelă, îi șopti Annileen lui Ben. E mama lui.

* * *

A'Yark ridică privirea la auzul vocii *Modelatoarei de Aer* și urlă.

Cui îi pasă dacă aud coloniștii? Furia alimentă membrele obosite ale lui A'Yark. Mulți războinici proști muriseră în acea zi. Dar A'Deen acționase ca un Tusken!

A'Yark mugi și ridică bastonul gaderffii al fiului ei. În spate, ceilalți își ridicară puștile. *Modelatoarea de Aer* provocase asta. Existența ei o obligase pe A'Yark să își conducă poporul în acest mare masacru. *Cui îi pasă dacă Modelatoarea de Aer are un blaster sau puteri mari? Va plăti!*

Înainte ca A'Yark să mai poată face un pas, *Fața Păroasă* sări în fața *Modelatoarei de Aer*, haina lui maro despicându-se în timp ce se mișca. Metalul scânteie la talia omului, prinzând soarele de după-amiază. *O armă? Nu contează!* A'Yark atacă... și se opri, uitându-se din nou la tija scurtă de metal care atârna de o clemă în faldurile mantiei bărbatului. *Modelatoarea de Aer* nu o putea vedea, dar A'Yark putea. Și A'Yark își amintea că mai văzuse un astfel de lucru, cu ani în urmă.

— Sharad, spuse A'Yark, arătând spre arma pe jumătate ascunsă a bărbatului. *Sharad Hett.*

Acum fu rândul lui Ben să se uite stupefiat. Annileen nu putea vedea ce o făcuse pe femeia Tusken să-și oprească înaintarea. Dar orice ar fi spus ea, se părea că îl uimise pe Ben.

— Sharad? Ben își închise ușor faldurile mantiei, părând brusc să înțeleagă. L-ai cunoscut pe Sharad Hett.

În spate, câțiva dintre războinici începură să se miște din nou. Liderul războinic mârâi la ei. Apoi urmă o ceartă, iar Ben ascultă, foarte interesat.

— A'Yark, spuse Ben în sfârșit, îndrăznind să-i întrerupă. Acesta este numele tău? A'Yark!

Auzindu-și numele în gura unui colonist, A'Yark tresări. Numele erau lucruri prețioase pentru Tuskeni. Oamenii dădeau nume animalelor, astfel încât acestea să vină când erau chemate. Niciun colonist nu avea dreptul să cheme un Tusken. Nu și dacă voia să trăiască. Și totuși, *Față Păroasă* era altfel. Purta lama care făcea lumină, la fel ca Sharad Hett. Războinicul vrăjitor care venise să trăiască alături de poporul lor, cu atâția ani înainte – o ființă care mânua aceleași puteri magice pe care A'Yark i le atribuisese *Modelatoarei de Aer*.

Unul dintre tovarășii mai tineri ai lui A'Yark porni din nou înainte. Nu-l cunoscuse pe Sharad și nu înțelegea puterea omului. Înainte ca A'Yark să poată spune ceva, *Față Păroasă* își ridică mâna.

— Nu vrei să ne faci rău, spuse el, folosind cuvintele ciudate ale coloniștilor.

A'Yark le înțelegea, cu greu. Le învățase de la sora ei adoptivă, K'Sheek – și de la Hett, care se însurase cu sora ei. Tânărul războinic nu cunoștea cuvintele umane. Și totuși, le spunea acum, în limba Tuskenă.

— Nu vreau să vă fac rău.

— Au fost destule crime, spuse *Față Păroasă*.

— Au fost destule crime, repetă războinicul.

A'Yark rămase uimită. Erau cuvinte pe care niciun Tusken nu le spusese vreodată, în nicio limbă. Nu exista nicio îndoială. A'Yark își dădu seama de greșeala ei. *Modelatoarea de Aer* nu se salvase de la a fi strivită în deșert în acea zi. *Față Păroasă* fusese cel cu puterea. A'Yark își aminti de clădirea coloniștilor de mai devreme și de cadavrele de pe podea. Loviturile aplicate semenilor ei nu semănau cu urmele de blaster – și Oamenii Nisipurilor le cunoșteau cu siguranță pe acelea.

A'Yark nu se gândise la asta atunci. Dar acum?

— Stați deoparte, le spuse A'Yark însoțitorilor ei. O să vă explic mai târziu. Stați în spate – și fiți atenți.

Tuskenii se mișcară neliniștiți, dar se conformară, pornind înapoi spre vale.

— Ben? îl întrebă acum *Modelatoarea de Aer* pe *Față Păroasă*, nedumerită și speriată.

— Ben, spuse A'Yark, uitându-se din nou la arma argintie, abia vizibilă în mantia sa. Tu ești Ben.

Annileen crezuse că trecuse de punctul de șoc. Dar să audă cuvintele în Bazică în vocea răgușită a unei Tuskene fu încă un șoc.

Ben aprobă pur și simplu din cap.

— Știi cuvintele, nu-i așa? spuse el, cu grijă.

Vocea lui era liniștitoare, la fel de suavă ca atunci când le vorbise mai devreme tovarășilor lui A'Yark. Cumva, ei înțeleseseră – și se conformaseră.

Annileen rămase cu gura căscată. *Cine e tipul ăsta?*

— Poate că poți înțelege asta, spuse Ben, arătând spre cadavrul din spatele lui A'Yark. Femeia asta – Annileen – nu ea ți-a împușcat fiul. Cunoști arsurile. Semnul acela a fost făcut de o împușcătură de la distanță.

A'Yark nu se întoarce să se uite.

— Un colonist a ucis. Toți coloniștii au ucis.

— Te înșeli.

Asta nu e ceva de dezbătut, gândi Annileen. Cu siguranță împușcase o mulțime de Tuskeni mai devreme, la *Revendicarea*. Ben părea să vrea să dezamorseze tensiunea imediată, cel puțin prin cuvintele sale. Corpul lui rămăsese în echilibru, gata să acționeze – deși Annileen nu știa ce putea face un bărbat neînarmat împotriva femelei Tusken și a bandei ei.

Femela Tusken. Annileen se uită la A'Yark, văzută înainte printr-o ceață de agent chimic pentru stingerea focului și de alții doar în mijlocul panicii. Din câte auzise Annileen vreodată, Tuskenii aveau roluri distincte pentru genurile lor. Bărbații luptau; femelele se ocupau de banthe. Puținele imagini pe care le văzuse le arătau pe femelele Tusken îmbrăcate în haine și mai voluminoase, cu glugile trase în jos peste plăcile mari de pe față. Dar Tuskena cu un singur ochi din fața lor era la fel ca toți ceilalți, cu excepția lipsei bandulierei.

Ben arată spre sori, care se apropiau tot mai mult de înălțimile din vestul Jundlandului. Vorbea în termeni simpli, la fel ca Tuskena.

— Tu ai lovit. Coloniștii au lovit. Ziua se sfârșește. Vom pleca. Arată din cap spre est, unde începuseră chiotele și țipetele, dincolo de deal. Noi plecăm, iar voi plecați, adăugă el amenințător, cât mai puteți.

A'Yark se uită în jos la bastonul gaderffii din mâinile ei. Îi aparținuse tatălui ei și nu-l salvase. Nici pe fiul ei nu-l salvase. Era corect să-și înfigă vârful în oameni, să-i strivească cu măciulia lui, să le macine oasele. *Față Păroasă* – Ben – ar putea avea puterea s-o omoare. Ea avea să moară, iar ceilalți aveau să trăiască și aveau să ceară un preț. Dar apoi A'Yark se gândi din nou la arma magică pe care o purta omul și la ultima dată când văzuse una. Voia să știe mai multe, dar cunoștințele nu puteau veni de la un vrăjitor mort. Și dacă urletele oamenilor de pe creastă însemnau că restul trupei se întorceau, atunci A'Yark și supraviețuitorii nu puteau zăbovi.

A'Yark se întoarce la A'Deen. Înмânându-i bastonul gaderffii altui războinic, ea ridică cadavrul de la pământ.

— Noi plecăm, iar voi plecați, spuse A'Yark. Cât mai puteți.

* * *

— Patruzeci și opt, spuse Mullen.

— Patruzeci și opt! Orrin se uită în jos la podeaua canionului în timp ce cobora scara stâncoasă. *Ăsta e numărul?*

Mullen scoase un râset, un sunet gutural rar care îl făcuse întotdeauna pe tatăl său să se strâmbe.

— Nu pot garanta nimic în legătură cu părțile desprinse de corpuri, spuse Mullen. Unii dintre Tuskenii care au căzut s-au lovit destul de tare.

Orrin privi scena. Era un adevărat dezastru. Șirul de cadavre Tusken se învârtea în jurul colțului defileului și dispărea din vedere. Apoi fluieră.

— Nu credeam că ne-au lovit atât de mulți la oază!

— Erau câțiva în taberele de la est de *Revendicare* pe care le-a văzut Jayla Jee, zise Mullen, referindu-se la persoana din skyhopper. Cred că erau de rezervă pentru a lua prizonieri. Dar când au apărut atacatorii de la *Revendicare*, au fugit cu toții.

Majoritatea justițiarilor își făcuseră deja drum până aici, asigurându-se că niciunul dintre Oamenii Nisipurilor răniți nu se va întoarce să îi bântuie. Fiica lui Orrin era și ea aici, încercând din răputeri să-și croiască drum pe pista cu obstacole organice de la poalele stâncii estice.

— Dezgustător, spuse Veeka, ținându-și nasul. Hai să plecăm de aici.

Înainte ca Orrin să poată răspunde, un bip strident îi răsună din buzunar.

— Doar o secundă, spuse el, scoțând comunicatorul. Cum e recunoașterea, *Cer Unu*?

— Totul e în regulă, domnule Gault, răsună vocea pilotului. Orrin îi spusese să completeze un cerc larg. Și se pare că ai avut dreptate, spuse Jayla. Annie Calwell și vagabondul acela au fost aici, dar au plecat spre vest.

Spre vest? Sprânceana lui Orrin se ridică. Spre vest, spre casa lui Ben, poate? *Revendicarea* era înapoi spre nord. Se gândi să meargă după ei, dar un grup de petrecăreți care se apropia îi reaminti de ceea ce trebuia să urmeze. Jabe, cu pușca în mână, era printre ei, primind palme pe spate de la coloniștii mai în vârstă. Orrin făcu un clic pe comunicator și zâmbi.

— Ai nimerit pe vreunii, fiule?

— Da, domnule. Sau cred că da.

— Ei bine, alege un premiu ca să putem pleca.

Radiind, Jabe se îndreptă spre cele două încurcături de metal. Justițiarii stivuiseră separat bastoanele gaderffii și puștile. Băiatul se uită înapoi la Orrin.

— Crezi că cel care l-a prins pe tata a fost aici?

— Pe toți sorii, băiete! Nu știu. Alege-ți ce preferi. În timp ce Jabe delibera, Orrin se întoarse să discute cu Mullen. Avem nevoie de porcăriile astea?

— Nu, avem destule.

Jabe băgă mâna în grămada de bastoane gaderffii și găsi unul argintiu, mai mic decât celelalte și relativ curat. Veeka râse.

— Exact de mărimea ta, piticule.

Ceilalți râseră de puștiul care se înroșise, înainte să-l înconjoare, adresându-i felicitări. Orrin se uită înapoi la terenul morților. Tuskenii meritau fiecare bucățiță din asta, cu siguranță. Băiatul lui, Varan. Dannar Calwell. Chiar și femeia aia, Lars – toți avuseseră parte de dreptate astăzi. Dar Orrin înțelese că echilibrarea conturilor aici făcea o schimbare în restul bilanțului.

— Va fi Zedd gata să se miște din nou în curând? îi șopti el fiului său.

— Eu n-aș conta pe asta, spuse Mullen. Doctorul Mell a stat doar o secundă cu el, dar a spus că de data asta ar putea lipsi o lună. Poate mai mult. Ridică o sprânceană stufoasă. De ce, ți-e teamă că treaba asta de azi ne va da peste cap?

— Nu știu, spuse Orrin.

Se întoarse spre mulțime și își fixă ochii pe Jabe. Băiatul părea întotdeauna fericit în afara magazinului, dar acum era clar super fericit. Jabe îl zări pe Orrin și își ridică trofeul strălucitor, stârnind o nouă aclamație din partea celorlalți.

Orrin zâmbi și el. Băiatul chiar se maturiza. Se alătură aplauzelor.

— Asta e, oameni buni, spuse el, pășind în mulțime. Mai întâi cursa de atașe a încercat să ne strice distracția, apoi Tuskenii. Să ne întoarcem la *Revendicare* și să arătăm că încă mai știm cum să sărbătorim!

Capitolul 20

A'Yark așeză cu grijă o piatră peste alta. Era important să alegi amestecul potrivit de pietre. Grămada trebuia să dureze pentru eternitate, ținând rămășițele lui A'Deen deasupra suprafeței lui Tatooine. Ziua de mâine conta doar pentru cei morți.

Clanul lui A'Yark nu-și îngropa morții. Nici nu ar fi putut, aici, în umbra *Stâlpilor*, unde pământul era destul de dur încât să rupă capătul oricărui baston. Nu, A'Deen avea să zacă în vârful patului-altar, protejat de animalele sălbatice de *massiffii* reptilieni dresați pe care Tuskenii îi păstrau ca paznici de tabere. Lupta lui va fi atunci împotriva sorilor – spiritul lui împotriva lor.

În cele din urmă, chiar și trupul celui mai deștept războinic va ceda în fața vântului. Atunci se construia un nou nivel peste rămășițele sale, movila în creștere constituind un turn care să susțină trupul fiilor sau nepoților aceluia războinic. Dar mormintele strămoșilor lui A'Deen erau departe, într-o altă parte a pustietăților. Așa că aici, în umbrele de seară ale acestui loc nepotrivit, A'Yark construia în tăcere un sicriu solitar pentru un băiat care era războinic de mai puțin de o săptămână. Niciun urmaș nu se va alătura turnului său, dar spiritul său va dăinui la fel de mult ca pietrele din locul său de odihnă. A'Yark alegea cu grijă. Era munca unei mame.

A'Yark era mamă, dar și războinică. Rolurile tradițional împărțite în trecut erau un lux pe care clanul nu și-l putea permite. Pur și simplu, nu erau destui care să le îndeplinească. Toate astea se schimbaseră după o singură zi îngrozitoare, de acum treisprezece cicluri. Pierderile de astăzi fuseseră grele, dar nu erau nimic în comparație cu ceea ce se întâmplase în ziua în care clanul se luptase cu Huttii. Ziua în care murise Sharad Hett. A'Yark se opri din sortat și se miră. Era sigur, acum, să facă o pauză și să reanalizeze. Se gândi la arma lui Ben și îl vizualiză pe proprietarul celeilalte arme pe care o văzuse. Sharad Hett era *ootman*, Străinul din legenda locală – dar pentru A'Yark, el fusese o ființă reală. De fapt, făcuse parte din familie, datorită unei alte persoane pe care A'Yark o cunoscuse: K'Sheek.

A'Yark se născuse ca K'Yark, cea mai mică dintre șase copii. Când trei dintre frații ei muriseră de ciumă, tatăl ei, Yark, își repopulase gospodăria printr-o practică consacrată: răpirea. K'Sheek, numită astfel de către Tuskenii care o răpiseră dintr-o așezare locală, era aproape adult când venise să locuiască cu familia lui A'Yark.

A'Yark, fiind încă o copilă, primise privilegiul – o corvoadă de cele mai multe ori – de a-i transmite lui K'Sheek obiceiurile și cuvintele Tuskenene. În acest fel, A'Yark învățase câteva dintre respirațiile cu suflet pe care coloniștii le numeau cuvinte. Și le amintea bine, evident, având în vedere cum o înțelesese astăzi cel numit Ben.

K'Sheek spusese multe cuvinte umane, majoritatea triste. Cu timpul, A'Yark își dădu seama că noua ei soră trăise ca sclavă a oamenilor. Viața cu Tuskenii nu era libertate, pentru că Tuskenii nu erau liberi – obligați și blestemați, așa cum erau, să locuiască pe pământuri blestemate. Pentru K'Sheek, palidă și mizerabilă, era aproape mai oribilă decât moartea. A'Yark se așteptase adesea ca ea să dispară în vânt.

Dar, așa cum descoperiseră un lung șir de Tuskeni, în cazul oamenilor, trupurile fragile conțineau adesea spirite durabile. Yark le permise atât lui A'Yark,

cât și lui K'Sheek să învețe obiceiurile războinicilor. Presupusese, pe bună dreptate, că K'Sheek le va învăța mai repede obiceiurile – și își apăraseră fiicele împotriva tuturor criticilor. *Va veni o zi în care toți vor trebui să lupte*, le spusese el bătrânilor. *Noi suntem prea puțini*.

În timp ce K'Sheek învăța cuvintele Tusken, ambele surori învățau lupta. A'Yark își dădu seama că oamenii aveau un mare potențial, căci o uimise mereu talentul lui K'Sheek. Dar ceva și mai uimitor avea să apară la orizont dinspre orașe și să vină în tabăra Tusken. *Un voluntar*. Sharad Hett se aventurase de bunăvoie în pustiuri, hotărât să se sinucidă – sau, mai degrabă, să se alăture Tuskenilor, ceea ce era cam același lucru. Un colonist luat cu forța putea intra în trib, așa cum făcuse K'Sheek, dar exista o diferență importantă. Tuskenii o aleseseră pe K'Sheek. Sharad Hett presupusese prea mult și trebuise să fie pedepsit. Oamenii lui A'Yark încercaseră cu siguranță. Dar Sharad supraviețuise tuturor pedepselor și ieșise mai puternic. Bătrânii șopteau că făcuse parte dintr-o armată străveche și străină, folosind puterile spiritelor furioase. Și Sharad purta o armă mare și magică, ceva ce nu purta niciun colonist obișnuit. O lamă verde strălucitoare de energie.

În timp, Sharad căpătase haina și bastonul gaderffii de Tusken, arătându-și fața spre cer pentru ultima oară. O luase ca parteneră pe K'Sheek – o pereche nu de conveniență, ci din afecțiune – și, împreună, avuseseră un fiu, A'Sharad. Dar K'Sheek nu trăise să își vadă copilul crescând. Puterea împotriva inamicului era un lucru, dar Tatooine reprezenta o amenințare proprie. Nu la mult timp după nașterea fiului ei, K'Sheek dispăruse într-o furtună de nisip.

Dispăruse în vânt, iar A'Yark nu plânsese niciodată pierderea surorii sale. Prezența copilului îl lega pe Sharad de Tuskeni pe viață. Folosind liber puterile și armele teribile de care dispunea, Sharad devenise un lider războinic, antrenându-și fiul alături de el. A'Yark îi văzuse puțin pe oameni în acele vremuri. Cu tatăl ei permisiv mort, soarta ei devenise cea a oricărei alte femei din trib. Își luă un soț; născuse copii. Grupul se mărise pe măsură ce se alăturaseră supraviețuitori ai altor clanuri și, pentru o vreme, Tuskenii fuseseră puternici. Sub conducerea lui Sharad, haosul fusese înlocuit de structură. Conducerea, ceva ce fiecare Tusken învăța din principiu, se infiltrasă în practică pe măsură ce Sharad putea avea influența sa în orice problemă. Se temeau de el, da. Dar îl și urmau. Sharad nu crezuse niciodată că Tuskenii erau un popor blestemat. Cu un astfel de războinic – un vrăjitor, de fapt – Tuskenii ar fi putut scăpa de soarta lor și ar fi putut deveni într-adevăr puternici.

Dar și asta fusese o presupunere. Pentru că pe Tatooine existau alte forțe, mai puternice decât orice războinic. Cel mai mare dintre Hutti, Jabba, manipulasă din anumite motive triburile Tusken din Jundland într-un război total cu coloniștii – un război care luase viața fiului cel mare al lui A'Yark, în vârstă de doar șase cicluri. Un răspuns trebuia să fie dat, iar Sharad își conduse clanul și pe alții în lupta împotriva Huttilor. Dar Jabba adusese mulți sclavi la luptă în acea zi și nenumărați războinici Tuskeni muriseră, inclusiv soțul ei, Deen. Sharad murise și el. Chiar și fiul lui Sharad dispăruse, deși niciun Tusken nu îi găsisese vreodată trupul.

Un semn rău, care se adeverise. Alianța Tusken improvizată de Sharad se prăbușise, clanurile supraviețuitoare topindu-se în vânt. A'Yark, o mamă cu doi copii mici în brațe, se văzuse nevoită să țină împreună ce mai rămasese din tribul ei.

Puținii războinici care supraviețuiseră erau răniți fizic și spiritual; capabili să poarte bastoane gaderffii, dar incapabili să îi comande pe alții. Sharad nu lăsase

niciun succesor. A'Yark nu căutase rolul de lider de război. Avea destule de făcut, doar ca să se asigure că membrii clanului aveau ce mânca. Dar când nu se ridică nimeni, o făcu ea. La urma urmei, acesta fusese cândva tribul tatălui ei; o mai văzuseră călărind cu războinici. Și mai mult ca oricând, poporul ei decimat înțelegea sensul crezului lor: *Cine are două mâini poate ține un baston gaderffii*.

Pierderile continuaseră în deceniul de după moartea lui Sharad. A'Yark le împărtășise, pierzând un alt fiu – și mai târziu un ochi, luat de infecție după o rană. Cristalul care stătea acum în locul lui fusese un dar de la Sharad. Dar cea mai mare lovitură fusese dată spiritului clanului, când un grup mai puternic de Tuskeni dispăru literalmente peste noapte acum câțiva ani, lăsând în urmă doar rămășițele taberei lor, grupul ei deveni tot mai timid. A'Yark încercase să le revigoreze spiritul prin exemplu și, mai târziu, prin isprăvi îndrăznețe precum raidurile de dimineață. După ziua de azi, însă, astfel de lucruri nu vor mai fi posibile. Modelatorul nu mai avea lut de folosit. A'Yark privi înapoi, printre turnurile de piatră și corturi. Poporul ei rătăce, ca un spectru, ca și cum ar fi așteptat o lovitură finală. Nu exista niciun mod de a preveni o astfel de lovitură. Rămăseseră doar șapte războinici bărbați: cei pe care îi adusese din defileu. Și trăiau doar pentru că lașitatea lor îi determinase să fugă cel mai repede. Dintre toți Oamenii Nisipurilor, A'Yark nu avea nicio obiecție la înarmarea restului clanului. Dar chiar și cu o pușcă pusă în mâinile fiecărei mame, ale fiecărui bătrân și fiecărui tânăr, perspectivele erau slabe. Tuskenii nu se antrenau; toată experiența lor provenea din luptă. Ar fi murit înainte să învețe ceva.

Nu, era inutil să reziste. Clanul se va dizolva, membrii săi se vor împrăști în alte bande, în care nu vor avea nicio poziție. Asta, dacă nu cumva...

A'Yark își ridică privirea, tresărind. Da. Când oamenii ei fuseseră disperați înainte, Sharad își folosiseră puterile pentru a le da un scop. De fapt, adusese de partea lui grupuri mai mari. Cu un asemenea lider, clanul Yark ar putea deveni mai mult decât o rămășiță a unui trib cândva puternic. Grupul lui A'Yark putea deveni nucleul unui al doilea front unit, zdrobindu-i pe coloniști odată pentru totdeauna – alături de un alt Sharad. Cu... Ben.

Dacă Ben devenea un alt Sharad, Tuskenii nu ar fi avut nicio plăcere să-l vadă aliat cu coloniștii, asta era sigur. Dar dacă ar putea fi făcut să se alăture Tuskenilor? Ar trebui să fie constrâns; dăduse deja dovadă de violență față de oamenii ei în magazinul din oază. Dar cum putea să fie obligat? Ben păruse să dorească să o protejeze pe vânzătoare, dar nu exista nicio șansă de a o folosi pe femeie ca pârghie. O altă incursiune împotriva complexului ieșea din discuție. Oamenii erau creaturi ciudate, care formau atașamente față de ființe și lucruri irelevante. Poate că mai era cineva la care Ben ținea pe Tatooine și pentru care ar fi făcut orice să îl protejeze.

Chiar dacă asta însemna să devină el însuși un Tusken.

Cu ochii larg deschiși, A'Yark se hotărî să afle. Corpul ei epuizat era din nou plin de energie și voință. Dacă exista un punct de presiune, A'Yark îl va descoperi și îl va exploata. Dar mai întâi, cel mai mic copil al ei trebuia *culcat*.

Capitolul 21

Ben spusese puține pe drumul de întoarcere de la defileu. Annileen fusese opusul, punând întrebări una după alta în timp ce bicicleta speeder înainta în umbrele tot mai lungi ale Jundlandului de vest.

Ce s-a întâmplat în magazin cu Ulbreck?

Ce a fost numele pe care ți l-a spus Ochi-cu-Dop – A'Yark?

Și cum de l-ai recunoscut, mai ales când ești nou pe Tatooine?

El nu răspunse nimic, comportându-se ca și cum nu ar fi putut auzi peste vuietul motocicletei. Și poate că nu putea. Annileen condusese din ce în ce mai încet, sperând să-l priveze de acea scuză, dar nu funcționase.

— Pierzi altitudine, spusese el.

Ei bine, nu voi contesta asta. Annileen simțea greutatea zilei pe umerii ei în timp ce se îndrepta spre coliba lui Ben.

— Am ajuns, spusese ea, activând frânele.

Mai devreme, în apropierea defileului, se gândise să se întoarcă la *Revendicare* pentru ca el să-și poată lua eopia. Dar se lăsase noaptea și, chiar și cu Tuskenii locali, aparent aflați la distanță, încă erau pe Tatooine. Alți prădători se mișcau în întuneric.

— Mulțumesc, spusese el, coborând de pe bicicleta care plutea.

Ea se uită în sus la casa lui. Avansase puțin în curățarea împrejurimilor, dar nu prea mult.

— O să dau o fugă mâine în zori să o iau pe *Rooh*, spusese el. Nici nu vei ști că am venit.

Annileen coborî de pe vehicul și îl urmă.

— Știi, oferta mea e încă valabilă dacă vrei să te scutești de o plimbare. Camera mea de oaspeți e goală în seara asta. Mi-ar plăcea să te am...

— Nu! Apoi, aparent jenat, el adoptă o expresie mai calmă. Adică, sunt sigur că familia și magazinul tău vor avea nevoie de toată atenția ta după ziua de azi. Nu ai nevoie de companie.

— O s-o am, fie că vreau, fie că nu, spusese ea, amintindu-și de rutina obișnuită de după fiecare acțiune a justițiarilor.

Chiar se vor aștepta să petreacă într-un magazin devastat de Tuskeni?

Da, probabil că da, gândi ea.

— Atunci te las să te ocupi de treburile tale, spusese Ben. Apoi începu să meargă spre casa lui. Sper că acel client Rodian al tău e mai bine.

Annileen păli când își aminti de imaginea Rodianului rănit.

— Bietul Bohmer, zise ea. Și eu mă gândeam la el mai devreme. Stătea mereu acolo, privind. N-am știut niciodată de ce. Dar mi-am imaginat o asemenea tristețe în viața lui, care să-l facă să stea acolo. Pentru ca el să fie rănit așa...

Ben se opri și se uită înapoi.

— Nu era tristețe.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, l-am văzut astăzi – și la prima mea călătorie, acolo, de asemenea. Ben își împreună mâinile. Am putut să-mi dau seama. Aia nu era tristețe. Era mulțumire.

Annileen se holbă la el.

— De unde știi?

— E doar un sentiment, spuse el, ochii albaștri privind spre apusul soarelui. Dar am mai văzut tristețe înainte, pe tot felul de fețe. Bohmer era mulțumit. Băutura pe care i-o aduceai dimineața, masa la care stătea – erau locul lui în univers.

— Dar a fost rănit acolo...

— Protejând locul pe care îl iubea. Cred că va fi bine.

Ben se întoarse și începu să urce din nou dealul în tăcere.

Annileen se gândi la Ben vorbind despre pierdere, mai devreme în cursul zilei. Își dădea seama că se lupta cu ceva, ceva destul de rău. Dar, în același timp, părea atât de focusat. Focusat, în mijlocul pustietății.

Ea băjbâi după cuvinte înainte de a se hotări la trei dintre ele.

— Cine ești tu?

El râse.

— Ben. Am mai discutat despre asta.

Serios? Annileen scutură din cap.

— Filozoful liber profesionist al deșertului, doctor și salvator!

— Nu cred că așa s-a întâmplat. Ți vei aminti altfel, mai târziu.

Annileen rămase la poalele dealului și își puse mâinile în șolduri.

— Ei bine, îți irosești talentul aici. Cineva ca tine... ar trebui să facă ceva. Făcu o pauză, înainte de a merge mai departe cu o continuare impetuoasă: Sau ar trebui să ai o familie de care să ai grijă.

Ben făcu o pauză. Se uită peste umăr la ea, cu micul zâmbet din nou pe față.

— Ei bine, nu se știe niciodată. Poate că am deja o familie de care să am grijă.

Annileen își dădu ochii peste cap, apoi se întoarse și încălecă bicicleta speeder.

— Oh, spuse Ben brusc. Își băgă mâna în faldurile mantiei și scoase ceva dreptunghiular din buzunar. Tocmai mi-am dat seama, în agitație... Încă mai am datapadul tău.

— Păstrează-l, zise Annileen, rotind accelerația. Suvenir al unei zile nebunești.

— Dar safari-ul. Înscrierea ta...

— Nu plec nicăieri, spuse ea. Există o nouă specie de studiat chiar aici.

Apoi eliberă frâna și plecă în zbor.

* * *

În ceea ce privește zilele stresante pentru Annileen, aceasta se clasa deja imediat după nașterea lui Jabe. Și nu se terminase.

După ce plecase de la Ben, trecuse pe la doctorul Mell. Aflând că Bohmer era sedat și se odihnea la Bestine, se întorsese acasă, anticipând dezastrul din magazin – și un alt război, când îl va găsi pe Jabe. Acesta părăsise serviciul, se înhăitase cu niște prieteni de doi bani și o sfidase mergând după Tuskeni. De două ori! Una era să te naști cu fundul înainte, dar acum Jabe voia să bată recordul de anduranță.

Nu fu surprinsă să vadă luminile aprinse în interiorul magazinului și speederele împrăștiate peste tot. Ceea ce o surprinse fu *Revendicarea* în sine, odată

ce pași prin ușă. Da, erau bețivi care sărbătoreau; mai mulți decât văzuse vreodată în acel loc. Dar magazinul în sine era impecabil. Raselul de arme și rafturile fuseseră reparate, petele urâte de pe podea dispăruseră, iar produsele erau din nou pe rafturi, așezate destul de corect la locul lor. Chiar și mirosul dispăruse.

Ridicând un pahar din mijlocul unei adunări de petrecăreți în majoritate bărbați, Leelee îi zâmbi.

— Toți cei care nu au mers cu potera au contribuit, spuse ea. Ne-a dat ceva de făcut.

Annileen se uită în jur, suspicioasă. Nu avea încredere în nimeni care să fie în magazinul ei fără un Calwell prezent.

— Totul e încă aici?

— S-ar putea să ne fi hrănit puțin de pe rafturi – dar e un preț mic, nu?

Annileen se apropie de prietena ei. Chiar și pentru o Zeltronă, Leelee părea obosită; petrecerea dura de ceva vreme. Annileen îl recunoscuse pe soțul prietenei ei, Waller, în grup, povestindu-și propriile întâmplări de la atacul asupra Tuskenilor.

— Cine e cu copiii tăi?

— Droizii de pază, strigă Waller, toastând cu o cană goală. *Ochi-cu-Dop* este terminat. Droizii sunt tot ce ne trebuie acum!

— Tot ce avem nevoie în seara asta, spuse Orrin, dregându-și tare glasul din spatele barului.

Era o priveliște surprinzătoare, cu setul de haine elegante de oraș și un șorț peste ele. Gazdă și barman, el întinse paharele cu un zâmbet. O zări pe Annileen și arătă din cap spre sticlele goale.

— Țin evidența.

— Nu, nu o faci. Annileen se apropie. Dă-mi ce a mai rămas, spuse ea, așezându-se obosită pe un taburet la barul ei.

Orrin turna deja.

— Ai fost acolo, nu-i așa? El râse. Annie, ești o minune. Ce a spus Dannar? Nu poți silabisii *adrenalină* fără să te gândești la Annileen.

— Dannar nu a știut niciodată să silabisească, spuse ea, luând paharul. De aceea m-a angajat pe mine. Dădu pe gât băutura în trei secunde și puse paharul pe barul din fața lui. Acum spune-mi, ce credeai că faci, ducându-l pe Jabe acolo?

Zâmbetul lui Orrin păli pentru o clipă înainte ca o voce tânără să-l salveze.

— Nu da vina pe el, mamă. Nu a fost ideea lui!

Annileen se holbă când Jabe păși de afară. Băiatul se opri în fața lui Orrin.

— Wyle Ulbreck a plecat, domnule.

— La naiba, spuse Orrin, clătinând din cap. Speram să-i arunc marea victorie în față. Se uită prin cameră și își ridică vocea. Toată lumea știe acum că funcționează *Chemarea Coloniștilor*, nu? Acest loc este dovada!

O aclamație lălăită, de bețivi, se ridică din mulțime. Annileen o ignoră. Alunecă de pe scaun și îl împiedică pe Jabe să ajungă la mulțimea fericită.

— Jabe. Trebuie să te oprești.

— Cu ce să mă opresc?

— Sunt prea obosită pentru a face o listă, spuse ea, strângându-i cămașa. Dar hai să începem cu defileul. Ai ucis!

— Ucideam Tuskeni! Băiatul își flutură mâinile teatral. Ei nu sunt civilizați, mamă. Ei nu sunt nimic!

— Nu știi asta, spuse Annileen. Nu sunt șobolani womp pe care îi poți împușca pentru distracție!

Jabe se smulse din strânsoarea ei.

— L-au ucis pe tata. Au încercat să ne omoare pe toți, astăzi!

— Știu, dar...

— Dar nimic. Eu măcar am făcut ceva. Furia apăru în ochii tânărului. Tu ai făcut ceva după ce a murit tata?

Annileen încremeni, holbându-se la copilul ei. Semăna din ce în ce mai mult cu Dannar, chiar dacă se purta ca o persoană pe care nu o cunoscuse niciodată.

— Am făcut ceva după ce a murit, spuse ea, năucită. Am deschis magazinul a doua zi. Pe un ton mai rece, ea adăugă: Așa cum și-ar fi dorit el.

Jabe trecu pe lângă mama lui. Ea nu îl opri. Apoi făcu o pauză la bar vorbindu-i cu voce tare lui Orrin, pentru a-l auzi mama sa.

— Având în vedere că Zedd e în concediu, ai un post liber în echipa principală de la vaporizatoare. Sunt disponibil.

— Nu, nu este, strigă Annileen din spatele lui.

Uscându-și mâinile pe un prosop de vase, Orrin îi zâmbi stânjenit băiatului.

— Ea decide, fiule. Îmi pare rău. Orrin îi făcu semn din cap lui Annileen, care nu răspunse. O clipă mai târziu, se aplecă și vorbi pe un ton mai scăzut. Sunt sigur că există și alte moduri în care mă poți ajuta.

Annileen își ridică mâinile în sus.

— Îl poți ajuta curățând ce a mai rămas din locul ăsta în seara asta. Eu am terminat.

Luând o mâncare preambalată din spatele teighelei – și o sticlă deschisă – trecu pe lângă fiul ei și se strecură prin mulțime până la locuința ei. Sunetul sărbătorii continuă să răsună în *Revendicare* și în casa ei aproape toată noaptea, dar ea nu auzi mai nimic. Mâncă obosită și apoi se târî în pat. În timp ce capul îi atingea perna, Annileen avu un ultim gând: că nu o văzuse pe Kallie de la întoarcerea ei. Dar corpul ei respinse orice alte griji pentru a doua zi, iar mintea i se predă somnului.

Meditație

Nu știu ce poți vedea de unde ești, Qui-Gon, dar mă îndoiesc că ai ratat călătoria de azi. Nu, încă o dată, nu intenționez să fie o mare acțiune. Nu trebuie să-mi spui ce obișnuia să spună profesorul nostru comun. Nu tânjesc după emoție sau aventură – sau mai degrabă, după ele, eu nu tânjesc, cum ar fi spus el. Mă duceam la magazin după apă, într-o zi în care nu trebuia să fie nimeni acolo. Asta e tot.

Am crezut că momentul meu delicat al zilei a fost să mă întâlnesc cu bătrânul din incidentul de la Anchorhead – se pare că este un client obișnuit la Revendicare. Când nu și-a amintit de mine, am crezut că am scăpat. În loc de asta, am intrat într-o revoltă și într-un război. Și am uitat complet de apă. Și de eopia mea.

Va fi un incident galactic de fiecare dată când vreau să ies din casă? Pentru că pot să stau acasă, în cazul ăsta. Serios, nu va fi o problemă! Totuși, cu siguranță a fost bine că am fost acolo, având în vedere ce s-a întâmplat la magazin. Totuși, nu sunt atât de sigur în legătură cu a doua parte a după-amiezii – plecarea după Jabe. Nu am putut opri ceea ce s-a întâmplat acolo. Este atât de ciudat să vezi astfel de lucruri și să nu faci nimic. Dar cred că aș prefera să văd și să nu fac nimic, decât să nu văd deloc. Pierd atât de mult din ceea ce se întâmplă în alte locuri. Nu pot trăi legat la ochi. Nu e

chiar calea Kenobi. Apropo de ceea ce am văzut, nu sunt sigur că mi-a plăcut partea pe care am văzut-o azi la Orrin Gault. A trebuit să salveze aparențele după ce i-a fost atacat complexul; am înțeles asta. Dar deține o putere teribilă aici. Lumea îl ascultă – trebuie să știe asta. Există o responsabilitate care merge împreună cu asta. Poate că sunt prea dur. A acționat așa pentru că familia și prietenii lui erau în pericol. Dar amândoi știm unde poate duce această scuză.

Tuskenii – ei bine, asta a fost o altă surpriză. Dar poate că nu ar fi trebuit să fie. Îl întâlnisem pe omul pe care îl cunoștea A'Yark, cu mult timp în urmă, și auzisem povestea lui mai târziu. Mă străduiesc să-mi amintesc mai multe detalii despre asta.

Apoi mai e Annileen. Am fost tentat să o numesc Viteaza Annileen chiar acum – pentru că pare capabilă să facă față oricărei orori pe care și-o poate imagina planeta asta. Asta trebuie să devin eu: absolut familiarizat cu toate pericolele de aici. Ea le înfruntă cu ușurință. Nu pentru că este neînfricată, ci pentru că știe că trebuie să meargă mai departe, să aibă grijă de toți cei prezenți în viața ei. Nu este un model rău de urmat. Cred că pot deveni Viteazul Kenobi dacă trebuie.

Dacă am de gând să merg mai departe – și amândoi știm că trebuie – va trebui să găsesc o modalitate de a nu mă mai plânge de ceea ce s-a întâmplat. Există durere, da, dar o mare parte din ea în ultima vreme este autoinvocată. Ca asta. Vezi ce țin aici – din nou. O ultimă amintire. Dar acum o încui. Și mi-ar fi mult mai bine dacă aș pune-o deoparte o dată pentru totdeauna și aș încerca să merg mai departe.

Așa cum a trebuit să facă Annileen. Pot învăța ceva de la ea, cred. Și totuși, când mă gândesc la ea, trebuie să iau în considerare...

...așteaptă. Stai puțin. Este cineva aici!

Capitolul 22

— Kenobi.

Annileen își frecă ochii.

— Ce?

— Kenobi, zise Kallie, peste ceașca de lapte albastru. Țsta e numele lui.

— Ce?

Annileen se uită încruntată la fiica ei. Se sculase la ora obișnuită, amintindu-și de absența lui Kallie din noaptea precedentă. Dar fata era aici, acum, la masa de mic dejun din apartamentul familiei. Foarte trează – și tremurând de emoție.

— E numele lui, spuse Kallie.

— Numele? Numele cui?

— Numele lui Ben!

Annileen făcu un pas înainte.

— De unde știi asta?

Jabe strigă din cămară.

— S-a dus la el acasă!

Annileen se întoarse spre teighea, unde Jabe îi pregătise, din fericire, cafeaua. Dădu pe gât o înghițitură și se întoarse la masă.

— Ce?

— S-a dus la el acasă, repetă Jabe, aducând o farfurie la masă. Cu ochii tulburi, arăta ca și cum ar fi dormit îmbrăcat. La casa lui Ben.

Annileen rămase cu gura căscată.

— Înainte să-l duc acasă ieri?

— Nu. Kallie se înfipse în micul dejun ca și cum nimic nu ar fi fost în neregulă. Am fost după ce s-a întors – în timp ce era acolo. După ce ai plecat tu.

— Stai. Ai fost acolo noaptea? întrebă Annileen.

— Singură, adăugă Jabe, atrăgând o privire din partea surorii sale.

— Noaptea. Singură. Tot corpul lui Annileen se cutremură. Cu Ben?

Kallie rânji.

— Calmează-te, mamă. Ți se fac ochii ca la Rodieni.

Annileen se luptă cu impulsul de a ieși afară și de a țipa. În loc de asta, își reumplu ceașca și se așeză la masă lângă Jabe, care chicotea.

— În regulă, spuse ea, frecându-și fruntea cu dosul mâinii. De la început.

Supărată, Kallie îi explică.

— Am scos *LiteVan*, așa cum ai spus. Pentru a scăpa de cadavre.

— Am vrut să spun că vom lua ajutoare de la Orrin ca să facem asta – nu să te duci singură!

— A fost oribil, mamă. Mirosul îi înnebunea pe dewbacki. Și nu era bine nici pentru mine. Nasul mic al lui Kallie se încreți. Odată ce am ajuns acolo, am desprins paletul și l-am lăsat acolo. Crede-mă, nu ai mai fi vrut să-l folosești niciodată.

Încă o *cheltuială*. Annileen se încruntă.

— Și apoi?

— Apoi am trecut prin *Defileul lui Hanter* – dar totul se terminase până atunci. Speederele plecau. Și v-am văzut pe voi doi, îndreptându-vă spre casa lui Ben. Am vrut să mă asigur că sunteți bine...

— Deci ne-ai urmărit?

— Am încercat, dar motocicleta voastră era mult mai rapidă decât *LiteVanul*. Când am ajuns acolo, tu plecaseși deja.

— Dacă eram plecată, de unde ai știut că ești unde trebuie? întrebă Annileen. Kallie arătă în spatele tejghelei.

— Ai încercuit locul lui pe hartă zilele trecute, după ce ai venit acasă.

— Puteam să fi marcat o groapă de sarlacci pentru a fi evitată!

— Dar nu asta a fost, zise Kallie. Și mi-ai spus despre perdeaua de pe ușa lui. Annileen se încruntă.

— Și ai vorbit cu el? Nu pot să cred că l-ai deranjat la...

— Oh, el nu a știut că am fost acolo, spuse Kallie. Cel puțin, cred că nu a știut. Am fost doar... pe acolo, pe afară.

Annileen se ridică brusc în picioare, scaunul ei scârțâind pe podeaua de piatră.

— Ai tras cu ochiul la el?

— Nu am putut vedea prea mult...

— Nu-mi pasă! Annileen se uită la tavan, uimită. I-ai invadat viața privată?

Jabe scutură din cap printre mușcături.

— Mă bucur că nu sunt eu de data asta.

Kallie rânji.

— Taci din gură.

— Stai, spuse Annileen, întorcându-se. Ai crezut că sunt acolo, nu-i așa? În casa aceluia om!

Kallie se înroși.

— Gândul mi-a trecut prin minte.

— Deci ai ascultat la ușa lui!

— Nu e ușă. E perdea. Și nu am stat mult, spuse fiica ei.

— Cât timp?

— Câteva ore.

Annileen rămase uimită.

— Câteva ore?

— Trebuia să mă asigur că nu ești în altă cameră, spuse Kallie, zâmbind blând. Și a devenit interesant...

— Nu-mi pasă cât de interesant a fost, spuse Annileen. Ai fi putut fi ucisă acolo noaptea!

— Dar n-am fost.

Annileen clătină din cap. Nu exista niciodată un răspuns bun când era vorba de copiii ei. Avuseseră argumentul siguranței din nou și din nou. Un pericol din care supraviețuiești nu este deloc un pericol, după cum spuneau ei. În plus, intruziunea la acea scară era un adaos cu totul nou în portofoliul răutăților copiilor ei, iar asta făcea episodul cu atât mai rău. *Ce o face pe Kallie să creadă că este acceptabil să facă asta?* Annileen își găsi scaunul și se lăsă pe el cuprinsă de gravitație.

Kallie văzu expresia goală a mamei ei drept un semn că putea să continue.

— Numele lui este Kenobi.

— Cineva i-a spus așa?

— Și-a spus singur așa, zise Kallie. Nu am putut vedea cu cine vorbea – dar el a spus-o. Stătea acolo și vorbea despre ziua lui, despre oamenii pe care îi cunoscuse și despre Tuskeni.

Annileen se uită la ea cu scepticism.

— Doar nu inventezi asta?

Încercă să pronunțe numele. *Ben Kenobi*. Cunoscuse alți clienți cu acest nume de familie de-a lungul anilor și îl văzuse scris în mai multe feluri diferite pe chitanțe.

Jabe șterse și ultimul sos de pe farfurie.

— Sunt mulți Kenobi prin zonă. E un cuplu lângă *Canionul lui Bildor*.

— A fost și pilotul ăla de curse, interveni Kallie, entuziasmată.

— Nu! Ăla era un Muun!

— Te rog, nu începe cu asta, spuse Annileen. Am deja o durere de cap. Spune-mi doar ce a spus. Tot ce a spus.

Rânjetul lui Kallie reveni în timp ce își ștergea o mustață albastră de lapte.

— Am crezut că vrei să-i protejezi intimitatea.

— Este un pic cam târziu. Vorbește.

Kallie povesti, cât putut ea de bine, ceea ce își putea aminti. *Ben Kenobi* era supărat din cauza călătoriei sale la *Revendicare*, supărat că tot avea aparte de perturbări. Era tulburat de ceea ce văzuse la *Defileu* – *cine nu ar fi fost*, gândi Annileen – și nu era încântat de modul în care condusese Orrin asaltul. Jabe își dădu ochii peste cap la asta. Și apoi vorbi despre *Viteaza Annileen*.

— Și apoi? întrebă Annileen.

— Și apoi, nimic, spuse Kallie. M-a auzit – sau a auzit ceva. Am fugit înapoi peste deal, unde lăsasem *LiteVanul*.

Jabe pufni.

— A ieșit după tine cu un clește mare de metal?

— Nu! Kallie ridică din umeri. Ei bine, dacă a făcut-o, eu nu am văzut. Își mușcă buza. Dar acum că mă gândesc mai bine, mai devreme am văzut ceva...

Annileen aproape că se temu să întrebe.

— Ce anume?

— Ei bine, el stătea, cum am spus, cu spatele la mine. Și era în fața unui cufăr. Și cred că ținea ceva special. Vorbea să-l pună deoparte – și apoi a făcut-o.

Jabe se holbă.

— Ce era?

— Dacă știam asta, aș fi spus, spuse Kallie. Idiotule.

Apoi povesti mai departe. Annileen se calmă, din nou sub vrajă.

— *Și totuși, când mă gândesc la ea, trebuie să iau în considerare...* Se uită în sus și oftă. Ce naiba ar trebui să însemne asta? Ești sigură că nu a mai spus nimic?

— Despre tine, vrei să spui?

— Kallie!

— Nu, zise Kallie, sprijinindu-se abătută cu cotul de masă. Și despre mine nu a spus absolut nimic.

Jabe rânji.

— Ce ingratitudine. După ce l-ai lăsat să te salveze, și toate alea.

— Da! mormăi Kallie.

Annileen se strădui să înțeleagă totul.

— Și spui că nu mai era nimeni acolo.

— Nu cred că a fost – dar nu știu.

Annileen se gândi la toate astea. Ar fi putut vorbi cu cineva pe un sistem de comunicații, da – deși transmisiile din Jundland erau adesea problematice. Sau ar fi putut să dicteze. Sau ar fi putut avea acea familie secretă despre care vorbea. Asta îl văzuse Kallie ținând în mână – vreun obiect care îi amintea de familia pe care o lăsase în urmă? Asta explica o parte din tristețea care părea să planeze asupra lui uneori.

Jabe avu o altă explicație.

— Pare dement, spuse el, ridicându-se cu farfuriile. Un nebun, care stă în sălbăcie și vorbește singur.

— Nu știi asta, spuse Annileen. Și acel nebun nebun a ajutat să ne salvăm aici – și m-a ajutat să-ți dau de urmă până la canion.

— Unde nu am fost deloc în pericol, spuse Jabe, ștergându-și mâinile. Mi-aș face griji că tu ai probleme mai mari fiind singură cu el.

Annileen se uită în jos.

— Nu eram singuri când au apărut Tuskenii.

— Adică în afară de partea aia, spuse Jabe. Ce știi despre tipul ăsta?

— Nu suficient, evident. Annileen se opri să reflecteze. După câteva momente, răsă. Nu vezi, Kallie? El te-a auzit. Știa că ești acolo. Totul a fost în beneficiul tău!

Kallie se ridică de la masă.

— Crede asta dacă vrei. Dar eu cred că Ben Kenobi se gândește la tine.

O bătu pe mama ei pe spate când trecu pe lângă ea. Annileen își puse capul în mâini.

— Nu pot să cred asta. Am crescut doi copii: unul sadic și unul voyeur! Sunt amândoi copiii mei nebuni?

Stând în ușa deschisă cu sora lui, Jabe răspunse.

— Nu știu, mamă. Tu ești cea care s-a dus după Tuskeni cu nebunul.

În timp ce copiii ei plecau la muncă, Annileen rămase nemișcată la masă.

— Nu e nebun, spuse ea, cu fața încruntată. El doar... vorbește singur.

Lăsând ceașca deoparte, decise că problema merita mai mult timp de gândire. Apoi adormi imediat pe scaun.

Capitolul 23

— *Regele Jundlandului!*

Orrin doar dădu din cap și făcu semn cu mâna când familia de patru trecu pe lângă el, aclamându-l în timp ce părăsea oaza. Acum nu mai avea rost să fie modest. Justițiarii câștigaseră o bătălie istorică cu o zi în urmă, iar vestea se răspândise în întreaga regiune. Orrin avea să aibă grijă ca vestea să ajungă și la Devaronienii din Mos Eisley. Ar fi știut că le răzbunase imediat partenerul și ar mai fi putut exista speranță pentru contractul cu hotelul.

Chiar și după sărbătoarea nocturnă, Orrin se sculase devreme, cu gândul de a-și începe ziua cât mai curând posibil. Până acum, aceasta îi depășise speranțele. Toată lumea din jur știa că aceasta era ziua din săptămână în care își ținea orele de birou în *Revendicare*, și mulți îl vizitaseră. Aplauzele vecinilor săi erau frumoase, dar – mai important – cei pe care intenționase să-i sune soseau pentru a se abona la serviciile de protecție ale *Fondului*.

Succesul vinde mai departe. Azi nu lăsase nimic să îl doboare. Nici atunci când Ulbreck sosise la *Revendicarea* după micul dejun, înarmat cu un nou lot de povești cu care să plictisească clientela. Orrin avea să aștepte să îi prezinte din nou *Chemarea Coloniștilor*, după ce omul va rămâne fără clienți de torturat.

Nici întâlnirea costisitoare cu mecanicul Gloamer nu-l deranjase. Era amuzant că, deși majoritatea pagubelor pe care Tuskenii le provocaseră la *Revendicare* fuseseră deja reparate, cel mai durabil rău fusese cauzat atunci când fiica lui răsfățată trimisese speederul lui Annileen în zidul de piatră. Reparațiile urmau să *parcheze* speederul lui Annileen timp de câteva săptămâni. Orrin i-ar fi împrumutat cu plăcere un vehicul din setul său de lucru. Dar ar fi lăsat-o pe Veeka – al cărei *Sportster* era și mai rău – să-și caute propriul mijloc de transport pentru o vreme. Poate că încetinirea i-ar fi făcut bine. Nu, singurul lucru care i-a pus zâmbetul la încercare a fost *Bătrânul Numărul Unu*.

Tehnicienii lui descoperiseră ceea ce el realizase mai devreme. Mecanismul vaporizatorului supraviețuise – erau chestii tari, acești *Pretormini* – dar prețioasele setări ale lui Dannar fuseseră pierdute. Prima fiolă de testare produsese ceea ce Orrin considerase a fi un cocktail absolut dezgustător de două părți hidrogen și una oxigen. Testele ulterioare nu dăduseră rezultate mai bune... și asta îi îmbolnăvise inima. Dar tristețea trebuia să aștepte. Fiecare vizitator îi adusesese ceva: afaceri, felicitări – chiar și o prăjitură cu zahăr. Și acum, când văzu o altă siluetă apropiindu-se pe jos dinspre sud-vest, se întrebă ce vești bune aducea acea persoană.

Orrin își miji ochii. *Măi, să fiu*, gândi el. Apoi se ridică și salută.

— Hei, Kenobi! Ben Kenobi!

Pentru o clipă, bărbatul cu glugă păru să dispară în spatele dunei. Dar când Orrin urcă pe deal, îl găsi pe Ben îngenuncheat pentru a-și ajusta bocancul.

— Mi s-a părut mie că tu ești, spuse Orrin.

Ben se ridică. În timp ce Orrin îi strângea viguros mâna, Ben spuse:

— Îmi pare rău. Mi s-a părut că te-am auzit spunând...

— Ben Kenobi... acesta este numele tău, nu?

Ben se uită în jos, în jur și înapoi la Orrin.

— Da, dar...

— Dar ce? zâmbi Orrin.

— Eram doar curios cum ai aflat.

— Oh! Orrin râse zgomotos și îl palmui pe Ben pe spate. O să afli când o să intri.

Se întoarse spre magazin, invitându-l pe Ben.

— Poate în altă zi. Ben arată spre magazin. Nu aveam de gând să intru. Sunt aici doar pentru copie...

Un strigăt ascuțit veni dinspre *Revendicare*.

— Ben!

Bărbații se uitară să o vadă pe Kallie în ușa deschisă a magazinului, făcând frenetic cu mâna. Annileen stătea în spatele ei, părând puțin stânjenită.

— Cred că o să intri, amice. Orrin își puse mâna pe umărul lui Ben. *Kenobi*. Era un Kenobi pe lângă Arnthout care vindea bobine de amortizor pentru repulsoare. Ai vreo legătură cu el?

— Orice e posibil.

Ben zâmbi scurt, cu dinții strânși, în timp ce Orrin îl împingea spre ușă. Kallie ieși să îl întâmpine, zâmbindu-i.

— *Rooh* te-a așteptat, Ben.

Annileen se apropie, apucându-și fiica de omoplați și întorcând-o cu spatele.

— Tu. Pleacă. Acum.

Kallie se uită înapoi la Ben, scrâșni din dinți și fugi înapoi în magazin. Orrin râse, iar Ben se uită la Annileen.

— Serios, sunt aici doar pentru copie...

— Prostii, spuse Orrin.

Opt persoane care se abținuseră să se înroleze la *Chemarea Coloniștilor* se deșteptaseră și se alăturaseră astăzi; poate că Ben avea să fie numărul nouă.

— Un pahar pentru noul nostru vecin!

Orrin îi ținu ușa deschisă lui Ben. Bărbatul făcu un pas în față, doar ca să fie oprit de Annileen. Ea se uită la el.

— Înainte să intri, vreau doar să-ți spun că îmi pare rău.

— Nu sunt sigur pentru ce îți ceri scuze, spuse Ben.

Apoi păși în *Revendicare*.

— *Kenobi!*

Ochii bărbatului se măriră la auzul numelui strigat de mulțimea de la capătul barului. Dar Orrin îl conduse înăuntru.

Leelee Pace se uită de la pachetele ei și îi făcu cu mâna.

— Salut, Ben Kenobi!

Lângă raionul de produse diverse, doctorul Mell îi spuse copilului său:

— Uite-l pe Ben Kenobi. Cred că și el e doctor!

Iar la bar, Jabe contribuie cu o privire lungă în timp ce ștergea tejgheaua.

— *Bătrânul nebun Ben*. Încă mai vorbești singur?

Ben se uită la Annileen – apoi la Orrin. Orrin se bucură să vadă că vizitatorul era ușor uimit. Așa se întâmpla tot timpul. Lumea venea la oază dorind să rămână anonimă, din orice motiv – fără să știe că viața într-un oraș mic făcea ca intimitatea

să fie complet imposibilă. Văzându-l pe Wyle Ulbreck apropiindu-se, Orrin îi aruncă lui Ben o privire plină de scuze.

— Tu ești tipul de ieri, spuse bătrânul, trăgând de mâneca robei lui Ben ca un droid croitor care verifică o cusătură. Ești un Kenobi?

Ben își trase mâneca înapoi.

— Eu...

— Am angajat un Kenobi odată. Gormel, i se spunea. Un hoț. Mirosea a mirodenii tot timpul. L-am concediat mai repede decât îți poți spune tu numele.

— Ei bine, eu nu mi-am spus numele – ție, cel puțin. Ben îi întoarse politicos spatele. Vă rog să mă scuzați.

Ulbreck îl urmă.

— M-ai văzut ieri când au fost aici Tuskenii – ai văzut câți am doborât. Ulbreck făcu un gest către mese. Vino să le spui și celorlalți ce am făcut. Unii nu vor să creadă un om cinstit...

Orrin interveni.

— Sincer, Wyle. Altă dată. Îl desprinsese pe Ben de bătrân și îl conduse spre bar. Îmi pare rău, spuse el, coborându-și vocea. Unii se agață de tine ca niște mynocki dacă îi lași.

— E în regulă, spuse Ben, privind-o pe Kallie în timp ce ea discuta cu niște prieteni adolescenți. Cred că acum știu ce s-a întâmplat.

— Îmi pare rău, spuse Annileen. Kallie a venit să ne caute și a sfârșit prin a trage cu urechea. Sunt îngrozită.

Orrin le făcu semn celorlalți să părăsească barul, făcând loc pentru el și Ben.

— Bârfele se răspândesc foarte repede acolo unde nu se întâmplă prea multe. Ben aprobă din cap.

— M-aș fi gândit că invazia și masacrul ar fi capul de afiș pentru o vreme.

Orrin ridică o sprânceană.

— N-aș spune că a fost un masacru, spuse el, pe un ton mai serios. Nu-i plăcea acel cuvânt. A fost justiție.

Ben privi în jos, ca și cum ar fi fost conștient că spusese ceva greșit.

— Nu există nevinovați printre Tuskeni, Ben. Știm că acel grup a fost cel care ne-a atacat aici – dar nu contează cu adevărat. Sunt prădători, la fel ca un *krayt*.

— Am înțeles.

Orrin îi făcu semn lui Jabe să aducă băuturile. Nu voia să-l facă pe Ben să se chinuie prea mult – nu dacă ar fi putut subscrie la *Fond*. Dar nici nu-l deranja să-l chinuie un pic pe om. Orrin cunoștea genul lui Ben. Acesta făcea pe modestul și detașatul până când erau interesate toate femeile din oază – și apoi își dădeau cu toții seama că omul era o problemă. Doar că Orrin nu aflase încă ce fel de problemă.

Povestea lui Kallie, răspândită prin bar înainte de prânz, adăugase și mai multe dovezi la cazul de nebunie. Dar acțiunile lui Ben din ziua precedentă sugerau că putea fi altceva – poate un fel de veteran al Războiului Clonelor care își pierduse curajul pentru luptă. Asta s-ar potrivi cu o persoană căreia să-i placă Tuskenii.

Schimbare de tactică, deci. Orrin își luă paharul și închină.

— Pentru menținerea tuturor în siguranță.

Ben aprobă din cap.

— Pot bea pentru asta.

Orrin își începu din nou discursul de vânzare. De data asta, descrie *Fondul*

Chemării Coloniștilor drept cea mai bună speranță pentru pace. Dacă Tuskenii erau inteligenți – așa cum părea să sugereze întâlnirea lor cu *Ochi-cu-Dop* – atunci poate că ar putea învăța, spuse Orrin. Dacă ar afla că fiecare gospodărie a coloniștilor din deșert se afla sub același scut, și-ar putea îndrepta atenția spre Marea Dunelor de Vest, în schimb.

— Să îi mai hărțuiască și pe Jawa.

Începu să vorbească despre prețuri, știind că, dacă locuința lui Kenobi era aproape de Jundland, putea cere o taxă considerabilă. Dar Ben îl întrerupse cu ceva care îl surprinse.

— Cât de mult, întrebă Ben timid, ar costa să vă extindeți mai departe protecția? Își fixă ochii la băutura pe care o ținea în mâini. Să zicem... până acolo unde s-a întâmplat răpirea despre care mi-ai povestit?

— Ce, la ferma Lars?

— Ei bine, cam pe acolo, spuse Ben.

Orrin o observă pe Annileen oprindu-se în apropiere. De când începuseră să vorbească, Annileen dăduse târcoale înapoi și încolo, ocupându-se de problemele din magazin – și totuși, observă Orrin, se tot întorcea ca o cometă la bar, ascultând tot ce putea.

— Ferma Lars. E foarte departe. Nu-i așa, Annie?

— După *Oaza Motesta*, spuse ea, întorcându-se la rafturile ei.

— După *Culmile Jawa*, chiar, spuse Orrin, calculând. Ce fel de afaceri ai care ar avea nevoie de protecție în direcția aceea?

— Eram doar curios, zise Ben nonșalant. Acum un minut descriai potențialul. Mă întrebam doar cât de fezabil este.

Orrin aprobă din cap.

— Ei bine, să vedem, spuse el, scoțând un datapad din buzunarul vestei sale.

Ben așteptă în timp ce Orrin se prefăcea că verifică cifrele. Era imposibil, de fapt. Orrin știa că nu exista nicio perspectivă de extindere a patrulelor până la ferma lui Owen Lars. Era la mai mult de o sută de kilometri de oază, cu o parte din munții estici în cale; *Chemarea Coloniștilor* ar fi trebuit să instaleze arsenale satelit mai la est înainte de a se putea gândi măcar la asta. Și nu ar fi putut... pentru că *Fondul* era, în sine, un colectiv local. Dar Kenobi nu avea nevoie să știe asta.

— Cred că o mie nouă sute de credite pe an ar ajunge, spuse Orrin. Cifra era uriașă. Mai mult decât plătea oricine în prezent, cu excepția lui Ulbreck, dacă ar fi mușcat vreodată. Și am avea nevoie de banii ăștia în avans, ca să punem la punct depozitele de arme și patrulele. Îl privi pe Ben în ochi. Nu știu dacă poți face asta.

Ben își reprimă râsetele.

— Nici eu nu știu dacă pot!

Știam eu. Orrin aprobă din cap și începu să pună deoparte datapadul.

Apoi Ben spuse ceva cu o voce mai blândă:

— Dar nici nu știu că *nu pot*.

Orrin ridică o sprânceană. Știa că Kenobi avea suficienți bani ca să-și cumpere provizii, dar de ce ar trăi și s-ar îmbrăca așa cineva cu posibilitățile lui?

— Ce fel de muncă faci tu...

Fu întrerupt de un vuiet înalt de afară, sacadat de un *thumm-thumm-thumm* care creștea în intensitate cu fiecare secundă și cutremura cutiile de conserve de pe rafturi. Annileen își ridică privirea.

— Ce naiba...

Jabe se uită pe fereastra din spatele tejghelei.

— N-o să-ți vină să crezi asta, mamă!

Vuietul trecu de la est la vest, îndreptându-se spre parcare. Annileen se grăbi spre ușa laterală, cu Orrin alături de ea. Lui Orrin îi trebui o secundă să realizeze la ce se uita. Era un speeder de teren, dar un nebun îl modificase pentru a-l face să arate ca o navă de luptă cu două locuri, cu aripi montate pe fiecare parte și un nas lung și ascuțit grefat în față. Vehiculul era vopsit într-un roșu șocant, cu flăcări portocalii pe prizele de aer. În momentul de față, făcea întoarceri violente pe nisip, tunurile false din vârful aripilor fiind aproape să taie câteva dintre vehiculele parcate în apropiere. Zumzetul se transformase într-un ritm muzical. Orrin putea vedea acum că turbina centrală a speederului ridicol era, de fapt, un difuzor uriaș, care emitea sunete care aproape că ridicau pietricele de pe sol.

În spatele lui Orrin și al lui Annileen, Kallie țipă ca să se facă auzită.

— Animalele o iau razna! S-a stricat sirena *Chemării*?

— Nu știu ce este, spuse Annileen, holbându-se.

Acoperișul ciudatului vehicul alunecă în față pentru dezvălui șoferul, o ființă sfrijită cu fața zbârcită și capul în formă de lacrimă. Craniul i se ascuțea într-o buclă cenușie care arăta spre cer. Purta un treni negru – în căldura de pe Tatooine! – și când se ridică în picioare în compartimentul șoferului, Orrin zări nu unul, ci trei tocuri de umăr pentru blastere. Ridicând un baston plin de bijuterii, extraterestrul coborî din ciudatul speeder. Jumătate dintre ocupanții magazinului erau acum la ferestre, urmărindu-l. Doi genunchi îi împărțeau fiecare dintre picioare în treimi, iar brățările de aur tremurau înainte și înapoi în timp ce lovea nisipul cu copitele. Orice sunet pe care îl făceau inelele era pur teoretic, în timp ce boxele continuau să bubuie.

— Este un Gossam, spuse Ben, la fereastră.

— E un idiot, răspunse Annileen din ușă. Ce a adus cu el?

Aflară curând. Înghesuiți pe bancheta din spate a vehiculului erau două forme verzi enorme care acum se luptau între ele. Dacă șoferul era un mister pentru mulți dintre clienții *Revendicării*, toți îi putură recunoaște pe Gamorreeni, marii războinici porcini care lucrau pentru orice mizerabil care îi hrănea. Cei doi se luptau, fiecare încercând să se strecoare prin spațiul mic pentru a ieși din vehicul. Când, în cele din urmă, unul dintre ei învinse și ieși pe partea dreaptă, întregul vehicul aproape că se răsturnă. Șoferul Gossam îi certă pe Gamorreeni, lovindu-i cu bastonul său cu vârf de piatră prețioasă.

— Ce naiba ar trebui să fie asta? spuse Annileen.

Orrin încremeni. O realizare bruscă îl copleșise. *Nu. Nu, ei n-ar fi trimis pe nimeni aici. Nu-i așa?* Îi trebui doar o secundă ca să-și răspundă la propria întrebare.

Păși înapoi în magazin, aproape împiedicându-se de propriile picioare.

Ziua lui bună luase o întorsătură urâtă.

Capitolul 24

— Vrem să-l vedem pe Orrin Gault, spuse Gossamul cu fața zbârcită, stând în ușa *Revendicării*.

— Nu te pot auzi, spuse Annileen. Ne-ai asurzit pe toți.

O lăsase pe creatură să intre doar după ce acesta fusese de acord să oprească așa zisa muzică; acea comunicare necesitase două minute de limbaj prin gesturi.

Gossamul țopăi pe podeaua din piatră sintetică. Ochii de un galben bolnăvicios priviră rafturile din jurul lui, ca și cum ar fi făcut inventarul. Apoi întinse mâna după o sticlă din interiorul jachetei, dezvăluindu-și blasterul pentru ca Annileen să le vadă clar. O înghițitură mai târziu, buzele lui cenușii plesniră puternic.

— Orry-Orry-Orry, spuse el, ca și cum ar fi încercat o limbă nouă. Orrin. Orrin Gaa-uooooolt. Orrin Gault. Ți sună cunoscut vreunul dintre aceste sunete, vierme?

Orrin lipsea, dar Annileen văzu peste rafturi că ușa de la biroul lui era deschisă. Probabil că se dusesse să-și ia blasterul. În spatele tejghelei, Jabe scosese pistolul din cutia de bani. Annileen îi făcu semn să plece. Dacă nu voise ca Jabe să-i vâneze pe Tuskeni, cu siguranță nu voia să fie ucis într-un schimb de focuri cu... cine? Orice ar fi fost tipii ăștia.

— Eu sunt Bojo Boopa, spuse Gossamul, privind-o pe Annileen. Dar tu îmi vei spune *Domnul Boopa*.

— Nu și dacă nu vrei să râd.

Annileen se uită la stânga ei. Ben stătea nepăsător la un raft de haine, încercând să nu-i bage în seamă pe vizitatori. Dar îi văzu privirea zburând între ea și Jabe într-un mod pe care ea îl găsea liniștitor.

Gamoreenii înaintară în trombă, lovindu-se de rafturi, iar obiectele căzură pe jos.

— Hei!

Annileen se apropie – doar pentru a îngheța când unul dintre uriași mârâi. Celălalt își făcu pumnul ca o minge și lovi un raft, aruncând pachetele pe tot culoarul. La bar, Jabe începu să se miște.

— Nu e nevoie de probleme, zise Ben, interpunându-și corpul între Gamorreeni și Annileen.

Boopa îl privi cu scârbă și puse sticla în interiorul hainei, într-o mișcare care îi etala blasterul în fața clienților vigilenți.

— Tu ce ar trebui să fii? Un erou?

— Deloc, spuse Ben, ingenunchind. Eu sunt omul de serviciu.

Începu să adune recipientele căzute și să le așeze la loc pe rafturi.

Orrin ieși din biroul său din spate.

— Eu sunt Orrin Gault, spuse el, fără zâmbetul de mai devreme. Se apropie de Boopa, privind-l cu răceală. Putem să-ți oferim ceva?

— Cu greu.

Gossamul pufni disprețuitor în timp ce gâtul i se încovoia. Văzând camera din care ieșise Orrin, arătă cu degetul.

— Acolo faci afaceri, Orry?

— O parte din timp.

— Ei bine, să mergem.

Învârtindu-și bastonul, Boopa ȝopăi pe culoar spre birou. Orrin aruncă o privire spre Annileen – și o jumătate de privire lui Ben – înainte să se întoarcă să-l urmeze.

— Va dura doar un minut, le spuse el, închizând ușa.

* * *

Orrin, m-ai mințit, gândi Annileen. Nu fusese doar un minut. Fuseseră aproape cincisprezece, fiecare petrecut alternând în anxietate și enervare. Anxietate din cauza a ceea ce se întâmpla în birou. Noii veniți nu erau fermieri de umiditate, cu siguranță. Orrin mai avusese de-a face cu personaje dubioase; aproape că trebuia s-o facă dacă dorea să conducă o fermă de mărimea aceea. Vreun furnizor de undeva era întotdeauna sub degetul mare al unui Hutt. Și mai știa că Orrin făcea din când în când afaceri cu negustori a căror proprietate nu fusese obținută legal. Dar atunci doar se strecura prin anumite porțițe. Acum părea să fie altceva.

— Crezi că i-au trimis Devaronienii ca răzbunare pentru moartea partenerului lor? îi șopti ea lui Ben.

— Nu am auzit niciodată ca hotelierii să fie răzbunători, răspunse el.

Le trimisese afară pe Kallie și Leelee. Mai mulți clienți plecaseră la vederea – și, ocazional, la auzul și mirosul – Gamorreenilor, dar câțiva dintre clienții ei obișnuiți rămăseseră, păstrând un ochi vigilent de la mesele lor. Jabe refuzase să plece, instalându-se la tezgheaua cu arme. Dacă Ulbreck putuse rezista de acolo în fața unei mulțimi de Tuskeni, gândi Annileen, Jabe ar trebui să fie în siguranță. Observă că însuși bătrânul fermier plecase, probabil hotărând că aventura lui din ziua precedentă fusese o poveste suficientă pentru acea săptămână.

Și mai era Ben, sortând prin pături și evaluând chei. Privirile lui se îndreptară cu nepăsare spre Gamorreeni și spre ușa închisă. Era curios, cu siguranță – dar nu la fel de nerăbdător ca Annileen, iar prezența lui o făcuse să se simtă mai calmă.

Destul de calmă încât să se simtă enervată. Dacă Gamorreenii mai fuseseră vreodată într-un magazin, Annileen nu-și putea da seama. Luau tot ce voiau de pe rafturi, ca și cum ar fi fost camera lor privată. Făceau dezordine, dar atâta timp cât se îmbuibau, nu stricau lucruri – sau alte ființe.

— Asta nu e bine, șopti Ben când trecu pe lângă ea.

— Magazinul a supraviețuit Tuskenilor. Se poate descurca cu asta.

— Nu, vreau să spun că cel mai scund tocmai a mâncat un pumn de șuruburi metalice. O să regrete asta.

Annileen tocmai străbătea al cincilea culoar în urma Gamorreenilor când ușa se deschise, iar ea se strădui să audă cuvintele lui Boopa.

— Nu o să meargă, Gault. Poate că ești un om mare aici, spuse Gossamul, ieșind. Dar acest mic regat al tău este un fir de praf în ochiul șefului.

Orrin ieși și își puse mâinile pe șolduri.

— Ei bine, îi poți spune șefului tău – sau oricui vrea să știe. Această oază este pentru cei buni. Nu vă vrem prin preajmă! Aruncă o privire în lateral spre zona de luat masa, unde îi văzu pe clienții cu ochii mari ascultând cu atenție. Apoi arătă spre

ieșire. Acum pleacă, și ia-ți mușchii angajați cu tine!

Boopa le făcu semn tovarășilor săi grași.

— Să mergem, băieți. Locul ăsta miroase urât. Se uită în jur, cu botul fremătând. Ați avut Tuskeni aici!

Trioul ieși afară din clădire. Orrin îi urmă și rămase în pragul ușii, strigând după ei.

— Și țineți mai încet muzica aia blestemată în timp ce plecați!

Annileen păși spre fereastră, privind uimită. Boopa se întorsese în vehiculul său ridicol, îndepărtându-se – în liniște. Apoi se uită la Orrin.

— Ce-a fost asta?

Orrin se întoarse cu fața la ocupanții magazinului.

— Nu-i nimic, spuse el, îndreptându-se de spate. Niște gangsteri care sperau să șantajeze oamenii cinstiți pentru bani de protecție. O poveste veche. Arată cu degetul pe fereastră. Dar se pare că acum *Chemarea Colonistilor* are multiple utilizări. Odată ce au auzit cât de repede am adus o armată aici pentru a-i înfrânge pe Tuskeni, și-au pierdut interesul.

Afirmația fu făcută cu mai multă modestie decât își putea aminti ea că ieșise vreodată din gura lui Orrin – și trimise un val de entuziasm prin audiență. Mai mulți clienți se apropiară, dornici să vorbească cu el despre aderarea la *Fond*. Annileen se uită la Ben. Bărbatul părea la fel de derutat de experiență ca și ea.

Annileen se întoarse să măture rămășițele mesei Gamorreenilor, dar Orrin se eliberă din mulțime și o trase de mânecă.

— Oh, Annie. Trebuie să vorbim... despre speederul tău.

Annileen făcu o grimasă. Nu era subiectul la care se aștepta să se gândească el acum, nu cu noua afacere la îndemână.

— Se va repara cu întârziere, spuse Orrin, părând serios. Gloamer a spus asta. Dar nu trebuie să-ți faci griji, spuse el. Eliberându-i mâneca, îi luă mâna. Mă duc să rezolv ceva. Între timp, poți folosi speederul USV-5.

— Vehiculul tău de teren?

Asta o sperie pe Annileen. Vehiculul de lux al lui Orrin era mândria existenței lui. Ea bănuia că singurul motiv pentru care îl lăsase pe fiul său în spatele comenzilor era pentru a face să pară că Orrin avea un șofer.

— Nu mă deranjează, spuse Orrin, aducându-și cealaltă mână peste a ei. Îi strânse mâinile și se uită direct la ea. La urma urmei, sunteți aproape ca din familie.

Ochii lui Annileen se măriră. La menționarea reparației speederului ei, se așteptase la obișnuita rutină a lui Orrin de a se scuza cu un zâmbet. Dar acum era diferit. Părea serios. O expresie semnificativă pentru alții, dar Orrin arăta atât de rar așa, încât ea nu avea un indice pentru a-i măsura sinceritatea.

— Familie, spuse el din nou, suficient de tare pentru ca cei din jur să audă.

Annileen era conștientă de ochii care o priveau din jurul camerei. O parte din ea voia să întrebe de unde venea asta. În schimb, nu putu decât să se bâlbâie.

— Mersi.

Își retrase mâna și făcu un pas înapoi. Orrin întoarse capul și îl văzu pe Ben, zăbovind pe culoarul alăturat.

— Oh, Kenobi, spuse el, ironic. Ești pregătit să discutăm despre *Fond*?

Ben ridică din umeri.

— Îmi pare rău. Poate că ți-am irosit timpul...

Orrin îl privi cu răceală.

— Nicio lege nu interzice asta. Se uită la mizeria de pe podea. Știi, Ben, se tot întâmplă chestii când ești tu aici. Nu-mi place că te tot deranjăm.

— Da, ar trebui să-mi văd de treabă, spuse Ben blând.

Se înclină și se întoarse.

Orrin se întoarse spre biroul său, urmat de clienții exultanți.

Annileen rămase cu ochii în gol. *Tocmai i-a spus Orrin unuia dintre prietenii mei să plece?* Brusc indignată, se luă după Orrin, intenționând să întrebe exact asta. Dacă fusese o expediere, fusese cea mai ușoară și mai politicoasă pe care o auzise vreodată – dar nimeni în afară de ea nu avea dreptul să spună cuiva din magazinul ei ce să facă. Totuși, chiar când ajunse în spatele lor, ceva îi spuse să se uite înapoi.

Ben dispăruse. Kallie o întâlni chiar în fața ușii spre grajd, fără suflare.

— A plecat Ben? întrebă ea, nerăbdătoare. *Rooh* a dispărut!

— Da. Suspinând, Annileen se uită înapoi în magazin. Și nu a luat butoiul cu apă pe care i-l datoram.

— Bizar. De unde crezi că e, mamă?

— Nu știu. Dar de oriunde ar fi, clar nu înțelege cum se fac cumpărăturile.

Meditație

Destul.

Doar trei vizite – și a fost atâta haos. N-ar fi trebuit să merg. Pun în pericol misiunea. Nu mă voi mai întoarce acolo.

Și nu mai e nevoie să spun că, de acum înainte, voi face aceste discuții mental. Mă aștept să înțelegi de ce.

PARTEA A TREIA
CENTRUL LUMINOS

Capitolul 25

Oamenii Nisipurilor trăiau cu răni în fiecare zi. La naștere, fiecare copil Tusken era înfășurat strâns în bandaje. Infirmierele lucrau atât de repede încât A'Yark nu le văzuse niciodată fețele copiilor ei. Canalizate prin dispozitive de gură mici, plânsetele fiilor ei erau stinse și agonizante. Bebelușii nu aveau cum să aprecieze blestemul pe care îl reprezenta existența și nici rușinea de a avea pielea expusă. Dar se familiarizau repede cu prețul pe care bandajele îl cereau corpului.

Fiind nenumărate într-o viață, rănilor trebuiau pur și simplu îndurate. K'Sheek învățase din greu asta, cu ani în urmă; femeia umană răpită crezuse că învelișurile ei erau ceva ce putea fi schimbat pentru curățenie sau confort. Se înșelase. Oamenii Nisipurilor își adăugau învelișuri pe măsură ce creșteau, fiecare petic nou fiind o mărturie a deprinderii și supraviețuirii lor. Dacă o pietricică ajungea în înveliș, era pur și simplu acoperită. Durerea pe care o provoca devenea o amintire a trecutului. O plantă pâlnie pur și simplu creștea o piele nouă peste rănilor sale. Tuskenii puteau face la fel.

A'Yark înțelegea că înfrângerea era doar o altă rană cu care trăiau Oamenii Nisipurilor. Înfrângerile trebuiau să fie simțite, fiecare dintre ele, și ținute minte. Iar în zilele de după masacrul din defileu, A'Yark simți asta de fiecare dată când deschidea ochii. Supraviețuitorii de la *Stâlpi* erau jalnici, agățându-se de viață precum lichenii. Primele câteva zile fuseseră cele mai rele, cu ultima mână de războinici făcând incursiuni jalnice pentru a găsi de mâncare. *Raiduri mândre, într-adevăr!* Apoi urmară argumentările. Acestea reprezentau un pericol mai mic pentru A'Yark, acum, de vreme ce majoritatea rivalilor ei erau morți. Dar bătrânii nefericiți care se plimbau în cerc și se plângeau de soarta lor, o iritau foarte tare.

În sfârșit, fântâna sacră din *Stâlpi*, de obicei fiabilă, era secată în majoritatea zilelor acum. Nevoia clanului nu fusese redusă prea mult de masacru; rămăsese o turmă de banthe fără stăpân și nu avea sens să le măcelărească, indiferent ce spunea tradiția. Îngrijorații dăduseră vina pe A'Yark și pe raidul eșuat și pentru problemele cu apa, în ciuda faptului că se auzeau vești despre probleme similare ale altor clanuri, în alte părți. Dacă Tatooine se supăraseră pe chiriașii săi, toți Oamenii Nisipurilor sufereau, nu doar un trib. A'Yark nu avea timp de reproșuri. Pentru că, în timp ce împiedicarea dizolvării grupului îi luase cea mai mare parte a timpului, ea mai găsise ore libere pentru lucrul cel mai important: să-l supravegheze pe Ben.

Bârlogul omului era aproape: mai la vest, de-a lungul versantului nordic al Jundlandului. A'Yark îl găsise cu ușurință. Vântul fusese slab și, deși Ben dăduse dovadă de viclenie în încercările sale de a-și ascunde pașii, nimeni nu putea urmări ca un Tusken. Ben nu se mai întorsese la oază de multe zile. A'Yark se întrebase despre asta. Nu o proteja el pe femeia umană Annileen? Complexul era casa ei. Se mutase ea la el? A'Yark nu știa – dar nu avea de gând să se aventureze până la oază pentru a afla. Asta ar fi fost o nebunie acum.

Totuși, într-o zi, A'Yark îl zărise pe Ben călărind spre est. Erau orașe în direcția aceea, dar el nu o luase pe cea mai rapidă rută. Mai degrabă, se ținea de linia crestei,

evitând contactul cu așezările. A'Yark îl pierduse, neputând să meargă prea departe fără să-și lase în urmă clanul lipsit de apărare. Așa că, în schimb, rămase cu bantha ei și așteptase. Și privise. Ben se întorsese a doua zi la casa lui. Singura încărcătură era echipamentul de camping pe care îl luase cu el. Oricare ar fi fost scopul călătoriei spre est, nu fusese o cursă de aprovizionare.

Ce îl motiva un om? A'Yark își dorea să fi petrecut mai mult timp ascultându-l pe Sharad Hett. Acesta nu fusese dispus să vorbească despre viața sa anterioară cu străinii; la urma urmei, asta îl determinase să se alăture Tuskenilor. Nici măcar nu-i pusese multe întrebări lui K'Sheek. Oamenii Nisipurilor nu aveau niciun interes în a-și înțelege dușmanii. Era suficient să știe că sângerau și mureau când erau atacați.

Dar acum, când puterea bandei sale era distrusă, A'Yark trebuia să înțeleagă. Acest Ben dorea ceva; toate ființele doreau ceva. Asta guverna obiceiurile și mișcările sale. Lucrul pe care îl dorea era în est? A'Yark va trebui să se gândească la asta altă dată. Culegătorii de *tărtăcuțe hubba*⁵ întârziu să se întoarcă. *Nici măcar asta nu pot face cum trebuie.* A'Yark termină de ascuțit vârful bastonului gaderffii și coborî de la *Stâlpi* pe platoul deșertului. În nord-estul îndepărtat, văzu o priveliște ciudată. O bantha după alta apăruseră la orizont. Cel mai în vârstă membru al grupului de căutători de hrană călărea animalul din frunte. A patra și ultima bantha avea un cablu în jurul gâtului și trăgea ceva asemănător unui speeder de teren. Doar că era de trei ori mai lung decât orice A'Yark văzuse vreodată.

— Ce mai este acum?

Cu bastonul gaderffii ridicat în sus de indignare, A'Yark porni înainte prin nisip, încercând să atragă atenția caravanei improvizate. Vehiculul avea în spate o suprafață mare de atelaj, pe care se afla ceva uriaș. Un turn de vaporizator.

A'Yark derapă până la oprire. Un tânăr Tusken conducea vehiculul, deși cu siguranță nu așa cum ar fi trebuit să fie condus. Chestia de tot deplasa înainte, lovindu-se de picioarele din spate ale banthei iritate din fața sa. Mașina scotea scântei, iar fumul ieșea de sub capotă; asta avea să fie probabil ultima ei călătorie.

Vederea lui A'Yark îi făcu pe călăreții de banthe să se oprească. Asta, drept urmare, făcu speederul să se izbească din nou de ultima banthă. Animalul țipă și lovi, piciorul său masiv făcând vehiculul plutitor să se clatine și să se învârtă în aer.

A'Yark nu știa ce războinic să lovească mai întâi. Îl alese pe cel din mașină.

— Un colonist a abandonat-o, spuse presupusul șofer.

— Și nu l-ai ucis?

Tonul liderului războinic fu suficient; tânărul războinic își coborî capul rușinat.

— Au fugit. Ne-am gândit că premiul era mai important.

— Premiu! A'Yark merse de-a lungul atelajului. Ce vom face cu asta? Ea lovi vaporizatorul cu bastonul gaderffii, producând un clinchet puternic. Acum sunteți Jawa? Veți vinde gunoi pentru resturi?

— Face apă, spuse războinicul care stătea pe bantha din frunte. Apă! Avem nevoie de...

— Știu ce face! A'Yark se holbă la abominația metalică, uimit că un Tusken nu știa ofensa pe care o reprezenta pentru ordinea naturală. Coloniștii ne pângăresc pământul cu vaporizatoare. Noi le distrugem. Noi nu... A'Yark făcu o pauză. Așteaptă,

⁵ Tărtăcuța hubba – tip de pepene care creștea în adânciturile de piatră de pe Tatooine. Deși sucul său era acru și dificil de digerat pentru oameni, tărtăcuța hubba era principalul produs alimentar al Jawa și al Tuskenilor. Numele se întâmpla să fie o traducere a expresiei „resursa vieții” în limba Jawa.

spuse ea, gândindu-se, apoi îl privi pe șofer. Ai luat chestia asta de la ferma *Celui Zâmbitor*?

— Liderul uman din oază – și din defileu? Șoferul se micșorase în scaunul său. Amintirea masacrului era încă proaspătă. Nu. Ne-ai spus să stăm departe de pământurile lui. Asta a fost într-un loc diferit.

Ei bine, cel puțin au ascultat un lucru, gândi A'Yark. Recunoașterea făcută îi dăduse o idee despre teritoriul pe care *Cel Zâmbitor* îl considera al lui. Luând ceva ce-i aparținea, ar fi putut să-i scoată forțele la o altă vânătoare. A'Yark nu se ferea niciodată de luptă, dar ceilalți nu ar fi fost pregătiți pentru acea întâlnire. Cel mai bine era s-o evite.

Sunetele veniră din interiorul formațiunii stâncoase. A'Yark se întoarse să vadă copiii care se uitau în jos, curioși, la noii sosiți. Și alții ar fi văzut dispozitivul uriaș, dacă îl lăsau lângă intrarea în falie. A'Yark își îndreptă bastonul gaderffii spre dispozitiv și mormăi o comandă.

— Lucrul se va potrivi în peștera de sub proeminență. Cărați-l acolo... și încercați să nu-l spargeți.

Tinerii războinici se uitară unul la altul, nedumeriți de acea răsturnare de situație. Următorul strigăt al lui A'Yark îi puse în mișcare.

A'Yark îi privi trecând și calculă. Nu era sigură ce vor face cu el, dacă vor face ceva. Dar circumstanțele erau cumplite și chiar și un obiect care nu avea nicio semnificație pentru Tuskeni putea deveni important în confruntarea cu coloniștii.

Era nevoie doar de o pietricică pentru a provoca o rană.

Capitolul 26

— Dă-mi veștile proaste, spuse Orrin, mijind ochii în sus de sub pălăria lui de fermier.

Veeka coborî de pe scară.

— Optzeci și șapte de mililitri.

— Asta e tot? Orrin era uimit. Un om de pe Tatooine putea să transpire în cinci minute mai mult de atât. Setările trebuie să fie greșite.

Tânăra femeie își șterse furioasă sprâncenele și se uită la tatăl ei.

— Vrei să te duci sus să vezi?

Orrin nu voia. Așa fusese peste tot în lanțul estic. Formula pentru apă dulce a lui Gault produsese bine la turnurile de testare cu doar o lună înainte. Acum era programată în toate vaporizatoarele *Pretormin* în perioada care, în mod normal, era cea mai productivă perioadă a anului. Și cerul părea să fi renunțat la ei.

— Diagnosticul?

— Nu o să spună nimic diferit astăzi față de ieri, spuse Veeka. Își șterse mâinile pe pantalonii de lucru. Tată, trebuie să facem altceva.

Ce anume? Orrin nu știa. Nu era normală, această *performanță*. Era împotriva a tot ce știa el despre artă și știință. Nimic din atmosferă nu se schimbase; totul era în parametrii așteptați. Cu toate astea, fiecare dintre mașinile sale de zece mii de credite producea apă, câte o jumătate de pahar pe rând. Unii fermieri pur și simplu își pierduseră îndemânarea. El nu putea să creadă că acesta era răspunsul. Totul se întâmpla cu un motiv. Dar era aproape ca și cum distrugerea de către Tuskeni a *Bătrânului Numărul Unu* cu câteva săptămâni în urmă ar fi ucis rețeta peste tot. Nu exista nicio legătură, desigur; mașinile erau entități distincte, fiecare fiind reglată manual. Totuși, vaporizatoarele acționau ca și cum magia ar fi dispărut.

Veeka escaladă din nou turnul, pregătindu-se să închidă ușile de întreținere, amplasate la mare înălțime, deasupra Oamenilor Nisipurilor sau a animalelor lor sălbatice. Apoi strigă, agățându-se de margine:

— Vine cineva.

Vechiul camion repulsor al lui Wyle Ulbreck traversa orizontul din direcția oazei. Orrin îl recunoscuse imediat – la fel și fiul său, care lucra în apropiere. Mullen își văzu tatăl netezindu-și cămașa.

— Nu-mi spune că o să încerci din nou!

— Un fermier trăiește cu speranța, zise Orrin, fluturându-și pălăria.

Vehiculul lui Ulbreck încetini până se opri lângă ei, iar bătrânul miji ochii.

— Oh, spuse el, recunoscându-l pe Orrin. Tu ești.

Orrin zâmbi. *Cine altcineva ar putea fi pe propriul meu pământ, imbecilule?*

— Ai plecat devreme, Wyle. Orrin păși spre ușă. În sfârșit le-ai spus tuturor cum ai salvat *Revendicarea* de hoarda furioasă?

— Nu e asta, spuse Ulbreck. Am primit un apel. Niște blestemați de Tuskeni mi-au furat unul dintre noile turnuri chiar înainte să-l ridic pe poziție!

Ulbreck începu să turuie despre incompetenții de pretutindeni, Tuskeni și

Jawa. Orrin nu încercă să își ascundă amuzamentul în timp ce aștepta o pauză.

— Îmi pare rău să aud asta, interveni el în sfârșit. A fost cineva rănit?

— Doar buzunarul meu! Ulbreck bătu cu pumnul în bord. Ce naiba ar vrea Tuskenii de la un vaporizator, oricum?

Orrin nu avea nicio idee. Nu mai auzise niciodată de un asemenea furt. Unele vaporizatoare nu erau cu mult mai înalte decât un om, dar *Pretorminii* lui și noile mașini industriale ale lui Ulbreck erau foarte mari. Pentru ca Tuskenii să fi furat unul, personalul de securitate al lui Ulbreck trebuie să fi părăsit transportorul și să fi lăsat motorul pornit. Criza era deja pregătită.

— Poate că este timpul să concediezi câțiva oameni și să folosești profesioniști dovediți, spuse Orrin.

— Nu începe iar cu asta! Ulbreck se uită la Orrin. Tu nu poți proteja nici măcar *Revendicarea*. Cum ai de gând să protejezi locul meu? Se întoarse și scupă într-o ceașcă pe care o ținea la îndemână. Paraziți, Tuskenii ăștia. Pierd timp, costă bani...

Orrin nu se lăsă intimidat.

— Ei bine, să vedem, Wyle. De când au atacat oaza Tuskenii și noi am răspuns, nimeni nu i-a văzut pe *Ochi-cu-Dop* sau alți Oameni ai Nisipurilor. Dar tu tocmai ai fost atacat. Și zona ta este cea mai mare care nu este protejată de *Chemarea Coloniștilor*.

— Ce vrei să spui?

Furios, Ulbreck opri motorul, făcând camionul repulsor să se așeze pe nisip cu o bufnitură.

— Spun că poate puținii Tuskeni pe care i-am lăsat în viață au ghicit unde sunt punctele slabe. Și tu ești unul dintre ele.

Ulbreck înjură.

— Ești nebun. Tuskenii au capete seci. Sunt incapabili de gândire. Se uită înapoi la turnul vaporizator al lui Orrin, care se profila deasupra. În plus, să zicem că e adevărat. Pot să-mi instalez propriile sirene, la fel ca tine.

— Da, dar va răspunde cineva la ele? Orrin scotoci în buzunar și găsi activatorul de la distanță. După raidul din oază, acum îl purta peste tot. Nu e vorba doar de sunet, Wyle. Cu asta, pot aduce o armată aici. O armată pe care o pot trimite să-ți aducă vaporizatorul înapoi și să spargă niște capete în timpul ce o fac.

— Vagabonzii ăia nu sunt o armată. Ei vor doar *băuturi gratuite*...

— Nu contează. Orrin se uită la el viclean. Oricum, nu te pot băga la tarifele vechi. Prețurile au crescut. Iar aducerea întregului teritoriu va genera costuri pe care va trebui să le suporti. Ultimul intrat, știi tu.

— Zi-i mai degrabă *niciodată intrat*! Ulbreck își reporni motorul. Nu-mi pasă dacă se înscrie Huttul Jabba. Wyle Ulbreck are grijă singur de treburile lui!

Orrin ridică mâinile în sus. Cu un geamăt metalic, camionul repulsor își continuă drumul. Mullen se uită la tatăl său.

— Ți-am spus că era o pierdere de timp.

— M-am gândit că merită să mai încerc o dată, spuse Orrin. Atât de aproape de recoltă, nimeni în afară de Wyle nu are bani. Se gândi o secundă și râse. Și poate acel Kenobi.

Mullen ridică o sprânceană.

— Kenobi?

— Ben. Tipul care te-a făcut de râs, îți amintești? Ți-a spus că asta e numele lui, zise Orrin.

Le povesti rapid, întrebările lui Ben despre extinderea protecției spre est.

— Lângă Anchorhead? întrebă Veeka, coborând scara. Ce treabă are el acolo?

— Habar n-am.

Orrin se strădui să își amintească detalii din conversație. Ben menționase ferma Lars. *De ce i-ar păsa lui ce se întâmplă acolo?*

Veeka își aruncă trusa de scule în spatele vehiculului lor de lucru.

— Chiar crezi că are bani – că nu vorbea doar așa? Ea zâmbi. Am crezut că ai spus că e un idiot.

— Așa am spus, zise Orrin, uitându-se la vârfurile Jundlandului din depărtare. Omul trăiește la periferie, bolborosind singur și îmbrăcându-se de parcă i-ar fi furat Tuskenii garderoba. Țsta e genul de vagabond pe care l-ar lua în casă mama ta. *Și ar fugi cu el*, adăugă în gând. Dar și nebunii trebuie protejați. Unii chiar au bani.

Probabil că nu nebunul ăsta, totuși. Orrin știa că nu merita să-și irosească gândurile cu omul acela. Ben nu mai fusese prin preajmă de câteva zile – și urmau să apară probleme mai mari. Aruncă o ultimă privire tristă la vaporizator.

— Hai s-o lăsăm baltă. N-o să reușim să-l reparăm până la termenul limită.

Mullen fu surprins.

— Fără recoltă? Dar tipii ăia care au venit să te vadă...

— N-ar fi trebuit să li se permită să se apropie de *Revendicare*, spuse Orrin, supărat.

Fusese un punct sensibil în familie. Cineva din echipele de lucru ar fi trebuit să-l oprească pe *Domnul Boopa* înainte să ajungă la *Revendicare*. Sau măcar să-l alerteze.

Veeka stătea lângă fratele ei. Părea serioasă, pentru prima dată.

— Ce vei... adică, ce *vom* face?

— Străbunicul tău mi-a spus ceva, spuse Orrin. Fiecare problemă are două soluții. Aștepti până când găsești două soluții la o problemă – și apoi le încerci pe amândouă în același timp. Pentru că atunci când ai nevoie de un plan de rezervă, va fi prea târziu.

Orrin făcu o pauză și se gândi la ceea ce era programat să se întâmple în următoarele douăzeci și patru de ore – și la planurile pe care le avea pentru a face față la toate astea.

— Duceți-vă să vedeți dacă Zedd e gata de lucru, spuse el, aruncându-le un zâmbet liniștitor în timp ce se urca în vehiculul său. Eu am niște lucruri de pregătit.

Capitolul 27

Leelee aproape că își scăpă pachetele când deschise ușa.

— Annileen!

În mijlocul zonei de luat masa din *Revendicare*, o scară stătea înclinată în unghi, cu două dintre suporturile prinse de tavanul dom de deasupra. Annileen era agățată de vârful structurii, atârând precar. Se uită peste umăr la vizitatorul ei.

— Bună, Leelee. Ce mai e nou?

Zeltrona își lăsă pachetele jos și se repezi acolo. O găleată zăcea răsturnată în mijlocul unei bălți albe, cu săpun, lângă locul unde se afla turnul șubred.

— Speli tavanul?

— Nu mai spăl, nu. Mâna udă a lui Annileen alunecă din nou. Smucirea făcu să tremure întreaga structură. L-am strigat pe Jabe, dar cred că e în magazie!

— Adormit, vrei să spui.

Leelee îndepărtă o masă pentru a ajunge la scară. O stabilizează suficient timp pentru ca Annileen să se răsucească și să ajungă la unul dintre suporturile verticale, apoi coborî cu grijă.

— Mulțumesc, spuse ea, respirând adânc. Mi-era teamă că va trebui să aștept ora cinei.

Leelee se uită în jur. Mulțimea de după-amiază era întotdeauna mai subțire în timpul recoltei. Magazinul era gol, cu excepția bătrânei Erbaly Nap'tee, care scotocea printr-un coș de resturi.

— Nu te-a ajutat Erbaly?

— Nu, dar mi-a cerut să o ajut eu, spuse Annileen, uscându-și mâinile pe salopetă. Sunt încântată să spun că știu ce am pe inventar chiar și când sunt în aer.

Întoarse găleata căzută și căută mopul, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată. Leelee se miră.

— Te-ai hotărât să speli tavanul – singură.

— De fapt, am pus etanșant, spuse Annileen. Ați făcut o treabă bună curățând după raid, dar am vrut să ajung la acele urme de blaster înainte să provoace fisuri.

— Când? Peste treizeci de ani?

Annileen ridică din umeri.

— Acum am timp.

Începu să dea cu mopul. Uimită, Leelee se întoarse să își recupereze pachetele.

— Bine că am venit. Deși, dacă ai fi avut activatorul la tine, ai fi putut declanșa *Chemarea Coloniștilor*.

— Asta ar fi făcut bine tuturor celor aflați pe câmpuri, cu siguranță, spuse Annileen. Pot să și văd holoreclama: *Femeia cheamă Miliția să o salveze de propria prostie*.

Lăsând podeaua pentru mai târziu, Annileen merse în spatele tejghelei. Se uită cu uimire la teancul de pachete pe care le adusese Leelee pentru expediere.

Leelee era o sculptoriță talentată în timpul liber, specializată în desene primitive, și avea clienți pe toate lumile din Inelul Exterior.

— Cum îi găsești pe toți acești clienți? întrebă Annileen.

— Foști iubiți, spuse Zeltrona, zâmbind elegant. Trecu un deget purpuriu peste o listă digitală de nume de pe documentul pe care îl ținea în mână. Toți sunt încă fani.

— Ai muncii tale – sau ai tăi?

— Un artist încearcă să nu întrebe, spuse Leelee. Ți-ar prinde bine și ție un hobby, Annie. Ai fost un pachet de energie în ultimele săptămâni. Ce se întâmplă?

— Nu știu, spuse Annileen, procesând pachetele.

Leelee avea dreptate, desigur. Doar în ultimele două săptămâni, Annileen schimbase aspectul zonei de produse ambalate, o ajutase pe Kallie să împrejmuiască din nou pista de dewbacki și eficientizase procedurile contabile ale magazinului. În dimineața aceea, construisese manual o masă nouă, special pentru Bohmer și noul său scaun plutitor, când acesta va primi în sfârșit aprobarea de a se întoarce și de a-și relua consumul de cafea. Dacă faptele din viața ei nu se schimbaseră în ultimele zile, ea cu siguranță se simțea prinsă într-un vârtej, totuși.

— Știu ce e în neregulă, spuse Leelee.

— Nu cer sfaturi, Leelee. Annileen se opri din transcriere. Uite, am înțeles. *Lucrurile mari* din lumea mea nu se vor schimba niciodată. Dar sunt o mulțime de lucruri mici pe care le pot repara, și aș putea foarte bine să mă apuc de ele.

— La naiba cu asta, spuse Leelee. Eu zic că nu l-ai mai văzut pe Ben de când a fugit de aici, iar asta te face să te urci pe pereți. Și pe tavan, adăugă ea.

Annileen își dădu ochii peste cap.

— Serios, spuse ea glacial. Ce te face să crezi asta?

— Pentru că tocmai ai dat ultimei mele capodopere o etichetă de transport către ceva numit *sistemul Kenobi*.

Annileen se uită la literele pe care le imprimase din neatenție și roși.

— Oops.

— E în regulă, zise Leelee, arătând spre pachetul etichetat greșit. Este o statuie a fertilității.

— Asta este tot ce-mi trebuie. Annileen râse, apoi scutură din cap și corectă eticheta. Bine. Recunosc. Mă deranjează că nu s-a mai întors.

Aproape că pierduse noțiunea timpului care trecuse de la atacul Tusken – și de la ziua nebună, suprarrealistă de după. Vizita *Domnului Boopa*. Schimbarea ciudată în comportamentul lui Orrin față de ea. Și dispariția lui Ben după ce devenise centrul atenției. Nu se mai întorsese de atunci.

— Cred că l-am speriat, spuse ea.

Nou-veniții erau așa, uneori. Nu știau că localnicii bârfeau despre fiecare nou venit, doar pentru a uita de el când apărea altcineva. Evitase chiar să pună și mai mult gaz pe foc, păstrând doar pentru ea întâlnirea lor din deșert cu matriarhul Tusken. Funcționase. Doar două persoane îi pomeniseră de Ben lui Annileen în ultima vreme. Orrin întreba din când în când dacă s-a întors. Iar Kallie întreba același lucru, doar că la fiecare cinci minute.

Orrin apărui în holul dinspre garaj. Annileen îl văzu aruncând o privire de o clipă la scară înainte să dispară în biroul lui fără să scoată un cuvânt.

— Țsta e încă un ciudat, îi șopti ea lui Leelee. Cel mai bun comportament al lui Orrin în preajma lui Annileen fusese un lucru de mirare în ultima vreme; era noua poveste care captiva atenția clienților obișnuiți. Dacă vrei să vorbești cu cineva,

vorbește cu el.

Leelee pufni și declară.

— Annie, dragă prietenă, Ben este exact ceea ce aveai nevoie.

— Cum adică?

— Pentru că l-ai ținut pe Orrin la distanță ani de zile, spuse Leelee. Și el s-a obișnuit cu asta. Dar acum, că există un alt pretendent pentru *prințesa Annie*, trebuie să facă o mișcare.

Annileen aruncă o privire îngrozită spre ușa biroului.

— Nu vreau ca el să facă ceva!

— Chiar așa? Leelee rânji. Cred că vrei ca Orrin să fie interesat – și să-l forțeze pe omul tău misterios să facă ceva.

— Ești bolnavă mintal, spuse Annileen. Serios, ce e cu voi, Zeltronii? Ați fi potriviți pentru droizi, dacă v-ar asculta.

— Ei chiar ascultă, Annie. De aceea sunt atât de mulți droizi.

Annileen gemu. Asta chiar nu era ceea ce avea nevoie – sau ceea ce căuta. Lucrurile erau bine cu Orrin așa cum erau. Ei bine, nu, nu erau. Dar Orrin era mai degrabă un frate mai mare – sau, uneori, un al treilea copil. Fusesse prietenul lui Danner și așa îl vedea și acum. De ce voia el să schimbe asta tocmai acum?

Începu să spună ceva când Leelee o făcu să tacă. Orrin ieși din birou, după ce își schimbase cămașa și își aranjase părul după ziua petrecută pe câmpuri. Le văzu pe femei și zâmbi.

— Cum se simt astăzi persoanele mele preferate?

— Una dintre noi a fost cât pe ce să o îngroape pe cealaltă, spuse Leelee, gesticulând spre scară. Trebuie să o scoți pe Annie din locul ăsta înainte să înceapă să pună cutiile de ulei în ordine alfabetică.

Radiind, Orrin trecu prin spatele tejghelei.

— Nu te teme. Orrin Gault are un plan, și este deja în mișcare. Își puse brațul în jurul lui Annileen și o îmbrățișă pe jumătate. Măine primești o zi liberă. Apoi rânji la ea. La mulți ani.

Annileen se îndepărtă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că tocmai am vorbit cu Tar Lup, spuse el, referindu-se la fostul asistent al familiei Calwell. Are ceva timp liber de la locul lui din Mos Eisley și l-am convins să-și petreacă ziua de mâine aici, supraveghind magazinul.

— De ce nu poate Jabe... Ochii verzi îl fixară, suspicioși. Stai. Eu unde voi fi?

— La Mos Eisley. Meriți o zi în oraș, spuse el. Și vreau să ieși cu tine întreaga familie. Kallie poate închide grajdul... Oricum nu e nimeni pe aici acum. Ochii i se îngustară. Ia-l și pe Jabe. Poate că dacă petreceți mai mult timp împreună ca o familie, lucrurile se vor îmbunătăți.

Stupefiată, Annileen se uită la Leelee. Zeltrona avea ochii larg deschiși, ascultând cu mare atenție.

— Presupun că vii cu noi? îl întrebă Annileen pe Orrin.

— O, nu, spuse el, scotocind în buzunar. Nu cu recolta pe cap!

— Corect. Ea se uită la el, încă neînțelegându-i intențiile. De ce Mos Eisley?

Orrin găsi ceea ce căuta: un mic plic sigilat.

— Uite, spuse el. Este cealaltă parte a surprizei tale, ca să mă asigur că pleci. Deschide-l în această seară.

Annileen luă plicul.

— Ce pui la cale, Orrin?

Fermierul râse.

— Doar asigură-te că sunt prin preajmă când îl deschizi.

Îi făcu cu ochiul lui Leelee și ieși din spatele tejghelei.

— Ziua mea de naștere este poimăine, spuse Annileen.

— Această rețetă e valabilă doar pentru mâine, proclamă Orrin, îndreptându-se spre biroul său. Mi-am petrecut toată după-amiaza făcând planurile. Nu-l trimite pe bietul Tar la plimbare!

Ușa se închise în urma lui și se încuie. Leelee întinse mâna spre plic.

— Dă-mi ăla! Vreau să văd!

— Nu! spuse Annileen, trăgându-l deoparte.

Se simțea amețită. *Ce naiba se întâmplă?*

Meditație

Am avut din nou visul. A fost așa cum l-am descris înainte. Nu eram eu însămi. Dar vedeam lumea prin... ceva. Un tunel, un filtru. Și apoi am auzit un țipăt.

Te-ai săturat să tot auzi de visul ăsta, dar eu mă aștept să-l am o dată pe săptămână de când am venit pe Tatooine. Întotdeauna mă trezesc uimit. Mereu simt că e vorba despre Anakin cumva. Numai că ultimele două dată s-a schimbat câte ceva. Tunelul este mai îngust, mai luminos. În mod normal, priveliștea era încețoșată și roșie. De data asta a fost aproape ca și cum ai vedea prin – ei bine, prin ochii unui Tusken, oricât de ciudat ar suna asta.

Și auzul țipăturii nu m-a lovit la fel de tare, de data asta. M-am simțit mai aparte, distant. În trecut, a avut un efect mai mare asupra mea. Nu știu ce înseamnă.

Mi-e teamă că visul reprezintă înăbușirea luminii în galaxie și propriile mele îndoieli cu privire la faptul că sunt departe de scenă. Chiar aș putea sta aici atât de mult încât să nu mai simt strigătele celor pe care îi rănește Palpatine?

Nu-ți face griji, Qui-Gon – nu spun asta cu voce tare. Încă mi-e rușine de ceea ce trebuie să crezi despre acea gafă îngrozitoare, când am fost auzit. Trebuie să crezi că sunt din nou ca un Padawan. Dar știu cum s-a întâmplat. M-am concentrat prea mult pe încercarea de a te contacta, încercând să reproduc sentimentele pe care le aveam atunci când ai vorbit cu Yoda și cu mine. Încercam să mă separ mental de ceea ce mă înconjură și, din cauza asta, nu am simțit apropierea lui Kallie.

Nu pare că fata a auzit ceva revelator. Nici nu m-a văzut ținând sabia lui Anakin. Forța a fost cu mine. Și se pare că există mai multe persoane pe aici care au numele Kenobi, așa că nimeni nu a făcut legătura. Încă.

Totuși, nu mai pot risca. M-am implicat prea mult în viața oamenilor din oază. E ironic. Tu ai fost cel care mi-a spus mereu să mă concentrez mai mult asupra Forței vii – pe viețile celor din jurul nostru, mai degrabă decât imaginea de ansamblu pe care o susținea Maestrul Yoda. Să locuiesc aici, să mă implic în lumea asta mică, cu micile ei drame... a fost iluminator. Am ratat toate astea în timp ce mă grăbeam să salvez galaxia. Să văd că, pentru multe persoane, micile lupte sunt la fel de importante ca și cele mari pentru noi. A fost o lecție bună pentru mine. Dar trebuie să se termine aici.

Așa că îmi voi limita călătoriile la misiunea mea. L-am verificat pe băiat la începutul săptămânii; ferma pare în regulă. Am reușit să mă feresc de Owen Lars de data asta. Omul nu mă place deloc.

Și am de gând să continui să lucrez la casă. Trebuie să fac ceva cu unitatea asta de răcire, care cred că a fost construită pe vremea lui Arca Jeth⁶. Dar nu-ți face griji – există și alte magazine pe Tatooine în afară de Revendicarea.

Nu multe, dar există...

⁶ Arca Jeth – masculul Arkanian, Maestru Jedi care a servit Republica Galactică ca *Supraveghetor* al lumilor Onderonului în numele Ordinului Jedi. De la îndemânarea sa cu sabia până la stăpânirea Forței, Jeth a fost venerat ca fiind unul dintre cei mai înțelepți și mai puternici Jedi ai timpului său.

Capitolul 28

— La mulți ani, Annie!

Annileen îi făcu semn cu mâna de la geamul camionului speeder.

— Mulțumesc!

Nu avea niciun rost să-i spună fermierului că ziua ei de naștere era ziua următoare. Toți cei care vizitaseră *Revendicarea* din noaptea precedentă auziseră motivul călătoriei ei. Iar lucrătorii de pe trei dealuri anterioare îi strigaseră deja aceeași urare, toți fiind încântați pentru ea. Annileen era și ea încântată. Îmbrăcată frumos, se îndrepta spre Mos Eisley, cu fiica ei pe scaunul pasagerului și fiul în spate – și niciunul dintre ei nu se certase încă deloc. Era un miracol de ziua ei.

Astăzi erau în *LiteVan II*. Dannar repusese în funcțiune modelul pensionat SoroSuub în anul în care se căsătoriseră, iar acesta încă se ocupa de majoritatea lucrărilor grele pentru *Revendicare*. Orrin avusese nevoie de speederul său USV-5 pentru un motiv oarecare, dar Annileen nu se supăraseră.

Era încă în stare de șoc, nevenindu-i să creadă conținutul plicului pe care i-l dăduse Orrin. Jabe și Kallie discutau despre acum asta în cabina întunecată.

— Ți-am tot spus că Orrin e un tip grozav, spuse Jabe.

— Cred că m-am înșelat, spuse Kallie. Sora lui mai mare, îmbrăcată și ea în haine colorate, citea din bilețelul auriu în lumina de la geam. *Pentru Annie. Acest certificat este bun pentru... Ben!*

Annileen se uită la fiica ei, speriată.

— Ce?

— Acolo! spuse Kallie, coborând documentul și arătând spre fereastra ei. La dreapta! Ben Kenobi!

Annileen frână și coti mașina masivă în același timp. Ben și *Rooh* intrară imediat în raza ei vizuală. Era o priveliște comică, una care îi amintea de prima ei vizită la el acasă și de vițelul bantha furios. Ben era în mâini și genunchi în mijlocul câmpiei, încercând să vorbească cu *Rooh*. Eopia era întinsă pe burtă în nisip, cu picioarele îndoite dedesubt, în timp ce mesteca un petic singuratic de frunze din deșert. Hamul ei era conectat la o sanie improvizată, pe care se afla o pompă de răcire grea și veche.

Annileen trase *LiteVanul* lângă ei.

— Mergeți undeva? întrebă ea.

— Asta a fost ideea inițială, spuse Ben. Nu funcționează.

Annileen opri motorul. Kallie se întinse după zăvorul ușii ei, iar Jabe se aplecă peste scaunul din față, supărat.

— Nu din nou, mamă. Tipul ăsta...

— Ne-a ajutat, și acum are nevoie de ajutor, spuse Annileen. Tu stai aici, departe de soare.

Când Annileen ieși din vehicul și coborî pe podeaua din deșert, Kallie era deja acolo, încercând din răspuțeri să-l facă pe Ben să-i observe îmbrăcămintea roșie festivă. Însă atenția bărbatului rămase la eopie.

— *Rooh* tocmai s-a oprit, spuse Ben. Mănâncă asta – orice ar fi.
— Este salvie de deșert, spuse Annileen.
— Nu credeam că mai crește ceva aici.
— Peste tot crește câte ceva. Annileen îngenunche lângă el și mângâie botul eopiei lipsite de griji. Așa, fetițo. E în regulă.

Aparent deranjat de apropierea lui Annileen, Ben se ridică și făcu un gest către marfă.

— Se pare că nu o pot face să se miște. Mă tot gândesc că am atașat greșit sania.

— Nu, este în regulă, spuse Annileen.

— Atunci se opune doar să care o greutate în plus, zise Ben, stând lângă animal.

— Asta e sigur, spuse Kallie.

Încercă să râdă, dar nu reuși. Annileen îi făcu semn să se liniștească, dar se trezi zâmbind și ea. Ben se uită la ele, ușor tulburat.

— Îmi scapă ceva, nu-i așa?

— Nu, *primești* ceva, spuse Annileen, îngenunchind lângă animal și atingându-i abdomenul. Peste câteva zile, se pare.

— Nu poți să spui... Ben se uită la secțiunea mediană a lui *Rooh*, abătut. Are pui? Se bâlbâi. Asta pur și simplu nu e posibil. Am doar o eopie!

— Nu pentru mult timp, spuse Kallie, chicotind.

Annileen se mută mai încolo și pipăi abdomenul lui *Rooh*.

— De cât timp o ai?

Ben ezită.

— Ăă... nu-mi amintesc. Am cumpărat-o acum ceva timp. Fruntea i se încruntă. Doar nu crezi că asta... s-a întâmplat la oază, nu?

Kallie izbucni în râs. Annileen zâmbi și ea, dar coborî privirea pentru a nu-l stânjeni și mai mult pe Ben.

— Timpul de gestație al eopiilor este puțin mai lung de atât. Se pare că ai primit două la preț de una la acea achiziție.

— Nu se poate arunca vina în chestiuni de dragoste, spuse Ben. Sau cum s-o numi. Apoi schiță un zâmbet, fără să vrea, și îngenunche, frecând fața animalului. Ai păstrat secrete pentru tine, mica mea prietenă!

— Felicitări, bunicule, spuse Annileen.

Cu ajutorul lui Kallie, Annileen desprinsе hamul din spatele lui *Rooh*. Eliberat, animalul se ridică în picioare și își reluă ronțăitul ierbii. Annileen se uită la unitatea de răcire.

— Este destul de deteriorată, spuse ea.

— A fost folosită, spuse Ben.

— În timpul *Marelui Război Hiperspațial*, poate. Annileen scutură din cap. Nu am văzut niciodată o pompă de răcire atât de veche.

Ben își drese glasul.

— Da, ei bine, speram că au una la atelierul de reparații din Bestine.

Făcu un gest spre est.

— Te duci la *alt magazin*? spuse Kallie, cu ochii sclipind de consternare.

— Oamenii sunt așa, scumpo, spuse Annileen. Fă-le o dată o reducere și nu te vor mai respecta niciodată.

O voce răutăcioasă răbufni prin geamul întunecat al *LiteVanului*.

— N-o să o repara niciodată în Bestine!

Ben privi la Annileen și ridică o sprânceană. Aceasta își dădu ochii peste cap.

— Fiul meu. Celălalt pustnic. Se îndreaptă spre camionul speeder și plesni rama geamului. De unde știi tu asta, Jabe? Nici măcar nu ai văzut despre ce este vorba!

Jabe se uită afară la ei.

— Magazinul de provizii din Bestine este închis. Fiul lui Geeler se însoară. Vor fi plecați timp de o săptămână.

Ben se uită îngrijorat în sus la sori și apoi în jos la unitatea avariata. Apoi înghiți în sec.

— O săptămână, ai spus?

— Sau mai mult, spuse Jabe, dispărând înapoi în întunericul banchetei din spate. Nunta e pe Naboo. Au decis să facă o vacanță din asta.

— Ce minunat pentru ei, spuse Ben, ironic.

Kallie o apucă de braț pe mama ei, aproape doborând-o.

— Mamă! Ben poate veni cu noi în Mos Eisley!

— Mos Eisley? Fața lui Ben îngheță. Se uită spre est, cu o expresie încordată.

Nu am nevoie să merg la Mos Eisley!

Vocea lui Jabe se auzi din nou.

— Ai auzit? Nu are nevoie să meargă la Mos Eisley.

— Tu să taci, spuse Annileen. Se uită înapoi la pompa de răcire. Poți primi service în aceeași zi acolo, spuse ea.

Ben flutură din mâini.

— Nu, nu. Sunt sigur că sunteți într-o cursă de aprovizionare. Veți avea nevoie de spațiu...

Kallie bubui de entuziasm.

— Nu, este în regulă! Nu transportăm nimic!

— Nu?

— Nu! Nu! Fiica lui Annileen găsi documentul în buzunar și îl împinse spre Ben. Citește asta!

Fără să ia biletul din mâna fetei, Ben citi cu voce tare cuvintele scrise de mână.

— Pentru Annie: *Acest certificat este valabil pentru un speeder de teren de lux SoroSuub JG-8, la magazinul Speedere Delroix din Mos Eisley. Întreabă de Garn. Îmi pare rău pentru toate necazurile cu speederul familiei tale, sper că asta compensează.* Ben făcu o pauză înainte de a încheia: *La mulți ani. Cu dragoste, Orrin.*

Ben se uită înapoi la Annileen, cu sprânceana ușor ridicată. Apoi zâmbi ușor.

— Asta înseamnă...

— Nu știu. Orrin a fost ciudat în ultima vreme. De unde să știu ce înseamnă?

Kallie bătu din palme, exaltată.

— Eu știu ce înseamnă. Înseamnă că voi primi un speeder. Cel vechi al mamei, de îndată ce îl repară Gloamer!

— Pe dracu'! strigă Jabe din *LiteVan*. Nu am stabilit asta!

Annileen ridică din umeri.

— Încă negociem o împărțire a bunurilor. Poate că îl vor primi amândoi.

— Este înțelept? întrebă Ben.

— Oh, da, spuse Annileen. În felul ăsta, când vor decide în sfârșit să fugă de acasă, vor ajunge departe. Acum, vino cu noi.

— Nu, serios, nu e necesar. Ben arată spre o pereche de siluete lângă un turn de pe o creastă îndepărtată din nord. O să le cer ajutorul oamenilor care dețin terenul acesta.

Annileen se încruntă.

— Nu te deranja, spuse ea, recunoscându-i. Suntem pe terenul lui Wyle Ulbreck. După ce l-au jefuit Tuskenii ieri, santinelele lui sunt probabil legate cu lanțuri de vaporizatoare.

— Orice ca să nu se alăture *Chemării Coloniștilor*, spuse Jabe din dubă. Va învăța într-o zi.

Annileen arată spre Ben cu o severitate batjocoritoare.

— Și dacă mai continui să te lupți cu serendipitatea, domnule Kenobi, se va lupta și ea cu tine. Acum haide, spuse ea, întorcându-se la sanie. Hai să punem unitatea asta în camion.

Predându-se, Ben mângâie capul lui *Rooh*.

— Ar trebui să o luăm cu noi?

Un țipăt veni din interiorul vehiculului.

— Nu o să pui animalul ăla în camionul meu! strigă Jabe.

— Tu... Annileen suspină. Acum un minut voiai speederul meu!

Băiatul amuți.

— E supărat, îi spuse ea lui Ben. Dar nu-i nimic. Cred că viitoarea mamă va fi mai fericită acasă. O întoarse pe *Rooh* spre vest și îi dădu o palmă pe spate. Imediat, animalul începu să alerge, folosind urma lăsată de sanie. Își va găsi drumul.

Ben se uită după *Rooh*, îngrijorat.

— Știi, chiar ar trebui să merg cu ea. Să mă asigur că va fi bine.

Kallie râse.

— Nu știu în ce alte necazuri ar putea intra!

— Nu-ți face griji, spuse Annileen, ștergându-și mâinile. Va fi acasă înainte de fericitul eveniment. Iar voi doi veți locui într-o casă răcoroasă și confortabilă.

Resemnăt, Ben se întoarse să o ajute să ridice unitatea de răcire.

— Chiar nu-mi place că te fac să-ți schimbi planurile...

— Nu-și schimbă planurile, exclamă Kallie. Mergem oricum la Mos Eisley!

Annileen zâmbi. Reticența lui Ben era aproape fermecătoare – bărbatul, bănuia ea, pur și simplu nu voia să fie dator nimănui. Va trebui doar să-l convingă că nu era o problemă.

— Clanul a vorbit, spuse ea. Ar fi bine să vii și tu.

Ben răspunse cu un zâmbet îndurerat.

* * *

Shistavanenul avea un chip dur, gândi Orrin – nimic altceva decât colți, urechi ascuțite și păr de culoarea noroiului. Și totuși, Tar Lup era cea mai veselă ființă pe care o cunoscuse vreodată. Era și mai vesel, stând în spatele tejghelei de la *Revendicarea lui Dannar* în haina lui îngrijită cumpărată din oraș.

— Mulțumesc din nou pentru această șansă, domnule Gault, zise Tar, mârâitul natural din vocea lui părând cumva amabil. E bine să fiu la conducere, chiar și pentru o zi. Nu am parte de asta la slujba mea obișnuită.

Stând pe un scaun din sala de mese, Orrin coborî holocamera pe care o ținea.

— Asta e bine, Tar. Mă bucur că ai putut să te întorci și să ne ajuți.

Făcând clic pe dispozitiv, coborî de pe scaun. Se asigurase că și el arăta cel mai bine astăzi, în hainele pe care Annileen le comandase de pe o altă lume. Avea nevoie de asta. Făcând o pauză în fața funcționarului înlocuitor, Orrin se uită la camera din mâinile lui.

— Oh, asta face parte dintr-o altă surpriză pentru Annileen, spuse el. Îi va face plăcere.

Tar zâmbi cu toți dinții.

— Asta e minunat. Întotdeauna am fost atașat de familia Calwell.

— Și eu, spuse Orrin, trecând pe lângă masa lui Bohmer.

Rodianul alesese ziua în care Annileen era plecată pentru a-și face întoarcerea, dar nu conta prea mult. Peticit, dar cu medicație puternică, Bohmer părea chiar mai catatonie decât de obicei. Orrin trecu prin golul din teighea.

— Tar, trebuie să mă întorc acolo pentru încă o secundă, dacă nu te superi.

— Desigur.

Shistavanenul se dădu la o parte din drum.

Asta va fi de ajuns, gândi Orrin, uitându-se din nou la manifestul electronic din spatele casei de marcat. Apoi verifică ceasul de pe perete. Avea tot ce-i trebuia și suficient timp pentru a ajunge la întâlnirile sale. Totul mergea conform planului. Ambelor planuri.

Veeka intră din parcare.

— Sunt gata când ești tu gata, tată.

Merse spre bar și își scoase sticla din vestă. Sărind pe teighea, se întinse pe lângă Tar, care era speriat, pentru a lua o altă sticlă.

— Nu, nu, spuse Orrin, înainte ca ea să poată începe să-și umple sticla. Nu azi.

— Mă rog.

Iritată, Veeka lăsă sticla, care ateriză la loc cu un clinchet. Orrin îi dădu holorecorderul. Tar privi, nedumerit, cum tatăl și fiica se îndreptau spre ieșire.

— Vă veți întoarce pentru prânz, domnule?

— Nu, voi fi plecat aproape toată ziua, spuse el, aruncând o ultimă privire prin magazin. Dar... spune-i lui Annileen că voi avea ceva de discutat cu ea diseară.

Tar răspunse, dar Orrin nu îl auzi. Avea treabă de făcut.

Capitolul 29

Pentru prima jumătate din viața lui Annileen, Mos Eisley nu fusese mai mult decât un concept. Tatăl ei se temea de acel loc, iar munca de funcționar îi dădea puține ocazii de a călători. Dar orașul era mereu acolo: un magnet care atrăgea navele stelare pe care le vedea ocazional deasupra. Îi inspirase imaginația tânără.

Imaginile pe care le văzuse înfățișau Mos Eisley ca pe o rețea înnodată de străzi aglomerate care separau cupole prăfuite, uzate și degradate. Nu voise să creadă imaginile. Navele acelea din cer veneau din locuri cosmopolite, cu turle strălucitoare. De ce ar fi vizitat Tatooine, dacă orașul nu avea nimic special?

Aștepta cu nerăbdare să afle singură.

Când veni ziua, era deja plină de așteptări: ziua nunții ei. După ce prietenii lor o salutaseră chiuind, Dannar o surprinsese conducând speederul împrumutat de Orrin dincolo de Bestine și continuând spre est. Pe măsură ce kilometrii treceau, nerăbdarea tinerei mirese nu făcu decât să crească. Navele spațiale care se înălțau fără zgomot pe cerul oazei bubuiau și străluceau aici, toate îndreptându-se spre sau dinspre mirajul aburind de la orizont. Pentru câteva minute minunate, Annileen își permisesese să-și imagineze că luna ei de miere surpriză includea o călătorie pe una dintre acele nave stelare. Poate către Lumile Nucleului. Sau mai bine, într-unul dintre locurile sălbatice prezentate în broșura safari a universității. Ajungând pe străzile din Mos Eisley, care se dovediseră a fi la fel de neîngrijite și de agitate precum arătau imaginile, asta nu făcu nimic pentru a-i liniști speranțele. Privirile ei erau îndreptate în sus. Dannar trase mașina la *Hanul Umbrelor Gemene*, un stabiliment acceptabil de curat – deși departe de a fi elegant – din *Piața Kerner*. Șederea fusese darul, tot ceea ce își putea permite un proprietar de magazin rural la început de drum.

Dar chiar și cu speranțele ei stelare năruite, Annileen își dăduse seama curând că, dacă voia un loc exotic cu creaturi ciudate, Mos Eisley corespundea cu ușurință. *Piața Kerner* era un cartier relativ luxos, cu showroomuri curate alături de bazaruri în aer liber. Situat aproape de biroul de ajutorare a călătorilor Republicii, străzile erau destul de sigure pentru a se putea plimba în amurg fără un blaster în mână. Iar Dannar o dusesse chiar să ia cina la *Curtea Fântânii*, unde se minunase de fiecare priveliște. Numai un stabiliment deținut de Hutti putea fi suficient de bogat încât să folosească apa drept decor.

Mos Eisley era o mizerie violentă și aglomerată, dar era și interesant și surprinzător – o ușă întredeschisă spre o altă dimensiune a aventurii. Dacă Mos Eisley nu era cel mai bun lucru pe care îl puteai face pentru a ajunge la stele, era totuși cu câțiva pași mai aproape decât orice altceva de pe Tatooine.

Până în ziua de azi, Annileen își tot amintise fiecare moment al călătoriei.

Ea și Dannar nu reușiseră niciodată să se întoarcă împreună la Mos Eisley; întotdeauna intervenea o urgență la magazin. Dar Annileen se întorsese de câteva ori de la moartea lui Dannar; de obicei singură, dar câte o dată cu fiecare copil în parte. Ea și Dannar vorbiseră mereu să aducă întreaga familie aici la un moment dat, dar șansa nu se ivise niciodată.

Acum se plimba pe străzile orașului cu ambii copii în același timp – și, pentru prima dată, cu un nou companion. Ben mergea în spatele grupului, cu gluga trasă

mult peste cap. Făcea pași repezi pentru a ține pasul cu familia Calwell, fără să spună mare lucru. Arătau ca orice altă familie, ieșită în oraș – doar că aveau un fiu nefericit că *tatăl* său era alături de el și un *tată* care nici el nu era prea încântat.

— Putea să aștepte la atelierul de reparații, spuse Jabe în timp ce grupul trecea de un colț.

— Trebuia să stea cinci ore! spuse Kallie.

— Nu m-ar fi deranjat, spuse Ben, pe un ton plăcut. Era un scaun acolo.

— Avea un colector de motor așezat pe el, spuse Annileen, clătinând din cap.

Supărarea lui Jabe față de însoțitorul lor cu glugă nu se diminuase de când veniseră din deșert. Băiatul începu să meargă mai repede prin mulțime, în fața mamei și surorii sale.

— Mai încet, Jabe, spuse Annileen. Rămâi cu grupul. Se uită înapoi la Ben și zâmbi. Și tu la fel.

Ben îi urmă jucăuș, dar Annileen își dădea seama că mersul aiurea printr-un oraș aglomerat nu era prima lui alegere pentru distracție. Ciudat – părea să fi călătorit mult. Ei bine, poate că ar putea schimba ea asta.

Cu toate astea, după ce trecură colțul spre *Piața Kerner*, cei patru întâlneau o formă diferită de trafic. Zeci de Ithorienii cu cap ca de ciocan se înghesuiau în spațiul deschis, bătând din picioarele precum trunchiul de copac și fluturând veseli ciucuri argintii și vocabulatoare. Într-o secundă, mulțimea de giganți cu pielea maronie îi înghiți pe vizitatorii umani.

— Cred că am nimerit într-o nuntă, strigă Ben, străduindu-se să se facă auzit peste zgomot.

— Au o mulțime pe aici, răspunse Annileen, zâmbind.

Un Ithorian cu pielea zbârcită dansă pe lângă ei. Văzând-o pe Annileen, creatura cu gât lung o apucă de umeri și se învârti cu ea prin mulțimea festivă. Învârtindu-se, Annileen îl văzu pe Jabe întinzând mâna după blaster – și apoi pe Ben punându-și mâna pe încheietura băiatului. Kallie era și ea în mijlocul dansului acum – așa cum era, văzu Annileen, aproape fiecare biet pieton care trecea pe acolo.

Învârtelile încetiniră suficient de mult pentru ca ea să-l vadă pe Ben, panicat, în brațele unei Ithoriene înalte, împodobită cu ghirlande. Mama miresei? Annileen nu știa. În timp ce se învârtteau amândoi, își putea da seama doar că Ben cu siguranță nu voia să danseze și că, la fel de sigur, nu avea de ales, în timp ce valul de petrecăreți creștea din nou. În cele din urmă, extraterestrul o eliberă, forța centrifugă aruncând-o spre marginea străzii. Se sprijini de o coloană de piatră, râzând întretăiat. Kallie se eliberă încântată – urmată de Ben. Cu gluga coborâtă și părul ciuflit, arăta ca un om care tocmai terminase o cursă de atașe.

Recuperându-și pălăria, Annileen scană mulțimea în căutarea lui Jabe. Îl găsi lipit de cea mai apropiată clădire, aplecat stingher și clar pregătit să tragă cu blasterul asupra oricui se apropia.

— Credeam că vrei să ieși din magazin ca să te distrezi, spuse ea.

— Nu asta e ideea mea de distracție, spuse fiul ei.

Totuși, privirea lui încruntată dispăru o secundă mai târziu, când o procesiune de femele Twi'lek îmbrăcate sumar apăru din clădirea din spatele lui cărând tăvi cu băuturi multicolore.

Ei bine, am găsit ideea ta de distracție, gândi Annileen. Urmă un alt grup de servitori. Bărbați Twi'lek, cu ținuta și mai nepotrivită pentru sorii periculoși, duceau platouri de argint cu mâncăruri exotice pentru oricine și pentru toată lumea.

— Petrecerea asta devine din ce în ce mai bună, spuse Kallie, zâmbind. Putem rămâne aici?

Annileen se uită la Ben. Părea cenușiu. Nu-și putea imagina că ar vrea să mai stea o secundă. Totuși, uitându-se la clădirea din care ieșiseră servitoarele, își dădu seama unde se afla. *Serendipity*, gândi ea, amuzată.

Făcându-i semn lui Ben să aștepte o clipă, își luă copiii deoparte.

— Voi copii puteți lua prânzul aici. O oră, spuse ea.

— Două! spuse Kallie.

— Trei! adăugă Jabe, holbându-se la femeii.

— O oră și jumătate, spuse Annileen. Își înfipse degetul în sternul lui Jabe. Ești în alertă. Nu vreau să avem parte de un alt Mos Espa. Dacă dispari din ochii lui Kallie pentru o clipă – sau te apropii de ceva mai puternic decât laptele albastru – ea o să mă sune. Voi fi aici val-vârtej și tu vei fi într-o lume a durerii. Se uită în jur la petrecăreții nebuni. Și niciunul dintre voi să nu se logodească cu... ei bine, cu nimeni!

Kallie râse. Dându-și ochii peste cap, fratele ei aprobă din cap.

— Tu unde vei fi? întrebă el.

Annileen se uită înapoi la Ben, care stătea prea departe ca să îi audă.

— Am câteva întrebări care au nevoie de răspunsuri, spuse ea. Voi, copii, distrați-vă.

* * *

Cu pălăria în mână, Orrin coborî treptele filialei *Trustului Aargau Investment*. Nu avea niciun rost să fie abătut, deoarece oficialul nu spusese nimic din ce nu auzise o dată pe lună timp de trei ani. Bancherii îl enervau pe Orrin mai mult decât avocații. Cum să te împaci cu ființe care aveau atât de mulți bani încât erau dispuși să arunce grămezi asupra altora din întreaga galaxie, doar pentru că aveau o idee?

Chiar dacă au o idee bună, gândi Orrin. Dar cel puțin bancherul confirmase ce voise să știe. Scoase holocamera din geantă și o aruncă pe bancheta din spate a speederului USV-5. Mullen era acolo, sforăind. Orrin se uită în jur. Nu știa unde dispăruse Veeka.

— Trezește-te, spuse el, plesnindu-și cu pălăria fiul adormit.

Din reflex, Mullen întinse mâna spre tocul de umăr – înainte să-și recunoască tatăl.

— Ei bine?

— Totul merge conform planului. *Planul Unu*, oricum.

Orrin scană clădirile de vizavi de bancă până când găsi ceea ce căuta. Localizând cantina, o găsi și pe Veeka, care apăru împreună cu trei piloți umani cu aspect ciudat, care păreau cu toții incapabili să zboare în ciuda orei prânzului. Văzându-și tatăl, ea își luă rămas bun de la ei.

— Cu siguranță își face repede prieteni, spuse Orrin, resemnat.

— Asta pentru că ea cumpără întotdeauna, spuse Mullen, strecurându-se pe scaunul din față.

Cu mâinile în șolduri, Orrin o privi pe Veeka în timp ce se apropia.

— Tu ascuți vreodată?

— Sunt bine, spuse Veeka, dând holoemițătorul la o parte și alunecând pe bancheta din spate a speederului. Sunt gata.

Orrin gândi că părea destul de trează. Ei bine, nu-și putea face griji pentru reabilitarea familiei sale acum. Ar fi o șansă pentru asta... după.

Își aranjă blasterul și se urcă pe scaunul pasagerului.

Motorul porni, iar speederul se întoarse pe străzile aglomerate din Mos Eisley.

— Setează parbrizul pe opac, spuse el. Nu vreau să dau peste Annie astăzi.

Capitolul 30

Annileen găsi cu ușurință cafeneaua aceea. Ea și Dannar o descoperiseră cu ani în urmă, la câțiva pași de *Hanul Umbrelor Gemene* și la capătul străzii clădirii din care ieșiseră Twi'lekii. Ben nu se împotrivi când Annileen îl luă de mână, ducându-l pe lângă mulțime și înăuntru.

— Mulțumesc, spuse el în hol, expirând. Îți datorez o viață.

— Sigur urăști aglomerația, spuse ea, urcând scările până la nivelul superior.

— Când dansează Ithorienii, cel mai bine este să părăsești zona.

Stăpânul casei îi întâmpină călduros. Lui Annileen îi plăcuse întotdeauna *Cafeneaua Tatoo II*, pe care o includea și în călătoriile ei solo la portul spațial. Bătrânul amabil îi conduse la balconul acoperit de o copertină, cu vedere spre piață. Ben alese un scaun la o masă departe de ceilalți clienți. Ea se așeză vizavi de el, comandă prânzul special pentru amândoi și își împreună mâinile, gata să-și studieze subiectul. Așteptase dintotdeauna o altă șansă de a vorbi cu el între patru ochi. Acum nu-și putea da seama ce întrebare să-i pună mai întâi – dacă ar fi lăsat-o Ben.

El se mișcă inconfortabil în scaunul său.

— Angajata de la atelierul de reparații a spus cinci ore, nu?

— Cinci ore, aprobă ea. Dă-ți gluga jos. Acum ești într-un loc civilizat.

Ben se conformă.

— Am fost îngrijorată când nu te-ai mai întors la magazin, spuse ea. A trecut mult timp.

— Ah. Da, am fost ocupat, spuse el, ridicându-și paharul pentru a bea.

— Cu?

— Diverse lucruri.

— Deverse lucruri, spuse ea, neîncrezătoare.

Era uimitor cum putea folosi ceva atât de mic precum o ceașcă pentru a se ascunde în spatele ei. Parcă simțindu-i frustrarea, el lăsă băutura jos și zâmbi.

— Ai văzut terenul palatului meu. Încă îndepărtez gunoaiile care ar putea fi toxice.

Annileen aprobă din cap.

— Mi-a fost teamă că te-am speriat. Cu Kallie cotrobăind pe acolo, și spunându-le tuturor numele tău de familie.

— Majoritatea oamenilor au unul, spuse Ben. De ce să nu am și eu?

Annileen își puse coatele pe masă și se aplecă spre el.

— Am fost, de asemenea, îngrijorată că poate te-a speriat Orrin, spuse ea cu o voce mai liniștită.

— Oh, nu. Ben se așeză dezinvolt pe scaun, punând ceva distanță între ei. Îmi place Orrin. Și... el pare să te placă pe tine.

— Săptămâna asta, spuse Annileen. De obicei, asta înseamnă că vrea ceva.

— Speederul e un gest frumos. Poate că e serios.

Annileen se îndreptă de spate, privindu-l sceptică.

— Chiar așa.

Ben se mișcă din nou, trasându-și degetul în jurul circumferinței paharului.

— Știi, nu cunosc prea multe despre lucrurile astea. Dar uneori atitudinea oamenilor se poate schimba de-a lungul anilor. Se pot apropia.

Îi zâmbi, stânjenit.

— Unh-huh.

Annileen își luă paharul și bău; acum ea era cea care își ascundea expresia. În

sinea ei, era amuzată la culme. Nu știa dacă Ben încerca sau nu să i-o pună în cârcă lui Orrin, dar tocmai îi dezvăluise un adevăr. Poate că oprea dewbackii fugari și vorbea cu Tuskenii, dar Ben Kenobi se afla pe un teritoriu complet străin când venea vorba de a discuta despre probleme de suflet.

Un droid servitor șubred se apropie din spatele lui Ben, salvându-l de la o rușine suplimentară. Annileen îl recunoscuse.

— Bună, Geegee.

Droidul biped de culoare violet așeză mâncarea și se înclină.

— E drăguț din partea dumneavoastră că v-ați amintit, doamnă. Droidul era un model vechi; mâinile îi tremurau ușor când așeză farfuriile în fața cuplului. Poftă bună și dumneavoastră, clienți.

Annileen zâmbi în timp ce chelnerul electronic plecă zornăind.

— GG-8 ne-a servit atunci când Dannar și cu mine am fost aici în luna de miere, îi spusese ea lui Ben. A fost prima dată când mi-a adus un droid ceva. M-am simțit ca Regina Alderaanului.

Ben luă furculița în mână.

— Ai putea avea un droid la oază, sunt sigur.

— Fermierilor nu le place să îi vadă. Le iau locurile de muncă de pe câmp.

— Păi, tu pari amabilă cu ei, remarcă el.

— Nu există niciun motiv să nu fiu, spusese ea.

Ben zâmbi și începu să mănânce.

* * *

Pe tot parcursul prânzului, Annileen se simți ca un vânător care pierde o urmă. Ben încă părea să aibă acea tristețe ascunsă adânc în el – ieșea la iveală fie că voia, fie că nu. Dar fiecare încercare de a-l împinge spre o revelație personală avea ca rezultat fuga lui abilă către un alt subiect. Nu se putea supăra pe el; chiar și această dispută verbală avea aceeași distracție și ușurință ca prânzul lor din ziua curselor. Mai degrabă, începu să-i pară rău pentru cât de mult muncea el, schimbând subiectele.

Bine, decise ea în timp ce își termina desertul. Dacă Ben avea de gând să insiste să fie mai interesat de viața ei decât să vorbească despre a lui, ei bine, va face ea sacrificiul. Și Ben părea dispus să asculte întreaga ei litanie de griji. Despre Kallie și viitorul pe care l-ar putea avea. Grajdul nu era o corvoadă pentru ea, dar nu existau prea multe opțiuni dincolo de asta. Ar fi cu adevărat fericită dacă se mărita cu un fermier? Și, desigur, vorbiră despre Jabe. Annileen îl supraveghea mai atent pe fiul ei de la masacrul Tusken. Băiatul nu era scăpat de sub control, dar, dintr-un motiv oarecare, Jabe voia ca ea să creadă că era. Ben păru să îi împărtășească îngrijorarea.

— Când oamenii îți arată semne, e important să le citești, spusese el.

Dar, cel mai mult, vorbi despre ea. Despre copilăria ei și despre animale. Despre tatăl ei și ferma eșuată. Despre speranțele ei de a studia și despre cum se schimbase acea direcție. Și despre lucrul care, dincolo de Tuskeni, de bufoneriile lui Orrin sau chiar de educația copiilor ei, ocupa cel mai mult loc în viața ei. *Revendicarea.*

Iar Ben nu avu nicio plângere în legătură cu asta.

— Știu că-ți place. Te-am văzut. Îți place să ții magazinul – să fii centrul care ține totul împreună.

Annileen râse.

— Vrei slujba? E a ta.

— Oh, nu, spusese Ben, luându-și desertul. Nu am fost niciodată adeptul politicii camerelor mari. Mai luă o mușcătură. Sau al celor mai mici.

Annileen zâmbi.

— Gândește-te la petreceri, zise el. Întotdeauna mi s-au părut experimente mari necontrolate în dinamica socială. Este ca și cum ai testa sub stres fiecare relație pe care o ai în același timp.

— Aveți o mulțime de petreceri acolo, în Jundland?

— Suntem doar eu și o eopie – în curând două.

— Și diverse persoane care trag cu urechea, spuse Annileen. Dacă nu te superi că spun asta, nu pari făcut pentru viața de pustnic.

Cu gura plină de tort, Ben se opri să râdă.

— Vorbeam despre *tine*.

— Corect. Ei bine, viața la magazin nu este ceea ce pare a fi.

Annileen se uită la copertina uzată de deasupra și își strânse pumnii.

Bine, dacă tu chiar vrei să o auzi, iată.

— Te ascult.

— *Revendicarea* este un loc în care să vii, spuse ea. Pentru a interacționa, pentru a scăpa de neant. Ei bine, toți ceilalți din jurul oazei o văd la fel. Toată lumea. Apar înainte să răsară al doilea soare dimineața – și *apoi nu mai pleacă niciodată*.

— Am observat un anumit statut de rezident pentru unii.

— Pentru *unii*? Mâinile lui Annileen tremurau pe masă, zăngănind vesela. Dannar obișnuia să glumească spunând că *Revendicarea* era al zecelea oraș ca mărime de pe Tatooine, când era plin. Și nu sunt sigură că e departe de adevăr. Se uită în jos la farfuria ei goală. Abia reușesc să-mi întrețin propria familie, și totuși îi țin în viață și pe ceilalți. Nu îi hrănesc și îi îmbrac doar pe ai mei. Am grijă de toți!

Inspirând adânc, se uită la el. El încă asculta cu atenție, dar ea era jenată în același timp.

— Îmi pare rău, spuse ea. Oare vorbesc aiurea?

Ben vorbi calm – acea rezervă stoică era în plină desfășurare.

— O viață care pare mică pe dinafară poate fi nelimitată pe dinăuntru. Chiar și o persoană care trăiește în cel mai îndepărtat loc poate fi preocupată de sute alte persoane. Sau de întreaga galaxie.

Annileen se holbă la el, hipnotizată.

— Cine ești tu?

— *Ben Nebunul*, spune fiul tău. El rânji. De fapt, cred că-mi place cum sună...

Ben se opri brusc. Annileen îi urmări privirea peste stradă și văzu un om în uniformă neagră și pălărie, stând lângă o siluetă îmbrăcată complet în armură albă.

Un fel de costum spațial?

— Ce este aia? întrebă ea.

Ben alunecă înapoi în scaunul său, departe de balustrada balconului.

— Ei bine, nu sunt sigur, spuse el, cu vocea mai joasă și mai moale decât fusese înainte. Se uită din nou cu coada ochiului. Aproape că aș spune că arată ca un soldat clonă. Am... văzut holoimagini cu ei. Mai studie silueta încă o secundă înainte de a-și întoarce privirea. Dar uniformele sunt ușor diferite.

Annileen se uita la perechea ciudată. Ei nu se uitau la ea, sau chiar la festivalul care avea loc în jurul lor. În schimb, examinau clădirea în fața căreia se aflau.

— Costumul ăla trebuie să fie îngrozitor pe căldura asta, spuse ea. Mă întreb de ce sunt aici.

— Nu știu, spuse Ben, cu capul plecat în timp ce își golea farfuria. Ăă... ce fac acum?

Văzând datapadul în mâna siluetei cu pălărie, Annileen recunoscu imediat comportamentul.

— Fac inventarul, spuse ea. Asta a fost *Biroul de ajutor al Republicii* de pe Tatooine. Nu știu ce este acum, având în vedere ce s-a întâmplat acolo.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ben.

— Ai putea ști mai multe decât mine. Nu am părăsit niciodată planeta, spuse ea. Dar dacă fac parte din Noua Ordine sau orice ar fi, poate că încă țin evidența la ceea ce dețin.

— Mmm, spuse Ben, uitându-se în jur, neliniștit.

Annileen își verifică ceasul.

— Cred că ar fi mai bine să coborâm și noi și să ne întoarcem la copii.

— Știi ce? Cred că ar trebui să așteptăm o vreme. Ben se întinse și își mângâie stomacul. Să nu coborâm în stradă.

Puțin surprinsă, Annileen aprobă din cap.

— Sigur. Avem mai mult timp să vorbim, cred.

— Și e cel mai ciudat lucru. Mi se face brusc frig. Ben se frecă la gât. Sper să nu mă îmbolnăvesc de ceva.

Cu asta, își trase gluga înapoi peste cap și se afundă mai jos în scaun.

Annileen clătină din cap. *Obscurul* Kenobi se întorsese.

* * *

În cealaltă parte a orașului, Mullen semnală din postul său de lângă clădirea rotundă.

— Nimic încă, spuse Veeka, vorbind în comunicatorul ei.

Pe scaunul pasagerului din speeder, Orrin scutură din cap.

— Au spus Docul 87.

Pentru a treia oară în acel minut, verifică dacă blasterul său era în toc. Se simțea mai confortabil știind că era acolo. Orrin știa că docul nu era locul unde urma să aibă loc a doua dintre cele două întâlniri ale sale din Mos Eisley. El convocase întâlnirea; cealaltă parte doar ar fi făcut tot posibilul să-l dezavantajeze. Știa că nu trebuia să fie îngrijorat, având în vedere planurile sale. Dar totuși, îi voia pe Mullen și pe Veeka prin apropiere, verificând cum stau lucrurile. Oricâte defecte ar fi avut copiii lui, nu erau multe lucruri pe care să nu le poată rezolva dacă lucrurile ar fi ajuns la limită. Era aproape sigur că lucrurile nu se vor întâmpla așa, dar tot se aplecă să mângâie din nou mânerul blasterului său.

— Nu vei avea nevoie de ăla, spuse o voce din spatele lui.

Orrin se întoarse să-l vadă pe Bojo Boopa așezat pe bancheta din spate a speederului USV-5, îndreptând spre el un blaster. Nu-l auzise pe Gossam urcând, dar acum îi văzu pe tovarășii Gamorreeni ai creaturii luând poziție de o parte și de alta a vehiculului, despărțindu-se doar pentru a permite trecerea unui personaj pe care Orrin nu-l mai întâlnise până atunci.

— Frumos speeder, spuse Klatooinianul cu fața solzoasă, ocupând locul șoferului. Creatura cu pielea de bronz izbucni apoi în chicoteli. Vreau și eu unul! Vreau și eu unul!

Orrin se uită cu îngrijorare la extraterestru și apoi la Boopa.

— Doar condu, Jorrk, spuse Gossamul, lăsându-și arma jos și întinzându-se pe scaunul confortabil. Prietenul nostru Gault trebuie să ajungă undeva. Și ar fi bine să ne spună ce vrem să auzim.

Capitolul 31

— Haideți, copii, spuse Annileen, vă dați seama că acesta va fi speederul *meu* și nu al vostru, nu? Doar ca să ne înțelegem reciproc.

— Huh? spuse Jabe, așezându-se în spatele comenzilor.

La fel de vrăjită, Kallie își trecu mâna peste capotă.

— Oh, da. Sigur, mamă.

Ben rânji la Annileen.

— Cred că ai probleme.

— Am tot avut, spuse ea. De șaptesprezece ani.

Annileen se uită prin magazinul *Speedere Delroix*. Erau aici modele pe care nu le mai văzuse niciodată – și nici nu avea șanse să le vadă în deșert. Cu cockpitul său deschis și cu paletele de direcție ornamentate în față, JG-8 părea cel mai puțin practic dintre toate; ar fi trebuit să-l țină în garaj pentru a-i păstra culoarea rubinie.

— E frumos, spuse Ben, examinând afișajul din apropiere.

Prețul era acolo, în partea de jos, listat cu opțiuni și fără. Ambele sume erau de ordinul miilor de credite. Se uită la Annileen.

— Este un dar generos, asta este sigur.

— Un dar. Desigur, spuse Kallie, dându-și ochii peste cap. Dacă nu le poți câștiga inimile, cumpără-le. Așa procedează Gault. Se uită înapoi la mama ei, care admira interiorul. Dar e singura cale prin care vom obține vreodată așa ceva.

— Oh, aș putea să mi-l cumpăr singură, spuse Annileen. Dar nu aș face-o niciodată.

Ben ridică o sprânceană.

— Nu credeam că un negustor de frontieră se descurcă atât de bine.

Annileen zâmbi.

— Ce, credeai că livrările personale către noii sosiți se fac din profituri?

— Eu chiar nu...

— Sunt peste douăzeci de ani în care am economisit și am evitat orice lucru nou în care a vrut Orrin să investim. Își trecu mâna de-a lungul țesăturii bogate de pe scaune. Dar acest lucru este uimitor. Nu credeam că există așa ceva.

— Chiar *este* uimitor, nu-i așa? întrebă o voce răgușită. Vânzătorul, un om fericit și gârbovit de vreo 40 de ani, mângâie cu dragoste motorul din spate. Apoi făcu un gest către bancheta din spate. Este modelul extins, doamnă, direct de pe Sullust. Spațiu suplimentar în spate pentru marfă ușoară sau pentru copiii dumneavoastră. Vânzătorul se uită la adolescenții care admirau vehiculul și apoi la Ben. Felicitări, domnule, pentru că aveți o familie atât de frumoasă.

Ben se bâlbâi.

— Oh, nu, nu este...

— ...atât de frumoasă pe cât crezi, încheie Annileen, apoi rânji la neliniștea lui. *Respiră, Ben*. Se întoarse spre vânzător. Dar speederul arată minunat, Garn. Ce se întâmplă în continuare?

— Domnul Gault a autorizat contractul ieri după-amiază, doamnă. Este al dumneavoastră. Vânzătorul îi înmână o pungă care conținea codurile de întreținere ale speederului. Aveți grijă să-i spuneți lui Orrin că Garn Delroix v-a oferit servicii bune.

— Așa voi face. Annileen se uită în urmă să o vadă pe Kallie deja pe scaunul pasagerului și pe Jabe pornind motorul. Ar fi bine să plec acum, dacă vreau să îl mai văd vreodată. Haide, Ben!

Ben o urmă pe bancheta din spate. Annileen icni când se așează.

— Ai călătorit vreodată în ceva atât de frumos ca ăsta?

— Este frumos, spuse el.

Jabe conduse vehiculul afară prin ușa largă și pe străzile aglomerate din Mos Eisley. Traficul pe jos era de departe mai zgomotos decât speederul.

— Ușurel, îl avertiză Annileen pe fiul ei, aplecându-se în față pentru a fi auzită.

— Nicio problemă.

Jabe zâmbi larg și strânse manșa de control... iar speederul zbură înainte, accelerând la o viteză bruscă care îi împinse pe trei Calwell și pe Kenobi înapoi în scaunele lor luxoase și capitonate. Jabe conduse vehiculul strălucitor pe străzile curbate într-un ritm amețitor. Speederul se apropie de o clădire și apoi de alta, înainte de a trece pe sub gâtul unui *ronto* saurian surprins. Până când uriașul o luă la fugă, speederul JG-8 se avânta pe o altă stradă.

— *Oprește-te! Oprește-te!*

La o secundă după ce Annileen strigă comanda, Jabe apăsă frâna – și lumea se opri din mișcare. Șoferul și pasagerii fură aruncați înainte în chingile de reținere, care îi prinseră ca o mamă care prinde un copil.

Annileen fu mai puțin blândă cu propriul ei copil.

— Jabe, la ce te gândeai?

— Îmi pare rău! Abia am atins-o, spuse Jabe, mângâind cu admirație maneta de direcție. Nu e atât de bun la viraje pe cât mi-aș dori. Dar pun pariu că Gloamer ar putea să îl facă să meargă bine.

— Nu se va întâmpla! spuse Annileen. Ben părea amuzat. Se uită la fiica ei. Amândoi, treceți în spate. Adulții preiau controlul.

Kallie deschise portiera și ieși din vehiculul plutitor, în timp ce Annileen rămase pe locul ei, întrebându-se unde ajunseseră. Se aflau într-un bazar dintr-o parte a Mos Eisley în care nu mai fusese niciodată. Stând lângă partea mamei sale de vehicul, Kallie arătă spre stânga.

— Hei, ăia de acolo sunt familia Bezzard?

Annileen se întoarse să se uite. Era un cuplu tânăr, da – dar erau mai în vârstă decât oaspeții ei recent.

— Nu sunt Bezzard, spuse ea, mijind ochii. Dar îi cunosc.

Înclinându-se pe scaun, Ben zâmbi ușor.

— Annileen cunoaște pe toată lumea.

— Da, omul a venit odată căutând piese pentru ceva, spuse ea. E fiul lui Cliegg Lars, Owen.

Ochii lui Ben se măriră și se fixară pe cuplul care ieșea din spatele standului de fructe, cu un coș de cumpărături în mâinile bărbatului.

— Tristă poveste, familia Lars, spuse Annileen, observând doar pe jumătate mișcarea bruscă a lui Ben de a-și ajusta cizma. Peste drum de speeder, femeia șatenă care era cu Owen Lars se întoarse, iar Annileen văzu ce purta. Hei, au avut un copil!

Kallie începu să facă cu mâna cuplului.

— Să-i chemăm aici!

Brusc – și liberă din strânsoarea lui Jabe – maneta de control a speederului fu smucită înainte, făcând vehiculul să înainteze din nou. Kallie se răsuci și căzu pe strada nisipoasă, lovită de jetul de la cele două motoare. La bord, Annileen, care nu era ținută în hamuri, căzu pe spate în brațele lui Ben. Băiatul apucă panicat maneta direcției. Vehiculul trecu pe lângă o căruță cu roți și intră într-o intersecție, chiar dacă tânărul șofer se lupta cu comenzile.

— S-a blocat! strigă el.

Annileen se strecură la consola centrală și îl ajută să tragă înapoi de manetă. Deodată, acesta cedă și accelerația se opri. Vehiculul se opri în fața unei nave stelare parcate ilegal, al cărei proprietar, temându-se că soseau autoritățile, fugi spre rampa de încărcare. Annileen căzu înapoi pe bancheta din spate, fără suflare. Ben părea zguduit și precaut, dar altfel intact. Ea se agăță de mâneca fiului ei.

— Jabe, ți-am spus să încetezi!

— Nu am făcut-o eu, mamă! A pornit de la sine!

— De la sine? Annileen se simțea ca și cum i s-ar fi rupt un vas de sânge în cap. Aproape că ți-ai ucis sora!

Ridicându-se cu precauție, Ben ridică mâna.

— Nu, nu. Am văzut, spuse el. Jabe spune adevărul. Am văzut maneta de control. A alunecat înainte, de una singură, în timp ce nu te uitai.

Ambii Calwell se uitară la Ben. Annileen părea neîncrezătoare, iar Jabe era absolut stupefiat.

— Mulțumesc, spuse el.

— Nu-mi vine să cred, răbufni Annileen. Speederele scumpe nu încep să se conducă singure!

— Totuși, asta e ceea ce am văzut, spuse Ben. Jabe ne-a salvat.

Își înclină ușor capul în fața lui Jabe, care se uită la el mirat. Agasată, Annileen clătină din cap.

— Îi voi spune vânzătorului câteva!

Ben ridică mâna.

— Nu cred că e necesar...

Annileen se holbă la el.

— Ce, ne salvezi de animalele sălbatice și de Tuskeni, dar nu și de vehiculele defecte?

Ben rămase fără cuvinte. Annileen nu-i vorbise niciodată atât de aspru și acum regretă instantaneu. Se lăsă pe scaun și încercă să se calmeze. Apoi se uită în jur. Se aflau într-un cartier pe care nu-l mai văzuse până atunci.

— Unde suntem?

Punându-și gluga la loc pe cap, Ben scană zona.

— Nici pe departe acolo unde am fost, spuse el, cu ceea ce părea a fi satisfacție.

Annileen văzu că acum respira mai ușor și asta o făcu să se simtă mai bine. Până când porni comunicatorul ei.

— *Jabe a încercat să mă omoare!* strigă vocea.

— Totul a fost o greșeală stupidă, îi spuse Annileen fiicei ei prin stație. Rămâi unde ești, Kallie. Ne vom întoarce după tine.

Ben o apucă de mânecă.

— Annileen, spuse el, arătând spre din partea sa de vehicul. Acolo!

Ea se uită afară și văzu un speeder care semăna cu al lui Orrin, condus de un

Klatooinian. Parcă lângă *Hanul Mos Eisley*, iar Bojo Boopa ieși din spate. Ușa celui alt pasager se deschise...

— *Orrin!*

Annileen se ridică de pe scaunul ei și privi, vrăjită, cum, vizavi, doi oameni înarmați se apropiară și îl percheziționară pe Orrin. Ea văzu că tocul lui era gol, iar omul nu făcu nicio mișcare pentru a se opune percheziției. Părea sumbru.

— Asta e Gossamul de la magazin! spuse Annileen.

Jabe întinse mâna după blaster.

— Îl jefuiesc!

— Nu. Ben se întinse în față și atinse cu blândețe umărul băiatului. Nu cred că asta este ceea ce se întâmplă.

Atunci ce se întâmplă? se întrebă Annileen în timp ce durii extraterestri și umani îl conduceau pe Orrin dincolo de hotel și pe o alee. Se uită la Ben.

— Orrin nici măcar nu trebuia să fie în oraș astăzi!

Jabe începuse să se miște din nou, dar de data asta fu oprit de Annileen.

— Mamă, îl iau cu ei! Trebuie să-l ajutăm!

— Nu știm ce se întâmplă, spuse Annileen. Ar putea fi afaceri. Ar putea să nu fie nimic, adăugă ea.

Dar nu credea asta. Se uită temătoare la Ben, care ieșise deja din mașină, apoi se îndreptă spre partea șoferului și vorbi repede.

— Voi doi luați-o pe Kallie și întoarceți-vă aici. O să văd ce pot să aflu.

— Tu? obiectă Jabe. Tu ești nebun. Nici măcar nu porți un blaster!

— Și dacă e nevoie de unul, spuse Ben sever, este un motiv în plus pentru ca *tu* să nu te duci acolo. Expresia lui se înmuie. Orrin a fost unul dintre primii oameni care m-au primit aici. Dacă are nevoie de ajutor, i-l voi oferi eu.

Cu reticență, Jabe fu de acord. Ben îi făcu cu mâna lui Annileen.

— Ne vedem în curând.

* * *

Orrin se îndreptă spre ușile din duroțel ale casei. Era un loc modest – un bloc de piatră turnată în umbra *Hanului Mos Eisley*, cu o cupolă mare în stânga intrării principale. Nu era deloc ceea ce se așteptase. Și deși avea o escortă, nu era niciun paznic în fața clădirii. Nu avea nicio logică.

Sau poate că avea. Cine ar fi atât de nebun să atace *aici*?

Boopa îi arătă intrarea principală. Orrin urcă treptele, pregătit pentru orice. Aproape căzu înapoi pe ele când un glob senzorial negru ieși dintr-un iris din apropierea ușii. Dospozitivul vorbi în Huttă, apoi din nou în Bazică.

— *Identificare și scop!*

Orrin inspiră adânc.

— Orrin Gault. Își privi mâinile și își flexă degetele. Am afaceri importante de discutat... cu Huttul Jabba!

Capitolul 32

Sudoarea umană se scurgea pe plăcile ceramice sculptate frumos. Foaierul lui Jabba era la fel de bogat pe cât de modest era exteriorul clădirii. Orrin nu era surprins. Auzise că Jabba își menținea prezența în Mos Eisley, în afară de palatul său din munți; Huttul părea să dorească să transmită localnicilor o prezență paternă binevoitoare. Totuși, nu era nimic binevoitor în acel loc. Aici erau gărzile, își dădu seama Orrin. Alți patru Gamorreeni stăteau aici, câte doi de o parte și de alta a ușii, cu puști mari în mâini. Păreau plictisiți.

Bojo Boopa și Jorrk îl urmară pe Orrin înăuntru, cu blasterele pregătite. În timp ce îl conduceau pe Orrin pe un coridor larg, acesta simți din nou spațiul gol din toc. Boopa îi luase și comunicatoarele; Mullen și Veeka habar nu aveau unde se afla.

Camera audiențelor se profila înainte, în spatele unei uși blindate rulante. Un droid biped argintiu ieși și scană corpul lui Orrin, constatând că acesta era neînarmat. Orrin simțea că toată lumea se uita la el. De ce puneau lumea să treacă prin asta? Era chiar necesar?

Droidul vorbi pe un ton gutural:

— Jabba te va vedea acum.

Pe toți sorii, gândi Orrin, cu pulsul accelerat în timp ce își împingea picioarele să se miște. *Cum s-a ajuns la asta?* Inspiră adânc și intră pe ușă. În centrul rotondei, pe platforma lungă de lemn construită pentru sania unui Hutt, Orrin văzu...

...altceva. În loc de sanie, o siluetă mică, într-un costum de afaceri verde deschis, stătea cocoțată pe un birou. Creatura roz cu maro introducea numere într-un bloc de date. Credite de toate culorile erau așezate în grămezi ordonate pe birou. Un droid-seif gârbovit se clătina pe roți în apropiere, cu botul deschis și gata să accepte valuta. Orrin nu recunoscuse specia lucrătorului de la birou. Avea o față aproape ca de maimuță, cu obrajii accentuați de două smocuri de mustăți drepte, bine îngrijite. Ochii negri, mari și studioși, rămăneau fixați pe calculele din fața lui, în timp ce introducea cu zel fiecare sumă nouă. Și, la fel ca Gamorreenii de la poartă, nu-i dădu atenție noului venit.

Jorrk îl împinse pe Orrin spre centrul camerei. În spate, Orrin văzu alți trei Gamorreeni de-a lungul perimetrului încăperii – și pe Boopa, care așeză comunicatoarele și blasterul lui Orrin pe o măsuță. Orrin se uită la domul de deasupra camerei. Fărăme de lumină de la orificiile de aerisire tăiate la înălțime se prelingeau în jos prin plasa de sârmă grea, suspendată la câțiva metri deasupra podelei. Pânza metalică nu avea niciun sens din punct de vedere arhitectural; singura ruptură în model era în punctul focal al cupolei, unde o formă pătrată stătea deasupra centrului camerei. Orrin își miji ochii. Era ceva acolo sus?

Aruncând o ultimă privire prudentă la gărzi, Orrin își scoase pălăria și vorbi.

— Sunt aici.

— Într-adevăr! Ființa de la birou se uită în sus și zâmbi cu toți dinții. *Îmi place acest om. Este un bun observator.*

— Mi s-a spus că Jabba e aici, spuse Orrin, simțind cum sângele îi revine în

membre. Ori s-au înșelat, ori ai slăbit.

— Ha! Extraterestrul lovi biroul pentru a-și sublinia strigătul. Observator, și cu simțul umorului. Își așează datapadul și se ridică. Da, îmi place asta! Vreau să fac afaceri cu o astfel de persoană, chiar vreau!

— Dar tu cine ești?

— Ah. Sunt Mosep Binneed, umilul dumneavoastră servitor, spuse creatura, înclinându-se. Era cu un cap mai scund decât Orrin. Administrez portofoliul lui Jabba când el nu e aici.

Strângându-și borul pălăriei, Orrin se mișcă incomod.

— Boopa a spus că acesta este locul lui Jabba, așa că am presupus...

— Imensitatea Sa este o creatură ocupată, spuse Mosep, ridicând o mică tavă cu bani. Ca și cum ar curăța firimiturile de pe o farfurie, el strecură creditele în măruntaiele droidului-seif. Dar Jabba știe că oamenii din Mos Eisley se simt mai bine când el este prin preajmă. Așa că, la ora asta, Jabba e mereu înăuntru. Vărul meu Lhojugg și cu mine suntem îngrijitori comuni.

— Chiar așa, spuse Orrin, fără să-i pese.

Fără Jabba? Era încântat! Mosep își ridică privirea, cu o sclipire în ochi.

— Călătoresc și sub numele lui Jabba din când în când, reprezentându-i interesele. Nu strică să derutezi concurența. Așa că, da, în scopul de astăzi – cu amabila permisiune a stăpânului nostru – ai putea spune că eu *sunt* Jabba.

Jorrk chicoti.

— Maimuța Jabba, Maimuța Jabba!

— Nu e frumos din partea ta, Jorrk, spuse Mosep, aruncând o privire în lateral către dur. Va trebui să-l scuzi pe asociatul meu. A văzut odată o maimuță de nisip Geniseriană și, de atunci, nu a încetat să considere gluma lui amuzantă. Eu sunt, desigur, un Nimbanel. Se uită înapoi la Orrin. Este o tactică bună pentru Jabba, totuși, nu crezi?

Orrin se simțea nerăbdător.

— De ce îmi spui asta?

— Pentru că faci parte din familie, Orrin, băiete. Nu există secrete între noi, nu-i așa?

— Eu nu fac parte din familia *ta*!

Jorrk chicoti din nou. Mosep își zbârli mustățile și întinse mâna după datapad.

— Dacă insiști să treci la afaceri... să vedem. Da, aici e dosarul tău. Citi liniștit, buzele lui fără păr pocnind din când în când. Doamne, ce deranjant.

În timp ce Mosep își continua rutina, cu limba pocnind din când în când, Orrin se luptă cu nevoia de a se mișca, de a spune ceva. *Asta e tortură!* La gândul acesta, Orrin ridică privirea și văzu mișcare deasupra plasei. O siluetă întunecată și suplă trecea prin lumină, uitându-se de după plasă.

— Ceva... ceva e acolo sus.

Mosep nu își ridică privirea din datapad.

— Aceia ar fi *fluierașii Kayven*, spuse el. Zburători carnivori. Trăiesc printre grinzi – dar din când în când le aruncăm câte o gustare.

Orrin ridică privirea alarmat. Acum văzu că forma pătrată de deasupra lui era o cușcă, legată de un sistem de scripeți care ajungea la înălțimi nevăzute.

— O gustare?

Mosep se uită la Boopa.

— Da, cine a fost gustarea de astăzi?

Boopa ridică un os de picior uman de pe podea, de lângă el.

— Un cartofor cu probleme, cred.

Mosep îi zâmbi lui Orrin.

— Au avut deja parte de un festin. Te poți relaxa.

Orrin nu putu să se relaxeze. Erau mai multe sunete deasupra – și mai multe umbre. Pentru o clipă, aproape că i se păru că vede o siluetă bipedă în mișcare, sărind de la una dintre fantele de ventilație la cablu. Apoi urmă un alt zgomot, cu mai multe aripi izbindu-se de plase.

— Am citit destul. Contabilul Nimbanel așeză jos datapadul. Ne datorezi destul de mulți bani, băiete.

— Nu sunt băiatul tău, Binneed!

— Tot ce știu este că anumite obligații nu au fost îndeplinite, declară Mosep. Dar o iau înainte. *Tu ai* convocat această întâlnire. Mosep se așeză pe scaun și își pocni încheieturile păroase. Bănuiesc că *nu* pentru că ești gata să rambursezi totul.

— Lucrez la asta, spuse Orrin, căutându-și curajul. Nu. Vreau să ies din asta, spuse el, răspicat.

— Să ieși? Mosep zâmbi ușor. Mustățile lungi i se zbârliră iar. Cum așa?

— Lăsați-mă în pace. Golanii tăi au venit la ferma mea, la magazinul meu...

— Magazinul *tău*? Brusc interesat, Mosep se uită din nou la datapad. Nu, nu. Înregistrările mele arată că exploatațiile tale includ doar ferma, vehiculele din garaje și barăcile pentru trepădușii tăi.

— Ei se numesc *fermieri*! răbufni Orrin. Nu că voi ați ști asta. Nu ați făcut o zi de muncă cinstită în viața voastră.

— Oh, muncesc, spuse Mosep, sortând lejer credite. Poate că nu este vorba de a scormoni în nisip sau de a transpira aerul pentru apă, dar este vorba de muncă. Se fac investiții. Capitalul este cheltuit. Și se așteaptă un randament.

— Da, sau *ne luați sângele*!

— Tu ești cel care face asta să fie neplăcut, Orrin. Sau domnule Gault, dacă preferi. Faptul că ai de-a face cu mine ar trebui să fie un semn de respect, cred eu. Superiorul meu știe că există diferite tipuri de afaceri și că acestea trebuie conduse în moduri diferite. Își întoarse ochii negri spre Orrin. Crede-mă, dacă Jabba *ar fi vrut* să facă afaceri neplăcute, ai fi știut până acum. Totuși, noi trebuie să ne verificăm investițiile – și asta înseamnă să mergem la locul faptei. Inclusiv în magazinul ăsta, în care se pare că îți ții biroul.

Un alt zgomot veni de sus. Huliganii nu îi dădură importanță.

— Afacerea depinde de reputația mea, spuse Orrin, liniștit. O parte din valoarea operațiunii mele este bunăvoința. Am muncit douăzeci și ceva de ani ca să o adun. Dacă încep să apară bătaușii tăi, o voi pierde.

— Într-adevăr?

— Cu siguranță, spuse Orrin. Lumea va începe să măsoare apa care iese din butoaiele Gault, pentru a vedea dacă îi înșel.

Mosep se ridică de la birou și începu să meargă.

— Este prea târziu pentru astfel de preocupări. Tu înțelegi asta, Orrin – ești un bun om de afaceri. Sau ai *fost* unul. Știi că nu putem lăsa lucrurile să continue.

Orrin se uită în jur, atent la orice mișcare.

— Uite, recolta din acest an va fi mare. *Foarte* mare. A durat ceva până să se

instaleze bine noile vaporizatoare, dar e pe cale să...

— Mă tem că nu înțeleg prea multe despre ferme, spuse contabilul. Dar știu aritmetică. Chiar dacă am respecta planul de plăți pe care îl aveai, nu văd cum ai putea să te achiți față de Jabba. Nici măcar, adăugă el, dacă te folosești de *celelalte* resurse.

Comentariul îl derută pe Orrin.

— Celelalte resurse? Despre ce vorbești?

Mosep bătu în datapad și zâmbi complice.

— Este destul de inteligent, ceea ce faceți voi acolo. Chiar dacă Jabba s-a gândit primul la asta, acum mai bine de un deceniu.

— Nu știu ce...

— Bine. Fă pe nevinovatul. Mosep aruncă datapadul pe birou, unde deranjă teancurile de credite. Cred că e atât de ușor, încât oricine o poate face. Deși Tuskenii de anul ăsta nu prea sunt în stare să riposteze.

Un alt vacarm de sus. Orrin își scutură capul, încercând să înregistreze totul.

— Așteaptă. Ai spus că ai de gând să schimbi planul de plăți?

— Da, spuse Mosep. Ai putea spune *că noi* vrem să ieșim. Se jucă cu nasturii de la vestă. Dublează plata obișnuită pentru mâine – și achiți complet în două săptămâni.

Două săptămâni? Orrin înghiți în sec. Chiar și prima condiție era imposibilă.

— Am încercat să țin pasul. Ați văzut asta! Doar ultimele două plăți au fost mai mici. De ce acum?

Mosep rânji.

— Am crezut că vrei să se termine.

— Nu se va termina niciodată, spuse Orrin, furios. Vă cunosc pe cei ca voi! Vă înfigeți ghearele în cineva și nu-i mai dați drumul!

— În alte vremuri, spuse Mosep, am fi foarte fericiți să avem... un *angajament* pe termen lung cu afacerea voastră. Vă considerăm mai degrabă inventivi, pentru o zonă rurală. Dar adevărul este că Jabba are nevoie de bani, acum, nu de investiții.

— Are nevoie de... Orrin privi în jur. În afară de mizeria macabră din tavan, restul încăperii mirosea a bani, până la tapițeria fină țesută, atârnată în spatele platformei, înfățișând o scenă din istoria Huttilor. Păreți să vă descurcați destul de bine!

Mosep se uită la creditele de pe birou și chicoti.

— Nu, Jabba are nevoie de un pic mai mult. E vorba despre acest Imperiu Galactic în care s-a transformat Republica. E o adevărată schimbare. Până când vom vedea cum îi va accepta cu Hutti, Jabba vrea cât mai mulți bani în mână.

— Adică pentru a-i mitui pe oamenii noi!

— Sau orice este necesar. Niciunei afaceri nu-i place incertitudinea. Mosep se uită la ceasul său de buzunar. Deci, douăzeci și patru de ore pentru penultima plată, să spunem?

Orrin se cocoșă, simțind greutatea întregii galaxii. Apoi se bălbâi.

— Eu... am niște planuri. Îi pot obține. Dar s-ar putea să am nevoie de mai mult timp. Dacă ai putea lua mai puțin mâine...

În centrul încăperii, Mosep își pocni degetele, amintindu-și brusc.

— Da, așa este. Uitasem de asta. Am luat deja mai puțin, în ultimele trei plăți. De aceea ți l-am trimis pe Bojo. Se uită la gărzi. Ei bine, din moment ce ne-ai făcut

pe plac venind aici, poți fi pedepsit imediat pentru asta.

Orrin își scăpă pălăria.

— Ce?

— Strivește-i mâinile, spuse Jorrk, râzând. Nu va mai avea nevoie de vehiculul ăla șmecher.

— Nu, spuse Boopa, lovindu-l pe Klatootinian în piept cu dosul mâinii. Strivește-i picioarele. Își petrece tot timpul în magazinul ăla. Tot ceea ce are nevoie este îndeajuns de aproape pentru a se târî.

— Nu, nu, nu! Mosep scutură energic din cap, fața dispărându-i într-o ceață de mustăți. Această ființă încă mai are o zi ca să facă rost de bani. Nu putem permite ca măsurile punitive, oricât de juste ar fi, să-i împiedice mobilitatea. Mosep se uită la Orrin. Îi vom da o oră cu disruptorul nervos din subsol. Domnule, în ce stare este inima dumneavoastră?

Ochii lui Orrin se bulbucară.

— Eu...

— Presupun că vom afla, spuse Mosep, dând din cap spre gărzi. Este gata pentru spectacol, vă rog. Apoi îi făcu semn droidului, care stătea lângă ușă. O să urmăresc transmisia de aici de sus. Poți să-mi aduci niște cafea?

Capitolul 33

Orrin se avântă spre dreapta. Văzuse acolo ușa sigilată, care oferea un acces de mărimea unui Hutt către stradă. Dar un Gamorrean apăru în fața ieșirii, cu o lamă uriașă în mâini. O altă siluetă masivă se îndrepta spre Orrin din spate. Bojo Boopa și Jorrk blocau intrarea principală și orice șansă de a ajunge la comunicatoare și la blasterul care încă erau pe masă.

— E timpul să jucăm *Frige fermierul*! spuse Boopa.

— Frige, frige! exclamă Jorrk cu bucurie.

Orrin se uită în jur cu disperare. Nu îl văzu decât pe Mosep, încercând să scape din centrul camerei înainte ca mastodontul Gamorrean să calce pe el.

— Aveți grijă, prieteni! spuse Mosep. Nu e nevoie să vă grăbiți. Cele mai multe accidente se întâmplă la locul de muncă!

Gamorreanul din spatele lui se năpusti. Orrin se răsucii, iar degetele grase îl loviră pe spate. Dar mișcarea nu făcu decât să-l aducă pe Orrin în raza de acțiune a lui Jorrk.

— *Frige-frige-frige!*

— *Nu!*

Orrin se smulse de lângă Klatooinian și se aruncă spre platforma de lemn. Pieptul i se izbi de gresia podelei. Încercă să se târască înainte, dar Jorrk îl apucă de picioare. Zvârcolindu-se, fermierul se rostogoli – și în acel moment, auzi un pocnet metalic. O formă întunecată de metal apăru deasupra capetelor atacatorilor săi.

Klaaang! Cușca grea de metal de pe câpriori se prăbuși, lovindu-l pe unul dintre Gamorreanii care înaintau și doborându-l pe Jorrk din picioare. Speriat, un alt Gamorrean se împletici înapoi și ateriză peste Mosep. Contabilul urlă de durere.

Boopa arătă spre dom: în plasa unde fusese închisoarea de metal exista acum o deschidere pătrată. Încă pe spate, Orrin văzu ceea ce văzuse și Boopa: o siluetă îmbrăcată în maro, sus în umbrele înalte, se agăța de ceea ce mai rămăsese din lanț.

— E cineva acolo sus! strigă Gossamul. *Trageți!*

Uitând de fermier, Boopa începu să tragă în sus. Jorrk i se alătură, iar apoi alți doi gardieni intrară din hol, cu blasterele ridicate. Orrin se uită rapid la silueta de deasupra; oricine se afla acolo sus era acum într-o mișcare spectaculoasă, folosind lanțul de ridicare tăiat al cuștii pentru a sări de pe un perete pe altul. Orrin nu mai putea aștepta. În mâini și genunchi, se strecură rapid pe platformă și în spatele biroului. Își dădu seama instantaneu că biroul Nimbanelului se afla în cel mai sigur loc din cameră. Toți bătaușii înarmați trăgeau în sus, prin deschizătură și prin ochiuri. Și, deși împușcăturile păreau să nu aibă niciun efect asupra intrusului imposibil de agil, ele atrăseseră atenția celor câteva zeci de *fluierași Kayven* din cupolă. Supărați de blastere, reptilienii lungi de un metru plonjară în jos, zburând prin deschizătură spre tot ce mișca.

— Yaaaghh! țipă Jorrk când un *fluieraș* se agăța de umărul lui și îl mușcă.

Gamorreanii țipau, încercând să se ferească de atacatori cu topoarele lor.

— Ușa! strigă Boopa, ghemuit în spatele unei statui. Deschideți ușile spre

stradă!

— Doar sania lui Jabba declanșează ușa! veni răspunsul de undeva din cameră.

Orrin se ascunse sub birou. Din când în când, fermierul îngrozit auzea un zgomot slab prin apropiere. Privi în jur, căutând o armă, dar nu găsi decât credite, împrăștiate pe podeaua din jurul său.

— Închideți ușa blindată, strigă cineva. Vor intra în casă!

Dar Orrin nu auzi nicio ușă mișcându-se. Tot ce auzea erau țipete, zgomot de picioare și fluierăturile ascuțite ale prădătorilor *Kayven* care, evident, își pierduseră dieta. Zgomotele dispărură în cele din urmă când părțile implicate purtară lupta în restul reședinței. Camera rămase tăcută. Orrin se ghemui sub biroul care se răsucise într-o parte din cauza agitației. Totuși, înainte să poată ieși, îl văzu pe Boopa furișându-se din spatele unei statui de bronz. Precaut și amețit, Gossamul se uită în sus și în jur. Zărindu-l pe Orrin, scoase un blaster dintr-unul dintre tocurile sale.

— Nu eu am făcut asta! țipă Orrin.

— Sunt sigur că nu, *omule cu apa*. Dar cineva va plăti pentru asta, spuse Boopa, urcând pe platformă și îndreptând blasterul spre Orrin, sub birou.

Orrin simți o lovitură bruscă de bocanci pe biroul de deasupra lui, în afara vederii sale. Îl văzu pe Boopa privind în sus, uimit.

— Tu? țipă Boopa. Te-am mai văzut înainte!

Orrin îl văzu pe Gossam ridicându-și blasterul... și dispărând. Boopa zbură și se îndreptă spre peretele din spate. Se izbi cu capul de suprafața de piatră turnată, apoi trupul său moale căzu pe podea, ca o insectă care cade pe un parbriz.

Orrin clipi. Îl apucase vreun *fluieraș* pe Boopa? Nu putea înțelege cum. Creaturile nu erau suficient de mari. Una se așezase acum pe corpul lui Boopa și începuse să se ospăteze. Neauzind pe nimeni altcineva, Orrin se strecură afară de sub birou. Nu era nimeni deasupra lui. Pe cine văzuse Boopa?

Deasupra, prin gaura pătrată din plasă, lanțul rupt continua să se legene, lumina de la ferestrele cu fante sclipind pe el. O fereastră era deschisă spre exterior, dar nu era niciun *fluieraș* care să scape prin ea. În afară de cel care se ocupa acum de Boopa, toți dispăruseră. Împleticindu-se pe marginea platformei, Orrin văzu dezastrul în care se transformase camera. Doi Gamorreani zăceau pe moarte, la fel ca doi paznici pe care Orrin nu îi mai văzuse până atunci. Blasterul său se afla pe podea, lângă masa răsturnată, împreună cu comunicatorul alb. Îl auzi pe cel roșu bipăind pe undeva printre resturi, dar nu se obosi să îl caute. Pălăria lui era zdrobită sub cușcă.

Și mai erau și creditele, împrăștiate peste tot de pe biroul lui Mosep. Fără să stea pe gânduri, Orrin începu să-și umfle buzunarele. La urma urmei, o parte din ele erau cu siguranță banii lui. Nimeni de aici nu ar fi...

— *H-hello?*

Orrin se opri la auzul vocii. Mosep gemea de sub un Gamorrean.

— Este cineva acolo? Cred că sunt *fracturat*.

— Nu am făcut eu asta, Mosep, spuse Orrin, uitând de credite și îndreptându-se spre ușă. Eu sunt doar un om de afaceri!

Oprindu-se în pragul ușii, Orrin calculă pentru o clipă, apoi se întoarse. Cu o împingere puternică, îl rostogoli pe Gamorrean de pe corpul lui Mosep. Nimbanelul gâfâi după aer. Slăbit, Mosep își întoarse capul spre dreapta. Văzând dezordinea,

suspină.

— Încep să cred că această capcană specială a fost prost concepută. Se uită înapoi la Orrin. Ai recunoștința mea, șuieră contabilul, încă întins.

— Și altceva? întrebă Orrin, strângându-și părțile laterale pentru a ascunde valuta care îi umfla în buzunare.

— Douăzeci și patru de ore. Mosep privi camera. Mă aștept să am niște facturi de *remodelare* de plătit înainte să se întoarcă Jabba.

Orrin aruncă o ultimă privire camerei și fugi.

Capitolul 34

Annileen își închise comunicatorul roșu.

— Orrin tot nu răspunde, spuse ea. La ce bun să ai o legătură directă de comunicare cu omul ăsta dacă el nu răspunde niciodată?

Asta, dacă *putea* răspunde. Stând lângă noul ei speeder în fața *Hanului Mos Eisley*, Annileen se strădui să alunge gândul. Orrin și Ben erau plecați de mai bine de o oră. Ea și Jabe o luaseră pe Kallie, apoi îl lăsaseră pe Jabe să recupereze dubița *LiteVan*, pentru a-i da ceva de făcut. Orice pentru a-l împiedica pe băiat să intre în viteză în casa din oraș ca să-l salveze pe Orrin, dacă avea nevoie să fie salvat.

Obosită să aștepte, puse comunicatorul în buzunar.

— O să mă duc la ușă.

Kallie o trase de mânecă.

— Așteaptă, mamă. Vine Jabe!

LiteVanul se opri lângă noul speeder.

— Uite pe cine am găsit, spuse Jabe, sărind afară.

Ușa laterală se deschise, iar Mullen și Veeka coborâră.

— Oh, ce bucurie, spuse Kallie.

— Taci. Annileen se apropie de Mullen, care părea mai dezorientat decât de obicei. Mullen, ai reușit să dai de tatăl tău?

Tânărul mormăi ceva inaudibil. Lângă el, Veeka scutură din cap. Annileen îi presă.

— Ce faceți cu toții în Mos Eisley?

Cu limba blocată, Mullen privi la sora lui. Veeka ridică din umeri, deranjată.

— Am fost doar, știi tu, în oraș.

Annileen se holbă la cei doi.

— Sunteți un ajutor minunat.

În mod clar, frații Gault știau ceva, ceea ce era destul de neobișnuit pentru ei în mintea lui Annileen. Dar înainte să-i poată întreba mai multe, un țipăt îngrozitor străpunse aerul.

— Uită-te acolo! spuse Jabe, arătând în susul străzii.

Ușa grea din fața casei se deschise. O jumătate de duzină de ființe de diferite specii ieșiră prin ea, fugind pentru a-și salva viața. În secunda următoare, trei creaturi înaripate ieșiră prin ușă, una după alta. Se ridicară la mică înălțime deasupra capetelor pietonilor panicați înainte de a se îndrepta spre acoperișuri.

— *Fluierași Kayven*, spuse Annileen, neîncrezătoare.

La urma urmei, era într-un safari în afara lumii, fără să părăsească vreodată Tatooine!

Orrin ieși ultimul din casă. Roșu, cu părul ciufulit, bărbatul arăta ca și cum ar fi pierdut o ceartă cu un Wookiee. Începu să se îndrepte într-o direcție pe stradă înainte de a se răzgândi și de a se întoarce într-o altă direcție. Era pe cale să se întoarcă din nou când îl strigă Annileen.

— *Hei!* Ea se apropie de el. Orrin, ce s-a întâmplat acolo? Despre ce a fost vorba?

Enervat, Orrin se uită înapoi la clădire și începu să meargă.

Sosi ceea ce în Mos Eisley părea a fi poliție, în timp ce alții se adunaseră să privească *fluierașii* care zburau pe deasupra drumului. Orrin se avântă prin mulțime. Annileen trebui să meargă repede ca să țină pasul. El încetini în cele din urmă când ajunse la locul unde Boopa parcase speederul USV-5, la o oarecare distanță de casă. Acolo, își trase răsuflarea și îi schiță lui Annileen un zâmbet îngândurat.

— Ei bine, eu nu o să vând apă *acelui* loc!

— Glumești? Cine *erau* tipii ăia?

— O fundătură, zise el, scoțând o oglindă din interiorul speederului său. Așa-mi trebuie pentru că am încercat să urmez orice pistă.

Își pieptănă părul cu degetele. Annileen se uită la ceilalți, neîncrezătoare.

— Da, ăă, a fost o afacere, spuse Mullen.

Veeka aprobă din cap.

— Asta este. Adică, de aceea... suntem aici. Înghiți în sec. Da.

Orrin își dădu ochii peste cap, încercând să își îndrepte gulerul. Dar gestul de a-și trage cămașa făcu să iasă din buzunarele vestei zeci de jetoane de credit.

Membrii familiilor Calwell și Gault deopotrivă rămaseră uimiți.

— Orrin, ce este asta? ceru Annileen.

Orrin îngenunche, cu fața roșie, în timp ce încerca să adune creditele de pe solul prăfuit. Erau în mare parte mărunțiș, dar dintr-o mare varietate de sisteme – și erau multe.

— *Clientul...* m-a despăgubit pentru călătoria mea.

Kallie se uită la teancul de valută din mâinile lui și râse.

— Ai venit aici de pe Coruscant?

Bărbatul agitat nu răspunse, privind în sus la fiul său.

— Vino aici, Mullen, și dă-mi pălăria ta!

Mullen privea în gol.

— Unde *ți-e* pălăria, tată?

— Taci și dă-mi-o!

Mullen își puse pălăria în fața tatălui său. Orrin își reluă adunarea frenetică, ridicând privirea doar când văzu mișcare la capătul străzii, în direcția opusă casei.

Orrin scăpă banii și se ridică.

— Kenobi, spuse el, privindu-l pe Ben cum se apropie.

Annileen se întoarse.

— Te-ai întors! Se uită la Ben și apoi la casă. Am crezut că te duci să vezi ce face Orrin?

Ben se înclină.

— Se pare că l-ai găsit tu prima.

Annileen îl privi cercetătoare, iar Jabe scutură din cap.

— *Ne-ai* fost de mare ajutor.

Orrin se uită la pământ, gândindu-se intens, apoi ochii i se măriră.

— Mă căutai? Tu ai... Se opri la mijlocul propoziției și se uită înapoi la casa din depărtare. Se întoarse din nou spre Ben. Ai fost aici tot timpul?

Ben arătă peste umăr cu degetul mare.

— Am niște reparații de făcut. Familia Calwell a fost destul de amabilă să mă îndrume încotro să merg. Și, da. Annileen a crezut că te-a văzut mai devreme. Dar am fost deturnat de un negustor ambulant destul de insistent. Își împreună mâinile.

Au fost ceva probleme?

Orrin îl privi încruntat.

— Nu, deloc. Se întoarse spre Annileen – și văzu noul speeder sclipitor din spatele ei. Fața i se luminează. Hei, l-ai luat!

— Pentru asta ne-ai trimis aici, spuse ea. Este minunat, Orrin. Dar costă atât de mult...

— Nu-i nimic. Pot să-l achit!

Orrin făcu un gest către picioarele sale, unde Mullen și Veeka adunau creditele rămase. Pășii pe lângă ei pentru a se alătura lui Annileen lângă noul vehicul. Punându-și mâna stângă pe paleta de direcție din față a speederului JG-8 și brațul drept în jurul mijlocului lui Annileen, reuși să o îmbrățișeze în același timp atât pe ea, cât și speederul.

— E o frumusețe, nu-i așa?

Acceptând îmbrățișarea în ciuda neliniștii sale, Annileen aprobă din cap.

— Este.

— La fel și Annie a mea, îi anunță el pe ceilalți, brațul lui strângând-o mai tare. O frumusețe, vreau să spun.

Orrin îi dădu drumul și o întoarse cu fața la el.

— Annie, ascultă. Acest lucru este important. Este motivul pentru care am vrut să fiu aici în oraș cu tine acum. Știam că Mos Eisley era special pentru tine. El îi luă mâna dreaptă. Acel speeder e doar începutul. Vreau să te măriți cu mine.

— *Să mă mărit cu tine!* Ochii lui Annileen se bulbucară. *Ce?*

— Toată oaza ne-a căsătorit de ani de zile. Ce mai așteptăm?

— Am așteptat?

Asta era o noutate pentru Annileen. Se uită la ceilalți. Kallie și Jabe păreau la fel de uimiți ca și ea; Mullen și Veeka, atenți. Iar Ben doar îi privea, fără emoții.

Orrin îi strânse mâna mai tare.

— Ți-am crescut pe jumătate copiii. Tu m-ai ajutat să-i cresc pe ai mei...

— Nu da vina pe mine pentru *asta!* Annileen își smulse mâna. Se uită înapoi la Mullen și Veeka și spuse: Fără supărare.

— Nu este niciuna, mârâi Mullen.

Ambii frați Gault aveau pălăriile pline de bani. Annileen se întoarse spre Orrin.

— Trebuie să recunoști că este ciudat. Până de curând, nu ai arătat nici cel mai mic interes pentru mine!

— Haide, imploră Orrin. Știi că nu e adevărat!

— Interes *serios*. Ai glumit, desigur...

— Dacă am glumit, a fost doar pentru că mi-a fost frică, spuse Orrin. Mi-era teamă că nu vei crede că sunt demn să-i iau locul lui Dannar. Se uită în altă parte. Ei bine, am muncit. Tot acest timp pe care l-am investit în îmbunătățirea fermei, toată munca cu *Chemarea Coloniștilor*? A fost munca mea pentru *mine*. Pentru tine!

— Pentru mine?

— Ca să vezi cum pot fi, spuse el.

Ochii lui Annileen se măriră. Acum aveau public, trecători care se fereau de încercările orașului de a prinde *fluierașii Kayven*. Brusc conștientă de sine, făcu un pas înapoi.

— Aștepți un răspuns acum?

— În curând, spuse Orrin. Se uită înapoi pe stradă, în direcția casei. Sigur, de

ce nu acum? Știu că-ți place *Piața Kerner*. Au nunți acolo tot timpul. Ce părere ai?

— Cred că trebuie să iei una dintre pastilele tale de stres!

— Nu glumesc, Annie, spuse el, ingenunchind. Vorbesc serios!

Uimită, ea se uită din nou în jur. La speeder. La Ben. La ceilalți, și apoi din nou la Ben. Cu ochii ațintiți din nou asupra lui Orrin, vorbi puțin mai tare, în parte pentru binele străinilor.

— Am nevoie de puțin timp să mă gândesc la asta, spuse ea.

Cu zâmbetul puțin ofilit, Orrin se ridică în picioare și își șterse praful de pe pantaloni. Se înclină în fața lui Annileen și se întoarse spre vehiculul său. Trecătorii, simțind că momentul se încheiase, se îndepărtară.

Văzându-l pe Orrin vorbind cu copiii săi, Annileen vorbi cu ai ei.

— Ați văzut vreodată așa ceva?

Kallie clătină din cap.

— Dacă Veeka Gault va fi sora mea, voi deveni una dintre călugări B'omarr.

— O să-ți faci o lobotomie, spuse Ben.

— Crede-mă, spuse Kallie. Ar fi de preferat.

* * *

Vorbind încet, Orrin termină, pentru Mullen și Veeka, rezumatul de 32 de secunde al evenimentelor petrecute în casă.

— Nu vom ieși din asta cu vorba, spuse el. Își șterse sudoarea de pe frunte. Nu e ceva neașteptat. Întotdeauna sunt două planuri, știți doar.

— Nu sunt atât de sigur de planul doi, spuse Mullen.

Orrin se uită la fiul său, epuizat.

— Pe toți sorii, ce s-a întâmplat cu Zedd de data asta? Cu siguranță coastele lui s-au vindecat de...

— Au sunat de la clinică. A luat analgezicele greșite, spuse Veeka. Zedd e acum dependent de medicamentele pentru Wookiee.

Orrin scutură din cap.

— Este concediat.

— Trebuie să mergem *în seara asta*? întrebă Mullen. Nu cred că o putem face fără el.

— În seara asta sau nimic, spuse Orrin. Avem nevoie de un al patrulea, și încă repede. Dar cred că l-am găsit.

Orrin se uită la familia Calwell, adunată între duba lor *LiteVan* și vehiculul luxos a lui Annileen. Jabe aprobă din cap, cu respect. Orrin îl adusese pe Jabe la convingerea sa puțin câte puțin, iar băiatul părea mai mult decât dornic să fie de ajutor.

— Da, de fapt va merge destul de bine, spuse Orrin, îndreptându-se spre grup. Jabe, strigă el. Vrei să te întorci la oază cu noi?

Jabe păru surprins de acest lucru. Aflată lângă vehiculul Gault, Veeka îi făcu cu ochiul. Emoționat, Jabe se uită la mama sa, dar Annileen era sceptică.

— Kallie trebuie să ducă acum dubița acasă pentru a hrăni animalele. Nu vreau ca ea să meargă singură...

— Vom veni în spate până la mine acasă, spuse Orrin. Droidul meu bucătar îi va da de mâncare lui Jabe și îl voi aduce acasă în seara asta. Toată lumea va fi în

siguranță.

Copleșită de atenția de mai devreme, Annileen consimți.

— S-a stabilit, zise Orrin, făcându-i semn băiatului să se ducă la speederul său.

Întorcându-se, Orrin îl văzu pe Ben stând în picioare, contemplativ, cu gluga umbrindu-i ochii.

— Credeam că ai de rezolvat niște reparații, spuse Orrin, cu răceală.

— Asta fac. Ben aprobă din cap și se întoarse spre Annileen. Pot să ajung singur acasă.

— Nu, spuse ea. Te las cu unitatea de răcire la tine acasă. Se uită la Orrin, care nu părea prea fericit. Încă pot să decid pentru mine... Cred.

— Bine, spuse Orrin, revenindu-i vechiul zâmbet. Atunci ne vedem diseară.

Capitolul 35

Deci așa trăiește un pustnic, gândi Annileen în timp ce se uita prin casa lui Ben. Era mai curată pe dinăuntru decât afară, ceea ce și-ar fi imaginat, cunoscându-l pe Ben. Dar mobilierul era imposibil de puțin.

Nu și-l putea imagina locuind aici în niciun fel de confort. Fiecare zi trebuie să fie ca un camping. *Ceea ce s-ar putea să nu fie un mod atât de rău de a trăi*, gândi ea, amintindu-și de dezordinea din propria ei viață.

Annileen își termină spălarea mâinilor în lighean și le uscă repede. Nu era bine să zăbovească aici, când tocmai intrase să se îmbroască. Dar avea o scuză bună. *Rooh* găsisese drumul spre casă, așa cum spusese Annileen, dar se înșelase în legătură cu cât de aproape era animalul de naștere. Annileen și Ben ajunseseră chiar când soarele atingea munții din vestul Jundlandului – și îi găsiseră pe mamă și fiu chiar în fața adăpătorului. Examinarea de către Annileen a eopiei și a puiului ei îi scoase pe amândoi sănătoși; eforturile de dimineață trebuie să fi provocat travaliul timpuriu.

Aruncând o ultimă privire în jur, Annileen păși prin perdea și ieși în seara caldă. Ben îngenunchease lângă *Rooh*, care ronțăia bucuroasă hrana. Annileen zăbovi în fața ușii, nedorind să tulbure acel moment senin. Dar Ben îi observase prezența.

— *Rooh* este destul de energică, având în vedere calvarul prin care a trecut, spuse el, mângâind botul noii mame. Cât timp ar trebui să se odihnească?

— Eopiile sunt făcute din benzi elastice, glumi Annileen. Probabil că e gata de cursă.

— Atât de curând? se miră Ben.

Annileen râse.

— Crede-mă, o invidiez. Jabe m-a dat peste cap timp de o lună.

Ea intră în curte. Unitatea de răcire reparată stătea printre celelalte vechituri de afară. Ben rămăsese în mare parte tăcut în timpul drumului pentru a o lua și al călătoriei până aici. Nu adăugase mare lucru la povestea sa despre absența lui Orrin, în afară de o întrebare despre banii bărbatului, pe care ea o găsisese ciudat de oportună. Ben nu insistase mai mult. Și nu-l întrebase deloc despre singurul lucru despre care își dorea cel mai mult o părere.

— Ei bine, spuse Ben, ridicându-se. Ar fi bine să duc echipamentul înăuntru cât încă mai e lumină. A fost o zi minunată. Mulțumesc pentru ajutor.

Cu asta, trecu pe lângă ea și se îndreptă spre unitatea de răcire.

Annileen rămase incremenită când el îngenunche lângă unitate. În cele din urmă, ea cedă, intrând în raza lui vizuală.

— Ben, spuse ea. Ar trebui să mă mărit cu Orrin?

Ben făcu o pauză.

— *Vrei să te măriți cu Orrin?*

— Nu în mod special, spuse ea. Mulți cred că ar trebui.

Ben ridică unitatea de pe jos.

— Sunt sigur că ceilalți prieteni ai tăi ar fi mai calificați să te sfătuiască.

Leelee...

— Nu, spuse Annileen. Nu Leelee. Merse după el și îl blocă în fața ușii. El se uită la ea, nedumerit, în timp ce ea îi smulgea unitatea de răcire din mâini și o lăsa jos lângă ușă.

— Vreau să știu ce vrei să fac.

Ben ridică din umeri.

— E viața ta. Fiecare individ își decide propria soartă...

Annileen gemu.

— Totul este un dicton la tine. Ben, vrei să-mi spui că nu ai avut niciodată de-a face cu o astfel de situație în viața reală? În care a trebuit să iei o decizie în legătură cu altcineva?

Simțind în sfârșit frustrarea ei, Ben își întoarse privirea.

— Sunt om, spuse el. A fost cineva, odată. Nu a fost să fie.

— Și ai renunțat și te-ai mutat în Deșertul Jundland? râse ea. Aș spune că nu ai găsit persoana potrivită.

— Poate că am găsit, spuse Ben, uitându-se la ea de sub glugă. Dar nu am fost eu persoana potrivită.

— Alte vorbe cu dublu înțeles din partea *Nebunului Ben*, zise Annileen. Simțind cum îi crește încrederea, făcu un alt pas spre el, reducând spațiul dintre ei la jumătate. Ei bine, eu nu cred că ești atât de nebun. Eu cred că ai găsit pe cineva la care nu te așteptai. Și asta nu e un lucru rău, spuse ea, întinzând mâna spre el.

Ben își puse mâinile în fața lui pentru a-i încetini înaintarea.

— Annileen... Nu. Nu pot să fac asta.

— Ești sigur? Ea se uită în ochii lui. Eu cred că poți.

— Nu, *cu siguranță* nu pot.

— Toată lumea pierde frâiele din când în când.

El râse pe jumătate stânjenit.

— Eu am spus asta, nu-i așa?

— Da.

Ea îi prinse mâinile și îl trase mai aproape... dar el se retrase și se întoarse.

— Ce este? Ea se holbă la spatele lui. Este din cauza lui Orrin? Nu-ți face griji pentru asta. Ți-am spus, nu simt asta pentru el.

— Și cred că nu simți la fel nici pentru mine, spuse Ben, îndreptându-se spre eopii.

— Ești expert în ceea ce cred eu? Ea zâmbi cu căldură. Ei bine, asta e dovada că se întâmplă ceva între noi. Orrin mă cunoaște de o viață și nu știe ce cred eu. Ti m-ai întâlnit de câteva ori și îmi poți citi gândurile. Ochii ei scânteiară în lumina serii. De multe ori. Deci ori ești supraomenește de perceptiv, Ben... ori ți-am captat toată atenția.

Ben o luă pe *Rooh* de frâie și o conduse în țarc. Puiul ei firav o urmă.

— Annileen, cred că ai o casă bună, o familie frumoasă și o afacere de succes. Și cred că te plictisești de moarte.

Ea se uită la el, neîncrezătoare.

— Crezi că sunt atât de simplă?

— Nu, spuse el, ridicând puiul peste gard. Cred că ești atât de *complicată*.

Annileen își încrucișă brațele.

— Crezi că biata Annie se plictisește de Tatooine, iar prima dată când apare un

străin de pe altă lume, e gata de nebunii?

— Alții au făcut-o.

— Ei bine, te înșeli.

El se uită înapoi la ea.

— Serios? *Nu* ești plictisită?

Annileen se întoarce și lovi unitatea de răcire cu zgomot.

— Sunt prea *obosită* ca să fiu plictisită! Am o casă care se destramă pentru că pic moartă în fiecare seară. Jumătate din timp, adorm la masa din bucătărie. Copiii mei tot încearcă să găsească noi modalități de a se sinucide, de parcă locul ăsta nu ar fi destul de periculos. Și *afacerea* mea... Scuipă în timp ce se îndrepta spre țarc. Treaba mea e să fac pe mama bantha cu o turmă de orfani în toată firea! Lumea nu se îndreaptă spre Inelul Exterior pentru a schimba locurile cu bătrâna Annileen.

— Știu pe câțiva care ar face-o, spuse Ben, cu spatele sprijinit pe gard.

Ea se uită la el. El începu să spună ceva și se opri. Pentru o clipă, se auzi doar sunetul puiului de eopie, care își mirosea mama. În cele din urmă, Ben vorbi din nou.

— Annileen... Cred că ai învățat să trăiești cu aceste lucruri. Dar nu te mai poți preface că ele te provoacă. E prea mult pentru tine. Întorcându-se, își puse ambele mâini pe balustrada gardului și privi spre deșert. Ți-ai atins limita și cauți un colac de salvare. Și din moment ce crezi că nu te poți mișca, ești disperată după cineva care să vină și să-ți țină companie în acea lume. Cineva care să te provoace.

— Nu știu, spuse Annileen, alăturându-se lui la gard. Erbaly Nap'tee ar fi destul de dificilă.

— Știi ce vreau să spun.

Ea se uită în jos la eopii și oftă. Știa ce voia el să spună.

— Vrei să-mi spui că nu scapi dintr-o capcană atrăgând pe altcineva în ea.

— Fiecare capcană are mai multe căi de ieșire, spuse Ben. Am văzut asta chiar astăzi.

Lui Annileen i se păru un comentariu ciudat, dar el schimbă subiectul.

— În plus, spuse el, aș fi un comerciant groaznic.

— Abia poți să faci cumpărături pentru tine cum trebuie, spuse ea.

Râseră amândoi. Ben începu să se îndepărteze de gard când ea îi atinse brațul, mai puțin insistentă de data asta.

— Așteaptă, spuse ea. Nu o să scapi așa ușor. Nu e vorba doar de mine, spuse ea. Este vorba și despre tine.

El își ridică din nou mâinile.

— Ți-am spus, nu caut...

— Nu, spuse Annileen. Nu asta. Te-am întrebat în acea zi la *Revendicare* dacă ți s-a întâmplat ceva rău. Ai spus că i s-a întâmplat altcuiva.

— Da.

Ea îl apucă de încheietura mâinii.

— Ești un mincinos.

— Poftim?

— Te minți singur. Acest lucru, acest lucru rău – s-ar putea să se fi întâmplat altcuiva. Cuiva la care țineai, bănuiesc. Și asta înseamnă că ți s-a întâmplat și ție.

Ben rezistă argumentului ei.

— Eu nu...

— Ba da. Ceva oribil s-a întâmplat, Ben, și te sfâșie. Poate de asta ești aici. Dar tu încerci să mergi mai departe ca și cum nu ți-ar păsa, ca și cum nu ai fi...

Ea făcu o pauză. Cu mâinile pe balustradă, el se uită la ea.

— Ai fost *acolo*, șopti Annileen. Nu-i așa? Când s-a întâmplat lucrul ăsta rău, mormăi ea. *Ai fost acolo*.

Ben închise ochii și aprobă din cap.

— Nu s-a întâmplat pur și simplu, spuse el, respirând cu greu. *Eu am cauzat totul*.

Mintea lui Annileen vui. Se învârtea și vira în închipuiri întunecate pe care voia să le respingă. Dar Ben era serios în legătură cu orice ar fi fost, iar ea trebuia să fie la fel.

— Ai... ai rănit pe cineva?

— S-au rănit singuri, spuse Ben. Eu am venit la sfârșit – chiar la sfârșit. Dar am fost acolo și la început. Ar fi trebuit să opresc totul.

Ea scutură din cap.

— Ești doar un singur om.

— *Ar fi trebuit să-i opresc!* Balustrada se zgudui. Am dat greș! Depindea de mine să-i opresc și nu am făcut-o. Și voi avea asta pe conștiință pentru totdeauna.

Ochii lui Annileen se uitară în stânga și în dreapta. Gardul tremura atât de tare sub mâinile lui, încât ea bănuia că stâlpii vor ieși din pământ.

— Ben, nu poți da vina pe...

— Nu ai de unde să știi. El se întoarse și se agăță de umerii ei, surprinzând-o. I-am dezamăgit pe toți. Ai idee câți au plătit pentru asta? Știi câți încă plătesc, chiar acum?

— Știu doar unul, spuse ea.

Ben îi dădu drumul. Brațele lui se înmuiară.

Ea nu mai văzuse niciodată atâta angoasă în ochii cuiva. Prin ce trecuse? Ce a făcut? Ce *credea* că a făcut? Atât de multe teorii despre trecutul lui se coagulasera și se dispersaseră de când îl cunoscuse. Annileen se strădui să le parcurgă acum. Fusesse o tragedie domestică? Fusesse soldat, ale cărui acțiuni i-au omorât plutonul? Un director, a cărui neglijență a distrus corporația?

Gândurile ei variară de la mic la improbabil de mare, înainte de a stabili că nu conta. *Rănit* însemna rănit. Și chiar dacă Ben făcuse rău cuiva înainte, ea considera că acum nu mai era un pericol. Cu excepția, poate, pentru propria sa fericire.

Toate instinctele umane îi spuneau să-l îmbrățișeze. Dar altceva, undeva, îi spunea să facă un pas înapoi. Ceea ce și făcu.

— Ben, cred că înțeleg. Ești aici, cred, ca să ispășești o pedeapsă. Poate mai mult decât atât – nu știi. Dar asta e o parte. Dacă a vorbi despre lucruri, ar ajuta...

Ben scutură din cap.

— Nu se va întâmpla. Se uită la apusul soarelui, apoi respiră adânc. Corpul i se îndreptă. Îmi pare rău. Îți mulțumesc pentru ziua petrecută afară, dar ar trebui să ajungi acasă cât încă mai e lumină.

Annileen îl privi în timp ce se întorcea spre casa lui. Rezerva familiară revenise. Ea pătrunsese pentru o clipă; putea spune asta cu siguranță. Dar văzu că nu va ajunge mai departe. Nu astăzi.

Cu mâinile atârându-i la spate, Annileen se întoarse la speederul ei, care strălucea purpuriu în apus. Lângă el, se întoarse și se uită la Ben.

— În regulă, spuse ea. Nu am de gând să mă ascund în fața ușii tale, așteptând să-mi spui. O poți face în timpul tău liber.

El se opri din mers privi spre est, melancolic.

— Timp, am.

— Ei bine, și eu am, spuse Annileen, strecurându-se la comenzilor vehiculului. Eu nu plec nicăieri. Porni motorul. Ai auzit asta, Ben? *Eu nu plec nicăieri.* Așa că atunci când ești gata... știi ce spune semnul.

Plecă în amurg, lăsându-l în urmă pe Ben, contemplativ. Care, bănuia ea, își amintea foarte bine ce voise să-i spună.

GĂSEȘTE CE AI NEVOIE LA REVENDICAREA LUI DANNAR.

Meditație

Annileen. Devine o problemă. Pentru ea – și asta o face o problemă și pentru mine. Știu la ce te gândești. Am mai fost testat și am văzut ce înseamnă să te apropii prea mult de cineva. Cu ani în urmă, de Siri Tachi – ai fost acolo pentru o parte din asta. Și apoi a fost Satine... Am jurat să nu mai pun pe nimeni în pericol.

Și tocmai asta e: nu sunt un Padawan cu ochi nevinovați. Nu mai sunt. Știu că legăturile personale pot lucra împotriva noastră. Le punem în pericol, uneori, din cauza naturii îndatoririlor noastre. Și mai rău, ele devin posesiuni, care trebuie protejate și devin obsedante. Recunosc, uneori mă întreb dacă nu cumva asta îi dezavantajează pe Jedi. Nu toată lumea este Anakin. Și dacă simplul act de a ține profund la o persoană – mai ales la cineva atât de bun ca Padme – este distructiv în principiu, atunci Forța are o viziune ciudată asupra a ceea ce constituie binele și răul. Chiar tu mi-ai spus că Jedi nu au fost întotdeauna împotriva relațiilor. Și gândește-te: familiile sunt puternice în Forță. Înțelege Forța cu adevărat ce vrea?

Nu contează – eu mă înțeleg pe mine. Pot renunța la iubire. Am renunțat la iubire. Dar nu eram pregătit să renunț la lucrul pe care îl aveam în schimb. Comunitate. Mi-am trăit viața în structura Ordinului Jedi. Da, a fost o organizație cu un scop – dar a fost și o familie. Am spus-o chiar eu: Anakin a fost fratele meu. Am avut mulți frați și surori. Și tați și mame. Și chiar un unchiuleț ciudat și verde. Acum nu mai am acel cămin.

Nu am acea familie. Aproape toți prietenii pe care i-am avut vreodată sunt morți. Eu... nu m-am gândit niciodată la asta în astfel de termeni. Aproape că mi-a tăiat respirația, chiar acum. Aproape toți prietenii pe care i-am avut vreodată sunt morți. Majoritatea uciși de Sith. Și nu am trăit niciodată fără Ordinul Jedi pe care să mă bazez, care să mă ajute când lucrurile au mers prost. Cum este să fii un Jedi singur?

Cred că ai încercat să-mi spui, de mai multe ori. Poveștile tale despre alți Jedi care au trăit fără capcanele Ordinului, dar care totuși au urmat Codul. Kerra Holt⁷, pe vremea lui Bane, ruptă de Republică. Și cine era jumătatea aia de Jedi? Zayne ceva? Zayne Carrick. Nu făcea parte din Ordinul Jedi, și totuși făcea fapte bune oricum, pe cont propriu. Se baza pe prietenii săi și nu avea nevoie de vreo poziție oficială pentru a face ceea ce trebuie.

Poate că și eu pot face asta. Nu pot reconstrui Ordinul Jedi, dar cu siguranță pot reface sistemul de sprijin pe care l-a oferit. Emoțional, dacă nu în ceea ce privește puterea de a rezista Împăratului. Poate începând cu Annileen și magazinul ei, Revendicarea... Nu. Asta ar însemna să urmez singur Forța Vie – să mă învâluie în prezent. Să nu-mi fac griji cu privire la viitor, la firele mai lungi, la problemele mai mari. Un Jedi este responsabil pentru echilibrarea ambelor.

Sunt responsabil – mai ales acum, când nu mai are cine să o facă.

Totuși, Annileen...

Stai puțin. Așteaptă. Tocmai mi-am dat seama de ceva. Voi reveni.

⁷ Kerra Holt – eroina cărții *Star Wars - Cavalerul Rătăcitor* - John Jackson Miller.

PARTEA A PATRA
RUPTURA

Capitolul 36

Ochelarii unui Tusken îngustează și concentrează lumea, dar o și aduc în centrul atenției. Acum, la doar câteva ore după apusul soarelui, erau multe de văzut pe ferma întinsă la sud-est de oază. Prin obiectiv străluceau în galben cupolele fermei, un grup de bule sub lunile în creștere. Mai mari decât multe dintre celelalte case din deșert, erau iluminate în continuare de luminile de securitate de pe catarge. Punțile acoperite de deasupra nisipului legau casa de garajele sale.

Bătrânul stătea pe una dintre aceste verande, întărindu-se împotriva frigului nocturn. Ușa casei sale era deschisă în spatele lui, iar lumina se revărsa prin ea, la fel ca și cuvintele soției sale, care se auzeau până pe creasta nordică. Bătrânul Ulbreck își căuta liniștea afară în majoritatea serilor, iar în seara asta făcea la fel. Fumând o țigară interzisă de doctor și de soție, Ulbreck părea relaxat și încrezător în domeniul său. Nimeni de aici nu-i putea spune ce să facă.

Cealaltă persoană prezentă ar fi fost mai greu de văzut, dacă nu ar fi fost mișcarea ei. Protejându-se împotriva frigului, Langer, paznicul de noapte, continua să sape un șanț în pământ. De obicei, paznicul stătea nemișcat, dar nu și atunci când bătrânul era afară. Langer avea reputația de a fi un bun trăgător cu pușca, dar nu o mai folosisese de ani de zile; rudă cu soția lui Ulbreck, el avea sarcina ușoară de a proteja gospodăria. Celelalte santinele erau pe teren, patrulând printre vaporizatoare. De ele îi păsa cu adevărat bătrânului.

Intrușii vigilenți, care studiaseră ferma în nopțile precedente, știau toate astea. Cunoșteau obiceiurile și sistemul de apărare al lui Ulbreck și știau calendarul circuitelor speederelor santinelă din jurul fermei. Furtul la lumina zilei al unui vaporizator cu treizeci și șapte de ore mai devreme făcuse ca Ulbreck să aloce mai multe santinele fiecărui vehicul, dar rutele și calendarul nu se schimbaseră.

Membrii grupului de atac sosiseră separat, din două direcții diferite. În timpul apropierii lor finale, cei patru alergară singuri, în stilul Tusken, până când ajunseră la posturile planificate în spatele crestei nordice. Prin ocularele lor, văzură cu toții același lucru. Totul era așa cum se așteptau.

Rămânea să aștepte ca norii să treacă peste luna cea mare. Când se întâmplă, se mișcă. Prima pereche de tâlhari traversă creasta, având grijă să nu se împiedice de veșmintele voluminoase. În spate, cei doi rămași pe dună își ridicară puștile și traseră. Mai multe focuri trase asupra luminilor de securitate lăsară ferma în întuneric.

Langer observă primul.

— *Tuskeni!*

Dar strigătul nu făcu în schimb decât să atragă proiectilele blaster. Langer plonjă pentru a evita salvele, care se opriră suficient de mult pentru a permite perechii de tâlhari din față să atace. Atacatorul cel mai agil ajunse primul, cu bastonul gaderffii ridicat. Capătul contondent al armei îl lovi pe Langer peste față, făcându-l să intre în inconștiență. Ulbreck începuse să se miște la strigătul santinellei. Pușca lui stătea acolo unde era de obicei în serile astea, chiar în fața ușii

casei. Dar acum împușcăturile dinspre creastă răzbăteau pe terasă, împiedicându-l să ajungă la arma sa. Se prăbuși în spatele unui stâlp și strigă la ușa deschisă.

— Magda! Cheamă ajutoare!

Era prea târziu. Cu Langer incapacitat, cei doi ajunseră cu ușurință la casă. Agresorul mai voinic sparse ușa laterală și aruncă ceva înăuntru. Urmă o fulgerare și câteva secunde mai târziu, fumul ieși din clădire. Tușind, o femeie în vârstă se împletici afară și ajunse în mâinile atacatorilor. Îngrozită, ea strigă în strânsoarea lor.

— Wyle! Wyle!

— Vin, Maggie! strigă Ulbreck.

Dar nu putea ajunge nicăieri cu împușcăturile care împânzeau puntea. Când făcură o pauză, fu doar pentru că trăgătorii coborau de pe creastă, urlând strigăte de război. Bătrânul fermier se strădui să se ridice în picioare, dar cel mai mic dintre atacatori fu deasupra lui, legănându-și pușca precum o bătă. Patul armei îl lovi pe bătrân în nas. Ulbreck urlă de durere și căzu pe punte, cu fața însângerată.

Magda Ulbreck țipă când invadatorii o târâră în fața casei, în văzul soțului ei rănit. Liderul celor patru își lăsă jos pușca și scoase un cuțit din bandulieră. Lama ruginie scânteia în lumina lunii, iar silueta în robă se uită amenințător la Ulbreck.

Magda strigă din nou. Dar chiar și în agonie, soțul ei rămase sfidător.

— Blestemaților, nu m-ați putut ucide la *Revendicare*! N-am să vă implor acum!

Purtătorul cuțitului încuviință din cap. Acest răspuns fusese așteptat. Ulbreck va rămâne sfidător, știa cu toții, până când va fi amenințată soția lui. Atacatorii se vor întoarce împotriva Magdei și o vor speria. S-ar putea să o rănească puțin din punct de vedere estetic; va fi mai rău decât atât dacă ea se va lupta cu ei. Dar ambii soți Ulbreck vor rămâne în viață, pedepsiți și îngroziți. Și dacă noaptea asta chinuitoare nu îl convingea pe Wyle Ulbreck de greșelile sale, Magda cu siguranță o va face. Totul va decurge conform planului. Funcționase și înainte, în altă parte.

Perfect.

Cu excepția siluetei care sări din vârful verandei acoperite. Cizmele aterizară direct pe umerii liderului, trântindu-l înapoi. Cuțitul îi zbură din mână în timp ce lovea pământul, iar ochelarii de vedere pe timp de noapte i se răsuciră în lateral sub cârpele Tuskene. Pentru câteva clipe, nu mai văzu nimic; auzi doar o luptă, în jur.

Mutându-și ochelarii ca să poată vedea măcar cu un ochi, liderul se răsuci, încercând cu disperare să ajungă la pușca de pe pământ. Dar bărbatul care apăruse de sus se lupta deja cu foștii răpitori ai Magdei. *Foști*, pentru că femeia căzuse liberă atunci când atacase personajul cel nou. El stătea acum între ea și ei, ferindu-se rapid de loviturile bastoanelor gaderffii greoaie. Sărea... Se ferea... Și, cu încă o mișcare fulgerătoare, prinse una dintre arme. Apoi sări, luând bastonul cu el. Atingând solul, sări iar în luptă cu arma sa. Războinicul rămas fără armă căzu înapoi, cumva – nici măcar nu părea să fie un pas greșit, pentru singurul ochi disponibil al liderului – lăsându-l singur pe celălalt războinic. Bastoanele gaderffii se ciocniră zgomotos, metalul scânteind în noapte.

Cu o energie care-i contrazicea vârsta, Magda fugi grăbită. Cel mai mic dintre invadatori, captivat de lupta din apropiere, nu făcu nimic în timp ce ea își luă soțul sângerând și îl ajută să se îndrepte spre garaje și să scape. În timp ce soții Ulbreck fugeau, primul atacator găsi în sfârșit pușca rătăcită. Încercă să o îndrepte spre salvatorul care se duela, dar masca de pe față era din nou strâmbă, împiedicându-l.

În față, duelul cu bastoane gaderffii se apropia de sfârșit. Presupusul erou al celor doi Ulbreck își prinse adversarul sub braț cu mânerul armei, producând un scâncet înalt – și foarte uman.

Ajunge! Liderul invadatorilor își smulse bandajele și ochelarii de vedere pe timp de noapte și își ridică pușca. Cu ochii în sfârșit deschiși, Orrin Gault privi chipul salvatorului. Ben Kenobi. Orrin se holbă în întuneric, neîncrezător pentru o secundă.

— *Tu?*

Apoi trase. Ben se învârti, folosindu-se cumva de bastonul gaderffii pentru a respinge proiectilul. Acesta trecu pe lângă Orrin și lovi unul dintre suportii verandei, chiar deasupra capului celui mai mic *Tusken în devenire*. Speriat, băiatul se întoarse să fugă.

— Haide, Orrin!

Orrin trase din nou. În spatele lui Ben, îi văzu pe ceilalți doi invadatori stând în picioare, unul ajutându-l pe celălalt. Când Kenobi respinse și a doua împușcătură de blaster, începură să se îndrepte spre el. Ben se întoarse să se uite la ei.

— Nu încerca, Mullen, spuse el. Mascarada s-a terminat.

În partea îndepărtată a lui Orrin, se deschise un dom. Camionul repulsor al lui Ulbreck ieși, cu Magda la comenzi. Vehiculul viră violent dinspre casă și porni spre est. Orrin știa că în direcția aceea erau barăcile... și mai multe santinele.

Și copiii lui știau asta.

— Tată, plecăm!

Cu asta, Mullen și Veeka fugiră, îndreptându-se spre spatele casei. Ben îi privi cu satisfacție – și apoi se uită direct la Orrin.

— Am observat ceva astăzi. Nu te descurci prea bine singur.

Orrin se întoarse și fugi.

* * *

În întunericul dinspre nord, Orrin văzu doi *Oameni ai Nisipurilor* plecând pe motociclete speeder. Era o priveliște suprarrealistă, dar care însemna că Mullen și Veeka scăpaseră. Cu inima bătându-i în piept, Orrin se grăbi să treacă peste dunele vestice. *De ce am parcat atât de departe?*

Fără suflare, se uită în spatele lui. Își pierduse pușca căzând de pe marginea unei dune și nu avu de gând să se întoarcă după ea. Mai ales nu acum, când Ben apăruse peste ridicătură. Bărbatul lăsă să cadă bastonul gaderffii al lui Mullen.

Orrin își pipăia pieptul în timp ce alerga. Își repositionase pistolul după cele petrecute în locuința Huttului, dar nu avea de gând să încerce să-l caute printre faldurile stupidului costum Tusken. Nu când bicicleta sa speeder era acolo, cu motorul deja pornit, mulțumită tânărului său asistent.

Cu masca aruncată, Jabe Calwell stătea între biciclete, speriat de moarte.

— Orrin, grăbește-te! strigă el. Vine!

Orrin se uită repede în spatele lui. Ben era încă în vârful crestei, strigând ceva.

— Orrin, ai grijă!

Orrin decise că nu se va lăsa păcălit de asta. Ajunse la bicicleta speeder... și, în acea clipă, patru siluete apărură din noapte, năpustindu-se asupra lor.

Tuskeni adevărați.

Doi Tuskeni îl apucară pe Jabe, trăgându-l în jos în întuneric. Un altul se

năpusti asupra lui Orrin, lovindu-i partea din spate a bicicletei speeder cu un baston gaderffii. Vehiculul plutitor spirală prin aer spre el. Fără să se mai gândească, Orrin sări pe el. Bicicleta continua să se învârtă cu el la bord, iar lumea se învârti și în mintea lui Orrin. Îl văzu pe Kenobi, încă înghețat pe deal. Îl văzu pe Jabe, zgâriind în zadar aerul, în timp ce unul dintre răpitori ridica o piatră pentru a-l lovi. Și îl văzu pe al patrulea Tusken atacându-l, cu bastonul gaderffii ridicat.

Ochi-cu-Dop.

Orrin apăsă accelerația și dispăru în noapte.

Capitolul 37

Annileen păși temătoare prin ușa întunecată a magazinului. Încă o noapte, încă un copil dispărut. Ce altceva mai era nou? Nu știa ce îl reținea pe Jabe, dar măcar de data asta știa unde este. Sau credea că știe. Orrin își condusesese copiii și pe Jabe la ferma Gault; Kallie își continuase drumul spre *Revendicare*, așa cum promisese. Fiica lui Annileen îi împărtășise epuizată acest lucru înainte de a se întoarce la reședință pentru a se prăbuși la somn. Dar se apropia miezul nopții și nimeni nu răspundea apelurilor către Gault. Încercase chiar să dea de Orrin prin comunicatorul roșu, dar probabil că era ceva în neregulă cu rețeaua subspațială. Tot ce auzea de cealaltă parte erau mormăituri, sunete ca cele pe care le făcuseră Gamorreanii în magazinul ei. Sigur era o conexiune greșită. Cine ar fi crezut că Gamorreanii au comunicatoare?

Măcar de data asta își putea face griji în liniște. Magazinul fusese gol când se întorsese Annileen de la Ben. Tar Lup închise *Revendicarea* la timp, ceea ce era mai mult decât putea ea să facă, în majoritatea nopților. Funcționarul Shistavanen stătea la un prieten din oază și urma să-i lase cheile dimineăta. Annileen își aminti să-i mulțumească. Oricât de bine ar fi condus *Revendicarea*, trebuia să admită că Tar ar fi fost un manager decent al propriului său local într-o bună zi.

Lunile străluceau pe fereastra din spatele tejghelei, aruncând contururile interioare ale magazinului în umbre albastrii. Annileen suspină. Magazinul părea întotdeauna mult mai prietenos noaptea. În timpul zilei, fie încerca să o omoare cu stres, fie o plectisea de moarte. Nu exista cale de mijloc. Se obișnuise de-a lungul anilor cu faptul că nimic nu se va schimba vreodată. Sigur, ar fi existat unele tendințe printre dezastrele zilnice și depresiile intermitente. Jabe și Kallie aveau să prezinte provocări noi și diferite. Clienții vor deveni mai greu de suportat. Și va continua să fie mai puțin timp pentru ea la sfârșitul fiecărei zile. Dar acestea vor fi chestii ușoare, care se vor încheia doar atunci când ea nu va mai putea ajunge cu scaumul plutitor în spatele tejghelei. Apoi s-ar fi internat la centrul de bătrâni de lângă Bestine, unde, fără îndoială, Erbaly Nap'tee i-ar fi fost colegă de cameră. Annileen își va petrece restul anilor explicând că nu, ea nu lucra pentru centru.

Alunecarea fusese ușoară – până acum. Călătoria devenise mai accidentată. Vârfurile fuseseră mai înalte, provocându-i emoție și anticipare. Iar momentele lente i se păreau acum interminabile. Devenise mai preocupată să nu piardă zilele decât să nu piardă proiectele. Era ca și cum viața ei ar fi căpătat dintr-o dată o importanță și o greutate pe care înainte nu le avea, sau pe care ea le negase. Nu știa motivul.

Ei bine, ceva *se schimbă*, desigur. Era Ben. Din ziua aceea la *Murmure*, fiecare oră pe care o petrecuse în preajma lui Ben i se păruse plină de viață. Era uluitor să creadă că, de fapt, se cunoșteau doar de câteva ore în decursul unei jumătăți de duzină de întâlniri. Se întâmplaseră atât de multe.

Tuskenii *atacaseră oaza*, ceva ce nu mai făcuseră de ani de zile. Zburase într-o bătălie și întâlnise cel mai căutat războinic Tusken – care se dovedise a fi matriarh și mamă, ca și ea. Ea și Orrin fuseseră amândoi hărțuiți de lichele din marele oraș. Iar

bărbatul pe care copiii ei îl cunoșteau drept unchiul jovial își declarase brusc dragostea pentru ea. Și începuse să-și imagineze o viață diferită pentru ea. Toate acestea se întâmplaseră de la sosirea lui Ben... de unde? Încă nu știa.

De necrezut.

Unii oameni sunt magneti de probleme, spusese mama ei. Și prin *oameni*, mama ei voise să spună *bărbați*, iar prin *unii*, voise să spună *toți*. Lui Dannar îi trebuiseră patru ani să treacă *testul de stres al Nellei Thaney*. Patru ani în care trebuise să demonstreze că, deși fusese cândva un scandalagiu, putea să rămână pe loc și să deschidă magazinul în fiecare zi. În primii doi ani în care Annileen lucrase la tejghea, mama ei îi numărase salariul în fiecare săptămână, doar ca să vadă dacă Dannar se ținea de cuvânt. Un credit în minus și el ar fi fost din nou un visător fără câpătâi. Dar Dannar fusese cel mai mare vânzător de pe Tatooine, pentru că, în cele din urmă, se vânduse pe el însuși Nellei Thaney.

Nella nu l-ar fi lăsat deloc pe Ben Kenobi în raza de acțiune a fiicei sale.

Vorbele mamei ei îi veneau proaspete în minte. *Un om fără trecut este un om fără viitor. Nimeni cu minte nu se mută pe Tatooine. Nimic bun nu vine din Deșertul Jundland*. Annileen și le amintea bine. Se surprinsese spunându-i-le lui Kallie de câteva ori, deși avusese integritatea să se blesteme după aceea. Ben nu avea niciun mijloc vizibil de întreținere, nicio ocupație, nicio dorință aparentă de a se implica în ceva dincolo de existența lui solitară. Și în ciuda eforturilor sale, necazurile îl găseau peste tot. Dar dacă era un ghinionist, de ce se simțea ea atât de bine avându-l în preajma ei?

Annileen merse la tejghea și închise capacul cu balamale. Nu avea nevoie de blaster. Nu avea să-și scoată noul speeder în noapte să vadă dacă erau aprinse luminile la casa lui Orrin. Și-l imagina pe Jabe lăsându-se prins într-o partidă nocturnă de sabacc, cu Mullen și Veeka și prietenii lor, și ar fi fost de acord cu asta.

Pentru că urma să-l vadă din nou pe Ben. Cândva. Poate curând, și totul va fi bine. Întotdeauna era, când el era prin preajmă.

Annileen merse printre mesele și scaunele stivuite spre holul care ducea la locuința ei. Pe holul întunecat, ceva se mișcă în umbră, dându-i un fior terifiant.

— Kallie, am crezut că te-ai dus la culcare! spuse Annileen, cu inima bătându-i cu putere. Miji ochii pe hol. Kallie?

O siluetă întunecată se prăbuși în ușa coridorului care ducea la garaje.

— Eu sunt, Annie. Vocea lui Orrin era răgușită și neobișnuit de ascuțită. Trebuie să vorbim.

* * *

Orrin se așeză pe scaunul de bar pe care Annileen îl coborâse de pe tejghea.

— Nu aprinde lumina, spuse el.

— Niciodată nu o fac la ora asta, spuse ea, turnându-i o băutură în întuneric. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca cineva să creadă că sunt încă la muncă.

Îi reținu cana suficient de mult timp pentru a-l cerceta. În lumina lunii, Orrin arăta mai cenușiu decât îl văzuse vreodată. Părul îi era răvășit și fața murdară. Dispăruseră hainele strălucitoare de la Mos Eisley din acea zi; arăta ca și cum s-ar fi îmbrăcat din speederul cu trofee Tuskene.

— L-ai adus pe Jabe înapoi, sper?

Orrin trecu de cana din mâna ei și apucă în schimb sticla.

— Nu știu de unde să încep, spuse el, ridicând-o.

— Încearcă de la început, spuse ea, aruncând conținutul câinii în bazin.

El se uită la ea și începu să spună ceva. Apoi clătină din cap.

— Nu, nu, nu-ți pot spune partea asta chiar acum. N-o să...

— Începe de undeva!

El își împreună mâinile tremurânde. Adunându-se, vorbi în cele din urmă.

— Nu mai am timp. Măine pe vremea asta... Făcu o pauză, uitându-se prin întuneric la ceasul din spatele tejghelei. Nu. În aproximativ cincisprezece ore, trebuie să fac rost de patruzeci și șase de mii de credite.

Annileen râse.

— Ce plan nebunesc mai ai acum?

— Nu este niciun plan nebunesc, spuse Orrin între două înghițituri. Își șterse fața cu mâneca. Doar un plan pentru a-mi salva viața. Ferma. Totul.

Annileen rămase cu gura căscată la el pentru o clipă înainte de a se uita la ușa biroului.

— Așteaptă. Gossamul și Gamorreanii? Își puse mâinile pe tejghea și se înălță deasupra lui. Despre asta a fost vorba în chestia din Mos Eisley?

Orrin se uită în jos în tăcere.

— Desigur, zise Annileen, rătăcind pe jumătate amețită până la capătul tejghelei. Bineînțeles! Se uită înapoi la el. Te-am sunat pe legătura directă. Mi-a răspuns un Gamorrean!

Cu capul plecat, Orrin își lipi sticla de frunte.

— Am pierdut comunicatorul în casa din oraș a lui Jabba.

— *Jabba!* explodă Annileen.

Orrin nu se mișcă.

— O să mă omoare, Annie.

— Va trebui să stea la coadă! tună ea, pornind spre el. Este vorba despre vaporizatoare? Am crezut că banca aia din Mos Eisley ți-a împrumutat banii pentru a cumpăra toate acele *Pretormin!*

— Au făcut-o, spuse Orrin. Acum șase ani. După ce a murit Dannar. După ce a plecat Liselle. Pământul meu a fost garanția. Dar recolta de care aveam nevoie nu a venit niciodată. N-am reușit niciodată să găsesc formula. Se ridică brusc și începu să meargă. A trebuit să împrumut din ce în ce mai mult. Iar ei nu-mi mai împrumutau și eu nu mai puteam plăti dobânda.

— Deci te-ai dus la *Jabba*? mârâi Annileen. Nimic din ceea ce făcuse vreodată fiul ei, niciun act nebunesc al lui Orrin de până acum nu o înfuriase atât de tare. Huttul? Criminalul!

— Am fost peste tot, spuse Orrin, uitându-se în sus la ea. În razele lunii de la fereastră, arăta ca un animal rănit. Nimeni nu ajută un fermier! Și nu m-am dus la Jabba. Când cineva îmi oferă bani, îi iau...

— Fără întrebări, spuse Annileen.

Orrin își lăsă capul în jos, rușinat.

— Nu cu destule întrebări, nu. Și acum am nevoie de ajutorul tău. Își aruncă ochii dincolo de ea, spre locul unde se aflau cutia cu bani și datapadurile ei. Știu cum ai economisit. Mă poți salva. Îmi poți salva lumea...

Annileen se sprijini de bazinul chiuvetei, uluită.

— Vrei banii mei. Ca să-l plătești pe Hutt!

— Nu, spuse Orrin, fluturându-și mâna. Adică da. Dar nu, nu va fi așa. Vor fi

bani *noștri*, iar câmpurile mele vor fi câmpurile tale. După ce ne căsătorim!

Annileen își frecă tâmpilele.

— Cred că voi avea un atac cerebral. Se uită la el. Încă mai vorbești despre asta?

— Da. Suntem făcuți unul pentru celălalt!

Orrin schiță un zâmbet, dar acesta începu să se ofilească în timp ce ea îl privea. Annileen scutură din cap.

— Nu înțeleg. Ai probleme financiare, dar ai destui bani să-mi cumperi un speeder doar ca să mă cucerești? Trebuie să fi costat...

— Mii. Dar *mii* nu vor face nicio diferență pentru mine. Problema mea e mult mai mare. Va fi nevoie de tot contul tău de numerar pentru a-l face pe Jabba să mă lase în pace.

— De unde știi că o va face? Este un Hutt!

— Nu știu, spuse Orrin. Poate că nu o va face. Dar știu că *banca* nu va dispărea, iar lor le datorez de multe ori mai mult. Se apropie din nou de tejghea și încercă să se adune. Am vorbit și cu ei astăzi, spuse el mai calm. Ar fi dispuși să renegocieze – și aici intervine magazinul.

Șocată, Annileen se uită în jur în toate direcțiile.

— Nu le dau magazinul meu!

— Va fi magazinul *nostru*, spuse Orrin. Dacă este adăugat la terenul meu ca garanție, vor negocia un nou plan de plată. Sunt destui bani în contul tău pentru a scăpa de Jabba acum. Apoi, banii magazinului mă vor ajuta să plătesc împrumutul până când vom avea o recoltă bună. Făcu un gest către rafturile întunecate din spatele lui. Ei știu cât valorează, cât aduce. Îl *vor* în funcțiune!

Annileen se înfioră, chinându-se să înțeleagă totul.

El își încrucișă mâinile pe tejghea, nervos.

— Vor doar să aibă siguranța că magazinul va fi întotdeauna acolo ca garanție, funcționând întotdeauna pentru a plăti datoria.

— Nu pot garanta asta, spuse Annileen. Uitându-se la el, simți o clipă milă. Știi, dacă ai fi întrebat ca o persoană normală, aș fi încercat să te ajut. Știi asta. Dar chiar și așa, nu aș fi în stare să mă leg în lanțuri aici pentru ani de zile – ani de zile – doar pentru a ajuta un prieten!

— De aceea trebuie să ne căsătorim, spuse el. Orrin merse la tejghea și ridică secțiunea cu balamale. Banca a spus...

— Ai vorbit cu banca înainte de a mă cere în căsătorie? Annileen aproape că se rupse în două de indignare. Cât de romantic! Și-au dat binecuvântarea?

— Ar fi mulțumiți, spuse Orrin, mergând înapoi în spatele tejghelei. Se întinse spre mâna ei. Ar ști că tu și cu mine suntem împreună pe termen lung, pentru a face ca ferma și *Revendicarea* să fie un succes. Încercă să zâmbească din nou. Ei nu vor executa silit. Iar Jabba nu mă va executa pe mine. Vom fi cu toții bine.

Annileen încercă să își îndepărteze mâna. Nu putea fi de acord cu asta, dar nici nu voia să i se întâmple ceva lui Orrin. Pentru o clipă, se întrebă dacă Jabe știa ceva despre toate astea. Se întorsese cu Orrin?

Apoi se gândi la altceva și își smulse violent mâna.

— Stai, spuse ea, pășind spre cutia de bani și datapaduri. De unde ai știut ce e în conturile mele? Și cum ar putea banca să știe valoarea acestui loc?

Cu capul plecat în lumina slabă, Orrin suspină.

— Am făcut copii ale înregistrărilor în dimineața asta, după ce ai plecat.

— Ce ai făcut?

Annileen rămase cu gura căscată.

— Și am făcut niște holofilme.

Annileen își trânti mâinile pe tejgheaua din spate. Avea sens, acum, ca Orrin să o scoată afară pentru o zi. O excursie în familie la Mos Eisley pentru a cumpăra un speeder nou – asta ar fi fost de ajuns.

— Tar Lup te-a ajutat să-mi cotrobăi prin înregistrări?

— Nu, nu. Dar mi-ai împrumutat codurile ca el să poată lucra. M-am logat înainte să apară Tar.

— Ieși afară, ordonă Annileen.

— Annie...

— Nu mă lua cu *Annie*, spuse ea, întorcându-i spatele. Nu te voi ajuta să scapi. Ieși afară.

Orrin se apropie de ea.

— Annie, o să mă omoare.

Stând la capătul tejghelei, ea nu spuse nimic. Nu avea cuvinte.

— Annie, te implor, spuse el, înecându-se. Trebuie să te măriți cu mine. Banca spune...

— Pleacă, spuse Annileen, lăcrimând. Îi simțea prezența în spatele ei, îi auzea respirația accelerată. El își ruinase viața și acum era aici, invadând singurul loc care era absolut al ei, încercând să i-l ia. Doar pleacă.

— Bine, spuse Orrin, cu brațele lăsate.

Se întoarse și începu să meargă. Dar după o secundă, Annileen auzi pașii oprindu-se. Orrin zăbovi în spatele tejghelei, calculând.

— Poate că există o altă cale, spuse el.

Annileen se uită înapoi, dar nu spuse nimic.

— Magazinul trebuie să facă parte din familie, spuse Orrin, îndreptându-se spre ea, cu ochii sălbatici. Poate copiii...

Annileen tresări. Era aproape comic, acum.

— Chiar nu cred că Mullen este material bun pentru o căsătorie!

— Nu, spuse Orrin. Dar aș putea să mă căsătoresc cu Kallie.

Sprâncenele lui Annileen se ridicară.

— Ce?

Orrin își ridică mâinile pentru a explica.

— Are aproape douăzeci de ani...

— *Peste trei ani!*

Înainte ca Orrin să poată spune mai mult, piciorul drept al lui Annileen îi lovi maxilarul. *Krakk!* Cu mâna peste gura sângerândă, Orrin privi la ea, dezorientat și trădat.

— Ieși afară! strigă Annileen, împingând în încercarea de a-l forța să iasă din spatele barului.

Dar bărbatul mai mare se întoarse în schimb, mâinile lui apucându-i umerii ca într-o menghină. Furia îi apăru în ochi.

— Nu-mi pasă cum se întâmplă! Dar am terminat cu întrebările! Trebuie să mă salvez, nu vezi asta?

Annileen se zbătu.

— Dă-mi drumul!

Orrin se luptă cu ea în spațiul strâmt. Sticlele răsturnate se zdrobeau de podea. Furia lui crescuse și o scutură, iar Annileen gemu.

— Annie, ascultă...

O flacără albastră lumină întunericul, lovind peretele chiar în spatele umărului lui Orrin. Cu Annileen încă prinsă în încheștarea lui, Orrin se uită peste bar. Acolo, în lumina lunii, stătea Kallie, în cămașă de noapte, cu pușca tremurându-i în mâini.

— Pleacă de lângă ea! strigă Kallie.

— Kallie, doar nu m-ai împușca...

— Nu paria pe asta! Kallie trase din nou, spărgând o sticlă chiar în stânga lui. Niciodată nu mi-ai plăcut! Fața ei se răsuci de furie. Mereu profiți de mama, iar acum încerci să-l ruinezi pe Jabe! Acum dă-i drumul și spune-mi ce se întâmplă!

Orrin o eliberă pe Annileen și clătină din cap.

— Kallie, spuse el. Pur și simplu nu înțelegeți. Niciuna dintre voi nu înțelege. Își ridică privirea, cu fața iluminată de lumina de afară. Jabe este mort.

Capitolul 38

A'Yark se uită în jos la fața expusă a colonistului inconștient îmbrăcat în haine de Tusken. Grotească, așa cum era întotdeauna carnea expusă. A'Yark se bucura că era noapte. Dar putea spune că omul nu era cu mult mai în vârstă decât fusese A'Deen al ei. Fruntea îi sângera de la piatra cu care fusese lovit. Încă mai respira doar pentru că A'Yark voia să știe ceva. *De ce este el aici?*

Curiozitatea o adusese pe A'Yark la fermă. Hoții de vaporizatoare din ziua precedentă erau scursurile clanului, dar dăduseră peste o breșă în zona patrulată de puterile *Celui Zâmbitor*. A'Yark insistase să vină cu ei după lăsarea întunericului, pentru a afla mai multe. Constatările o dezamăgiseră. Furtând dispozitivul inutil de producere a apei, tinerii nebuni îl puseseră în alertă pe fermierul local.

Casa lui nu avea o apărare suficientă, dar chiar și așa, A'Yark nu avea încredere în capacitatea tovarășilor ei de a izbândi. Dar înainte ca ea să-și întoarcă trupa la *Stâlpi*, sosiseră falșii Tuskeni. Ochiul lui A'Yark era suficient de bun pentru a distinge impostorii chiar și de la distanță, prin întuneric; cei mai răi dintre oamenii ei nu se comportau precum golanii costumați. Apoi sosise Ben, venind în galop pe eopie. A'Yark hotărâse instantaneu să rămână, ordonându-le celorlalți să sape o ascunzătoare lângă motocicletele speeder parcate de impostori.

Singură, pe creasta vestică, îl văzuse pe Ben, inițial lipsit de arme, înfruntându-i pe coloniștii costumați. Atacul confirmă ceea ce ea bănuise.

— Tu ești Ben, îi spuse ea acum.

— Da, spuse Ben.

Stătea la jumătatea înălțimii, privind-o pe ea și pe însoțitorii ei, toți stând de pază deasupra tânărului nemișcat. A'Yark se strădui să-și amintească cuvintele pe care K'Sheek le rostise în discuțiile lor, cu atât de mult timp în urmă. Dar ele îi veneau ușor acum, când avea nevoie.

— Ești... o mare *îngrijorare*.

Ben chicoti.

— Da, cred că sunt.

— Mare *războinic*⁸, repetă A'Yark, enervată.

— Războaiele nu..., începu el, încă rânjind în lumina lunii. Văzând că expresia lui o ofensa, și-o schimbă. Nu contează.

Ben coborî precaut în depresiune. Arăta diferit acum. Fără roba întunecată, purta o tunică lejeră care îi dădea mai multă libertate de mișcare – și totuși nu tremura de frig. Apoi făcu un gest către prizonierul prăbușit și păzit.

— Acest băiat, Jabe, este fiul prietenei mele. Ai cunoscut-o.

— *Ann-uh-leen*, pronunță A'Yark, fără să stea pe gânduri.

— Da, m-ai auzit spunându-l, răspunse el.

Dintr-un motiv oarecare, cuvintele omului erau mai ușor de înțeles pentru A'Yark, iar el o înțelegea pe ea. Să fi fost magia lui, cumva?

— Eliberează-l pe Jabe, spuse el, încet. Ca să-l pot duce la ea.

⁸ Îngrijorare – *worrier*; războinic – *warrior*; de aici eroarea în ceea ce spune A'Yark.

— Nu, spuse A'Yark.

Ben își ridică mâna și o flutură în fața lui A'Yark.

— *Îl vei elibera.*

— Nu, spuse A'Yark.

Ben aprobă din cap.

— În regulă.

Își lăasă mâna jos. A'Yark îl privi circumspectă cum începea să meargă, păstrând o distanță generoasă între el și grupul lui A'Yark.

— În regulă. Ar trebui totuși să-l eliberați, spuse Ben. Este corect. Ți-am amintești – ți-am adus fiul. În ziua masacrului.

— Fiul meu era mort, spuse A'Yark, cuvintele picurând venin.

Apoi se întoarse și păși peste trupul lui Jabe. Întorcându-se astfel încât Ben să o poată vedea, își ridică bastonul gaderffii deasupra capului lui Jabe, gata să înfunde capătul greu în jos, în craniul lui.

— Îi duci lui Annileen un fiu mort, anunță ea. Așa este corect.

Tovarășii ei se împrăștiară în evantai, cu bastoanele gaderffii pregătite. Ben întinse mâna spre pliul tunicii sale. În întuneric, A'Yark nu putea vedea unde purta arma, dar era sigură că era acolo.

— Speram să putem negocia, zise el, calm. Cred că nu sunteți un popor căruia îi plac tranzacțiile.

A'Yark rămase tăcută, neînțelegând. Simțind cumva confuzia ei, Ben vorbi.

— *Comerț.* Tuskenii nu fac comerț.

— Nu. Tuskenii *iau!* strigă A'Yark, ridicându-și bastonul gaderffii.

La auzul vocii ei, doi tineri războinici îl atacară pe Ben din ambele părți. Ben își ridică mâinile în sus. Luptătorii se înălțară, purtați de o pală de vânt nevăzut. Aterizară de o parte și de alta a grupului – în timp ce unul dintre bastoanele gaderffii se învârtea prin aer chiar pe deasupra capului lui A'Yark. Cealaltă armă se îngropă în pământul din stânga ei. Ben nici măcar nu se uitase la atacatori.

— Așteptați, le spuse ea celorlalți în limba lor.

Atacul lor fusese nebunesc, dar îi spusese din nou cât de puternic era el. Totuși, Ben alesese să nu-i ucidă însoțitorii. Fusese intenționat?

Ben se uită peste umăr.

— Toate forțele pe care le va găsi Ulbreck vor securiza mai întâi casa, înainte de a căuta aici. Încă mai e timp să obținem cu toții ceea ce ne dorim, A'Yark. Eu îl vreau pe băiat.

— Nu, spuse A'Yark, aducându-și din nou arma într-o poziție amenințătoare deasupra corpului lui Jabe, împungând hainele adolescentului cu capătul contondent al bastonului gaderffii. Este interzis pentru Tuskeni să nu poarte mască. Dar pentru un colonist să poarte masca unui Tusken...

— Este cu mult mai rău, spuse Ben. Asta crezi, nu-i așa?

— Asta cred. A'Yark strânse bastonul gaderffii. Jabe moare.

— Atunci suntem într-un impas, spuse Ben, scoțând arma de metal pe care A'Yark o mai văzuse. O activă, iar o suliță de energie albastră luminează râpa. Sharad Hett o numise odată pentru ea. *O sabie de lumină.*

Ben porni spre ei.

— Nu te voi lăsa să-l omori pe Jabe, indiferent ce a făcut.

— Suntem născuți pentru a muri, spuse A'Yark.

— Poate că tu ești, spuse Ben. Dar este posibil să fii gata să mori, și totuși să preferi să trăiești. Iar eu cred că asta faci.

Ocularul ei cu pietra prețioasă strălucea violet în lumină.

— Te înșeli!

— Nu cred, spuse Ben, privind-o. I-am auzit pe coloniști vorbind despre tine, A'Yark – și ți-am văzut acțiunile. Tu nu lovești doar pentru a amenința. Ai *scopuri*. Coborî ușor sabia. Ca la magazinul din oază. Ai venit după Annileen. De ce?

A'Yark rămase nemișcată, uimită. Cum putea un om să știe ceea ce motiva un Tusken?

Ben făcu o pauză pentru o clipă.

— Ah, spuse el. Înțeleg. Ai crezut că ea este ca mine. Și ca Sharad Hett, spuse el. Dacă l-ai cunoscut pe Sharad, trebuie să fi știut că el nu era ca ceilalți coloniști. Purta o armă, ca asta. Ben mișcă sabia strălucitoare înapoi și încolo, tăind aerul în fața lui A'Yark și a prizonierului ei. Și putea face și alte lucruri.

— Sharad... *vrăjitor*, spuse A'Yark.

— Vă... Ben opri mișcarea sabiei. Da. Ar fi părut un vrăjitor.

— Tu ești la fel, spuse A'Yark, hipnotizată. L-ai cunoscut.

— Sunt ca el, da. Și l-am cunoscut. Ochii lui Ben se îngustară în lumină în timp ce își căuta cu grijă cuvintele. Sharad Hett... mi-a părăsit poporul. Cu mulți ani în urmă. Și-a adus abilitățile la voi – a devenit Tusken. Se uită în altă parte, grav. *Nu* trebuia să facă asta. Dar voi l-ați primit.

— Da.

Lovit de o idee, Ben o privi pe A'Yark.

— Nu ai fost *soția* lui, nu-i așa?

A'Yark clătină din cap.

— Nu. A trăit cu sora mea, K'Sheek, atunci când a trăit.

— Ah. Nu i-am știut numele.

Atacatorii de mai devreme îi aruncară lui A'Yark priviri lungi și rugătoare. Desigur, se întrebau. Era o nebunie să vorbești cu un om atât de puternic – și pe pământurile coloniștilor, de asemenea! Dar A'Yark își dădu seama că acesta era momentul la care lucrase încă de la masacrul din defileu.

— Ben ni se va alătura, spuse ea, brusc.

— Eu... Ben păru surprins. Eu, să mă alătur vouă?

— Da. Așa cum a făcut Sharad. A'Yark lovi cu piciorul umărul lui Jabe. Pentru a-l salva pe Jabe. Asta ar fi... ceea ce voi numiți un schimb. Un schimb *Tusken*.

Ben medită o clipă, ca și cum ar fi contemplat o posibilitate pe care nici măcar nu o luase în considerare.

— Oamenii Nisipurilor de la *Stâlpi* sunt puțini, spuse A'Yark. Ben se alătură. Conduce grupurile de războinici.

Ben gesticulă spre ea.

— Dar poporul tău *are* deja un lider, A'Yark. Unul formidabil – *tu*.

A'Yark rânji. Dacă intenționa să o atace sau nu, nu avea nicio importanță. Orice ar fi fost A'Yark, Ben era diferit. Ceva mai mare.

— I-ai atrage pe alții, spuse ea. Niște vieți care-și amintesc de Sharad. Te vor urma. Oamenii Nisipurilor vor prospera.

Niciodată în memoria lui A'Yark nu i se făcuse o astfel de ofertă unui străin. Chiar și Sharad fusese pus să îndure încercări. Și totuși, acest om chiar părea

amuzat de invitație.

— Ei bine, spuse Ben, în șoaptă, asta ar fi cu siguranță o modalitate de a nu fi văzut.

— Ce?

— Nimic, spuse el, seriozitatea revenindu-i pe chip.

A'Yark făcu o pauză, brusc îngrijorată. Nu cu privire la întoarcerea iminentă a santinelor, ci mai degrabă, întrebându-se dacă să spună restul. Își spusese de multe ori că nu era atât de superstițioasă ca ceilalți. Dar unele lucruri moștenite aveau o semnificație, iar după ce văzuse faptele lui Sharad, era înclinată să creadă acest lucru.

— Se spune că un războinic va veni din cer să ne conducă. El va deveni puternic. Generații nenăscute vor umbla cu teamă.

Pentru o clipă, Ben păru nedumerit. A'Yark se întrebă dacă pronunțase corect cuvintele.

— Asta... a fost o profeție? întrebă el. Un vis pe care l-a avut cineva?

— Sunt același lucru.

— Și îți dorești acest sfârșit?

— Tuskenii vor. Da.

Era o întrebare prostească din partea lui Ben, gândi A'Yark. Nu auzise el de distrugerea provocată cu ani în urmă în tabăra Tusken, unde toți cei prezenți muriseră, indiferent de vârstă? Oamenii Nisipurilor nu puteau trăi acolo unde existau astfel de amenințări. Dacă Sharad nu fusese cel din legendă, atunci poate că Ben va fi în schimb. Totuși, din motive care îi scăpau ei, Ben păru tulburat de perspectiva dobândirii unei puteri imense. El se înclină ușor.

— Nu mă pot alătura vouă, spuse el. Nu am nicio intenție. Eu, ăă... recunosc la ce renunț. Dar nu se poate întâmpla.

— Atunci băiatul moare. Și noi murim, omorându-l. Și clanul se sfârșește. Ea ridică din nou bastonul gaderffii deasupra capului lui Jabe. Este corect.

Ben se uită în jos, aparent dezamăgit. Pregătindu-și sabia, începu să reducă distanța față de Tuskeni. Apoi se opri, uitându-se la singura motocicletă speeder.

— Ai văzut cine era cu băiatul.

A'Yark aprobă din cap.

— Liderul coloniștilor. *Cel Zâmbitor*.

— *Cel Zâmbitor*... Fața lui Ben se luminează de recunoaștere. Orrin Gault. Vrei să spui Orrin Gault!

— *Or-rin-gault*, încercă A'Yark. Îl voi ucide pe *Orringault*. Și pe toți cei care vor urma. Ea spuse cu voce tare teoria care se formase de când îi văzuse pe impostori. Ziua, el ne lovește. Noaptea, plănuiește să ne lovească din nou ziua.

Ben își coborî arma.

— Vrei să spui că Orrin a mai făcut așa ceva?

— Coloniștii au răzbunat atacuri care nu au fost, spuse A'Yark. Nu știu ce fac coloniștii. Dar știu ce fac Tuskenii.

A'Yark numi repede câteva locații. Cunoștințele lui Ben despre deșert nu erau la fel ca ale ei, iar el puse întrebări ca răspuns. Ea răspunse la ele.

În cele din urmă, el își dezactivă sabia și o puse în ascunzătoarea sa.

— A'Yark, poporul tău a fost nedreptățit. Ceea ce a făcut Orrin este interzis pentru poporul *meu*. Tabu. Și el l-a adus pe Jabe în asta. Dacă mă lași să-l iau pe

băiat, voi avea grijă ca niciunul dintre ei să nu vă mai facă ceva vreodată.

A'Yark rămase neclintită.

— Răzbunarea trebuie să fie a noastră. Apoi îl studie pe Ben. Și tu nu vorbești în numele coloniștilor.

Ben își scărpină bărbia păroasă.

— Nu, ai dreptate. Nu vorbesc. Nici măcar nu este responsabilitatea mea. Dar nici nu poți obține singură victoria. Nu ai forțele necesare pentru a amenința oaza.

A'Yark nu spuse nimic.

— Nici nu credeam. Ben dădu din cap spre războinicii pe care îi lăsase în viață. Dacă veți... amâna pentru o zi, voi găsi o cale prin care să vi se facă dreptate.

A'Yark nu știa ce înseamnă *dreptate*. K'Sheek și Sharad fuseseră amândoi plini de termeni fără sens. Dar prinse ideea lui Ben.

— Trebuie să *văd* această *drep...tate*, zise ea, șuierând ultimele silabe. Să știu.

Ben aprobă din cap.

— Cred că înțeleg. S-ar putea să existe o cale.

— Vorbește.

* * *

— Asta propun, concluzionează Ben, câteva minute mai târziu. Dar este nevoie să-i aduc pe coloniști... la ușa ta.

În timp ce A'Yark se uita înapoi la războinicii ei juniori, îndoielile îi cuprinseră rapid mintea.

— Planul funcționează, spuse ea. Aș *vedea*. Dar planul pune în pericol clanul.

— Înțeleg, dar nu trebuie să-ți faci griji, spuse Ben. Nu i-aș pune în pericol nici pe ei, nici pe voi. Aș fi acolo pentru a-ți proteja poporul...

— *Ootman* minte! răbufni A'Yark. Niciunui străin nu îi păsa ce se întâmplă cu Tuskenii!

La picioarele ei, Jabe se trezi, gemând. Deschizând ochii, o văzu pe A'Yark deasupra lui.

— Uh-oh, spuse el, cu o voce mică.

— Stai nemișcat, fiule, îl sfătui Ben. Suntem într-un stadiu critic. Se uită înapoi la A'Yark. Ți-am spus ce voi face. Îl vei elibera?

A'Yark se uită înapoi la tovarășii ei nevolnici. Neștiind despre ce se discutase, ei înlemniră la auzul unui sunet din depărtare: speedere care se îndreptau spre fermă dinspre nord-est. Nu era prea mult timp pentru a lua o decizie, iar A'Yark era înclinată să respingă propunerea lui Ben. Era imposibil să creadă că ar putea reuși.

Nimeni nu putea.

Ea strânse bastonul gaderffii.

— Eu spun...

Un alt sunet veni dinspre sud, întrerupând-o. Mișcare! Războinicii se dădură înapoi, speriați.

— Coloniștii, strigă unul către A'Yark. Suntem înconjurați!

— Este în regulă, spuse Ben, mergând spre duna sudică. Doar o secundă.

— Nu mă părăsi! țipă Jabe.

Ben dispăruse de puțin mai mult de trei secunde când o eopie trecu tropăind peste creasta sudică. Ben o urmă, purtând un pachet în brațe.

— Am uitat că am legat-o aproape de locul ăsta, spuse el.

Eopia veni în mijlocul Tuskenilor uimiți. La picioarele lui A'Yark, începu să mângâie cu botul obrazul lui Jabe. A'Yark se uită înapoi la pachetul pe care îl purta Ben. Se mișca.

— Ce este asta?

Un behăit veni din masa întunecată, iar Ben o așează pe sol. Pânza întunecată se deschise, iar puiul de eopie, în vârstă de doar câteva ore, merse spre mama sa.

— Asta... nu este de aici, spuse A'Yark.

Ea știa că bătrânul care locuia aici nu avea animale.

— Hmm? Ah, da, spuse Ben, meditănd în timp ce privea mama și copilul împreună. Când mi-am dat seama că Orrin țintește această fermă, a trebuit să ajung aici repede, așa că nu am avut de ales decât să călăresc. Dar *Rooh* tocmai născuse în dimineața asta și nu puteam lăsa copilul acasă.

A'Yark se holbă la el.

— Cum...

Ben ridică cârpa.

— L-am cărat. În mantia mea. Scutură mantia și o îmbracă. A dormit destul de bine.

A'Yark se uită la eopia cu cei doi copii, dintre care unul uman. Ea știa cât de departe era casa lui Ben. Călărise prin deșert... cu un *copil* eopie în poală? Îi trecu prin minte că Ben ar face orice pentru a-i înapoia copilul lui Annileen – la fel cum i-l înapoiasse pe A'Deen. Așa că ar putea fi capabil de orice.

Luminile treceau peste creasta estică.

— Au venit, spuse A'Yark. Îl înțepă ușor pe Jabe în umăr cu vârful armei sale. Trebuie să plecăm. Sunt de acord cu schimbul lui Ben.

Ben se uită în jur, zărind bicicleta speeder.

— Trebuie să ajung repede la oază, dar... Se uită cu teamă la eopii. Nu pot să mergă alături de bicicletă și ea nu poate să ne care pe toți.

A'Yark făcu un gest, iar războinicii pășiră în față pentru a îndepărta pe eopiile. *Cel puțin sunt capabili de asta*, gândi ea. Noaptea era încă tânără, iar ea avea multe de pregătit, de asemenea.

Ajutându-l pe Jabe, care era confuz, să se îndrepte spre bicicleta speeder, Ben se uită înapoi cu îngrijorare.

— Tu... nu le vei *mânca*, nu-i așa?

— Facem ce vrem, spuse A'Yark, ofensată.

Insinuarea că nu ar face-o era mai rea decât orice presupunere despre dieta lor.

— Dar nimeni nu acționează, dacă nu spun eu.

Asta era adevărat, acum.

Ben urcă la bordul vehiculului în fața lui Jabe.

— Mă voi întoarce. Și dacă nu reușesc – data viitoare când mă vei vedea, voi face orice îmi ceri. Îți jur.

— Mă voi asigura de asta, spuse A'Yark.

Cu asta, Tuskenii și animalele dispărură peste dună și în noapte.

Capitolul 39

În întunericul magazinului, Annileen se clătină, sprijinindu-se în tejghea.

— Ce... ce ai spus?

— Jabe este mort, repetă Orrin.

Îngenunche lângă cioburile de sticle de pe podea, la picioarele lui. Jos, în întuneric, mintea îi zvâcnea. Annileen avea să afle la un moment dat că Tuskenii îl luaseră pe Jabe, dar sperase să amâne povestea până după ce își rezolva problemele financiare. Acum se întreba ce să spună. Putea să spună că îl atacaseră durii lui Jabba, omorându-l în schimb pe Jabe? Asta ar convinge-o pe Annileen de pericolul în care se afla Orrin, dar i-ar putea întări hotărârea de a nu-i plăti pe criminali. Nu, gândi el în timp ce strângea bucățile, ar putea exista o modalitate de a se asigura că ea îl va ajuta. Și asta implica adevărul. Începând de la un anumit punct, desigur.

— Tuskenii l-au ucis, spuse el, ridicându-se cu cioburile. Îl aduceam aici de la mine de acasă când au atacat. *Ochi-cu-Dop* l-a luat.

— Tuskenii? Annileen se agăță de el. Unde?

Orrin aruncă paharul în coșul de gunoi.

— Afară, în deșert. Nu-l vei găsi. L-au luat.

— Atunci s-ar putea să nu fie mort! strigă Kallie, cu lacrimi în ochi.

Annileen trecu pe lângă Orrin, scăpând în sfârșit din spatele tejghelei.

— Trebuie să plec, zise ea, îndreptându-se spre rafturile cu arme. Se uită înapoi la Kallie. Îmbracă-te.

Kallie îi înmână pușca mamei ei și fugi înapoi în locuință.

— Ce mai aștepti, Orrin? Activează *Chemarea Coloniștilor*.

Orrin era calm, după ce își formulase planul.

— La prima lumină, spuse el. Știi că nimeni nu poate face nimic până atunci. Făcu un pas înainte din spatele barului. Dar jur că voi chema toate vehiculele pe care le avem până când îl vom găsi. Trebuie să rămâi...

— Nicio șansă! Annileen se uită înapoi la Orrin. Declanșează *Chemarea*, sau o voi face eu!

Orrin își șterse mâinile pe o cârpă de la bar.

— Nimeni nu va veni la ora asta. Nu vei face decât să-i alungi pe Tuskeni mai departe în pustiu. Sau o vei face pe *Ochi-cu-Dop* să facă ceva disperat. Va trebui să ai încredere în mine, Annie. Nimeni nu-l cunoaște pe *Dopuleț* la fel ca mine. Îl urmăresc pe tipul ăsta de ani de zile!

Annileen se strâmbă.

— Ce expert. *Ochi-cu-Dop* este o femelă!

— Ce?

— Am întâlnit-o din nou cu Ben în acea zi! spuse ea, luând o geantă.

Orrin se holbă, nedumerit. Apoi începu să întrebe mai multe, dar se întoarse la problema imediată. Merse spre ea, ferindu-se de direcția în care era îndreptată pușca.

— Îți promit. Așteaptă și voi trimite *Marea Armată a Oazei*.

Annileen clătină din cap. Nimic, se părea, nu o va împiedica să caute. Kallie se

întoarce în fugă, purtând haine călduroase, iar mama ei îi dădu o pușcă. Annileen se uită înapoi la el cu mânie.

— De ce nu mi-ai spus asta când ai intrat?

— Trebuia să mă asigur că înțelegi mai întâi, spuse Orrin. Nu te pot ajuta pe tine și pe Jabe mâine dacă apar gorilele Huttului. Se duse la tejghea și își luă o armă, crezând că o dovadă fizică de sprijin ar fi bună acum. Uite, o să vin cu tine. Putem arunca o privire rapidă. Se întoarce cu fața la Annileen. Apoi trebuie să ne întoarcem aici. Uită de treaba cu magazinul. O să-mi dai banii ca să-l fac pe Jabba să dispară...

— *Jabba?* repetă Kallie, uimită.

— ...și îmi voi dedica tot restul vieții pentru a-l găsi pe Jabe. Orrin se strădui să pară serios. Și dacă e deja prea târziu, îi voi extermina pe toți. L-ai pierdut pe Danner din cauza acestor monștri. Eu am pierdut un fiu. Fă-o în felul meu și va fi...

Ușa din față a magazinului se deschise. Cu pușca în mână, Orrin ridică privirea. Annileen și Kallie se mișcau deja, alergând pe culoarul lung prin întuneric. Perechea lor de arme se ciocni de podea.

— *Jabe, Jabe!*

Speriat, Orrin le urmă. Acolo, Jabe intra prin ușa deschisă, clătinându-se. O robă maro, un pic prea mare pentru el, flutura în vântul nopții când intră. Într-o secundă, mama și sora lui ajunseră lângă el.

— Ești rănit, spuse Annileen, uitându-se la tăietura uscată de pe fruntea lui.

— E în regulă, mamă, spuse Jabe moale. S-a uitat Ben la ea.

— *Ben?*

Orrin și femeile o spuseră în același timp.

— El m-a adus acasă, spuse băiatul, arătând obosit și nedumerit.

Orrin păși înainte, cu arma ridicată.

— Kenobi este aici?

— Nu, spuse Jabe. M-a salvat de *Ochi-cu-Dop*. Nu știu cum a făcut-o, dar a făcut-o. Își frecă vânătaiele. Cred că m-am înșelat în privința lui.

Annileen își îmbrățișă din nou fiul.

— Asta este mantia lui Ben! rosti ea apucându-l de guler.

— El... ăă, a crezut că mi-e frig, spuse Jabe, îndepărtându-se.

Orrin stătea în picioare, uimit. Kenobi îl văzuse sub înfățișarea de Tusken la Ulbreck, da. Dar presupusese că adevărații Tuskeni îi uciseseră atât pe Ben, cât și pe Jabe. Dacă Ben trăia, asta schimba totul. În timp ce femeile se întorceau în magazin după apă și trusa medicală, Orrin se apropie pentru a discuta încet cu Jabe.

— Unde s-a dus Kenobi?

— M-ai lăsat acolo, spuse Jabe cu răceală.

— Nu contează asta! Unde s-a dus?

— Nu știu, spuse Jabe. Dar se grăbea. Uitându-se mai întâi să se asigure că mama și sora lui erau încă în spate, desfăcu ușor mantia, astfel încât Orrin să poată vedea că încă purta costumul Tusken pe dedesubt. Nu a vrut ca localnicii de aici să mă vadă în asta, șopti el.

— Huh.

Orrin se miră de asta. De ce nu voia Ben să îl denunțe pe Jabe? Ar putea avea motive sinistre. Kenobi credea că are ceva acum. *O pârghie*. Cum ar folosi-o? Să-l șantajeze pe Orrin pentru bani? Sau poate pentru a-l opri să se căsătorească cu Annileen? Decise că nu conta care era pârghia. Trebuia să facă ceva în privința lui.

— Nu spune nimic despre seara asta, îl îndemnă el pe Jabe încet. Nu spune...

— Să nu-mi spui ce? Annileen se afla în apropiere, ținând în mână scaunul pe care îl adusese pentru Jabe. Acum îl lăsă pe podea. Mai e ceva, nu-i așa? Ceva ce ai făcut, ca să încerci să-ți plătești datoriile? Se uită la Jabe și înapoi la Orrin. Despre asta a fost vorba în seara asta? Ce ai făcut? ceru ea. Ce *altceva* ai mai făcut?

— Ce a trebuit să fac, spuse Orrin. Și chiar acum, aș putea avea probleme.

— Ai *deja* probleme!

— Un alt fel de probleme, spuse Orrin. Probleme legale. De genul celor care mă vor împiedica să mă plimb liber, chiar dacă scap de infractori și de bancă.

Annileen își ridică mâinile spre tavan.

— De ce nu? Ai distrus orice altceva în viața ta. Apoi respiră adânc și îl apucă de mânecă. Orrin, ajunge, spuse ea, trăgându-l spre ușă. Pleacă și nu te mai întoarce. O să pun să se curețe biroul tău de aici și să o ți se trimită totul!

— Nu înțelegi, spuse Orrin. Problema asta. Sunt implicat în ea, da. Dar și Jabe este.

Annileen și Kallie se uitară la băiat, uimite.

— Jabe?

Stând în umbră, Jabe se uită în jos și înghiți.

— Da. Sunt implicat.

Mama lui rămase cu gura căscată.

— Ce? Ce ai făcut?

— Nu contează, zise Orrin. Își îndreptă degetul spre fața lui Jabe. Ceea ce contează este că Jabe va dispărea și el, dacă iese la iveală ceva. Dar nu se va afla. Doar o altă persoană mai știe, iar eu voi avea grijă de asta.

Copleșită și confuză, Annileen păru să nu știe unde să se uite. Orrin schimbă asta, venind în fața ei.

— M-ai auzit? Pot să mă asigur că Jabe rămâne liber, spuse el, mârâind. Nu exista niciun motiv să-și lase furia să iasă la iveală. Îți ajut familia de ani de zile. Am adus afaceri aici, am vegheat asupra ta. E timpul să mă răsplătești! Așa că ar fi bine să mă ajuți să rămân în viață în următoarele douăzeci și patru de ore. Își înfipse degetul în direcția cutiei de bani. Asta înseamnă că mâine îl plătim pe Jabba. Eu – și tu. Ești în asta alături de mine, fie că vrei sau nu.

Kallie veni lângă mama ei.

— Mamă, ce se întâmplă? Ce se va întâmpla?

— Nu știu, scumpo, spuse Annileen, uitându-se de la Jabe la Orrin. Dar cred că avem nevoie de ajutor.

Orrin se uită în sus la ceas. Mai erau puțin peste paisprezece ore până la termenul limită al lui Jabba. Huliganii aveau să fie serioși, de data asta. Oricum s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă – și asta încă era un mister pentru Orrin – Mosep Binneed și slugile lui fuseseră făcuți de râs. Orrin nu se aștepta ca cineva din organizația lui Jabba să poată lăsa să se întâmple asta de două ori. Nu și dacă voia să continue să respire după aceea. Vor trebui să fie plătiți și va trebui să aibă grijă cu ei.

Dar mai întâi trebuia să aibă de-a face cu Kenobi. Reenergizat, deschise ușa din față spre noapte.

— O să mă întorc la timp, mâine. O să rezolv totul. Vei vedea.

Cu brațele în jurul copiilor ei, Annileen tresări.

— Văd un monstru, spuse ea.

— Sunt fermier, răspunse Orrin. Și am de gând să-mi salvez ferma. Ajustându-și setările puștii, se uită înapoi spre Jabe. Kenobi... a spus unde se duce, băiete? A spus *ceva*?

Jabe răspunse cu răceală.

— A avut un mesaj pentru tine.

— Pentru mine?

Bărbatul înalt făcu o pauză, curios.

— Da, spuse Jabe. *Încetează acum.*

Orrin făcu ochii mari când cântări cuvintele. Apoi păși în noapte.

* * *

Annileen încuie ușa și o baricadă. Schimbase codurile de acces la toate încuietorile electronice, chiar și la intrarea dinspre garaje. Tar Lup va trebui să bată la ușa dimineața. Se gândise apoi să intre în biroul lui Orrin din magazin, până când își aminti că Jabe avea nevoie de îngrijiri.

Fiul ei stătea sub lumina solitară la masa din bucătărie. Mantia lui Ben fusese scoasă și era împăturită cu dragoste de Kallie. Dedesubt, Jabe purta zdrențele unui Tusken. Nu făcu nicio mișcare pentru a le ascunde, dar păru jenat și umilit.

Văzându-și mama holbându-se, Kallie vorbi.

— Cred că de acum înainte voi avea muniție pentru fiecare luptă.

Jabe scutură din cap.

— E o poveste lungă, mormăi el. N-o să vă vină să credeți.

Annileen trase un scaun și suspină obosită.

— Încearcă-mă.

Jabe începu să vorbească încet la început, apoi prinse viteză, divagând de la o parte a vieții sale la alta. Tatăl său pierdut. Slujba lui detestată. Nevoia lui de a se integra în familia Gault, pe care o vedea ca făcând ceva cu viața lor. Și dorința sa disperată de a-l mulțumi pe Orrin, un om important și independent.

Și vorbi despre favoarea pe care i-o ceruse Orrin, în Mos Eisley.

— A spus că era o farsă, spuse Jabe. Aveam de gând să ne costumăm și să-i speriem pe cei doi Ulbreck.

Aerul ieși din corpul lui Annileen, iar ea se aplecă sub povară.

— Wyle Ulbreck. Cel mai bun client al meu, Wyle Ulbreck.

Kallie îi aduse mamei ei o băutură caldă. Cana tremură în mâinile lui Annileen, care o puse jos fără să guste.

— Zedd trebuia să meargă cu ei, dar nu a putut, spuse Jabe. Orrin avea o grămadă de echipament Tusken – din resturile de la *Chemarea Coloniștilor*, cred. M-am gândit, nu știu, că poate asta era șansa mea să intru în echipa principală de sprijin a lui Orrin.

— Îmbrăcându-te ca oamenii care ți-au ucis tatăl și speriiind un bătrân. Annileen era amorțită ca un droid, în acest moment. Pentru mine are sens. Apoi flutură din mână fără țință. Continuă.

— Trebuia să fi fost doar puști setate pentru neutralizare, spuse Jabe, cu vocea șovăitoare. Era pentru a-i da o lecție bătrânului Wyle, pentru că îl combătea tot timpul pe Orrin. Oricum, nimeni nu-l place pe Ulbreck, mamă. Tu știi asta!

Ca o năluca, ea se ridică și găsi trusa medicală pe blatul din bucătărie. Încă mai avea de îngrijit vânătaia și tăietura de pe fruntea lui Jabe. Putea să le trateze, chiar dacă nu avea idee ce se întâmpla în craniul lui.

Jabe respira mai repede, detaliile raidului revărsându-se pe măsură ce Annileen curăța tăietura. Le povesti despre doborârea lui Wyle, și despre Mullen și capturarea Magdei Ulbreck de către Veeka. Apoi povesti despre sosirea lui Ben și plecarea ulterioară a familiei Gault. Și povesti despre apariția adevăraților Tuskeni și despre ambuscadă. Cuvintele sale devenind din ce în ce mai rapide și mai puternice, el își feri capul de încercările lui Annileen de a-l trata.

— Ah! Ah!

— Vrei să mă opresc? întrebă Annileen, trăgând aplicatorul înapoi.

— Nu, spuse Jabe, cu lacrimi în ochi. Vreau să simt. Abătut, se uită la ea. Vrei să mă opresc eu din povestit?

Ea scutură din cap.

— Trebuie să știu. Ai spus că Ben te-a salvat?

Jabe aprobă din cap.

— M-am trezit și Orrin dispăruse. Și *Ochi-cu-Dop* era acolo. Iar Ben vorbea cu ei. În Bazică, spuse el, nedumerit. Vorbea cumva cu ei, negociind pentru mine! Fiecare cuvânt părea să-i reamintească cât de aproape fusese de sfârșit, iar el se strădui să-și recapete respirația. Mamă, aveau de gând să mă omoare – sau mai rău!

Clipi rapid, cu lacrimile căzând în cele din urmă.

Annileen lăsă aplicatorul jos și îi apropie capul de pieptul ei.

— Știu. Dar Ben a fost acolo.

— Da, spuse Jabe, oftând. Nu știu ce le-a spus, dar a funcționat. Și m-a salvat. Se uită în sus la ea, cu ochii roșii. Dar cei trei Gault m-au părăsit. Orrin *a fugit*...

— E în regulă...

— ...a fugit, iar ceilalți plecaseră deja, spuse el, ridicându-și vocea alarmată. Iar Mullen și Veeka, cu bătrâna... s-au purtat de parcă voiau cu adevărat să-i facă rău, mamă! Și eu l-am lovit pe bătrân...

— Și asta nu e în regulă, spuse ea, mângâindu-i părul pătat de sânge. Dar am aflat cu toții multe în seara asta.

— Am vrut să fac ceva, zise el, cu vocea slabă. Eram atât de sătul de magazin. Am vrut ceva acțiune. Dar asta nu a fost ca mersul cu potera. Asta a fost greșit.

Annileen doar aprobă din cap. *Ei bine, mă bucur să aud asta. Îi dădu drumul și îi uscă ochii.*

— I-ai spus toate astea lui Ben? întrebă ea, punându-i bandajul.

— Toate.

— Și?

Jabe își șterse ochii.

— A spus că ar trebui să-i urmez sfatul pentru Orrin... Că ar trebui să *încetez acum*. Iar apoi a spus că numai un prost urmează un alt prost.

Kallie îl privi, mirată.

— Încă mai crezi că e nebun?

Jabe zâmbi slab.

— Nu eu trebuie să judec asta.

Capitolul 40

Annileen rămase cu copiii ei până după miezul nopții, comparând notițe despre ce se întâmplase cu Orrin. Acum, după ce copiii ei epuizați se culcaseră, Annileen își strânse perna în brațe și încerca să se lămurească. Atât de multe știri. Atât de puțin sens. Ceea ce făcuse Jabe era rău, da, dar nu-și putea da seama de implicarea lui Orrin. El făcuse ca necazul în care se afla Jabe să pară mai întunecat decât o farsă ratată. Dar dacă Orrin avea nevoie de bani nedetectabili, nu avea de gând să-i obțină jefuindu-l pe Wyle Ulbreck, care își păstra cea mai mare parte a averii în lingouri placate cu aurodiu, îngropate undeva sub sistemul său septic. Deci, ce făceau acolo?

Se uită pentru a șaptea oară la ceasul de lângă pat. Era ziua ei de naștere, de trei ore și jumătate. Ore în care nu închisese ochii, decât pentru a plânge. Camera ei mobilată sumar se afla la mai mult de un metru sub pământ, cu o fereastră înaltă deschisă spre exterior; mirosurile din grajd, oricât de înțepătoare erau uneori, îi aminteau de casa copilăriei ei. Dar, după evenimentele nopții, îi era doar frig. Trase de țesătura maro sub care se odihnea până când îi ajunse deasupra capului.

— Este pelerina mea atât de confortabilă?

Annileen privi afară de sub copertina improvizată. Iluminat de lumina lunii, Ben stătea în fereastra deschisă. Purta hainele pe care ea îl văzuse purtându-le în fața casei sale, în ziua primei vizite – și arăta sumbru. Dar era bucuroasă să-l vadă, chiar și aici, chiar și acum. Având în vedere înclinația lui pentru apariții bruște, această circumstanță părea aproape normală.

— Bună, Ben, spuse ea, ridicându-se. Realizând cu întârziere că stătea sub mantia lui doar pe jumătate îmbrăcată, o trase până la bărbie și roși. Îmi pare rău, spuse ea. Cred că ai nevoie de asta înapoi.

— Nu, nu, ține-o tu!

Ben își întoarse repede capul, aproape lovindu-se de tavanul de deasupra lui.

Annileen chicoti, primul ei râs de câteva ore. Îl puse să se uite afară pentru o clipă în timp ce ea își găsea cămașa de noapte.

— Criza a fost evitată, spuse ea, dându-i mantia în timp ce el aluneca spre podea. Cred că ești extenuat, zise ea, privindu-i umerii căzuți în timp ce el se așeza pe podeaua de lângă perete.

Aproape uitase că ziua lor începuse în deșert, înainte de Mos Eisley.

— Sunt obosit. Am fost foarte ocupat, răspunse el încet, stând la o distanță respectuoasă de patul ei. În hol, era doar întuneric. Vreau să mă ascuți, spuse el, pentru că nu am prea mult timp. Se uită în sus la ea. Știu că Orrin a fost aici.

Mutându-se pentru a se așeza pe genunchi, Annileen aprobă din cap.

— Ți-a spus despre banii pe care îi datorează lui Jabba? întrebă Ben.

— Și despre bancă. Annileen clătină din cap cu tristețe. Sunt atât de mulți bani. Nu înțeleg cum a ajuns la asta.

— Este vorba despre apă, spuse Ben. O apă magică, care avea un gust mai bun decât oricare alta. Și vaporizatoarele care o produceau.

— Vrei să spui asta, zise Annileen, ridicând sticla de pe noptieră și dându-i-o.

Ben nu o refuză, bând, însetat. Ștergându-și fața, continuă.

— Mi-ai spus că Dannar nu a dezvoltat niciodată formula din cauza costurilor. Dar că după moartea lui Dannar, Orrin a investit masiv.

— Acum șase ani, spuse ea, dând din cap. Dannar murise. Soția lui Orrin plecase. El atinsese fundul sacului. Cred că Orrin a decis că aceasta era calea de a-și recăștiga viața.

— Dar succesul nu a venit niciodată, spuse Ben. Datoriile lui Orrin au crescut. Și a luat un împrumut de la cineva care chiar lucra pentru Mosep Binneed, unul dintre managerii de afaceri ai lui Jabba.

— Mi-a spus Orrin, spuse Annileen.

— A început să vândă din lucruri, spuse Ben. Știu pentru că tocmai am venit de la ferma lui.

Ochii ei se măriră.

— Serios?

Ben aprobă din cap.

— Mi-am dat seama că ținea acolo lucruri pe care nu le-ar fi ținut aici, în magazin. Apoi se uită la ea cu vinovăție. Deși am verificat și acolo.

— Dar cum ai intrat? Annileen miji ochii, apoi suspină, nerăbdătoare. Nu contează. Continuă.

Ben se ridică, vorbind tot încet.

— Orrin era falit. Așa că a apelat la o resursă pe care o controla. Încrederea publică.

Annileen icni.

— *Chemarea Coloniștilor!*

— Mi-ai spus că odată erau destui bani în *Fond* pentru a apăra jumătate din galaxie.

— Nu vorbeam serios, spuse Annileen, întinzând mâna ca să împingă ușa de pe hol să se închidă. Și folosea în mod legitim banii pentru a cumpăra arme și speedere. E un întreg arsenal în garaj!

— Dar folosește mașinile și pentru ferma sa, zise Ben. Și a luat împrumuturi pe toate vehiculele *Fondului*. Cât despre arme, toate au venit de la magazinul tău. Nu plătea chiar prețul întreg.

— Și noul meu speeder?

— Este închiriat. Vânzătorul nu trebuia să-ți spună.

— Normal. Gura lui Annileen se răsuci în timp ce își dădea ochii peste cap. Deci e un delapidator. Cred că nu sunt surprinsă.

Ben merse înapoi în fața ferestrei, umbra lui proiectată de luna de afară căzând peste pat.

— Mă tem că asta nu e tot. Orrin se putea baza doar pe *Chemarea Coloniștilor* pentru finanțare în timp ce *Fondul* era în uz. Când Tuskenii erau în plină expansiune, asta nu era o problemă. Dar acum vreo trei ani... s-a întâmplat ceva.

— Îmi amintesc, spuse Annileen. După raidul de la ferma Lars.

— Da, spuse Ben, arătând misterios în lumina lunii. Am auzit despre asta. După acel atac, *s-a întâmplat* ceva cu Tuskenii. Nu sunt sigur ce. Dar i-a înghețat pe Oamenii Nisipurilor până la oase. Iar atacurile au încetat în mare parte după aceea. Nu-i așa? Annileen stătea nemișcată, contemplând. Atacurile au încetat, continuă el. Și în câteva luni, banii s-au oprit. *Fondul Chemării Coloniștilor* a început să sece.

— Lumea a încetat chiar să mai cumpere arme de aici, adăugă ea.

— Orrin nu a mai putut face plățile către Jabba. Nu mai avea cum să se împrumute. Strategia lui se baza pe frica de Tuskeni. Așa că atunci când această frică a dispărut, a trebuit să creeze alta.

Sprâncenele lui Annileen se ridicară.

— Nu pot să cred asta!

— Este adevărat, spuse Ben, împreunându-și mâinile. Orrin și copiii lui – și probabil câteva ajutoare – și-au organizat propriile atacuri. Și afacerea ta cu arme a revenit, iar *Fondul* a revenit și el. Se uită pe fereastră. Și nu au ales ținte la întâmplare. I-au lovit pe cei care nu voiau să contribuie.

Ea rămase cu gura căscată.

— De unde știi tu asta? Ți-a spus Jabe?

Ben scutură din cap.

— Băiatul pare să fi fost adus în afacere abia acum, la sfârșit.

Annileen se bucură să audă asta.

— Nu, primul indiciu pe care l-am primit a fost de la A'Yark, în seara asta. Mi-a spus că Tuskenii din *Riftul Roiya* – ceea ce ei numesc *Stâlpii* – au fost loviți de coloniști de nouă ori în acest sezon. A numărat pe degete. Asta se potrivește cu atacurile înregistrate de *Fond*. Dar A'Yark a spus că Tuskenii din zonă au atacat doar patru case în tot acest timp.

Annileen se ridică complet în picioare.

— O crezi?

Ben se uită direct la ea.

— De ce ar minți un Tusken?

— Ar fi putut fi o altă trupă. Sunt atât de multe! Privind înapoi la ușa închisă, își coborî vocea. Un Tusken nu poate ști tot ce se întâmplă!

— Cred că *această femelă* Tusken știe. Mai multe decât majoritatea, oricum, spuse el. Ben îngenunche în fața ei. Orrin i-a ținut pe cei care se abțineau. Loviturile sale nu au ucis niciodată. Dar au înspăimântat și au rănit, și i-au determinat să se implice. Și, pentru a completa iluzia, și-a trimis justițiarii să dea lovituri punitive împotriva Tuskenilor... și aceștia *au* ucis. Orrin avea nevoie de un ciclu al violenței care să se desfășoare încontinuu. Așa că a creat unul. Ben se uită în altă parte. Am mai văzut asta, spuse el, întunecat.

Ea se uită la el neliniștită.

— Dar *există* atacuri ale Tuskenior! Am supraviețuit unuia!

— Da. Dar cât de des crezi că lovesc adevărații Tuskeni fermierii izolați și îi lasă în viață? Ben își mângâie barba. Îl cunoști pe Lotho Pelhane?

Bineînțeles că îl cunoștea.

— Tatăl Tylei Bezzard. A lucrat pentru ferma lui Orrin, cu ani în urmă. Tuskenii l-au ucis în ziua în care ne-am întâlnit noi doi!

— Lotho a fost unul dintre cei care s-a abținut. Cu câteva săptămâni înainte, fusese bătut de tâlhari. S-a mutat la copiii lui, care au subscris în sfârșit la *Fond*. Ben se uită la ea. Asta este în înregistrările lui Orrin – împreună cu o notă de *problemă rezolvată* din noaptea în care Lotho a fost atacat inițial, de presupuși Tuskeni. El suspină. Au mai fost și altele. Orrin nu s-a limitat doar la a fura din *Fond*. L-a transformat în ceva ce Jabba putea înțelege: un sistem ilegal de protecție.

Annileen privi în întuneric.

— Atunci a trădat fiecare persoană din oază.

— Și deșerturile, spuse Ben. Nu uita asta. Oamenii Nisipurilor au murit, pentru că uciderea lor a fost serviciul pe care îl vindea el.

— Nu o să mă faci să-mi pară rău pentru Tuskeni, spuse Annileen indignată.

— Toate viețile sunt sacre, spuse Ben. Chiar și viața care vine în forme pe care nu le înțelegem. Se uită în sus la ea. Știi asta, nu-i așa?

Ea închise ochii strâns, își opri respirația și aprobă din cap.

— Dar totul s-a schimbat astăzi. Mosep își vrea banii. Despre asta a fost vorba în excursia de la Mos Eisley, spuse el.

— Deci ai auzit ceva!

— Da. Cu ochii pe ea, Ben vorbi cu tact. Mă... tem că cererea în căsătorie este mai mult despre bani decât despre dragoste. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta.

— Am aflat acum câteva ore, spuse Annileen. Nu-mi pasă. Mi-aș fi dorit să-mi spui azi în drum spre casă!

Ben respiră adânc.

— Nu-mi place să intervin. Dar Mosep a mai spus ceva despre *alte resurse* ale lui Orrin, care m-a pus pe gânduri cu privire la *Chemarea Colonistilor* și la Ulbreck, cea mai mare problemă a sa. Bănuind ceva, am mers acolo și l-am văzut pe Orrin în deghizarea sa. Iar el m-a văzut pe mine. Asta schimbă totul. Apoi vorbi grav. Chiar acum, dacă îl cunosc bine, Orrin plănuiește să mă omoare.

— Să te omoare! Ea râse. Orrin s-ar putea să se joace de-a îmbrăcatul, dar nu este un criminal!

Ben nu fu de acord.

— Nu va veni singur după mine. Cei ca el nu o fac niciodată singuri. Dar mă pot descurca. Am un plan.

Annileen se așeză în fața lui pe pat și îl rugă.

— Ben, nu. Serios. Chiar tu ai spus că nu a ucis niciun colonist. El nu este o amenințare galactică...

— Există monștri în toate domeniile vieții, spuse Ben. Nu este nevoie de putere nelimitată pentru a crea victime. Trebuie doar să fii disperat.

— Există încă ceva bun în el, spuse Annileen, gândindu-se la bărbatul zâmbitor pe care îl cunoștea de ani de zile. Recunosc că e un ticălos mincinos, înșelător, scăpat de sub control și că e greu să vezi binele...

— Poate că *există* bine, spuse Ben, ridicându-se de pe podea. Există bine în majoritatea. Dar uită-te la ce a făcut. Ce e dispus să facă. Unde tragi linie?

Întrebarea o ameți pe Annileen.

— Credeam că voi doi sunteți prieteni.

Ben își fixă privirea pe un colț întunecat.

— Nu știu dacă am fost, spuse el, încet. Dar chiar dacă am fi fost prieteni de ani de zile, lucrurile nu ar fi diferite. Când prietenii merg prost, nu ai de ales ce să faci.

— Se pare... că știi ceva despre asta.

— Mai mult decât am vrut vreodată, murmură el, uitându-se în altă parte.

Annileen se ridică în picioare. Ben trebuia să fie făcut să înțeleagă. Da, crimele lui Orrin le-ar fi făcut rău familiei Calwell dacă ar fi fost expuse, chiar dacă rolul lui Jabe în atacul de la Ulbreck nu ar fi devenit niciodată cunoscut. Familiile erau legate în ochii întregii oaze, iar ea beneficiase de pe urma achizițiilor de arme ale *Fondului*.

Totul putea fi pierdut atât pentru ea, cât și pentru Orrin. Dar nu putea risca să fie distrusă o altă viață. Așa că se întinse spre el.

— Nu trebuie să dai ochii cu el, Ben. Asta nu e responsabilitatea ta.

— Nu, spuse Ben, întorcându-se cu spatele la ea. E deja în mișcare. El își va chema aliații pentru a mă reduce la tăcere, iar eu îi voi chema pe ai mei. Nu îi explică cine sau ce erau ei. Dar indiferent cum se termină, calea ta este liberă.

— Calea mea? întrebă ea.

Ben se întoarse și își puse mâinile ușor pe umerii ei.

— Annileen, ai încredere în mine?

— Ce?

— Ai încredere în mine? Ca să știu ce trebuie să fac acum?

— Da, șopti ea fără pauză. Absolut.

Ca în nimeni de la Dannar încoace, fu cât pe ce să spună.

El o privi în ochi.

— La ce ești dispusă să renunți, pentru a-ți salva viitorul?

Annileen inspiră adânc.

— Acum câteva ore, eram gata să renunț la tot pentru a-mi salva fiul.

— Asta aveam nevoie să aud, spuse Ben. Apoi vorbi urgent. Măine, când Orrin va veni după mine, vreau să pleci. Tu și familia ta. Ia orice ai nevoie, dar ia și ce nu vrei să pierzi. Pentru că nu te vei mai întoarce niciodată.

Inima îi rămase în gât lui Annileen.

— Este atât de rău?

Ochii lui se fixară în ai ei.

— Cred că știi deja că este. Am spus că mă pot ocupa de Orrin, și o voi face. Dar dacă facem ceea ce este corect, viețile tale și ale copiilor tăi de aici vor fi pagube colaterale. Îmi pare rău. Se uită în jos. Aș opri totul dacă aș putea. Știu că nu e nimic mai rău decât să pierzi o casă pe care o cunoști de ani de zile. Dar nu pot vedea niciun viitor în care să nu se întâmple asta.

Lacrimile lui Annileen începură acum să curgă. Nu știa ce să spună, în afară de faptul că el avea dreptate. Ea supraviețuia în întregime datorită încrederii vecinilor ei. Când adevărul va ieși la iveală, ceea ce îi luase douăzeci de ani să construiască va dispărea într-o clipă, indiferent de ceea ce crezuseră ei despre ea înainte.

El îi tamponă ușor obrazii cu dosul mâinii.

— Nu este corect, știu. Ordinea din viețile noastre poate pur și simplu să dispară. Uneori pentru că nu suntem sânguincioși. Alteori nu e vina nimănui...

Rânjind, ea se uită la el.

— Nu, spuse ea, ștergându-și fața. A fost vina mea. Nu am fost sânguincioasă.

O cuprinse un sentiment de hotărâre. Un nou imbold – sau ceea ce îl adusese pe Ben în lumea ei? Nu conta. Avusese momentul ei de slăbiciune. Slăbiciunea nu era stilul ei. Își îndreptă umerii.

— În regulă, spuse ea, hai să rezolvăm problema. Sunt gata.

Ben se luminează.

— În regulă, atunci. Se întoarse și se ridică pe pervazul ferestrei. Începe să împachetezi. Fă aranjamentele de care ai nevoie, dar nu mai spune nimănui. Vino din nou la mine chiar înainte de apusul soarelui. Munca mea ar trebui să fie gata, până atunci.

Ea îi înmână mantia.

— Unde voi merge?

— La casa mea, spuse Ben. Și asta e doar începutul.

Meditație

Voi pune capăt acestei situații. Vezi unde sunt, Qui-Gon. Stând în frig, singur pe un deal, așteptând să răsară soarele. Vezi ce am făcut, pașii pe care i-am făcut. În plus, ai văzut de ce am făcut ceea ce am făcut. Sper să nu mă judeci prea aspru din cauza asta. "Mai este bine în el." Exact asta mi-a spus Padme despre Anakin. Nu știu dacă am crezut asta despre el.

Poate că, dacă aș fi fost mai conștient de micile lui fărâdelegi, aș fi putut vedea spre ce duceau. Nu știu. Știu că Orrin Gault nu a căzut ca urmare a unui singur act; a avut o viață întreagă de mici infracțiuni. Zâmbește, minte, iar lumea îl place. Dar factura a ajuns la scadență. Și frica l-a împins la fapte din ce în ce mai rele.

Cred că există o șansă pentru Jabe Calwell, dacă poate scăpa de Orrin. Știu, știu – Palpatine nu a fost singurul care l-a corupt pe Anakin. Anakin a avut și el defecte. Defecte pe care nu le-am văzut, pe care nu l-am pregătit să le înfrunte. Dar Împăratul a jucat un rol. Nu știu dacă ar fi fost posibil să-l izolez pe Anakin de influența lui. Am încercat, dar prea târziu. Jabe este o altă poveste, cred. Încă o șansă de a reuși. Am înțeles. Nu sunt aici pentru a-mi răscumpăra greșelile, salvând de la distrugere tineri la întâmplare. Nici măcar nu sunt aici pentru a ispăși ceva, așa cum a sugerat Annileen mai devreme. Știu că sunt aici pentru un singur motiv.

Pentru a-l proteja pe Luke Skywalker. Și să fiu gata când el – și Bail Organa, sau oricine va susține speranța în galaxie – va avea nevoie de mine. Dacă voi obține iertarea atunci, bine. Dar va avea o importanță secundară. Și mă tem că la fel este și cu tot ce mă înconjoară. Annileen. Oaza. Acești oameni. Totul trebuie să fie secundar. Singurul mod în care pot acționa la o scară galactică este să nu fac nimic la nivel local. Absolut nimic. Nu contează ce-mi spune mintea sau inima. M-ai auzit în ultimele câteva săptămâni. Cel puțin sper că m-ai auzit.

Nu ai vorbit cu mine, dar sper că m-ai auzit. Știi că eșuez din nou – de data asta, să fiu pustnic. Obi-Wan continuă să se ocupe de viața lui Ben Kenobi. Suntem unul și același, desigur. Dar partea Obi-Wan din mine vrea să ajute pe cineva, să facă ceva bun. Să fiu Jedi! Doar atunci voi simți că pot trăi în pace în timp ce alții suferă.

Mi-a fost atât de greu să le împac pe toate. Cum poate exista Ben dacă Obi-Wan nu-l lasă? Dar Forța îmi arată calea. Va fi dificil, dar există o cale pe care o pot urma printre toate aceste influențe. O cale care va face dreptate, oferindu-mi în același timp intimitatea de care am nevoie pentru a-mi face treaba. Depinde de multe lucruri care merg bine și de utilizarea acelui mesaj pe care l-am menționat cu câteva săptămâni în urmă. Și apoi mai sunt și aliații mei. Nu pot presupune niciodată ce vor face Tuskenii. Ei sunt capabili de lucruri de neiertat. Știu ce i-a făcut un grup mamei lui Anakin, acum câțiva ani: Padme mi-a spus. Întotdeauna am simțit că mai era ceva ce nu-mi spunea – poate ceva care avea legătură cu soarta lui Anakin. Nu știu dacă voi afla acele secrete aici. Dar A'Yark, cel puțin, pare să se simtă responsabilă pentru poporul ei. Voi spera ca Orrin să-și recunoască vina și să se oprească – dar dacă nu o va face, trebuie să încerc să previn alte pagube.

Sunt atât de multe lucruri de luat în considerare.

Dar când vor răsară sorii, cred că pot face ca totul să meargă bine. Chiar cred.

Ei bine... mai există o posibilă problemă. Annileen. Îi pasă de mine – și, pe drept sau pe nedrept, am profitat de asta. Chiar acum, am pus în mișcare planurile mele pentru ea. Dar ce se întâmplă dacă ea nu vrea să le accepte? Ce se va întâmpla atunci?

Capitolul 41

Diminețile pe Tatooine nu-l dezamăgisera niciodată pe Orrin Gault. Iar acesta era mai bună decât cele mai nebunești vise ale sale. Nu avusese prea mult timp să viseze – sau să doarmă – după ce plecase de la *Revendicare* cu o seară înainte. Se dusese acasă și găsisese o casă goală, liniștită, cu excepția unei băți ușoare în cameră – un șoarece de nisip în spatele rafturilor, își dădu el seama. Mullen și Veeka erau în spate, dând foc echipamentelor de Tusken. Asta fusese întotdeauna planul, în caz că erau descoperiți.

Veeka își bandajase umărul unde o lovise Ben cu bastonul gaderffii; Mullen avea o vânătăie pe spate din cauza căzăturii. Orrin stătuse în frig cu ei, pregătindu-și următoarele mișcări. Aceste mișcări începuseră la *Revendicare*.

Abia răsărise al doilea soare când Orrin activă *Chemarea Coloniștilor*. După câteva minute de sirenă țipătoare, muncitorii din oază apăruseră în fața garajelor, așteptând să fie dirijați. Nu dură mult. Mulți se îndreptau deja spre *Revendicare* pentru micul dejun și erau înfometați, ceea ce era exact cum îi dorea el. Astăzi ar fi luptat pentru binele lui Orrin. Și pentru cineva nou.

— Vezi, Wyle? spuse Orrin, privind prin mulțimea de justițieri. Asta e armata mea. Armata *ta*.

— Da, spuse Wyle Ulbreck.

Stând lângă Orrin, bătrânul părea obosit peste măsură. Avea nasul spart și bandajat și purta ceva ce Orrin nu mai văzuse până atunci: un recipient mic de oxigen, pe care îl folosea la fiecare câteva respirații.

— Mai trebuie să așteptăm să apară băieții mei, mormăi el, scuipând pe jos.

Orrin zâmbi. Ulbreck fusese o surpriză, un bonus fabulos.

Orrin ar fi declanșat oricum *Chemarea*, pentru a-și executa următoarea mișcare. Dar la câteva momente după răsăritul soarelui, un șofer îl adusese pe Ulbreck în fața lui. Bătrânul vorbise atunci cu ranchiună, despre cum forțele sale îl dezamăgisera cu o seară înainte și despre cum Magda lui aproape murise. Apoi spusese cuvintele pe care Orrin tânjea de ani de zile să le audă:

— Vreau să intru în *Fond*.

Planul funcționase până la urmă. Uimitor!

Avea sens, gândi Orrin. Ulbreck văzuse sosirea lui Ben, dar nu și demascarea lui Orrin. Iar un cercetaș îl văzuse pe *Ochi-cu-Dop* părăsind teritoriul. Fusese suficient pentru ca cel mai mare avar de pe Tatooine să plătească prețul pentru protecție. Ulbreck avea să trimită cu camionul cantitatea potrivită de lingouri placate cu aurodiu, imediat ce va scoate cineva chestiile alea de sub baia lui.

Era suficient pentru a plăti o mare parte din datoria lui către Jabba. Orrin avusese de gând să lanseze gratuit lovitura de ripostă. Și asta ar fi rezolvat încă o problemă. Prezența lui Ulbreck însemna că Ben nu se dusese la el să-l acuze pe Orrin. Cel puțin nu încă, presupunând că intenționa să o facă. Secretul lui Orrin putea fi păstrat în siguranță. Și în scurt timp, întregul capitol avea să fie închis.

Lucrurile urmau să fie bine.

Orrin o zări pe Annileen mergând de la magazin la garaje. Nu îndrăznise să pună piciorul în magazin, dar observase că probabil ea îl rugase pe Tar Lup să rămână și să lucreze în tura de mic dejun. Asta era bine. Probabil că avea nevoie de odihnă, după noaptea precedentă. Se simțea prost pentru asta, dar se va revanșa față de ea. Începând de acum. Plecând din preajma lui Ulbreck, se îndreptă spre Annileen. Ea purta cele mai grele haine de lucru, iar părul îi era prins la spate.

Îl privi cu precauție.

— O mică veste bună, Annie, spuse el. Nu voi avea nevoie de atât de mulți bani pe cât am crezut.

— Bine.

— M-am gândit că ți-ar plăcea asta.

— Bine. Privind drept în față, ea îl văzu pe Ulbreck și făcu un pas înainte. Ești bine, Wyle?

Orrin o privi nervos cum se apropie de bătrân. Știa că Jabe îi va spune lui Annileen despre raid, dar asta era tot ce știa băiatul. Cuvintele ei îl liniștiră pe Orrin.

— Îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta ție și Magdei, spuse ea, strângând mâna bătrânului. Îmi pare *foarte* rău.

Despărțindu-se de el, îi aruncă o privire amară lui Orrin.

Asta e bine, gândi Orrin. Își va proteja fiul și va pierde niște bani. Dar va trece peste asta.

Annileen se opri să se uite la cei adunați acolo.

— Ce este asta? întrebă ea, aproape indiferentă.

— Ai auzit *Chemarea*, spuse Orrin, știind bine că oricine avea timpane îl auzea. Știi cum funcționează. A fost un atac. Va exista un răspuns. Se uită la ea. Jabe este bine?

— Va fi. Azi nu lucrează.

Văzându-l pe Gloamer lucrând în garaj, ea se scuză.

— Ai de gând să ne urezi noroc? spuse Orrin, zâmbind.

Își dădu seama că îi cerea prea mult,. Annileen pur și simplu se îndepărtă mai repede. *Oh, bine, gândi el. Oricum, e mai bine dacă nu aude restul.*

* * *

— Nu pooot să creed aaasta, doaaamnă, spuse Gloamer.

— Asta e oferta, spuse Annileen, revizuiind documentul de pe datapad. Ai făcut o treabă excelentă cu garajele și știu că te-ai gândit la extindere.

Cu ochii micuți pe craniul său alungit, mecanicul Phindian părea întotdeauna puțin trist. Dar acum chiar și Annileen îi putea citi surpriza. O invitase la garaj ca să-i spună că sosiseră în sfârșit piesele pentru vechiul ei speeder. În schimb, primise afacerea vieții lui.

— Să cooonduc un maaagazin! spuse el, cu brațele lungi în aer. Nu știuuu. Nu știuuu cuuum...

— Mă îndoiesc de asta, spuse Annileen, bătându-l pe spate. Ești bun cu clienții. Și nu e mare lucru să vinzi celule energetice și bere. Vorbește cu Tar. El știe cum. Și i-ar plăcea să te ajute.

Mecanicul fluieră contemplativ. În cele din urmă, aprobă, îndepărtându-se cu un metru, astfel încât să-și poată folosi brațul lung pentru strângerea de mână.

— Voooi faaace transferul de creedite, spuse el, luând datapadul.

— Nu poți spune nimănui, îl preveni ea. Nu până diseară, după ce plecăm.

Gloamer aprobă din cap. Capul Phindianului se înclină la nouăzeci de grade. Ochii lui galbeni o studiară cu tristețe.

— Undeee te duuuci?

Annileen zâmbi blând.

— Într-o aventură.

Se îndepărtă de el și se întoarse pe hol, în *Revendicaree*. Expirând, se sprijini de perete cu o bufnitură. Tocmai o făcuse? *Chiar am vândut magazinul?* Chiar mai uimitor era faptul că cei doi copii ai ei fuseseră de acord cu asta – până acum. După ce se trezise, aflase că Jabe și Kallie o auziseră vorbind cu Ben; în orice caz, auziseră ultima parte. Jabe era încă atât de supărat pentru raid încât era gata să se mute și în Sectorul Corporativ. Iar Kallie fusese atât de îndrăgostită de Ben încă de la prima lor întâlnire, încât perspectiva ca el să intervină pentru a-i salva familia de la dezonoare nu era un mit. Totuși, ultima oră fusese grea. Când îl văzuse pe Ulbreck sosind, Jabe se temuse de ce era mai rău; Annileen îl scosese din ascunzătoare și îi încredințase sarcina de a împacheta totul. Iar Kallie, afară în grajd, își dăduse seama ce însemna cu adevărat plecarea. Nu exista niciun succesor evident care să aibă grijă de animalele ei dragi, iar cea mai bună idee a lui Annileen, să-i lase pe cei care închiriau astăzi creaturile să le păstreze, nu îi convenea deloc lui Kallie.

Nici Annileen nu se simțea bine. Mergând prin magazin, îi văzu pe toți acolo: Bohmer, la masa lui, cu cana în față; Leelee, ocupându-se în grabă de o grămadă de cutii; chiar și Erbaly Nap'tee, numărând nasturi cu voce tare în timp ce scotocea într-un sertar plin cu haine de ocazie. Cum putea să lase toate astea în urmă?

Își putea imagina vocea mamei sale în minte. La ce se putea gândi Annileen? Îi păsa de Ben, da. Mai mult decât își imaginase că ar fi fost posibil în acest stadiu. Nimeni altcineva nu se ridicase la înălțimea lui Dannar Calwell. Dar chiar se aștepta Ben ca ea să renunțe la tot, doar din perspectiva unor vremuri proaste?

Nella Thaney ar fi întors-o pe fiica ei direct în garaj. Ar fi pus-o pe Annileen să-i spună lui Gloamer că fusese o glumă și că ar trebui să uite ce i-a spus. Mecanicul oricum nu înțelegea umorul. Annileen s-ar putea să nu fie deloc nevoită să-și protejeze familia de probleme. Din ușa laterală, îl putea vedea pe Orrin, având un zâmbet pe față în timp ce vorbea cu Ulbreck. Orrin ar fi găsit o cale de a-și rezolva problemele. Întotdeauna o făcea. Iar Ben nu se confrunta cu niciun pericol – Orrin era doar un fanfaron! De ce să treacă prin asta? Dar Annileen știa deja de ce. Ea știa, iar asta spulberase toate îndoielile. Mai rămăsese doar să vadă ce plănuise Orrin.

Se strecură afară din *Revendicare* pentru a privi spectacolul. Era ușor să se ascundă în mulțime; mulțimea era cea mai mare pe care o văzuse vreodată.

Nu mai erau doar justițiarii obișnuiți. Mașinile de teren ale lui Wyle Ulbreck, pline cu fermieri, erau parcate de-a lungul dunei de vest. Mullen și Veeka împărțeau arme celor adunați. Annileen se întrebă cum putea fi văzut Orrin prin mulțime, cu atât mai puțin să se facă auzit. Dar află în curând.

— Toată lumea, ascultați! urlă Orrin.

Annileen se uită în sus. Orrin urcase pe scara de serviciu și stătea agățat de *Bătrânul Numărul Unu*. Cu mâna liberă, ținea la gură un megafon, un amplificator portabil care îi trimitea vocea în toată zona.

— Astăzi e o zi mare, zise el. Și una teribilă. Unul dintre noi a devenit *trădător!*

Mulțimea înarmată fu cuprinsă de un zumzet. *Un trădător, aici?*

— Ei bine, nu vă faceți griji. Nu este unul dintre *noi*, adăugă Orrin. Sunteți cu toții persoane de nădejde. Dar îl cunoașteți: *Ben Kenobi!*

Annileen înghiți în sec. Numele pe care îl auzise Kallie fu brusc pe buzele tuturor.

— Ați auzit bine, spuse Orrin, vorbind prin dispozitivul metalic verde. Poate că l-ați văzut venind pe aici, poate că ați auzit lumea vorbind despre el. Cineva i-a spus *Ben Nebunul*. Trăiește în deșert, vorbește singur. Ei bine, e nebun de-a binelea. E un iubitor de Tuskeni!

— Nu! auzi Annileen pe cineva strigând.

— Știu, spuse Orrin. E greu de crezut că un colonist i-ar ajuta pe monștrii ăia. Dar iată ce știm. Kenobi a apărut aici imediat după ce au început raidurile lui *Ochi-cu-Dop*. A fugit din magazin după prima sa vizită fără să ia măcar ce a cumpărat! Și următoarea dată când l-am văzut, Tuskeniile au atacat *Revendicarea*! Vocea lui deveni mai puternică. Era aici când au atacat, dar nu a luptat cu ei! Apoi se presupune că a salvat-o pe Annie Calwell de *Ochi-cu-Dop* vorbind cu Tuskenii. *Vorbind* cu ei!

Mulțimea zumzăi de șoc. *Să vorbești cu Tuskenii? Imposibil!*

— Vă aud, spuse Orrin, coborându-și tonul. Dar are sens. Niciun barbar nu putea înțelege *Chemarea Coloniștilor*, nu? Ei bine, Kenobi i-a ajutat. Mă auzise vorbind în *Revendicare*. Știa că ferma Ulbreck era singurul loc care nu era acoperit. Arată din cap în direcția lui Ulbreck, mai jos. Ei bine, Tuskenii au furat o unitate de vaporizare de la domnul Ulbreck acum câteva zile. Apoi, noaptea trecută, i-au atacat casa. Și Kenobi a fost cu ei!

Annileen privi, hipnotizată, cum un fermier îi dădu lui Wyle o cutie pe care să stea. Bătrânul părea șubred.

— Gault are dreptate, le spuse Ulbreck ascultătorilor. L-am văzut pe Kenobi. Dar cred că se lupta cu Tuskenii. Nu sunt sigur. Maggie a mea avea probleme...

— Din cauza lui Kenobi, interveni rapid Orrin. Din cauza Oamenilor Nisipurilor pe care i-a adus acolo! Sunt gata să pariez că bătrânul Ben era supărat pe partenerii lui. Era acolo pentru banii lui Wyle, pun pariu – și Tuskenilor nu le pasă de bani. Au început să se lupte între ei.

Încă un fior străbătu mulțimea. Toată lumea știa despre norocul lui Ulbreck.

Orrin clătină din cap cu tristețe, astfel încât toți îi puteau vedea emoția.

— Acest Kenobi – dacă așa îl cheamă – nu-l cunosc. Mi-a arătat o față, una falsă. Nu știu dacă este un bandit, sau dacă a devenit Tusken, oricât de nebunesc ar suna asta. Dar nu contează. Ceea ce contează este că a pus în pericol oameni buni. Iar noi îl vom opri *pentru totdeauna!*

Blastere traseră în aer. Annileen încremeni. Nu se așteptase deloc la asta! Ben spusese că Orrin va aduna niște aliați, dar ea se așteptase mai mult la niște fermieri de tipul lui Zedd. Asta era ceva diferit. Forța era prea mare, iar Orrin era și el diferit. Era *electric*. Spunându-le justițiarilor despre ascunzătoarea lui Ben din Deșertul Jundland, un loc în care nicio persoană decentă nu ar trăi, Orrin trimisese o energie plină de ură prin adunare, trezind mulțimea la acțiune.

Făcându-și vânzarea, sărise de la fermier de umiditate la Lord războinic doar folosind câteva cuvinte. Ea nu mai văzuse niciodată așa ceva. Și cu siguranță nu la el. Orrin își atinse punctul culminant.

— Noi avem grijă de ai noștri. Așa că urmați-mă... și să mergem!

Se auzi o aclamație zgomotoasă, furioasă. Motoarele porniră, unul după altul, în timp ce mai multe blastere se descărcau în aer. Annileen aproape căzu în genunchi, cu viața secată din membre. Ben nu se putea aștepta la așa ceva. Cine s-ar fi putut aștepta la asta?

Orrin coborî din turn și se întoarse. Mullen și Veeka așteptau, ținând în mână o haină desfăcută. Orrin își întinse brațele, iar ei îl îmbrăcară ca pe un rege războinic. Mergând spre speeder, o zări pe Annileen, îi făcu cu ochiul, și apoi plecă.

Praful sufla în peretele magazinului, în timp ce speederele pline se îndepărtau unul după altul. Privind neputincioasă, Annileen se gândi pentru o clipă la raidul de represalii de după atacul asupra oazei. În acea zi, ea luase bicicleta speeder și plecase cu Ben să-l urmărească pe Jabe. Dar acum Ben era în pericol. Ben, care îl salvase pe Jabe. Ben, care îi spusese în timpul nopții să nu-l urmeze, că poate avea grijă de Orrin.

Annileen privi înapoi la garaje, acum în mare parte goale, cu excepția celor două speedere ale ei. Uitându-se la vehiculul de lux închiriat, își aminti brusc ceva. Fugi înapoi în magazin. Tar, care servea copiii lăsați de părinți, se uită la ea din zona de luat masa, surprins. Annileen îl ignoră și se repezi în spatele tejghelei. Îngenunchind, răsturnă coșul de gunoi și începu să scotocească. Printre cioburi, găsi comunicatorul roșu pe care îl aruncase cu o seară înainte. Îl porni și apăsă tastele.

— Alo? Cine este? întrebă o voce amabilă de la celălalt capăt al legăturii.

— Sunt Annileen Calwell, spuse ea, vorbind urgent. Sunt o vecină a lui Orrin Gault. Știu cine ești. Și trebuie să știi ce este pe cale să facă!

Capitolul 42

Încetează acum. Jabe spusese cuvintele la magazin – un presupus mesaj al lui Ben pentru Orrin. Acum, în timp ce Orrin își verifica blasterul, fermierul auzi din nou cuvintele. Sau crezu că le aude, în vântul care șuiera pe lângă speederul său.

Orrin nu știa ce să creadă despre mesaj. Dacă Ben plănuia să-l șantajeze, ar fi trebuit să fie o întâlnire pentru a discuta. Dacă ar fi plănuit pur și simplu să îi expună pe membrii familiei Gault, ar fi venit la *Revendicare*. Sau poate că ar fi plecat în căutarea cuiva cu autoritate, fără să țină cont de faptul că aici nu exista o astfel de putere. Nu avea sens.

— Cincisprezece kilometri până la coliba lui Kenobi, spuse Mullen, care purta ochelari, pilotând vehiculul.

Orrin aprobă din cap. Punând blasterul în toc, privi în jur cu uimire. Speederul său USV-5 se afla la vârful unei aripi de vehicule plutitoare, care se îndreptau spre sud-vest. Toate vehiculele operate de *Fondul Chemării Coloniștilor* erau aici, plus echipele lui Ulbreck. Orrin se îndoia că mai fuseseră vreodată atât de multe vehicule care să traverseze deșertul în același timp.

Râse fără să vrea. *Da, Orrin, într-adevăr ai putere.* Poate că ferma de umiditate nu era pentru el. Tatooine nu oferea prea multe șanse pentru un politician de carieră, dar cu noul Imperiu în ascensiune, cine știa?

Nu conta. Ben nici nu va ști ce l-a lovit. Orrin își ridică macrobinoclul pentru a scana pustiul din față. De pe bancheta din spate, Veeka arătă în față, spre stânga.

— Acolo!

În mijlocul deșertului, Ben stătea fără griji călare pe o bicicletă speeder. Orrin văzu, focusând imaginea, că era una dintre motocicletele lui: cea pe care mersese Jabe la ferma lui Ulbreck.

— Toată lumea l-a reperat, zise Mullen. Tată, cred că ar trebui să ne întoarcem acum.

Orrin își ridică privirea, surprins.

— Ce ai spus?

— Am spus că dacă ne întoarcem și ocolim, flancul stâng ne va urma, spuse fiul său. Îl vom prinde între noi și îl vom dirija ca pe o bantha.

— Oh, bine, spuse Orrin, scotocind în interiorul jachetei după o batistă.

Își șterse sudoarea de pe frunte. Speederul se înclină și coti, urmat de o duzină de vehicule repulsoare. Orrin îndreptă din nou macrobinoclul spre Ben, aflat încă la aproape un kilometru distanță. Bărbatul privea pur și simplu la ei, senin, ca și cum ar fi fost conștient că ochii lui Orrin erau ațintiți asupra lui. În cele din urmă, Ben activă bicicleta și se întoarse.

— Așa, spuse Orrin, rânjind. Întoarce-te acum.

* * *

Kenobi mergea în zig-zag prin deșertul deschis. Vestul, aflat înapoi față de locul

lui, îi era barat de o linie de speedere; nordul, și câmpul deschis, de cealaltă linie. Orrin se gândise pentru o clipă că omul s-ar putea îndrepta spre marea breșă din Jundland, calea pe care o luau Jawa pentru a ajunge la Marea Dunelor de Vest. Dar părea să se îndrepte în schimb spre ramura munților Jundland mai la est.

Orrin își dădu seama imediat.

— Drăguț, spuse el. Încearcă să ne ducă în *Defileul lui Hanter*.

Annileen spusese că ea și Ben fuseseră martori la masacrul Tusken de acolo. Orrin nu știa dacă Ben avea sau nu o slăbiciune pentru Oamenii Nisipurilor, dar, cu toate astea, nu avea de gând să se lase condus într-o capcană.

— Tăiați-i calea, spuse el prin sistemul de comunicații. Trimite-l spre rift!

Riftul Roiya îi păruse întotdeauna lui Orrin ca un zid pe care îl construise un copil din blocuri – și apoi dărmase jumătate din el. Aici, Deșertul Jundland se înclina spre interior, un semicerc de teren deșertic la gura unei jumătăți de inel de dinți zimțați și înalți. Pasajele largi dintre dinți se răsuceau spre sud în deșerturi, urcând și subdivizându-se în coridoare mai mici; Tuskenilor le plăcea să se ascundă aici. Atacatorii oazei se îndreptaseră spre rift când ajunseseră din greșală în *Defileul lui Hanter*, la kilometri spre est. Dar, odată ajunși în rift, nu mai exista nicio perspectivă ca cei aflați acolo, să trăgă în poteră. Stâlpii de piatră urcau prea sus, iar căile dintre ei urcau treptat, răsucindu-se și îndoindu-se pe parcurs.

Liniile speederelor rezistară, iar Ben viră în gol. Fără pauză, bicicleta sa speeder porni în trombă spre una dintre rampele mai înguste, pline de dărâmături. În câteva secunde, dispăruse din peisaj. Orrin știu atunci că totul se terminase pentru Kenobi. Vehiculele justițiarilor năvăliră în semicerc, luând poziție în fața tuturor deschiderilor, nu doar a celei pe care o luase Ben. Nu mai era nicio scăpare.

Mullen opri speederul Gault.

— Mergem sus după el?

— Nu sunt sigur că va trebui să o facem, spuse Orrin. E un turist. O să afle că sunt Tuskeni acolo sus și o să se întoarcă imediat.

— Dacă este prieten cu Tuskenii, așa cum ai spus? Întrebă Mullen.

Orrin își dădu ochii peste cap.

— Asta a fost pentru *mulțime*, Mullen! Apoi rânji. Și ce dacă este? Vor vedea că am adus o armată și îl vor uide oricum.

Orrin coborî din mașină și își îndreptă haina. Apoi făcu semn din cap copiilor săi să se apropie.

— Acum, amintiți-vă, spuse el încet. Dacă apare Kenobi, nu-i dați ocazia să scoată niciun cuvânt. Doborâți-l repede și ceilalți vă vor urma.

Veeka se uită la tatăl ei.

— Și dacă nu e înarmat?

— Vom spune că l-am văzut trăgând în noi, spuse Orrin, privind la fiica lui. Ești atât de îngrijorată pentru el? Vrei să continui să trăiești pe banii mei, nu-i așa?

— Nu-mi pasă de el, spuse ea, scuișând pe jos. Un cerșetor mai puțin în deșert. Am vrut doar să știu ce ai să spui.

— Urmați-mi exemplul, ca de obicei.

Orrin băgă mâna în mașină după megafon. Întorcându-se, intră în mijlocul adunării. Sub soarele amiezii, formațiunile de piatră îi dădeau lui Orrin impresia că se afla într-un colosseum uriaș, natural. Locul căzuse în tăcere, cu excepția *clic-clacurilor* pe care le făceau puștile blaster când erau reglate. Coloniști înarmați se

ghemuiră în spatele vehiculelor repulsor care pluteau. Toți ochii care nu erau ațintiți asupra deschiderilor erau ațintiți asupra lui Orrin.

— Ieși afară, Kenobi! strigă Orrin în amplificator.

Vocea lui răsună în jur. Dar nu veni niciun răspuns. Privind de la adăpost, Ulbreck se uită înapoi, precaut.

— Nu-mi place asta.

— Nu vă faceți griji, spuse Orrin, gesticulând spre un grup de coloniști din spate. Trimiteți încărcăturile de fum.

Mortierele erau una dintre primele investiții ale *Fondului* și nu avusese niciodată ocazia să le folosească. Dar fuseseră concepute exact pentru asta: să distrugă opoziția. Câteva lovituri parabolice în stânci și Ben nu avea unde să...

— *Ayooooo-eh-EH-EHH!*

Orrin îngheță. Urletul venea de pe dealuri. Un urlet de *dragon krayt*: la fel ca sirena *Chemării Coloniștilor*, doar că suna natural. Urcând și rostogolindu-se, zgomotul ajunsese la fiecare ascultător din presupusa arenă.

Orrin se uită înapoi la ceilalți, cu un zâmbet viclean pe față.

— Nu vă lăsați păcăliți, oameni buni. Asta e șmecheria *noastră*.

Unii dintre coloniști se mișcară nervoși, dar rămaseră toți pe poziții. Orrin se întoarse la speederul său și duse megafonul la gură.

— Ai face bine să încetezi cu asta, Kenobi, sau o să-ți sperii prietenii.

Le făcu cu mâna coloniștilor care pregăteau mortierele. Era timpul. Apoi se întâmplă. Zeltronul, soțul lui Leelee, observă primul.

— Ascultați! spuse Waller Pace. Simțiți?

Orrin nu avea timp pentru Zeltronii empatici și sentimentele lor.

— Rămâi concentrat, spuse el.

Dar acum Orrin simțea și auzea la rândul lui. Un huruit slab, care creștea încet. Pietricelele de pe pământ începură să se rostogolească și praful se ridică.

— Cutremur de pământ! strigă Veeka.

Orrin clătină din cap. Nu, nu era asta. Era altceva, trosnind, prin deschiderile spre Deșertul Jundland. Și acum văzu ce era. *Banthe!* Una după alta, bestiile uriașe coborâra pe toboganul de piatră pe care Ben îl urcase cu bicicleta sa speeder. Și nu doar de acolo! Mai multe poteci largi coborau din munți – și acum erau și ele pline cu banthe de toate mărimile, care tropăiau chiar spre coloniști.

— *Animale!* strigă Ulbreck, adăpostindu-se sub vehiculul său plutitor.

Masa păroasă străbătu deșertul ca apa dintr-un baraj rupt, trimițând coloniștii în toate direcțiile. Megafonul căzu din mâna lui Orrin în cabina deschisă a speederului său. Încercă să se adăpostească după vehicul, dar o bantha uriașă îl lovi prima, izbindu-i capota în zona mediană. O clipă mai târziu, o a doua bantha lovi speederul, trimițându-l atât pe Orrin, cât și vehiculul învârtindu-se.

În jur, scena se repetă. Animalele care atacau se izbeau de vehiculele de teren și le rostogoleau ca pe niște jucării. Coloniștii plonjau și cădeau disperați. În spate, fiarele lovira mortierele, făcând ca proiectilele de fum să viască pe deasupra capetelor poterei. Două dintre ele lovira peretele fisurii cu un zgomot zguduitor – iar în clipa următoare fumul cuprinse toată zona.

Orrin se agăță de speederul său până când acesta ricoșă într-un bolovan, făcându-se praf. Năucit și amețit, petrecu momente lungi pierdut în fum. Undeva, un blaster explodă și un fermier țipă. Orrin nu se mișcă.

În ceață, o voce veni din apropiere. Era a lui Ben.

— *Încetează acum.*

Orrin clipi. Înainte, auzise cuvintele doar cun vocea lui Jabe, iar mai târziu când le rostise Mullen. Auzindu-le acum, de la Ben însuși, își dădu seama că mesajul nu era o cerere. În schimb, vocea lui Ben era calmă și consolatoare, ca și cum i-ar fi dat un sfat unui prieten. Orrin se întinse după blasterul său, care era încă bine fixat în toc, dar nu avea unde să-l îndrepte. În cele din urmă, când fumul gălbui se rări, tuși și își frecă ochii. Vehiculele de teren fuseseră aruncate ca niște cărți de sabacc în vânt. Unele încă zburau, motoarele lor împingându-le zadarnic în zidurile din apropiere. Altele erau răsturnate, sau pe jumătate deasupra altor vehicule. Coloniștii erau în praf, gâfâind după aer și apucând iar armele căzute. Cel puțin se mișcau cu toții, din câte putea vedea Orrin.

În această scenă, alte trei creaturi apărură din înălțimi. Un vițel bantha coborî tropăind – urmat, incredibil, de o eopie mamă și puiul ei. Trioul de leneși păși nepăsător prin scena haotică, urmând turma în deșertul deschis spre nord-vest.

Orrin îi văzu pe Mullen și Veeka ridicându-se stângaci în picioare. Mullen primise o lovitură de corn de bantha în partea laterală a capului; sângera din tâmplă.

— Poți lupta? întrebă Orrin.

Mullen mormăi furios, iar Orrin luă asta ca pe un răspuns afirmativ.

— Kenobi se joacă, mormăi el.

Se întoarse, cu blasterul în mână. Dar altceva cobora urlând din fisura de piatră. O motocicletă speeder și un pilot, vuind pe calea pe care Kenobi o luase până în munți. Venea în linie dreaptă, o linie care avea să-i ducă peste capetele puterii și în deșertul deschis de dincolo de ei.

— Trageți în el! Trageți!

Potera răspunse rapid, surprinzând vehiculul în focul încrucișat chiar în timp ce trecea în viteză. Mai multe focuri de armă loviră în plin, iar speederul luă foc, învârtindu-se în spirală spre dreapta. Stâlpii din față loviră puternic solul. Vehiculul și pasagerul său se rostogoliră iar și iar, izbindu-se în cele din urmă de un vehicul repulsor neocupat. Orrin se repezi înainte. Peste tot erau epave. Un cadavru ardea în resturi. Emoționat, Orrin se apropie pe partea pilotului.

Și văzu că era, de fapt, un manechin din pânză de sac. Jumătate din corpul fumegând se rupsese acolo unde fusese legat de ghidon. Fără să stea pe gânduri, Orrin își băgă mâna în resturile fumegânde și găsi resturile falsului pilot: un mănunchi de cârpe folosite de Tuskeni pentru a-și acoperi capetele.

— E din garderoba ta, Orrin, spuse Ben.

Vocea lui răsună în jur, mai tare decât urletul *krayt* și cu siguranță mai tare decât șoapta fantomatică pe care o auzise Orrin mai devreme.

— Le-am adus de la tine de acasă!

Privind în jur surprins, Orrin aruncă cârpele. Nu era important cum o spunea Ben. Amintindu-și unde scăpase megafonul, Orrin se repezi spre speederul său, îngrămădit lângă stâncă. Derapă până se opri lângă el și întinse mâna în interiorul vehiculului, căutând mânerul megafonului. Găsind ceva, îl ridică... și se holba, uimit, la bastonul gaderffii din mâna lui.

— Și ăla e tot din rezerva ta, strigă Ben de sus.

Folosește megafonul, își dădu seama Orrin. Cumva, bărbatul se întorsese jos în haosul plin de fum și schimbase bastonul gaderffii cu megafonul. Dar Orrin nu avu

timp să se gândească la asta. Jumătate din poteră se holba la el în timp ce ținea arma Tusken. Și oriunde ar fi fost Kenobi, văzuse și el asta.

— Sunt interesați de colecția ta, Orrin. Armele și hainele pe care le-ai luat de la Tuskeni în trecut. Pe care le-ai folosit – tu și familia ta – în lovituri împotriva vecinilor tăi!

Conștient de priviri, Orrin aruncă arma la pământ, scârbit.

— Ce poveste nebunească, spuse el, forțând un râset. Dansul cu Tuskenii este jocul lui Kenobi!

— M-ați înțeles greșit, spuse Ben, vocea lui venind de peste tot și de nicăieri. Am vrut doar să trăiesc aici în pace. Tu ești cel care pornește luptele, totul pentru a-ți vinde serviciul de protecție!

— Nu e al nostru, strigă Veeka, clar agitată. Spune-le, tată!

Orrin se uită urgent spre ea. *Taci*, imploră el cu privirea. *Eu trebuie să vorbesc!*

— Se înșeală, spuse Orrin, înfruntându-i pe ceilalți. Păstrăm niște trofee, sigur. Cine n-ar face-o? Dar el a primit acest baston de la prietenii lui de acolo, care au trimis banthele. Iar *Fondul Chemării Coloniștilor* nu e al meu. Este un fond public!

— Atunci spune-le soldul, spuse Ben. Spune-le că nu ai furat din el pentru a-ți plăti datoriile. Spune-le că nu l-ai atacat pe tatăl Tylei Bezzard când nu a vrut să se alăture, lăsându-l pe om șchiop și incapabil să se salveze mai târziu, când au atacat adevărații Tuskeni. Vocea lui deveni mai puternică. Spune-le că nu ai atacat tu însuși ferma Ulbreck, noaptea trecută. Spune-le că nu ai fost tu, atunci când am apărut eu!

Orrin se îndreptă de spate, căutând o față prietenoasă pe care să își fixeze privirea. Nu erau prea multe. Unul după altul, coloniștii se uitau furioși, agitați sau dezorientați. Iar Wyle Ulbreck părea gata să explodeze.

— Este adevărat, Gault? Este adevărat?

Mullen se uită la tatăl său, îngrozit.

Dar exista o cale de ieșire. Orrin își caută cel mai bun zâmbet și îl găsi.

— Oameni buni, oameni buni. Sunt fermier, spuse el, strigând ca să-l poată auzi toți. Ca și voi. Eu scot apa din aer. Omul ăla scoate povești. Ridică teatral din umeri. V-ați bucurat de generozitatea mea. Știi că mă descurc destul de bine pe cont propriu. Am toți banii de care aș avea vreodată nevoie!

— Astea sunt vești excelente, spuse o altă voce amplificată, de data aceasta din deșert.

Orrin se uită înapoi, conștient brusc de schiful mare care se afla în afara fisurii. Mosep Binneed se afla pe puntea acestuia, înconjurat de tâlharii săi înarmați. Purta o proteză la gât și ținea un megafon în fața gurii.

— Jabba își vrea banii, Orrin Gault! Și îi vrea acum!

Capitolul 43

A'yark stătea lipită de unul dintre stâlpi și se uită pe panta stâncoasă, la coloniștii aflați mult mai jos.

— Luptătorii Huttului, zise ea, cu vocea picurându-i dezgust. Îi putem mirosi. Femela Tusken privi peste coridorul natural. Ai zis că vor fi doar coloniști.

Ben era ghemuit în apropiere, ținând în mână dispozitivul verde al lui Orrin și observând scena de dedesubt. Sub glugă, Ben își acoperise partea inferioară a feței cu o pânză, în semn de respect față de sensibilitățile Tuskenilor; acum o trăgea în jos și își scărpină bărbia. Omul părea uimit de apariția schifului.

— Asta nu a fost în planul meu.

Furia liderei războinice clocotea.

— Ne-ai spus...

— Ți-am spus că îl voi aduce pe Orrin Gault în fața justiției. Putea alege între dreptatea poporului său sau a voastră. Ben scutură din cap. Am crezut că se va opri.

Lui A'Yark nu-i păsa ce voiau coloniștii. Ben adusese inamicul la poarta lor, așa cum promisese, dar veniseră în număr mult mai mare decât putea înfrunta clanul. A'Yark staționase la celelalte puncte de acces puținii războinici pe care îi avea, dar dacă coloniștii voiau cu adevărat să îl urmeze pe Ben în *Stâlpi*, nimic nu îi putea opri. Tabăra înaltă ar fi fost dată peste cap.

Ben acționase rapid atunci, chemându-i pe femeile și copiii Tusken să-și adune prețioasele banthe. Multe dintre banthe își pierduseră călăreții în masacrul din defileu, iar A'Yark fusese încântată să vadă cum se răzbună animalele. Banthele le câștigaseră timp prețios. Dar acum, sosirea slugilor Huttului agravase pericolul. Criminalii nu se temeau de Tuskeni, așa cum ar fi trebuit. Huttii îl uciseseră pe Sharad Hett, cu ani în urmă. A'Yark știa că Ben merita moartea pentru că adusese asta asupra lor. I-ar fi dat-o, dacă ar fi fost în puterea ei. Dar trebuia să recunoască faptul că decăderea lor începuse cu mult înainte de sosirea lui.

— A mers prost, spuse ea, fără să știe cu cine vorbea. Suntem atât de slabi – toți Tuskenii sunt – din cauza a ceea ce s-a întâmplat acum mai bine de trei cicluri.

Ben se uită la ea, curios.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost un alt masacru, spuse ea. O tabără de războinici puternici, a fost distrusă. Femeile și copiii, de asemenea.

Dintr-un motiv oarecare, cuvintele ei părură să lovească o țintă adâncă în Ben.

— Copiii au fost uciși cu toții? El înghiți în sec. De un *dragon krayt*? Un alt prădător?

A'Yark scutură din cap.

— Un prădător, da. Dar moartea a venit pe două picioare, spuse ea. Noi știm.

— Dar copiii, spuse Ben. Coloniștii nu îiucid de obicei, nu-i așa?

— Coloniști orfani, coloniști abandonați, spuse ea. Prădător măcelărit.

Ben făcu o pauză, ca și cum ar fi încercat să pună cap la cap ceva.

— Mă întreb...

A'Yark îi văzu ochii fixați înaintea, plini de groază. I se părea că Ben era într-un alt loc, imaginându-și – sau trăind – un lucru care îi zguduia mintea de groază.

— Ce este? întrebă ea.

Ben își recăpătă calmul.

— Ceva ce va trebui să analizez cu altă ocazie, spuse el. Încep să cred că încrederea Oamenilor Nisipurilor s-ar putea să nu fi fost singura victimă a acelui eveniment.

— Nu contează acum, spuse ea, retrăgându-se din punctul de observație. Trebuie să-mi ascund semenii.

— Te voi ajuta, spuse Ben, ridicându-se să o urmeze. Protejarea caselor este specialitatea mea.

Cu asta, se întoarse și o urmă în sus pe pantă.

* * *

Mullen rămase cu gura căscată la tatăl său.

— Gorilele lui Jabba? E prea devreme! Mai avem câteva ore!

Orrin se holbă fără cuvinte la noii sosiți. Mai multe speedere încărcate cu *gunoai* soseau în spatele schifului. Dar de ce acum? Și de unde știuseră că trebuie să vină?

Coloniștii își îndreptară armele spre schif, ținând infractorii la distanță. Potera, deja răvășită de banthe și de cuvintele lui Ben, părea acum de-a dreptul agitată. Huliganii lui Jabba se aflau alături de Tuskeni pe lista de dușmani a coloniștilor. Amândouă grupările trăiau după un cod ciudat într-o lume a lor – până când ieșeau să îi terorizeze pe cei pașnici. Acum blocaseră accesul coloniștilor spre deșert, chiar dacă ei înșiși îl prinseseră în capcană pe Ben.

Waller căscă ochii. Sprâncenele sale purpurii se ridicară în timp ce privea la Orrin.

— Jabba? Ai avut de-a face cu Jabba?

Înainte ca Orrin să se poată gândi la un răspuns, Mosep vorbi din nou.

— Mi s-a spus că duci o armată – așa cum este ea – înapoi pe dealuri. Dar de ce ai face un astfel de lucru când trebuie plătită o factură astăzi?

Veeka se uită la tatăl ei, îngrijorată.

— Este o poveste veche, continuă contabilul Nimbanel, de pe puntea schifului. Oameni care își refuză obligațiile și încearcă să fugă. Unii iau armele și încearcă să lupte. Își pocni pumnii păroși, iar Jorrk luă poziție la tunul de pe punte al schifului. Termenul de după-amiază este anulat, Orrin. Ne vei plăti acum.

— Despre ce este vorba? strigă Orrin nervos. Te-a adus *iubitorul de Tuskeni* aici? Entuziasmat că găsisse o altă tactică, privi vesel în jur. Cred că și Kenobi lucrează cu *gunoai*!

— Nu știu la cine te referi, spuse Mosep, devenind nerăbdător.

În spatele schifului, un alt vehicul sosea dinspre nord.

— Un *vecin* de-al tău m-a sunat.

Vecin de-al meu? Orrin înghiți, cu gâtul uscat. Avea rivali printre fermierii de aici. Oare unul dintre ei știa ceva? Privi în jur, șocat și surprins, nerăbdător să facă o figură frumoasă.

— Unul dintre voi încearcă să-mi însceneze ceva – să mă facă de răs cu

prostiile astea?

Speederul care veni din spate trecea acum prin linia de vehicule a infractorilor. Coloniștii ridicară puștile împotriva vehiculului care intra în mijlocul lor – și apoi le coborâră, când recunoscură șoferul. Navigând printre speederele răsturnate, Annileen opri speederul JG-8 rubiniu lângă una dintre căile care duceau spre fisură.

Apoi ieși lângă familia Gault și ținu sus un comunicator roșu.

— *Eu i-am sunat*, spuse ea.

La bordul schifului, Mosep ridică un comunicator identic: cel pe care Orrin îl lăsase în bârlogul său. Apoi zâmbi cu toți dinții.

— Mă bucur să vă văd, stăpână Calwell.

Orrin rămase cu gura căscată la Annileen.

— *Tu?*

— Da. Recăpătându-și răsuflarea, ea se întoarse spre poteră. Ben e nevinovat. Am auzit ce a spus Orrin la *Revendicare*. Acum ar trebui să auziți adevărata poveste!

Mullen porni amenințător spre Annileen.

— Femeie, mai bine nu o faci!

Annileen se întoarse să o vadă pe Veeka apropiindu-se din cealaltă parte a ei.

Veeka se agăță de brațul lui Annileen, iar ochii ei păreau sălbatici.

— Gândește-te la nevolnicul ăla al tău! spuse Veeka.

Orrin nu putea decât să o privească implorant pe Annileen. Aceasta își eliberă brațul din strânsoarea Weekăi. Uitându-se la Orrin, vorbi cu o siguranță pe care el o mai auzise la ea înainte – turnul de putere cu care o comparase adesea.

— Nu o să te las să rănești pe cineva a cărui singură crimă a fost să mă ajute, spuse ea. Îmi pasă de familia mea. Dar ceea ce ai făcut tu este *greșit!*

Ulbreck făcu un pas în față, cu pușca în mână și clar enervat.

— Nu știi ce naiba se întâmplă aici!

— Cred că eu da, zise Waller, clătinând din cap spre Orrin. Am avut încredere în tine.

Peste tot, coloniștii începură să-și întoarcă armele de la schif și de la vehiculele asociate spre familia Gault. Orrin se uită în dreapta lui. Acolo era speederul USV-5, unde se oprise după trecerea animalelor. Porni spre el, doar pentru a-și vedea prețiosul vehicul explodând într-o floare de metal și flăcări.

Răsucit pe loc de unda de șoc, Orrin văzu ce se întâmplase. Pe schif, Mosep făcu semn spre Klatooinianul de la tunul fumegând de pe punte.

— Jorrk e un prostănac, dar cu o armă suficient de mare, nici el nu poate rata, spuse contabilul. Voi nu-l puteți avea pe Gault până nu terminăm noi cu el. Ne datorează bani!

Ulbreck aruncă o privire plină de ură spre Nimbanel.

— Voi, pirații, nu aveți niciun cuvânt de spus aici! Acesta e teritoriul nostru!

Tovarășii bătrânului fermier ridicară puștile.

— Dreptatea noastră vine prima! spuse un alt colonist.

Mosep aruncă o privire spre soare și își șterse sudoarea de pe fața lui pufoasă.

— Chiar sunteți o mulțime de ființe încercate, spuse el. I-am spus celui care s-a ocupat de Orrin că a fost o greșală să vă dea credit vreunuia dintre voi. Întoarse megafonul pentru a se adresa bătaușilor săi. Încercați să nu o omorâți pe femeia umană care tocmai a venit, spuse Mosep. Ea ne-a adus aici. Nu ar fi politicos. Își trase proteza de gât și se uită înapoi la coloniști. Îmi pare rău, dar dacă insistați să

faceți să fie neplăcut...

Un zgomot de blaster răsună, urmat de o pocnitură puternică într-o parte a lui Mosep. Speriat, acesta își răsuci trunchiul pentru a vedea ce se întâmplase. Acolo era Jorrk, holbându-se prosteste la ceea ce rămăsese din arma lui de punte explodată și fumegând. Răsună un alt foc de armă și Klatooinianul căzu pe spate, mort. Mosep se uită spre coloniști.

— Am ucis o cameră plină de Tuskeni, strigă Ulbreck, cu privirea ațintită asupra schifului. N-o să vă las să mă bruscați!

La auzul cuvintelor bătrânului, toți coloniștii ajunseră la aceeași concluzie. Ca unul singur, se întoarseră și traseră spre huliganii lui Jabba. Focul de răspuns veni, trimițându-i să se arunce la adăpost în spatele speederelor răsturnate. Pe schif, Mosep țipă și se ascunse în spatele celui mai apropiat Gamorrean, doar pentru a fi strivit când bătașul verde primi o lovitură de blaster între ochi.

Blocat în câmp deschis, Orrin o apucă pe Annileen, trăgând-o din focul încrucișat. Pentru o secundă, ea se uită la el, fără cuvinte – până când mâna lui se strânse în jurul brațului ei.

— Copii! Să mergem! strigă Orrin.

Speriată, Annileen încercă să se îndepărteze. Dar acum Mullen a apucase de celălalt braț. În timp ce bătașii trăgeau, Orrin o împinse spre speederul JG-8, care încă era parcat în apropiere. Annileen strigă, dar în vacarm, doar Waller și alți doi coloniști, ghemuiți la adăpost, o auziră. Waller se întoarse.

— Orrin, oprește-te!

Cu mâna liberă, Orrin își scoase pistolul și îl puse la capul lui Annileen.

— Plecăm de aici, spuse el, împingând-o spre speeder.

Veeka aruncă un braț încărcat cu arme în partea din față a vehiculului și alunecă în spatele comenzilor.

— Nu putem trece prin toate astea, țipă ea, arătând spre bătălia dezlănțuită.

Orrin nu avea nicio intenție să meargă în direcția aceea. Arătă spre coridorul înclinat care ducea în sus, pe cărarea stâncoasă pe care urcase Ben în formațiune.

— Pe acolo! Dă-i drumul!

Sub amenințarea acoliților lui Mosep, Waller nu putu decât să privească cum fiica lui Orrin urca cu speederul JG-8 pe terenul imposibil. Vehiculul scârțâia în semn de protest, lovindu-se de terenul pentru care nu fusese niciodată proiectat. Proiectilele rătăcite loviră în apropiere. O paletă de direcție se agăță de o ridicătură și se rupse. Apoi speederul lăsă bătălia în urmă...

* * *

A'Yark traversă în fugă tabăra de pe înălțimi, cu veșmintele fluturând.

— În peșteri! strigă ea, adunând bătrânii și animalele deopotrivă.

Copiii și massiffii solzoși țipară și fugiră, lăsând treburile și mesele neterminate lângă fântâna sacră. Zona era un teatru oarecum plat, înconjurat de alte turnuri mari de piatră, la o jumătate de kilometru în susul formațiunii. În cea mai mare parte a zilei era în umbră, dar acum, la mijlocul soarelui, totul era expus.

La est și la vest, blocuri dărăpănate se îngrămădeau împotriva munților. În mod normal, acestea ofereau umbră și adăpost; astăzi, ele erau o ascunzătoare de ultimă instanță. A'Yark împinse arme blaster în mâinile unei perechi de femele care

înceau să ascundă copiii. Nu avea nicio convingere că vor ști ce să facă cu ele. Așteptase prea mult să le învețe.

Un zgomot mecanic veni dinspre breșa de la nord: pasajul descendent care fusese păzit de A'Yark și Ben. Își dădu imediat seama că era un speeder. Ascensiunea ar fi trebuit să fie imposibilă! Disperată, se uită în ambele părți. Puținii războinici erau încă jos, la posturile lor de observație, urmărind lupta. Nu avea cum să îi cheme. Timpul se terminase. Se întoarse și îl văzu pe Ben alergând cu o pereche de copilași Tusken care se zvârcoleau, ducându-i la adăpost. Cu bastonul gaderffii în mână, se repezi spre el. Înмânându-i al doilea copil unei femele Tusken care se ascundea, Ben se uită spre o deschidere largă între pietrele titanice din sud.

— Pe acolo? întrebă el.

— Zonă rea, spuse A'Yark. Este prea târziu. Ei sunt aici. Repede!

A'Yark și Ben alunecară peste o grămadă prăbușită de granit. Privind înapoi, văzură speederul roșu trecând cu zgomot peste intrarea stâncoasă din nord.

— Orrin, spuse Ben liniștit. Pur și simplu nu vrea să înceteze.

A'Yark se uită în afară. *Cel Zâmbitor* nu era singur. Copii lui erau pe locurile din față, iar pe Annileen o ținea în spate, sub amenințarea armei. Câteva secunde mai târziu, speederul se oprise anevoios pe terenul accidentat, la optzeci de metri de poziția lor. Copiii lui Orrin coborâră și se uitară în jur cu precauție.

Războinica își lăsă jos bastonul gaderffii fără zgomot. În spatele ei era o pușcă. Se întinse după ea, dar Ben îi atinse mâna înmănușată.

— Nu se poate, spuse el. O au pe Annileen!

— Ea nu contează, îi șopti A'Yark lui Ben.

— Eu decid asta.

A'Yark scutură din cap. *Era o nebunie*. Oamenii se înarmau. Vor mai urma și alții în curând?

Ținută de Orrin, Annileen strigă.

— Ben – dacă ești aici, stai deoparte!

A'Yark nu putu auzi ce îi spuneau răpitorii lui Annileen după aceea, dar era clar că nu făceau nimic pentru a o împiedica să țipe.

— Vor să mă scoată la iveală, șopti Ben. Pipăi sabia de lumină de sub mantia lui și apoi își retrase mâna. Nu o pot pune în pericol pe Annileen.

— Atunci atac eu. A'Yark strânse încheietura lui Ben. Și tu. Ai o datorie.

— Nu-ți face griji. Ben se uită în spate, unde trei copii se ghemuiau sub o proeminență. Ți-am spus, îți voi proteja semenii dacă Orrin va...

— Nu asta. A'Yark se uită la Ben, scrutătoare. *Oare nu știa el ceea ce știau toți Tuskenii?* Apoi vorbi încet, dar repede. *Orringault* și-a arătat adevărata față. Omoară-l acum, sau te va urmări pentru totdeauna! Arată spre sori. Aceasta este calea fraților din cer.

Ben se holbă la ea.

— Aceasta este o altă legendă?

— Este *Legenda*.

A'Yark îl privi pe Ben, care reflecta la poveste. După un moment, el clătină din cap.

— Nu voi lăsa problema asta neterminată. Dar nu o voi risca nici pe Annileen. Se uită în stânga, la pădurea de monoliți îngrămădiți împotriva muntelui vestic. Rămâi aici, spuse el, târându-se în spatele adăpostului. Am o idee!

Capitolul 44

Orrin nu vedea nicio culoare în acel loc, în afară de cea a speederului. Chiar și strălucirea sa de salon dispăruse acum, îngropată sub praf. Veeka îngenunchease lângă el, examinând zona de rulare lovită de zborul accidentat pe munte.

— Va funcționa? întrebă Orrin, încă ținând-o pe Annileen.

Veeka scutură din cap.

— Stabilizatorii au dispărut, spuse ea. Ai putea să zboare, dacă nu-ți pasă unde te duce.

— Nu ai unde să te duci aici, spuse Mullen, privind îngrijorat prin tabăra abandonată. Cum poate cineva să trăiască într-un loc ca ăsta?

— N-aș numi-o viață. Orrin rânji disprețuitor, apoi o împinse pe Annileen spre Mullen. Ține-o.

Orrin scană bazele stâlpilor de piatră din jurul lor. Ajungând la o decizie, își verifică vesta și blasterul.

— Veeka, uită de speeder și păzește-te de lunetiști. Am de gând să încerc ceva.

Cu prudență, merse printre dărâmături spre centrul luminișului. O fântână tristă stătea acolo – ceva puțin mai mult decât o gaură zimțată înconjurată de oale de tablă lovite. Se întoarse.

— *Kenobi!* strigă el.

Nu auzi nimic altceva decât ecouri. Și pe Annileen.

— E prea deștept pentru tine, spuse ea.

Orrin se uită înapoi și se încruntă.

— Taci din gură.

Își îndreptă din nou atenția spre perimetru. Ceva se mișca acolo, pe ambele părți ale luminișului. Putea auzi. Dar de îndată ce privi în ambele direcții, zgomotul încetă. *Asta nu e bine*, gândi el. Se uită înapoi la traseul pe care îl făcuseră ca să ajungă aici. Și-ar fi dorit să aibă o idee despre ce se întâmpla în bătaia de dedesubt. Puteau el și copiii să ducă jos trupul lui Kenobi și să dea vina pe el? Sau trebuiau să continue să meargă, poate să traverseze suficient din Jundland pentru a fi în libertate? Dădu ocol fântânii, lovind cu piciorul o găleată. Din spatele unui bolovan, un reptilian țepos lung de o jumătate de metru pătrunse în luminiș. Un massiff! Cu ochii întunecați și falca mare, atacă direct spre Orrin, care îl luă rapid la țintă și trase. Lovit de energia portocalie, massifful schelălăi și căzu la pământ.

Orrin se uită înapoi la Mullen și Veeka.

— Mulțumesc pentru ajutor, spuse el rece.

— Ne uităm după cine contează, spuse Mullen.

Avea brațul lui Annileen într-o mână și blasterul în cealaltă, în timp ce ochii lui continuau să scaneze împrejurimile.

Orrin se uită la creatura fumegândă și îi veni o idee. Verificând mai întâi că este acoperit, își puse arma în toc și păși spre masa care sângera, ridicând carcasa.

— Hai să facem niște îmbunătățiri, zise el cu voce tare. Ajungând înapoi la fântână, atârna teatral peste gaură trupul din care picura sânge. Du-te în jos...

— *Nu o face!* strigă de departe vocea lui Ben.

Orrin ținu massifful de picioare și se uită în jur.

— Ce, strigă el, nu vrei să otrăvesc fântâna prietenilor tăi?

— Vorbeam cu A'Yark, răsună vocea lui Ben. Cea căreia îi spui *Ochi-cu-Dop*. Pentru că o să te împuște, iar tu s-ar putea să scapi oricum animalul din greșeală.

Undeva, Orrin auzi clicul siguranței armei. Aprobă din cap. Deci Tuskenii îl ascultau pe Kenobi.

— Mă bucur că v-am captat atenția, spuse el.

— Încetează acum, repetă Ben.

De data asta, Orrin își dădu seama că vocea venea din pădurea de stâlpi de la vest.

— Nu am chef să încetez, zise el, aruncând carcasa moale a creaturii în gaură.

Aceasta ricoșă de două ori înainte să atingă fundul cu un zgomot surd. Fântâna era uscată. Orrin se uită în jur. Nu trăsesse nimeni în el. Ben o voia pe Annileen în viață, iar Tuskenii îl ascultau. Dar Ben se putea răzgândi în orice moment, iar Orrin nu avea de gând să-l lase să-i asmută pe Tuskeni asupra lui.

Scoțându-și arma, Orrin se îndreptă cu grijă spre o deschidere în stâncile din vest. Se uită înapoi la Mullen și Veeka și rosti o comandă. *Așteptați-mă*. Apoi păși printre megaliți. Era o formațiune naturală la fel de bizară ca tot ce văzuse pe Tatooine – aproape proiectată de natură pentru a forma un labirint. Vântul de munte suiera printre turnuri, care se înălțau suficient de sus încât să acopere chiar și soarele amiezei. Cu siguranță nu ducea lipsă de adăpost aici. Să reușească să tragă bine ar fi fost o altă problemă.

— Știu că ești acolo, Kenobi! urlă el.

— Încetează acum.

Vocea lui Ben veni dintre stânci, mai aproape decât înainte. Orrin se întoarse și trase. Împușcătura lovi baza unui turn, lăsând o gaură fumegândă în suprafață. Apoi continuă să meargă. Auzi mai multă mișcare. Pași, rapizi și ușori. Orrin trase din nou, pe un coridor lung. Nimic. Undeva, auzi un copil Tusken plângând.

Orrin mârâi nerăbdător.

— Ajunge cu jocurile, Kenobi!

— De acord, spuse Ben, vocea lui venind dintr-o parte diferită acum. Așa că încetează.

— Nu!

Orrin simțea cum îi ard ochii. Cu mâna stângă, își scoase al doilea blaster, ridică ambele arme și trase. Din nou și din nou, întorcându-se în toate direcțiile. Vedea mișcare și praf ridicându-se. Avea nevoie doar de o singură lovitură norocoasă. Doar una!

* * *

Salvele de blaster din labirint răsunară prin luminiș.

— Ben, ai grijă! strigă din nou Annileen.

Nefiind stăpânit de prezența tatălui său, Mullen o împinse în față. Annileen se împiedică de pietrele sfărâmate și căzu. Întinsă pe stânci, se întoarse și îl văzu pe tânăr ținând cu blasterul spre ea.

— Nu i-am suportat niciodată pe mucoșii ăștia de Calwell, spuse el, cu o

pleoapă zvâcnind în timp ce se îndrepta spre ea.

Cu pușca în mână, Veeka se uită la fratele ei.

— Tata nu a spus să o omorâm.

— Mai avem nevoie de ea? întrebă Mullen.

— Nu știu dacă am avut vreodată nevoie de ea, răspunse sora lui.

— Îți pasă?

— Nu chiar, spuse Veeka.

* * *

Orrin continuă să tragă în timp ce mergea înainte. Își despărțea mâinile și trăgea în fiecare direcție pe culoarele pietruite – și apoi în față și în spate. Auzea țipete din mai multe părți: plânsetele patetice ale unor puști Tusken speriați. Un bonus. Toată frustrarea ultimelor luni, toată îngrijorarea ultimelor zile îi trecură prin corp și prin blasterele din mâinile lui.

— Arată-te!

Un sunet de crăpătură veni de sus. Din reflex, Orrin își îndreptă blasterele în sus. Mai fusese atacat de Kenobi și înainte – dar bărbatul nu îl va mai surprinde din nou. Dar văzu că stâlpii de stâncă erau prea înalți pentru a fi escaladați de un om.

Apoi, brusc, auzi un alt pocnet sec, iar o placă în formă de cuțit care stătuse în echilibru timp de veacuri alunecă din formațiune, prăbușindu-se spre el. Orrin sări în față chiar înainte ca bucata masivă de piatră să înjunghie pământul în locul în care se aflase. Deasupra, apăru o fisură într-un alt turn de piatră. Și încă unul. Orrin își aruncă ochii terorizați în sus și peste șirurile lungi de coloane de piatră. Acesta nu era un cutremur de pământ. Era ceva ireal – ca și cum ceva invizibil împingea pietrele! Alergă înainte, cu blasterele încă strânse în mâini, dar cu brațele îndoite pentru a-și proteja fața de ploaia de praf. Căzură pietrice, apoi bucăți mari se desprinseră, lovind peste tot în jur. Orrin tuși în timp ce pietricelele îi loveau spatele. Un alt ciob uriaș lovi chiar în față, apoi altul, în spate.

— Ce se întâmplă? țipă el.

Orrin ridică privirea când o umbră căzu peste el.

* * *

Tunetul răsună între stâncile de la vest, iar Mullen se holbă la sora lui.

— Ce naiba se întâmplă peste...

Înainte ca el să-și termine fraza, Annileen îi aruncă un pumn de nisip în față. Orbit, el șovăi, iar Annileen îi apucă glezna, o trase spre ea și mușcă tare. Auzind urlatul fratelui ei, Veeka își îndreptă arma spre Annileen. Trase o dată, dar umărul rănit îi smuci brațul spre stânga și lovitura rată. Cu un instinct animalic, Annileen plonjă spre picioarele lui Mullen, dându-l pe spate. Apoi încercă să se lupte cu el pentru a o împiedica pe Veeka să tragă din nou, dar Mullen era prea puternic. Prinzând-o, îi puse blasterul în față. Acesta fu momentul în care țipă Veeka.

A'Yark atacă dinspre adăpostul de la vest, urlând un strigăt de război Tusken. Înainte ca Veeka să își poată întoarce pușca, bastonul gaderffii al lui A'Yark i-o smulse din mâini. O lovitură de întoarcere trimise vârful bastonului gaderffii să străpungă partea laterală a Veekăi. În agonie, Veeka își strânse rana și căzu,

zbătându-se să scape. A'Yark sări peste ea spre Annileen și Mullen. Speriat, Mullen luă blasterul de pe fața lui Annileen pentru a-l ținti pe războinicul Tusken.

Forțându-se din toate puterile, Annileen împinse, forțându-l pe bărbatul voinic să se dea într-o parte. Blasterul lui trimise un proiectil chiar pe lângă capul lui A'Yark, dar liderul Tusken nu se opri. Balansându-l, A'Yark înfipse vârful bastonului gaderffii adânc în abdomenul lui. Annileen se lansă într-o parte, în timp ce A'Yark aducea arma din nou și din nou peste corpul lui Mullen.

— Potereleucid, spuse A'Yark în Bazică. Poterele mor!

* * *

Într-o ceață de praf, Orrin încercă să se târască de sub grămada de moloz. Fiecare mișcare era dureroasă. Când auzi țipătul Veekăi, se ridică brusc în picioare și simți cum i se mișcă oasele piciorului stâng. Căzu la pământ, la picioarele lui Ben.

În umbră, silueta cu mantie ingenunche lângă Orrin.

— Ți-am spus să încetezi, spuse Ben.

Mullen urlă de dincolo. Ben ridică privirea pentru o clipă și clătină din cap cu tristețe. Orice s-ar fi întâmplat, gândi Orrin, Ben părea mulțumit că Annileen era în siguranță. Bărbatul nu se grăbea să plece.

Orrin scuipă praful amar din gură.

— Nu am putut... să încetez. Gorilele lui Jabba sunt acolo...

Ben scutură din cap.

— Nu asta am vrut să spun. Frica ta a dus la asta – la toate astea. Teamă de a pierde ceea ce aveai. Te-a pus pe drumul spre suferință.

Ben se uită înapoi. Din poziția sa de pe pământ, Orrin văzu un mic Tusken care ieșea din spatele unuia dintre stâlpii de piatră pentru a-i privi pe cei doi oameni. Ben îi zâmbi liniștitor micuțului mascat înainte de a se uita înapoi la Orrin.

— Știu cum se va termina calea ta, spuse omul cu mantie. Dar mai este timp, dacă te oprești acum. Acceptă responsabilitatea pentru ceea ce ai făcut. Asta nu te va împăca cu Tuskenii, dar va fi un început spre izbăvire.

Orrin se ridică în șezut, clipind nisipul din ochi.

— Voi pierde totul.

Ben inspiră adânc.

— Uneori trebuie să pierzi totul pentru a-ți descoperi adevărata cale.

Ben începu să se ridice – dar apoi ridică privirea, alert. La vest, un monolit cu o placă triunghiulară echilibrată deasupra lui cedă brusc, incapabil să își susțină propria greutate enormă. Stâncile uriașe se prăbușiră. Micul Tusken se repezi lângă Ben pentru protecție. Mai multe pietre se desprinseră și căzură la pământ.

Orrin auzi mai mulți copii Tusken urlând în labirint în timp ce resturile aterizau. Dar era mai interesat de reacția lui Ben. Omul nu părea deloc speriat de fenomenul anterior, aproape ca și cum el ar fi orchestrat totul. Dar acum, cu o mână pe tânărul Tusken care se agăța de el, Ben părea îngrijorat.

— Ceva nu e în regulă, zise Ben, cu vocea abia audibilă. *Nu eu am făcut asta...*

* * *

A'Yark coborî bastonul gaderffii iar și iar. Încercând să se ridice în picioare,

Annileen o văzu pe Veeka ghemuită în apropiere. Slăbită și cu fața cenușie, fiica lui Orrin privea cum fratele ei se zbătea, zgâria și, în cele din urmă, înceta să se mai miște sub atacul lui A'Yark. Apoi se întoarse și se îndreptă spre breșa nordică și spre poteca ce ducea în vale. A'Yark își ridică arma însângerată și se uită înapoi la Veeka care pleca. Dar, înainte să o poată urmări, copiii Tusken, speriați de zarva din pădurea de piatră, ieșiră din ascunzătorile lor din vest și se grupară în jurul lui A'Yark, separând-o de Annileen. Annileen se întoarse să îi urmeze – dar A'Yark o surprinse strigând:

— *Ben!*

Annileen se opri și privi înapoi. În timp ce mulțimea de copii se agăța de hainele ei, A'Yark își lăsă arma jos și se uită spre vest. Un nor de praf cenușiu se ridica în aer deasupra pietrelor înalte. A'Yark, care cu câteva momente înainte fusese cuprinsă de o furie sângeroasă, părea acum vrăjită. Le vorbi copiilor în propria ei limbă, înainte să se uite la Annileen și să rostească cuvintele în Bazică.

— *Vezi-l, Ann-uh-leen*, spuse A'Yark. *Vezi Ben.*

Annileen se holbă, neînțelegând, la praful care se ridica. Știa că se află în inima teritoriului Tusken și că ar trebui să o urmeze pe Veeka până la siguranța dată de poteră. Dar Ben încă era aici, la fel și Orrin – și se întâmplase ceva important.

— A fost o avalanșă? întrebă ea în timp ce se ridica tot mai mult praf. Ben are probleme?

— Nu probleme, spuse A'Yark încet. Ea dădu din cap, privind din nou spre vest. Nu avalanșă. Am avut dreptate.

Annileen se pregătea să se miște din nou. Dar acum copiii Tusken începură să vocifereze și să tragă de haina lui A'Yark. Războinica le vorbi în grabă, în mod evident preocupată de informațiile pe care i le furnizau puștii agitați. Apoi urmă o altă explozie asurzitoare dinspre vest – una care zgudui stâlpii din jur.

— Aia este o problemă? o întrebă Annileen pe A'Yark.

Războinica părea cumva mai puțin înfricoșătoare acum, înconjurată de copiii frenetici.

— Este o problemă, răspunse A'Yark.

Următorul sunet din vest îi îngheță coloana vertebrală lui Annileen.

— *Ayooooo-eh-EH-EHH!*

Auzise sunetul de multe ori înainte – și știu imediat că nu era o înregistrare.

— *Dragon krayt*, șopti ea.

— Trezit de sunete, spuse A'Yark.

În grabă, încercă să ridice o pereche de copii în timp ce încă mai ținea bastonul gaderffii însângerat. Mai mulți tineri apărură în luminiș dinspre stâlpii vestici.

— Trebuie să ascund *uli-ah*, spuse războinica.

Din impuls, Annileen făcu un pas înainte și luă mâna înmănușată a unui tânăr Tusken.

— Am să te ajut.

Capitolul 45

Orrin privi, uimit, cum monstrul se năpusti spre el printre stâlpii de piatră. Mult prea mare pentru a putea intra în coridorul dintre megaliți, reptila uriașă își croia pur și simplu drum ca un tanc de luptă, spărgându-i pe măsură ce înainta. Bolovanii grei ricoșau inofensiv din pielea lui verzuie. Era un *dragon krayt*, mai mare decât oricare altul despre care auzise Orrin vreodată. Cincizeci de metri lungime? Șaizeci? N-avea de gând să-l măsoare. Îngrozit, privi resturile căutându-și blasterile. Unul era acolo, zdrobit sub o stâncă. Unde era celălalt? Putea fi de vreun folos?

— Kenobi! strigă Orrin. Ajută-mă să mă ridic!

Evident uimit de noul sosit, Ben se uită înapoi la Orrin. Dar mai mulți puști Tusken chițăiră trecând în fugă, șocați să iasă din ascunzătoare, iar atenția lui se îndreptă spre ei.

— Repede! strigă Ben, arătând spre est. Plecați!

— Lasă-i pe ei!

Orrin încercă să atragă din nou atenția lui Ben, dar văzu că era prea târziu. *Kraytul* îi văzuse prin norul de praf. Cu ochii aurii strălucind, sări în față, ghearele răzbind ușor peste pietre. Se îndreptă mai întâi spre Ben și copilul Tusken, lovind cu coada sa puternică. Orrin își ridică brațul peste față, încremenit. Se uită și îl văzu pe Ben cum se ferește repede, împingând copilul la pământ. Stâlpul lovit de coadă se sfărâmă, bucățile sale prăbușindu-se spre bărbatul și copilul de la baza lui. Ben începu să se miște din nou. Să-l apuce pe copil, gândi Orrin, dar, în schimb, Ben își ridică brațele. Resturile se opriră în aer, ca și cum ar fi fost adunat într-un bazin invizibil. Orrin se uită la ele cu uimire. Apoi se uită înapoi la Ben, hipnotizat. Fața lui Ben era încordată de efort, dar strânse din dinți și dădu o împingere în aer.

O jumătate de tonă de piatră prăbușită se răsturnă inofensiv departe de copilul Tusken căzut. Orrin rămase cu gura căscată.

Kraytul se năpusti. La fel făcu și Ben, care mânua acum o armă de lumină albastră strălucitoare. *O sabie de lumină!* Sărind direct în calea creaturii, o tăie cu arma sa. Mișcarea lovi *kraytul* în față, rupându-i o parte din dinții deja zimțați. Speriat, dragonul se dădu înapoi. În spatele lui Ben, copilul Tusken se repezi lângă Orrin – iar fermierul era prea speriat ca să-l alunge. Ben se mișcă din nou: de data asta, sărind ușor pe o stâncă din stânga creaturii, atrăgându-i atenția de la Orrin și micul Tusken. Cu stâncile făcute praf sub el, mastodontul se zvârcoli violent, apoi își izbi capul cornut de stâlpul spart pe care se cocoșase Ben. Dar Orrin văzu că Ben nu mai era acolo. Un salt înapoi îl plasase pe bărbat pe spatele *kraytului*, tăind cu sabia unul dintre pintenii duri. Acțiunea păru doar să înfurie *dragonul*. Acesta se îndepărtă de Ben, pulverizând mai multe coloane în timp ce o făcea. Din spatele unei formațiuni șubrede, apăru un bătrân Tusken, purtând un copil în brațe. Silueta încremenise de panică în fața avansului creaturii care se grăbea.

Ben fugea și el. Mâna lui liberă se mișcă prin aer într-un gest hotărât – și în fața *kraytului*, cei doi Tuskeni se înalță brusc, ieșind teferi din calea monstrului.

Speriat, dragonul alunecă până se opri – și țipă spre cer. Orrin se gândi că era

un sunet pe care l-ar fi auzit și în oază. Copilul Tusken se sperie, îngropându-și capul în umărul lui Orrin. De data asta, Orrin îl îndepărtă. Ben, nebunul, ajunsese la *dragon* în luminișul nou creat. Orice gând de evadare trecuse: Orrin trebuia să vadă asta. Conștient acum de pericolul pe care îl reprezenta arma lui Ben, *kraytul* se întoarse și lovi cu coada sa masivă și ghimpată. Ben sări peste ea prima dată când trecu, o evită a doua oară și o tăie a treia oară. Nu există o a patra lovitură.

Kraytul urlă, retrăgându-se.

Orrin privea cu uimire. Stâlpii de piatră din jur îi încadrau pe combatanți ca o arenă improvizată – una mult prea mică, și asta avea să ducă cu siguranță la moartea lui Ben, gândi Orrin. *Kraytul* păru să-și dea și el seama. Stânjenit de coada rănită, *kraytul* alege o nouă tactică – să-l strivească pe Ben cu greutatea sa imensă. Întorcându-se spre Ben și înclinându-și capul, *dragonul* își aruncă corpul într-o rostogolire. Neavând unde să sară, Ben dispăru sub masa de furie rostogolindă. Un alt megalit fu lovit, apoi altul, care se ciocniră și se sfărâmară precum sticlele de bere răsturnate pe un bar. Cioburile loveau *kraytul*, dar monstrul încă se rostogolea, dispărând în norul de praf care se ridica, Ben nefiind văzut nicăieri.

O secundă mai târziu, *dragonul* apăru din nou din ceață, spre Orrin și copilul Tusken. Orrin țipă – dar o făcu și *kraytul*, oprindu-se la câțiva metri de ei. Capul i se întoarse, gura ascuțită ca un cioc pocnind în direcția umerilor – și acum Orrin văzu de ce. Ben era acolo, agățat de spatele zimțat al creaturii, cu tunica murdară și ruptă. Cumva supraviețuise rostogolirii și ajunsese deasupra. Și nu era un călăreț pasiv. Lovea în mod repetat corpul creaturii cu sabia de lumină.

Orrin își dădu seama că asta îi oprise înaintarea.

Iar oprirea, pentru *krayt*, fu mortală. Săltând de pe o scară de piatră pe alta, Ben ateriză pe gâtul monstrului. Găsind o placă slabă în carapace, Ben își înfipse lama albastră în ea. *Kraytul* țipă, mai tare decât orice sirenă a lui Orrin. Apoi se cutremură, iar Ben trebui să lupte pentru a rămâne deasupra bestiei. Dar reuși, iar sabia sa își găsi din nou locul în animal – de data aceasta, în creierul său primitiv.

Dragonul muri, cu capul zdrobindu-se la câțiva metri de Orrin și de copil.

Hipnotizat, Orrin se uită la carcasa masivă. O limbă neagră și urâtă îi ieșise din gură. Lângă Orrin, micuțul se uită o dată la *dragon* – și apoi la salvatorul său – înainte să fugă fără să spună un cuvânt.

Ben sări de pe spatele creaturii și o privi în tăcere. Pentru Orrin, Ben păru satisfăcut în primul moment... și apoi abătut în următorul, pe măsură ce părea să realizeze ceea ce tocmai făcuse în fața martorului său.

— Tu... *tu ești un Jedi!* exclamă Orrin.

Ben nu spuse nimic. Brațele îi atârnavă pe lângă corp, iar sabia era îndreptată spre pământ. Minteia lui Orrin se agită. Se gândi la holștirile pe care le văzuse în Anchorhead cu ceva timp în urmă. Fusese un fel de lovitură de stat dată împotriva Republicii de către Jedi, gândi el. Orrin nu știa prea multe despre Jedi. Nu înțelesese niciodată de ce Republica și-ar fi pus încrederea într-un grup pe care nici nu-l controla, nici nu-l înțelegea. Nu era o afacere inteligentă. Ceva trebuie să fi mers prost, pentru că Jedii fuseseră omorâți, dând naștere Imperiului.

— De aceea ești aici, spuse Orrin, zgâriind unul dintre pereții de stâncă în încercarea de a se ridica. De aceea te ascunzi. Ei te caută. Ei toți te caută!

Ben doar se uita la cadavrul *kraytului*. Dar nu-și dezactivase arma și, imediat, Orrin își dădu seama de pericolul în care se afla. Ben tocmai omorâse un *dragon*

krayt – și acum secretul lui fusese dezvăluit. Tresări când încercă să se miște, sprijinindu-se de turnurile de piatră.

— O să mă omori!

Ben se uită înapoi la el.

— Încă nu m-am hotărât în privința asta.

— Nu te-ai *hotărât*?

Un zâmbet slab apăru pe fața lui Ben.

— Nu sunt înclinat să ucid pentru a reduce oamenii la tăcere. Asta e ceva ce ai face tu.

Orrin se clătină de la o suprafață de piatră la alta, încercând să-și croiască drum spre luminiș. În spate, Ben suspină și se întoarce să-l urmeze. Dar mergea încet – și în timp ce o făcea, își opri sabia și o ascunse înapoi sub robă.

Nu o să mă omoare, gândi Orrin, mergând înainte în ciuda durerii. Asta îl duse la următorul său gând. *Am o carte de jucat*. Orrin urma să meargă pe altă planetă, să viziteze acel Imperiu și să redevină cineva. Acum avea ceva de vândut: pielea lui Ben Kenobi. *La naiba cu Tatooine, cu tot!* Străduindu-se, păși în lumina soarelui.

Annileen nu era de găsit nicăieri, nici Veeka. Dar Mullen era acolo, pe pământ, lângă speederul JG-8. Un massiff singuratic stătea deasupra trupului, ospătându-se.

Cu inima în gât, Orrin își târî piciorul rupt prin luminiș. Massifful sătul se îndepărtă. Orrin ajunsese lângă fiul său și se prăbuși pe pământ lângă el, plângând.

Mullen murise de mâna unui Tusken, la fel ca iubitul său fiu mai mic, geamănul Veekăi. Unde era Veeka? Mijind ochii, văzu urme de pași și o dâră ușoară de sânge îndreptându-se spre ieșirea dinspre nord. Era sângele Veekăi sau al lui Annileen? Oare Veeka se întorsese la poteră? Dacă da, nu o mai putea ajuta acum, mai mult decât dacă ar fi prins-o Tuskenii.

Ben se apropie, rămânând la o distanță respectuoasă. Orrin își ridică privirea de la carcasa care fusese Mullen. Se aștepta Ben ca el să se pocăiască acum? După toate astea? Mârâi cu ură.

— Am de gând să le spun. Imperialilor! Și te vor distruge!

Ben își împreună mâinile și se uită în jos. Orrin se strădui să se ridice din nou.

— M-ai auzit, Jedi? Imperiul te va distruge – și tot ceea ce iubești.

Ben clătină din cap.

— Au făcut deja asta.

Fermierul îl ignoră. Se clătină mergând spre speederul avariât.

— Ar fi bine să mă omori chiar acum, pentru că vorbesc serios! Se urcă cu greutate în vehicul. O voi face, Kenobi!

— Ba nu, nu o vei face, spuse Ben. Ți-am văzut viitorul. Nu cred că vei mai trăi prea mult.

— Din cauza ta!

— Din cauza ta. Pentru că nu ai încetat.

Cu asta, Ben se întoarce și începu să plece. Orrin se holbă la el, dar numai pentru o clipă. Activă speederul JG-8, care gemu în semn de protest. Nu exista cale de întoarcere, nu cu potera și bătaușii de acolo.

Nu, nu exista decât înainte, prin deschizătura dinspre sud și prin ceea ce se afla în acel loc. Dacă Veeka trăia, avea s-o găsească din nou – cumva.

Ben pur și simplu stătea și privea cum vehiculul înainta câțiva metri pe rând, pornind și oprindu-se brusc. Orrin se luptă cu comenzile, bătând cu pumnii în

tabloul de bord.

— La naiba, mișcă-te!

* * *

Tinerii fiind ascunși, Annileen reintră în luminiș printr-o deschizătură îngustă la est. Să-i viziteze pe Tuskeni în ascunzătoarea lor fusese enervant în sine, dar fu cât pe ce să se întoarcă înapoi când îl văzu pe Orrin plutind spre ea în speederul JG-8 avariata. Apoi își dădu seama că nu se îndrepta deloc spre ea, ci mai degrabă spre ieșirea dinspre sud. Orrin arăta chiar mai ponosit decât vehiculul, cu părul acoperit de praf și gura însângărată. Părea să nu-i acorde atenție. Privind înapoi, îl văzu pe Ben stând la 40 de metri distanță, fără să încerce să-l urmărească.

Orrin păru să o observe în cele din urmă când speederul reticent se opri brusc din nou. Annileen abia îl mai recunoștea pe bărbatul pe care îl știa, dacă nu ar fi fost zâmbetul răutăcios care îi apăruse pe față când o văzu.

Cuvintele lui erau pline de un venin încântat.

— Ben te-a mințit, spuse el.

Annileen ridică din umeri.

— Tu ai făcut-o tot timpul.

Orrin rânji. Dar înainte să poată spune altceva, Tuskenul pe care îl știa drept *Ochi-cu-Dop* apăru, cu bastonul gaderffii în mână, din labirintul vestic, aproape de deschiderea sudică. Adversarii se văzură, iar Orrin ținti și apăsă accelerația.

Speederul JG-8 păru să uite de obiecțiile sale, țâșnind în față. A'Yark rămase pe loc în timp ce Orrin se grăbea să o izbească – până în momentul în care își aruncă bastonul gaderffii. Arma grea se roti prin aer, lovind parbrizul cu o forță teribilă.

Un jet de sticlă îl împrășcă pe Orrin, parbrizul său fiind spart pentru a doua oară de cineva pe care îl înfuriasse. Dar speederul pornise oricum înainte, lovind-o pe războinica Tuskenă cu toată forța și purtând-o cu el spre ieșirea sudică.

Annileen alergă după speeder. Își dădu seama că Orrin nu putea să vadă nimic prin parbrizul fracturat – dar totuși accelera. Apoi derapă, oprindu-se la timp pentru a vedea vehiculul cum ratează poteca îngustă folosită de banthe, care cobora pe partea laterală a stâncii. Vehiculul navigă liber timp de câteva secunde până când, unitățile antigrav care nu aveau cui să se împotrivescă, prăbușiră vehiculul în jos, de-a rostogolul. Speederul dispăru.

La câțiva metri în spatele lui Annileen, Ben apăru în fugă.

— A'Yark! strigă el.

Annileen se uită în jos. Pe marginea căderii abrupte de pe poteca bantha, A'Yark se agățase de o stâncă proeminentă. Annileen se strecură într-o parte și se întinse după mâna femeiei. Amețită, Tuskenă se holba la ea, ochiul cu bijuterie strălucind în soare. Apoi Tuskenă murmură ceva, iar Annileen simți cum strânsoarea îi slăbea. Ajungând lângă Annileen, Ben se aplecă peste umărul ei și se uită în jos la A'Yark.

— Vrei să trăiești, spuse el. Ți amintești?

Pentru o clipă, A'Yark nu se mișcă, dar apoi mâna ei se strânse în jurul celei a lui Annileen. Colonista și străinul o ridicară pe războinică. Ingenunchetă, dar neînduplecată, A'Yark privi fumul care se ridica de pe dealurile canionului de mai jos. Jundlandul era neiertător.

— Ai ceea ce ai vrut, spuse Ben.

— Nu tot. A'Yark se întoarse. Ridicându-se, trecu pe lângă Ben și Annileen și urcă înapoi pe platou. Dar înțelegerea este satisfăcută. Tu pleci.

Annileen aprobă din cap. Auzea zgomotul bocancilor; Tuskenii aveau să se întoarcă în orice moment. Dar cu Ben acolo, nu se mai temea deloc.

— Ți mulțumesc, îi spuse el lui A'Yark, înclinându-se.

Stând în fața unui pasaj prin labirint, A'Yark se uită în urmă cu răceală.

— Ți amintești, Ben, spuse ea. Știi ce poți fi.

Cu asta, se strecură înapoi în umbră.

Annileen și Ben traversară rapid luminișul, oprindu-se doar la cadavrul lui Mullen. Annileen păli atunci și se întoarse să privească înapoi în direcția în care plecase Orrin.

Ben se uită la ea.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Mie nu, răspunse Annileen.

Întorcându-se, ea îl îmbrățișă. Nu fu o îmbrățișare pasională, ci prăbușirea epuizată a cuiva care avusese o zi foarte lungă – și noapte, și zi. Această îmbrățișare, Ben nu o refuză. Ea își ridică privirea spre el și încercă să vorbească.

El vorbi primul.

— Nu aici, spuse el, zâmbind. La mine. La noapte.

Apoi o împinse în direcția potecii care cobora.

Capitolul 46

Ben își găsisese singur drumul spre casă. La fel făcuse și Annileen, și începuse cea mai grea după-amiază din viața ei.

Ieșise de pe dealuri și găsisese o sărbătorire în surdină a victoriei. Fermierii care veniseră în Jundland după un posibil trădător găsiseră în schimb o luptă cu dușmanul dintotdeauna, gangsterii din Mos Eisley. Iar fermierii îi învinseseră categoric pe cei din oraș. Mosep Binneed, suficient de bun la matematică pentru a calcula șansele, decisese să își reducă pierderile în afacerea Gault și să se retragă doar cu coada schifului în flăcări.

Ulbreck și ceilalți fură ușurați să o vadă pe Annileen, dar nemulțumiți să audă că le fusese furată șansa de a se ocupa de Orrin. În apropiere, Annileen o găsi pe Veeka, sub tratamentul doctorului Mell. În stare de șoc, femeia rănită nu reacționează deloc când Annileen îi spuse despre dispariția tatălui ei.

Annileen primi întrebări din toate direcțiile. Din fericire, soțul lui Leelee îi văzuse situația și acceptase să o conducă singur până la *Revendicare*. O lăsă acolo și plecă fără să scoată o vorbă. Acasă, Annileen, infometată fiind, mănca în timp ce își făcea bagajele, explicându-le copiilor ei nedumeriți, printre înghițituri, ce se întâmplase. Cel puțin, ce înțelesese ea că se întâmplase.

La sfârșitul după-amiezii, Leelee ajunse la ușa din spate a locuinței, cu fața de un roz cenușiu. Rămase afară în timp ce îi povestea lui Annileen ce se spunea la ea acasă – și la alții din oază. Într-un moment în care orice resentiment ascuns împotriva familiei Gault își găsisese brusc vocea, cei mai mulți se grăbiseră să spună că Ben era ireproșabil. Era stilul lui Orrin, spuneau ei, de a da vina pe un nou venit nefericit – și cineva ar fi trebuit să fie îngrozit pentru a căuta adăpost într-un cuib Tusken cunoscut. Sau nebun. Dar în timp ce toți apreciau revelația despre Ben, pe mulți îi deranja faptul că, în mod evident, el aflase în câteva zile adevăruri care le scăpaseră celor care lucraseră ani de zile în preajma lui Orrin.

Nevinovat sau nu, Ben era un personaj ciudat și puțini doreau să îl mai vadă.

Sub interogatoriul coloniștilor, Veeka, cândva dură, se topise într-o făptură patetică, descriind în detaliu delapidarea *Fondului* de către Orrin și atacurile sale împotriva celor care nu subsciau la el. Apoi, temându-se pentru viața ei, se dezlănțuise la adresa familiei Calwell, susținând că Jabe fusese de față nu doar la raidul Ulbreck, ci și la toate cele dinainte. Iar în povestea Veekăi, Annileen știuse totul despre asta și profitase de vânzările de arme și bere.

Nimeni nu era prea înclinat să o creadă pe Veeka – și nici pe Zedd, care repetase povestea când fusese confruntat cu rolul său. Dar înregistrările financiare găsite în casa lui Orrin – pe care acesta nu reușise să le șteargă, din lipsă de timp sau din prea multă convingere – conțineau fapte dăunătoare. Acestea detaliau zeci de mii de credite plătite de *Fond* către *Revendicare* de-a lungul anilor pentru băuturi, arme și garaj, încă de pe vremea lui Dannar Calwell. Toate erau legitime, din punctul de vedere al lui Annileen; dar sumele îi năuciseră pe mulți prospectorii, care vedeau o conspirație. Mai mulți veterani își aminteau că Jabba inventase un război Tusken, cu

ani în urmă, pentru a vinde arme de proastă calitate. Oare așa fusese și acum? Annileen părea dincolo de corupție, desigur – dar nu-l văzuseră de multe ori pe Orrin mergând în spatele tejghelei și scoțând bani din casă cu îngăduința lui Annileen? Și cum rămânea cu toate înregistrările ei financiare private, aflate într-un datapad chiar pe biroul lui? Cât de separate erau familiile, de fapt?

Annileen știa deja: nu erau deloc foarte separate. Erau pur și simplu prea multe legături de descâlcit, legături pe care Annileen le lăsase să crească de-a lungul anilor pentru că era mai ușor decât să se certe cu Orrin. Dar dacă legăturile dintre cele două familii le aduseseră într-o poziție de respect și de bogăție relativă, acum le făceau obiectul invidiei și al suspiciunii. Totul decursese exact așa cum spusese Ben; Annileen număra acum *prezicerea* printre celelalte talente ale lui. Ea observase deja că nimeni nu sosise la *Revendicare* pentru cină. Poziția ei era de nesuportat.

Dacă ar fi avut timp, ar fi putut s-o rezolve – dacă ar fi pe Coruscant, cu un avocat. Dar aici era Tatooine, unde zvonurile și sentimentele rele se răspândeau ca nisipul în vânt și unde părerile, odată făcute, nu se schimbau niciodată.

Ea și Leelee se îmbrățișară cu lacrimi în ochi, Annileen neputând să-i explice prietenei sale ce se va întâmpla sau care îi erau planurile. Pur și simplu îi promise doar că o va contacta din nou.

Apoi închise ușa, gata să pășească în *Revendicare* pentru ultima oară.

* * *

Lumina se întoarse încet la Orrin. Când sosi, fu pătrunzătoare – la fel și durerea. Cerul strălucea dintr-un motiv oarecare, ca un vârtej strălucitor la capătul unui tunel. Nu-și putea simți picioarele. Erau acolo, își dădea seama de asta; mâinile i se sprijineau pe ele. Dar nu simțea deloc picioarele sau degetele de la picioare.

E din cauza prăbușirii, gândi el. *Am fost ars de soare*. Mai trecuse prin asta. Când era copil, stătuse afară într-o zi de vară, fără pălărie sau protecție pentru piele – și se întorsese cu fața atât de arsă și uscată încât îl durea până și zâmbetul. Părinții îl ținuseră o zi în casă, cu fața bandajată pentru a-l împiedica să se scarpine.

Țesătura de pe fața lui se simțea acum la fel, doar că era mai aspră. Da, asta era. Fusese bandajat și dus la Bestine. Doctorul Mell era probabil acolo, discutând cu medicii locali despre cazul lui. Orrin răsuflă ușurat. Apoi își auzi respirația. Avea ceva pe gură, ceva metalic, care îi clănțănea dinții rupți când deschidea gura larg. O altă amintire senzorială îi reveni, din călătoria sa în afara lumii. Se alesese cu o infecție bacteriană care îi lăsase membrele însângerate și cu cruste; asta îi adusese o oră într-un rezervor de bacta, ceva neobișnuit pe Tatooine. Atunci purtase o mască de respirat. Purta ceva asemănător și acum, doar că era de tinichea și rece la buze.

Lumina de deasupra dispăru. Încet-încet, chipul unui Tusken apăru și dispăru. Nu. Împinse în jos cu mâinile, ridicându-și trunchiul. Își văzu picioarele, acum, bandajate. Își simți mânușile pe vârfurile degetelor. Apoi simți vâlul pe față și ochelarii metalici pe pleoape. *Univers milostiv, nu.*

Un alt Tusken apăru la vedere.

— *Orringault*.

Orrin auzi numele ca pe un mârâit de animal. Dar era numele lui și era cu siguranță Tuskenul cu un singur ochi pe care încercase să-l lovească. *Ochi-cu-Dop*.

— Eu sunt A'Yark, spuse războinicul Tusken. Tu trăiești, *Orringault*.

El se agăță de suprafața accidentată de sub corpul său. Își dădu seama că zăcea la o oarecare distanță de pământ, deasupra unei grămezi dreptunghiulare de pietre.

— Aceasta este platforma funerară a fiului meu, spuse A'Yark.

Orrin scutură pur și simplu din cap, cu ochii prea uscați pentru lacrimi. Mai văzuse lucrurile astea înainte. A'Yark îl apucă de umeri.

— Ai de lucru.

Îl întoarse și Orrin văzu stâlpii de piatră familiari trecând – până când, în cele din urmă, apăru un cilindru metalic mai scurt. Era un vaporizator.

Cunoștea modelul din vedere. Era vaporizatorul pe care Tuskenii îl furase de la Wyle Ulbreck. Dar, în loc să-l dezmembreze pentru metale, războinica și tovarășii ei îl așezaseră în poziție verticală. Acum îl aduceau mai aproape. Pe măsură ce se apropia, își dădu seama că sicriul funerar fusese extins pentru a deveni altceva.

Nu urma să fie mormântul lui Orrin. Era platforma lui de lucru.

— Tu ne dai apă, spuse A'Yark. Și vei fi hrănit.

Orrin se zbatu. Părțile corpului său care încă se mai puteau mișca îl deranjau, fiind înfășurate foarte strâns în cârpe.

— Vei fi hrănit. Și te vom mișca când ne vom mișca. Și vei trăi – cât timp vom avea apă.

Orrin își auzi respirația șuierând din ce în ce mai tare. *Nu. Nu. Nu.* O gândi, dar nu o spuse, pentru că auzindu-și vocea prin dispozitivul de pe gură, asta ar fi confirmat ceea ce știa: că acum era unul dintre ei. Un Om al Nisipurilor.

Se hotărî să nu mai vorbească niciodată.

* * *

Primul soare răsărea în spatele stâncilor de la vest când două vehicule cu repulsor ajunseră la poalele dealului lui Ben. Gloamer păstrase vechiul speeder al lui Annileen și dubița *LiteVan*, de care avea nevoie Tar pentru a administra magazinul. În schimb, îi pusese la dispoziție două dintre speederele sale sport, care, își închipuia ea, îi vor fi de folos în deșert – sau oriunde vor ajunge ei și Ben.

Râse în sinea ei în timp ce parca. Îl văzuse pe Ben pe o bicicletă, dar habar nu avea dacă el conducea un speeder de teren. Ei bine, avea timp să afle – și să-l învețe, dacă nu știa. Ieși din vehicul, cu bancheta din spate plină până la refuz de bagaje și bunuri împachetate în grabă. Vizavi de ea, Jabe și Kallie ieșeau din repulsorul lor la fel de încărcat. Erau atât de multe lucruri – dar și atât de puține, care să merite să fie luate dintr-o viață. *Este trist*, gândi Annileen. *Dar și reconfortant.*

Fața lui Jabe căzu când se uită în sus la colibă.

— Asta e tot?

— Tot nu are ușa, remarcă Kallie.

Fiica lui Annileen fusese tăcută de la închiderea grajdului. Dar se înveseli când îl văzu pe Ben ieșind din casă. Așa cum o făcu și Annileen.

— Bine ați venit, spuse Ben, coborând panta.

În loc de mantie, purta o cămașă albă cu mâneci lungi și pantaloni gri deschis, un ansamblu în care ea nu-l mai văzuse până atunci. Părea odihnit, ca și cum ar fi dormit cumva în cele câteva ore de când îl văzuse ea. Purta un rucsac mic bej pe umăr.

Annileen pași spre el, strălucind. Dar, înainte să ajungă la el, eopia lui Ben tropăi din interiorul casei, behăind la el.

— Ah, spuse el, lăsând rucsacul jos. I-am găsit în drum spre casă.

— Gașca e toată aici, spuse Annileen.

Ben își ridică privirea.

— V-ați rezolvat afacerile?

— Atât cât s-a putut, spuse ea.

În mașină, avea valută forte din rezerva ei. Iar plata lui Gloamer către contul ei electronic putea fi accesată în Bestine sau Mos Eisley. Era suficient pentru a trăi bine mult timp, mai ales aici. Nu știa dacă acesta era planul lui Ben: el îi spusese doar să-și facă bagajele pentru un timp petrecut departe. Oriunde ar fi fost, totuși, se simțea în siguranță presupunând că vor fi împreună.

În timp ce Kallie îngenunchea pentru a-i mângâia pe *Rooh* și pe pui, Ben îl studia pe Jabe.

— Ești în regulă, fiule? întrebă el.

— Da. Vreau să-ți mulțumesc pentru că ne-ai ajutat. Și pentru că m-ai salvat noaptea trecută. Jabe se uită în jos, rușinat. Nu am meritat-o...

Ben îi strânse mâna băiatului.

— Ai fost doar câțiva pași pe calea greșită. Îl privi pe Jabe în ochi. Erai disperat după ceva de făcut. Dar cineva pe care îl respect mi-a spus odată că oamenii înțelepți nu iau niciodată decizii disperate. Reflectă un moment, apoi zâmbi. De fapt, a formulat-o mult diferit de ceea ce tocmai am spus. Dar sfatul este bun.

Jabe zâmbi, iar Annileen radie, apoi se uită la vehiculele de teren.

— Se va întuneca în curând. Ar trebui să descărcăm?

— Nu, spuse Ben, întorcându-se spre rucsacul de pe jos. Asta poate aștepta până la Mos Eisley.

Ochii lui Kallie se măriră.

— Mos Eisley?

— Știu că am fost acolo chiar ieri, spuse el, ridicând rucsacul. Cu siguranță nu pare că a fost ieri. Dar există un transportor care se pregătește să plece din hangarul 56 poimăine, iar biletul este rezervat.

Annileen rămase uimită.

— Cum e posibil așa ceva?

Înainte ca Ben să poată răspunde, Kallie îl îmbrățișă – suficient de tare pentru a-l face să scape din nou rucsacul. El râse.

— Nu vreți să auziți destinația?

— Nu chiar! spuse Jabe, făcând un pas înapoi și bătând palma triumfător cu sora lui.

— Prima oprire este Bestine, spuse Ben. Planeta, nu orașul.

— Prima oprire? reluă Annileen.

— Exact. Ben zâmbi și se uită la singurul soare care mai rămăsese. Ar trebui să fie sigur să mergem la Mos Eisley, mai ales în seara asta. Cu toată activitatea potrelor de azi, Tuskenii vor evita nordul timp de săptămâni întregi. Apoi făcu un gest către al doilea speeder. Copii, vă rog să așteptați la baza dealului. Trebuie să vorbesc puțin cu mama voastră.

Uimită, Kallie se uită înapoi la mama ei.

— Nu ai spus niciodată că vom părăsi Tatooine!

— N-am știut, spuse Annileen, cu mintea încă zăpăcită.

Totuși, i se părea corect: doar încă un act impulsiv într-o zi plină de astfel de acțiuni. Se simțea în continuare ca și cum gravitația avea să cedeze. Jabe era deja în spatele comenzilor celui de-al doilea speeder, făcând cu mâna.

— Kallie, haide!

Kallie sări în sus, sărutându-l pe Ben pe obraz.

— Ne vedem în curând!

Se întoarse și se repezi la vehicul, praful ridicându-se sub picioarele ei. Într-o clipă, frații se îndreptau spre poalele dealului, bucurându-se audibil pe deasupra zgomotului motorului.

Annileen se uită la Ben și se miră.

— Nu-mi dai ocazia să-mi trag sufletul, nu-i așa?

Ben zâmbi sumbru pentru o clipă, înainte să se întoarcă la eopiile sale.

— Vreau să știi ceva, spuse el, întinzând mâna după hamul lui *Rooh*. Mi-ar fi plăcut să îl salvez pe Orrin.

— Nu era responsabilitatea ta, replică ea, privindu-l cum așeza animalele în țarcurile lor. Nu tu ai trăit lângă el ani de zile, fără să știi în ce s-a transformat.

Ben zâmbi și el.

— Dar odată ce ai știut, ai făcut ceva. Și nu ai așteptat.

— Îmi acorzi prea mult credit. Singurul motiv pentru care am făcut ceva a fost din cauza ta.

— Nu, cred că meriți destul de mult credit. Și un nou început, spuse el.

Apoi merse la rucsac. Deschizându-l, scoase un datapad. Annileen îl recunoscuse în lumina slabă.

— Hei, asta e cel vechi. Cel pe care ți l-am dat!

Ben îl activă.

— A trebuit să merg cu bicicleta speeder până într-un sat pentru a obține un semnal în afara lumii în dimineața asta. Și am mers pe *Rooh* în după-amiaza asta ca să primesc un răspuns. Dar e oficial, zise el, dându-i dispozitivul. Ai fost acceptată.

Ochii lui Annileen scanară cuvintele. Apoi se dădu înapoi, ca și cum ar fi fost lovită de o greutate mare.

— Mi-ai trimis cererea? se holbă ea la el. Dar era veche de douăzeci de ani!

— Alderaanul încă există, nu? La fel și sistemul universitar. Ben păși lângă ea și arătă spre o notă de pe ecran. Încă mai fac expediții de exobiologie, lansate de la filiala lor de pe Naboo.

Annileen își amintea anunțul pe de rost. Zece lumi în doi ani, studiind o mie de specii, majoritatea puțin înțelese de știință. Se uită din nou la el.

— Acceptată? Cum e posibil așa ceva?

Ben își încrucișă brațele.

— Asta e unul dintre lucrurile despre care nu te pot lăsa să mă întrebi. Să spunem doar că ai avut referințe puternice pe Alderaan.

Ea nu era sigură dacă să creadă ce vedea – sau pe el. Totul părea imposibil, de neînțeles.

— Să merg la universitate la vârsta mea! Pur și simplu nu pot să cred. Nu are niciun sens!

— Are mai mult sens decât ca cineva cu abilitățile tale să servească cafele și să pună hrana la raft, spuse el. Există un loc și pentru Kallie în acest sezon. Și cu

siguranță vor fi mai multe oportunități acolo pentru fiul tău decât aici.

Annileen se uită la ecran și râse, fără să vrea.

— Văd că nu m-ai putut înscrie la o școală pe Coruscant.

— Puterile mele sunt într-adevăr limitate.

Ben luă datapadul înapoi și merse cu el spre speederul ei. Ea alunecă după el, abia simțind pământul sub picioarele ei. El puse datapadul în siguranță în vehicul. Aproape amețită, ea făcu o glumă.

— Ești sigur că vei fi fericit să fii tovarășul de călătorie al unei studente de vârstă mijlocie?

— Nu pot nega că mi-e dor de stele, spuse el, cu mâinile sprijinite pe portiera speederului. Și de o altă viață? Dar aprobă ușor din cap, gura lui încrețindu-se în cel mai mic zâmbet. Apoi se uită în sus la ea, solemn. Dar mă tem că nu pot pleca.

Annileen încremeni.

— Ce vrei să spui?

— Am responsabilități aici. Lucruri de care trebuie să am grijă.

— Ce fel de responsabilități? Annileen se uită înapoi la casă. O zări pe *Rooh* în coteț. Dacă e vorba de eopii, le putem lăsa la o fermă pe drum!

— Nu e asta, scutură Ben din cap și începu să se îndepărteze de speeder.

— Stai. Tu ai făcut toate astea. Tu ne-ai salvat. Tu ne-ai adus pe toți aici! Ea păși după el. Noi suntem cei de care ai avut grijă!

— Nu trebuie să aibă cineva grijă de tine, Annileen, spuse Ben, cu spatele la ea în timp ce urca dealul. Ești destul de capabilă. *Extrem* de capabilă.

Annileen rămase în picioare în noaptea care cădea cu repeziciune, nedumerită. De la discuția cu Ben din dormitor, impulsul o purtase prin evenimentele zilei. Asta și faptul că știa că el făcea parte din următorul capitol.

— Nu vreau să rămâi, îl imploră ea. Te vreau cu mine!

— Annileen...

— *Annie!* Ți-am spus, toată lumea îmi spune Annie!

— Știi că nu e posibil. Nu măcar e nici rezonabil...

— Rezonabil? Ce e rezonabil? Ea lovi nisipul cu piciorul. Să lucrezi cu cineva timp de douăzeci de ani doar ca să afli că a fraudat jumătate din oază?

— Asta e doar o fantezie...

— Ca și Tuskenii cu care te poți înțelege? Ea îl apucă de umăr și îl întoarse. Sau un om care vine de nicăieri, care își riscă gâtul pentru a ajuta persoane pe care nu le-a întâlnit niciodată, ca și cum ar fi un fel de...

Ea se opri, căutând zadarnic următorul cuvânt. Ben făcu un pas înapoi. Fu un pas mic, aproape imperceptibil. Dar pentru Annileen, pe deplin conștientă de el, păru ca un an-lumină și ea își pierdu șirul gândurilor. Asta o făcu să încerce să respire.

— Îmi pare rău, spuse ea, luptându-se să-și controleze emoțiile. Dar te vrem cu noi. Îi întinse mâna. Te vreau cu noi. Cu mine. Acum.

— Am deja o familie, spuse Ben, trăgându-și brusc mâna înapoi.

Ochii lui îi străluceau în lumina care se stingea.

— Tu... tu ai...

— M-ai întrebat odată dacă am o familie de care să am grijă, spuse el. Am. De aceea sunt aici.

Annileen se uită în jur, râzând nervoasă.

— Nu eopiile? întrebă ea cu o voce mică.

— Nu. Există un copil, spuse el, arătând ca și cum i-ar fi spus cel mai secret adevăr al său. Este responsabilitatea mea.

Annileen scutură din cap, cu lacrimile năvălind. Da, își imaginase odată acea posibilitate, dar și-o scosese din minte. N-avea niciun sens că asta l-ar fi prins aici pentru totdeauna.

— Poți face provizii, spuse ea. Familiile fac asta tot timpul. Poți avea grijă de copil și totuși...

— Nu, nu pot, spuse Ben, răspicat. Trebuie să fiu aici.

Se întoarse să plece. Ea se uită în jur, la umbre.

— Atunci o să rămânem! Nu trebuie să plecăm pe o altă lume!

— Tu ai destinul tău, Annileen. Eu îl am pe al meu.

Annileen se uită înapoi la speeder.

— Despre asta a fost vorba? Universitatea? Mă trimiți departe?

— Nu te pot avea aici, spuse Ben, mergând înapoi spre casă. Și tu nu poți rămâne.

Annileen se holbă în gol în timp ce el deschidea perdeaua care acoperea ușa de la intrare. Nimic din toate astea nu avea sens. Încă dinainte de răsărit, viziunea unei vieți cu Ben fusese cea care o ajutase să treacă peste nebunie. Evenimentele fuseseră atât de extreme, încât linia vieții pe care o reprezenta el căpătase senzația unui vis de demult. Și asta făcea lucrurile și mai rele.

— M-ai mințit, spuse ea, cuvintele ei abia auzindu-se.

Ben se întoarse în pragul ușii.

— Poftim?

— M-ai mințit, spuse ea, simțindu-se amorțită. M-ai mințit. Poate că a fost pentru 14 ore și nu pentru ani, ca Orrin – dar m-ai mințit. Așa cum a spus Orrin.

Ochii lui Ben se măriră.

— Eu niciodată..., începu să spună, dar se opri. După un moment, vorbi din nou. Da, cred că te-am mințit. Se uită într-o parte. Și nu doar în legătură cu seara asta, sau cu copilul. Te-am mințit și în legătură cu alte lucruri. O mulțime de alte lucruri. De la început.

Annileen închise ochii.

— Ei bine, spuse ea încet, cred că putem fi amândoi de acord asupra unui lucru. Deschise ochii și se uită direct la el. Nu am nevoie de asta. Nu mai am nevoie. Se întoarse și începu să meargă. Mă simt tristă pentru tine, Ben. La revedere.

Urcă încordată în speeder. Se opri doar pentru o singură privire în urmă, ca să-l vadă pe Ben, singur și privind din ușă. Apoi conduse până la locul unde așteptau copiii ei și le făcu semn să o urmeze. Împreună, traversară în viteză deșertul deja acoperit de stele.

Capitolul 47

Tânărul războinic își aruncă bastonul gaderffii, înfigându-l în Jawa. Bestia micuță guiță și se zgudui, iar viața îi părăsi trupul.

A'Yark privea măcelul cu aprobare. Schimbarea funcționa. Cu două zile în urmă, coloniștii amenințaseră să invadeze *Stâlpii*. Acum, atacând la apusul soarelui și nu în zori, mica ei trupă efectua primul raid în Marea Dunelor de Vest, la sud de Jundland. Regiunea era slab populată, iar captura din seara asta nu era altceva decât o caravană Jawa care întârziase la întâlnirea cu șenilata. Clanul lui Yark și Sharad Hett nu s-ar fi deranjat niciodată cu astfel de rozătoare. Dar în seara asta, fuseseră o pradă excelentă pentru un popor lipsit de încredere.

Singura cale de urmat pentru Tuskeni fusese întotdeauna ziua respectivă; nu părea să existe altă cale pentru cei care trăiau sub blestem. Cu toate astea, ceva se schimbase, și se schimbase în A'Yark. Lidera războinică dorea ca întregul ei clan să ajungă în viitor. Asta însemna selectarea țintelor în ordinea corectă. Uzura era inacceptabilă. Loviturile trebuiau să fie mai mult decât o expresie a urii și dominației Tuskene. Ele trebuiau să fie utile. Trebuiau să îi învețe ceva pe războinici.

Iar dorința ei de a supraviețui ceruse altceva. Cel numit Orrin începuse să mormăie încontinuu. Îl legaseră de un massiff de pază, ca să se asigure că nu încearcă să se târască de acolo, dar nu părea să existe niciun pericol. A'Yark se îndoia că va mai trăi mult. Dar reușise să pună vaporizatorul în funcțiune în orele petrecute pe sicriu, și asta era tot ce conta. Singurul dintre clanuri în acest sezon, poporul lui A'Yark va bea și va deveni mai puternic. A lua apă din cer era interzis, da. Dar A'Yark nu prea ținuse cont de alte superstiții în trecut. Niciunul dintre frații de pe cer nu era demn de respect. De ce ar trebui ca cerul lor să fie protejat? Un cuțit de metal în nori nu era mai puțin decât meritau.

Apa începuse să transforme rămășițele tribului în câteva ore. Era dulce la gust; magică, spuneau bătrânii. Copilașii aflați în pragul morții începură să reînvie. Banthele lucrau mai mult. Chiar și puținii războinici rămași păreau mai pregătiți să lupte. A'Yark ar fi acceptat orice îmbunătățire. Uneori, un mic sacrilegiu era util.

Ei aveau să trăiască. Și trebuiau să trăiască, pentru că, pentru prima dată, poporul ei îndrăznea să se preocupe de ziua de mâine.

Ceilalți Tuskeni văzuseră puterea lui Ben – văzuseră norul monstruos pe care îl ridicase în *Stâlpi* și văzuseră cadavrul *kraytului*. Trebuia să existe un motiv pentru care aceste persoane puternice continuau să sosească printre Oamenii Nisipurilor. Era un rol pe care clanul lor trebuia să îl joace în următorul ciclu al poveștii sorilor. Mai vocali ca niciodată, semenii ei își exprimau dorința de a avea un străin puternic care să-i ajute să-și distrugă dușmanii. Ben nu va fi niciodată acea persoană. A'Yark îi avertiză pe ceilalți Tuskeni să stea departe de casa lui; nu avea nimic bun de luat, iar iritarea unui vrăjitor nu le era de folos. Nu conta, spuneau credincioșii: cineva va veni. Dar în timp ce A'Yark primea cu bucurie orice speranță care îi încuraja poporul să lupte din nou, ea însăși privea acum spre o zi diferită.

O zi în care clanul va realiza că nu avea nevoie de un străin mistic, la urma

urmei – că avea deja liderul de care avea nevoie. Cu acest gând, A'Yark își înfipse din nou bastonul gaderffii în spatele liderului Jawa. Existența era un blestem. Dar nu era lipsită de plăcerile ei.

* * *

Doamna din Bestine atârna pe orbită deasupra semilunii aurii strălucitoare a lui Tatooine. Annileen stătea la fereastra uriașă de observație din cabina ei și privea în jos. Părea atât de ciudat să își vadă lumea așa pentru prima dată. Tatooine avea mai mulți nori din acest unghi decât văzuse vreodată de la sol.

Protectorul Alderaanian al lui Ben, oricine ar fi fost el sau ea, nu doar că îi oferise bursa universitară, ci și cazare de primă clasă. *Doamna* nu era așteptată să plece până dimineața devreme, iar Annileen se gândise să-i ducă pe copii la *Hanul Umbrelor Gemene*. Dar compartimentul *Doamnei* eclipsa orice cameră din *Piața Kerner*, așa că, după ce își lăsaseră bagajele, familia rămăsese pur și simplu la bord.

Plecaseră doar pentru a închide contul bancar și pentru a scăpa de speederele elegante ale lui Gloamer. Pe unul îl abandonaseră cu un bilet de scuze în parcare la Garn Delroix. La urma urmei, JG-8-ul pe care i-l închiriasse lui Orrin nu se mai întorcea. Pe celălalt îl vânduseră unei reprezentanțe din apropierea portului spațial. Depozitaseră încasările, împreună cu ce își putea permite să piardă, într-un colet adresat lui Leelee la *Revendicarea*, pentru a fi distribuit membrilor *Fondului Coloniștilor*. Nu era suficient. Dar era necesar.

Annileen abia simțise lansarea navei, refuzând să stea lipită de fereastră, așa cum făcuseră copiii ei. Se plimbase ore întregi prin sălile interioare, în timp ce nava orbita, așteptând întâlnirea cu o navetă cu mai mulți pasageri. Annileen părea să fie la locul ei, în rochia Chandrilană elegantă pe care i-o cumpăraseră soțul ei; în sfârșit avea un loc unde să o poarte. Dar încă nu se simțea ca și cum ar fi plecat undeva.

Nu, gândurile îi rămăseseră pe pământ, la coliba de la marginea munților. Kallie fusese devastată de refuzul lui Ben de a li se alătura; Jabe fusese pur și simplu confuz. Annileen fusese și confuză și devastată. Se plimba și se întreba, retrăind fiecare clipă scurtă petrecută cu el. Încercând să vadă cum de nu înțelesese.

Nu știa dacă mai credea în povestea familiei lui Ben și se întreba din nou și din nou dacă nu cumva plecase prea brusc. Înșelăciunea lui Orrin o înțepase, iar cuvintele lui Ben o loviseră puternic. Dar era clar că bărbatul era angajat cu adevărat în ceva care îl ținea acolo, și asta era ceea ce conta.

În cele din urmă, ea rămăsese cu un puzzle la fel de impenetrabil ca și deșertul Jundland. Și acum, în cabana ei, în sfârșit, putu să vadă acel ținut accidentat cum începea să alunece în spatele liniei terminatorului, în noapte.

Acolo jos, soarele ar fi apus pe Mos Eisley, iar ticăloșii ar fi fost liberi să-și facă mizeriile. Dewbackii de la ferme s-ar fi liniștit și ar fi ațipit. Oamenii Nisipurilor de pe dealuri s-ar fi pus în mișcare, prădându-i pe cei neajutorați. Iar clienții de la *Revendicarea* se vor împăca cu noul proprietar și vor bea pentru a-și uita zilele de muncă. Spera că cineva avea să țină plină carafa lui Bohmer.

Copiii ei i se alăturară la fereastră.

— Vom intra curând în hiperspațiu, spuse Kallie. Se uită la mama ei. Te gândești la Ben?

Annileen scutură din cap.

— La magazin, spuse ea. Când a murit tatăl tău, mi-am jurat că nu voi lăsa magazinul să dispară, chiar dacă ar fi fost ultimul lucru pe care l-aș fi făcut. Era tot ce puteam face ca să-mi amintesc de el.

— Ai făcut bine, mamă, spuse Jabe.

Ea se uită la el, atât de chipeș în hainele lui elegante. Arăta exact ca tatăl lui.

— Am făcut bine, spuse ea, punându-și brațul în jurul lui. Și te-am tot împins să mă ajuți, și îmi pare rău. Nu ăsta a fost visul tău. Ea zâmbi slab. Nu a fost nici al meu. Dar am simțit că trebuie să rămân acolo.

Kallie se apropie, iar Annileen îi îmbrățișă pe amândoi.

— Cred... cred că este posibil ca Ben să facă același lucru, spuse Annileen. Nu rămâne pe Tatooine pentru că așa vrea el. Am impresia că el crede că trebuie să o facă. Poate că cineva i-a încredințat ceva, ceva ce el simte că nu are dreptul să abandoneze. Visul altcuiva, poate – la fel ca Dannar și magazinul.

Pufnind, Kallie își ridică privirea.

— Dar tu pleci.

Cu ochii sclipind, Annileen schiță un zâmbet încremenit.

— Eu mi-am ispășit pedeapsa, spuse ea. Ben nu a făcut-o, încă. Dar cine știe? Poate că peste cinci, zece sau douăzeci de ani, și-o va ispăși și el pe a lui.

Cu copiii lângă ea, privi în jos din spațiu în timp ce motoarele navei porneau.

— Adio, Ben, șopti Annileen. Și mulțumesc.

Afară, planeta se încetoșă și dispăru.

Meditație

Au fost câteva zile lungi. Dar nu mă simt obosit. Acesta a fost un alt test, Qui-Gon, nu-i așa? Când vei răspunde, trebuie să-mi spui ce crezi despre soluția mea.

Știu unde mă aflu acum. Sunt în umbra ploii. Fiind aproape de toate marile evenimente din galaxie, am fost pe vârful muntelui mulți ani. Acum sunt în spate, pe partea cu vânt. Ar trebui să fie uscat aici.

Dar voi părăsi umbra într-o zi.

În noaptea asta am vegheat asupra fermei Lars – și am căutat să văd altceva. Acolo sus, la orizont, cred că trebuie să fi fost nava de pasageri. Stelele nu dispar.

Ei sunt în siguranță, sus. Luke este în siguranță, jos. Iar eu voi fi... bine.

E un drum lung până acasă, Qui-Gon. Forța să fie cu tine.

E timpul să intru înăuntru.

SFÂRȘIT

UNIVERSUL STAR WARS

ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici și nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna și-a servit cetățenii bine și cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăși conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii și își trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă șansă și libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut și primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace și expansiune galactică determinată de inventarea și progresul călătoriilor în hiperspațiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz și neînfricat, numărând sute și mii de membri ce a slujit la apărarea și protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura și puterea lor au devenit legendă. Trăgându-și tăria comună de la Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generații după generații și au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili și demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac din afară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mișcare pentru că ea ar fi însemnat un eșec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniștiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuși. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență și mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace și mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contingent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au părăsit o vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith și au adus

această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere și să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supușilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith și a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici și ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, acești Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmașă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa și căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găsește învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith și le folosește pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoștințe Kun pune la cale o vastă și puternică frăție și își arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun și alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei și reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este și el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veșnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți și nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios și lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență și autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie și va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Președinte al Republicii și s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi și avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu știau era că Palpatine își trăgea puterea și carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Președinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta își urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planșeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi științe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i știa de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii

Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbușite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic și executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet și discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului și întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să știe, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine și au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mișcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan și senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Președinția Senatului. Tentativa lor a eșuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reședința lui Organa în Casa Cantham din Orașul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine și a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mișcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar și întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici și sistemului senatorial și socotea că odată pusă în mișcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest pașnic pe principalul port spațial al planetei, blocând piste de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise și alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici și în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoșteau s-a prăbușit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri și arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă și mai important, poate, Organa și mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor și trupelor Imperiale.

Multe grupuri izolate de rezistență împrăștiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme și desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea și dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Șeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroșilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare și armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme și-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeași conferință, l-a sfidat în mod fățiș pe Palpatine și chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

*„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;
Ai instituit o politică flagrantă de rasism și genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.
Ai înlăturat conducătorii aleși ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i și Guvernatori după bunul tău plac;
Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;
Ai ucis și întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;
Ai extins armata dincolo de limitele necesare și prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuși;
Noi, Alianța Rebelă, în numele și cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public și solemn intențiile noastre:
Să luptăm și să ne opunem ție și forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;
Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;
Să provocăm distrugerea ta și distrugerea Imperiului Galactic;
Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;
Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem cheazășie proprietățile, onoarea și viețile noastre”*

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine și a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase și specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați și întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

